

Người Điều Khiển Tâm Lý

Contents

Người Điều Khiển Tâm Lý	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	32
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	41
14. Chương 14	44
15. Chương 15	47
16. Chương 16	50
17. Chương 16-2: Ngoại Truyện	52
18. Chương 17	55
19. Chương 18	57
20. Chương 19	59
21. Chương 20	63
22. Chương 21	66
23. Chương 22	68
24. Chương 23	70
25. Chương 24	74
26. Chương 25	76
27. Chương 26	78
28. Chương 27	82
29. Chương 28	84
30. Chương 29	88
31. Chương 30	90
32. Chương 31	93
33. Chương 32	96
34. Chương 33: Ai Đang Hồi Tưởng Trong Bóng Tối	98
35. Chương 34: Mộc Cửu, Con Là Một Phần Của Chúng Ta	101
36. Chương 35: Mộc Cửu, Đây Chính Là Trò Chơi Của Con Và Ba	104
37. Chương 36: Mộc Cửu: Ách Hầu Chi Nữ	107
38. Chương 37: Nếu Tôi Biến Ông Thành Vật Sư Tầm, Ông Nghĩ Thế Nào?	110
39. Chương 38: Mộc Cửu: Ngôn Phỉ Văn Tức Giận	113
40. Chương 39: Mộc Cửu: Mẹ	116
41. Chương 40: Mộc Cửu: Họ Ở Chỗ Đây	119

42. Chương 41: Ngôn Phỉ Văn: Bây Giờ Giữa Hấn Và Ngôn Luật, Con Chọn Giết Ai	121
43. Chương 42: Mộc Cửu: Anh Ấy Là Bạn Trai Của Con	125
44. Chương 42-2: Câu Chuyện Nhỏ 3 : Tiểu Ngôn Cửu, Tiểu Ngôn Luật	128
45. Chương 43: Ngôn Luật: Tên Hung Thủ Đây Chọc Đến Tôi	130
46. Chương 44: Ngôn Luật: Hấn Đang Khiêu Chiến Tôi	133
47. Chương 45: Ngôn Luật: Thú Vị Lắm	136
48. Chương 46: Ngôn Luật: Hấn Không Giống Như Người Có Khả Năng Làm Những Việc Hung Thủ Đã Làm	138
49. Chương 47: Một Khi Đã Bắt Đầu Thì Không Thể Dừng Lại	142
50. Chương 48: Ngôn Luật: Có Lẽ Có Người Đã Bị Tráo Đổi Rồi	144
51. Chương 49	146
52. Chương 50: Khi Chúng Ta Nhìn Lên Trời Thì Cảm Nhận Được Sự Tự Do	149
53. Chương 50-2: Câu Chuyện Nhỏ 4	151
54. Chương 50-3: Câu Chuyện Nhỏ 5	153
55. Chương 50-4: Câu Chuyện Nhỏ 6	153
56. Chương 51	154
57. Chương 52	157
58. Chương 53	160
59. Chương 54	162
60. Chương 55	165
61. Chương 56	168
62. Chương 57	171
63. Chương 58: Ngoại Truyện 1	174
64. Chương 59: Ngoại Truyện 2	177
65. Chương 60: Ngoại Truyện 3	180
66. Chương 61: Ngoại Truyện 4	184
67. Chương 62: Ngoại Truyện 5	186

Người Điều Khiển Tâm Lý

Giới thiệu

Thể loại: Hiện Đại, Trinh Thám Độ dài: 57 chương + 5 ngoại truyện Raw + Convert: lovelyday (tangthuvien) Edit: lovelyday (tangthuvien)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-dieu-khien-tam-ly>

1. Chương 1

Edit: Hachonie

Tôi không xứng có được ánh sáng nhưng tôi có thể làm chủ bóng đêm.

Sáng sớm thứ hai, Triệu Cường trong miệng ngậm bánh bao, tay cầm ly sữa đậu nành nóng hổi thành thói đi vào văn phòng.

Vừa định cùng mọi người bên trong nói “chào buổi sáng”, rút cuộc vừa đi vào, Triệu Cường liền cảm giác được không bình thường, chính là không khí trong phòng có vẻ xuống thấp, anh thấy có chút kỳ lạ, còn cố ý lùi lại phía sau vài bước nhìn lên bảng cửa chính – Đội Điều Tra Đặc Biệt, đúng rồi mà, anh không đi nhầm phòng, không phải trước đó họ vừa mới phá được vụ án Taxi giết người liên hoàn, còn chuẩn bị được khen thưởng, sao không khí lại kỳ quái như vậy, không lẽ lại có vụ án khó mới? Nhưng lại không nhận được điện thoại của đội trưởng?

Triệu Cường nghĩ cũng không hiểu, lấy tay vò đầu, lại vào văn phòng nhìn lướt qua, thấy các thành viên vốn rất sôi nổi lại yên tĩnh ngồi làm việc, ngay cả Lam Tiêu Nhã lúc nào cũng ở phòng pháp y hôm nay cũng ngồi ở bàn làm việc, đang cẩn thận nhìn xuống không biết nhìn cái gì?

Muốn biết rõ tình huống này nên Triệu Cường đi vào bên trong, do bị bầu không khí này ảnh hưởng nên bước đi cũng đặc biệt nhẹ nhàng, anh ngồi vào vị trí của mình, đem ghế kéo đến cách vách bàn làm việc của Lam Tiêu Nhã, Lam Tiêu Nhã lúc này đang nhìn xuống nên không phát giác ra chuyện gì.

Triệu Cường nhìn theo hướng của Lam Tiêu Nhã nhưng vẫn không hiểu, vì thế lấy tay vỗ Lam Tiêu Nhã muốn hỏi xảy ra chuyện gì, ai ngờ làm Lam Tiêu Nhã sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, làm Triệu Cường có chút kinh ngạc, nhưng ngay lập tức đem cô nàng ấn lại vào ghế.

Lam Tiêu Nhã bình tĩnh lại thấy rõ người phía sau, đầu tiên là nhẹ nhàng thở ra, sau đó liền thấp giọng mắng: “Triệu Cường cậu muốn chết hả, muốn hù chết tôi à?”

Triệu Cường thấy Lam Tiêu Nhã đúng là bị dọa nên chạy đến cười làm lành: “Ôi! Bà chị của tôi ơi, tôi không nghĩ chị sẽ bị dọa đến như vậy, khi chị nhìn thấy bộ xương khô mà vẫn có thể cười được, không lẽ trình độ chỉ được đến đó thôi à?”

“Có thể giống nhau sao? Cậu có biết người có thể hù chết người đó”, Lam Tiêu Nhã nhìn anh với ánh mắt xem thường, đoạt lấy cốc sữa đậu nành trong tay anh, đưa lên miệng hút.

Triệu Cường thấy sữa đậu nành bị giành đi, bĩu môi nói: “Chị nói đúng rồi, nhưng hiện tại có việc gì vậy? Sao không khí lại áp lực như vậy?”

Lam Tiêu Nhã miệng hút sữa đậu nành, hướng cảm về phía văn phòng: “Cục trưởng Cung sáng sớm đã tìm đội trưởng Tần, không biết nói chuyện gì mà sắc mặt của đội trưởng ngày càng kém.”

Cách đó không xa, Thạch Nguyên Phỉ vừa thấy Triệu Cường cũng kéo ghế lại gần nói: “Đúng vậy, lúc này bạn nhỏ Đường Dật đi vào định tặng trà cho đội trưởng, kết quả bị đội trưởng đuổi ra ngoài.”

“Không phải chứ!”, Triệu Cường nuốt nước miếng, quay đầu liền thấy Đường Dật đang ngồi ở một góc bị đả kích đến mức dại ra, bên đó Hồng Mi đang an ủi, Triệu Cường nhìn chút rồi nói: “Hình như đây là lần đầu tiên bạn nhỏ Tiểu Dật bị đội trưởng mắng phải không?”

Ba người nhìn Đường Dật, vẻ mặt đồng tình, phải biết rằng đội trưởng Tần Uyên của bọn họ, người mà lần đầu biết anh, chắc chắn sẽ cho rằng anh là một người đàn ông hoàn hảo, bề ngoài anh tuấn, dáng người cao lớn, gia thế lại tốt, hơn nữa tuổi còn trẻ nhưng phá được nhiều vụ án, một năm trước, cục trưởng thành lập đội Điều Tra Đặc Biệt để chuyên xử lý các vụ án khó còn đặc biệt bổ nhiệm anh làm đội trưởng.

Nhưng sau khi ở chung một thời gian sẽ phát hiện, hình tượng và tính cách của Tần Uyên hoàn toàn không phù hợp, tính cách anh kỳ lạ, lại có chút nóng nảy, toàn cục ngoài cục trưởng thì không ai có thể áp chế được anh, nhưng anh đối với công việc thì rất nghiêm túc, là một người cuồng công việc. Cho nên nếu bạn làm việc có vấn đề gì, không cần biết là nam hay nữ, đặc biệt là lúc có án lớn, thời điểm áp lực nhất, thì phải nói bạn thật bất hạnh, bạn xong rồi, nếu tâm lý bạn yếu một chút, đội trưởng Tần sẽ đem bạn mắng đến mức bạn thấy mình là “nghiệp chướng nặng nề”, cho nên các cô gái trong cục dù có si mê anh đến mức nào, nhìn người khác bị anh mắng cũng hoàn toàn chặt đứt suy nghĩ này.

Thạch Nguyên Phỉ thu hồi ánh mắt rồi thấp giọng nói: “Đúng rồi, nhìn người ngồi bên kia đi, là một cô bé theo cục trưởng đến.”

“Cô bé.” Triệu Cường lại cảm thấy buồn bực, khi này anh còn đang bối rối, đừng nói đến cô bé, ngay cả chính mình còn chưa nhìn đến.

Lam Tiêu Nhã thấy bộ dạng mờ mịt của anh khẳng định là không chú ý tới, nâng tay trái thuận tiện đánh vào gáy của anh, chỉ vào chỗ cửa nói: “Mất mù à? Không phải người ta ngồi cạnh cửa đó sao?”

Triệu Cường nhìn theo hướng ngón tay của Lam Tiêu Nhã, quả nhiên có một cô bé ngồi trên ghế, mặc áo màu trắng phối màu đen, sóng vai thẳng, tóc mái ngang, vóc dáng nhỏ bé gầy guộc, cơ bản không có cảm giác tồn tại, Triệu Cường này chính là loại thần kinh thô, tự nhiên sẽ không chú ý đến người nhỏ bé.

Triệu Cường nhìn chằm chằm cô bé trong chốc lát, càng nhìn càng cảm thấy kỳ lạ không nói được nên lời.

Thạch Nguyên Phỉ thấy vậy thì đẩy anh, rồi nói: “Triệu Cường sao vậy? Nhìn cô bé đó đến ngu luôn rồi à?”

“Đi, đi.” Triệu Cường không để ý tới anh, lại nhìn trong chốc lát nhin được mở miệng nói: “Ồi, nói thật, mọi người xem này cô bé này tại sao vẫn không nhúc nhích chỉ nhìn chăm chăm máy đánh chữ, nhìn thấy có chút dọa người nha.”

Máy đánh chữ cạnh cửa đang hoạt động, đung đưa không ngừng, mà cô bé kia nhìn mà sắc mặt không có gì thay đổi, không biết suy nghĩ gì mà chăm chú đến như vậy?

Thạch Nguyên Phỉ nhìn một lát rồi chà xát cánh tay: “Cậu nói cũng đúng, không biết cô bé này có thân phận gì nhỉ? Có phải là con gái của cục trưởng không?”

“Không thể nào, cục trưởng có một đứa con trai, năm nay sẽ thi vào trường cao đẳng.” Lam Tiêu Nhã trực tiếp phủ nhận phán đoán của Thạch Nguyên Phỉ.

Giây tiếp theo Triệu Cường mạnh mẽ nói: “Không chừng là con gái riêng thì sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng, tay trái của Lam Tiêu Nhã liền đánh vào gáy anh: “Có giỏi thì đến trước mặt cục trưởng hỏi, xem ông ấy có mắng cậu chết không?”

Triệu Cường sờ đầu nghĩ thầm, anh cũng chỉ thuận miệng thôi mà.

Lúc này phía trong cửa có tiếng mở ra, tổ bắt quái ba người giạt mình chạy tách ra, ai cũng về chỗ mình, cuối đầu đọc hồ sơ.

Cục trưởng Cung đi ra trước, vẻ mặt tươi cười theo sau là Tần Uyên mặt thâm trầm, mọi người vừa nhìn dù không biết trước đó họ nói việc gì, nhưng nếu hỏi kết quả cuối cùng chính mình sẽ bị đội trưởng trách phạt.

“Nào, tất cả thành viên đội Điều Tra Đặc Biệt chú ý một chút, từ hôm nay đội của mọi người sẽ có thành viên mới gia nhập.”

Cục trưởng Cung nói một tiếng, tất cả thành viên đều hiểu được, xem ra cục trưởng đã cứng rắn đề cử thành viên, không trách được mặt đội trưởng đen như vậy, phải biết khi đội Điều Tra Đặc Biệt mới thành lập, đội trưởng có nói tất cả thành viên trong đội đều do anh quyết định, đây chính là điều kiện để anh đồng ý làm đội trưởng của đội.

Ai cũng tò mò về thành viên mới tham gia là ai, cục trưởng Cung hướng về phía trước cửa gọi: “Mộc Cửu, đến đây.”

Triệu Cường thầm nghĩ, chắc không phải là cô bé ngồi đằng kia chứ? Anh quay đầu lại thấy cô ấy vẫn ngồi yên chăm chú nhìn máy đánh chữ, anh lại nghĩ, cũng đúng mà, sao có thể là cô bé đó, nhìn qua không biết đã trưởng thành hay chưa, tay chân thì nhỏ bé, đâu có giống cảnh sát, giống người bị hại hơn.

“Mộc Cửu, Mộc Cửu!” Cục trưởng Cung thấy cô không có phản ứng, lại gọi thêm vài tiếng.

Lúc này, cô bé đó bắt đầu phản ứng, quay đầu, con ngươi đen nhánh yên lặng nhìn phía trước, ánh mắt trống rỗng không thay đổi, chăm chú nhìn mọi người, cô chậm rãi đứng lên, bình thản nói: “Tôi là Mộc Cửu.”

Tất cả thành viên thấy Mộc Cửu chưa hoàn hồn nên nhất thời cả đội rơi vào không khí im lặng ngẩn ngừ, nhưng Triệu Cường lại nhanh miệng nói ra nghi vấn của mình: “Cô bé này nhìn có vẻ là chưa trưởng thành mà.”

Cục trưởng Cung liếc mắt nhìn Triệu Cường, ngay sau đó lập tức lên tiếng, tiếp tục giới thiệu về Mộc Cửu: “Mộc Cửu năm nay hai mươi tuổi, cô ấy nhỏ tuổi nhưng đã là tiến sĩ tâm lý tội phạm, sẽ giúp mọi người rất nhiều trong việc phá án, từ hôm nay cô ấy chính thức gia nhập đội của mọi người.”

20 tuổi? Tiến sĩ tâm lý tội phạm? Mọi người đều bị tin này đả kích hết rồi, phải biết rằng trong đội họ cũng có một thiên tài Đường Dật là tiến sĩ tốt nghiệp năm 24 tuổi, không nghĩ đến cô bé này chính là siêu cấp thiên tài thực sự tồn tại.

“Tần Uyên, Mộc Cửu tôi giao cho cậu”, Mọi người còn chưa bình tĩnh lại thì cục trưởng Cung nói xong liền đi.

Tần Uyên đứng đó không nói gì, các thành viên cũng không dám tự tiện nói, Tần Uyên đưa mắt nhìn Mộc Cửu đứng ở chỗ cửa, đưa tay xoa ấn đường, hướng Thạch Nguyên Phỉ nói: “Thạch Đầu, cô ấy ngồi bên cạnh cậu. Tôi không cần biết cô có thân phận gì, nếu làm việc không tốt thì cho dù thế nào đi nữa tôi cũng sẽ đuổi cô ra khỏi đội”, câu sau như là nói Mộc Cửu phải đi cửa sau mới được vào đây, Tần Uyên lâu nay nói chuyện không kiêng nể ai, nhưng bất ngờ là về mặt Mộc Cửu vẫn bình tĩnh, tựa như không có việc gì.

Đội Tần Uyên đi về phòng, mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, Hồng Mi thấy Mộc Cửu đứng lẻ loi một mình, có chút đau lòng, chính cô cũng là một người mẹ nên nổi lòng mầu tử, đi qua nhẹ nhàng nắm vai Mộc Cửu, dịu dàng nói: “Mộc Cửu, đừng lo lắng, đội trưởng ngoài miệng thì nghiêm khắc nhưng nếu em làm tốt việc của mình, anh ấy sẽ không làm khó em đâu. Đúng rồi, để chị giới thiệu cho em các thành viên trong đội.”

Hồng Mi chỉ chính mình, “Chị là Hồng Mi, mọi người đều gọi là chị Mi, ở đây chị làm người liên lạc.”

Mộc Cửu nghe xong ngẩng đầu nhìn cô liếc mắt một cái, ngoan ngoãn gọi một tiếng: “Chị Mi.”

Hồng Mi hướng cô cười, tiếp tục giới thiệu: “Chị gái xinh đẹp này là Lam Tiêu Nhã, là bác sĩ pháp y của đội mình, em có thể gọi là chị Tiêu Nhã. Tiếp theo là người ngồi cạnh em, Thạch Nguyên Phỉ, là kỹ thuật viên, cao thủ máy tính, mọi người gọi cậu ấy là Thạch Đầu, em có thể gọi là anh Thạch. Còn người khỏe mạnh kháu khỉnh này là Triệu Cường, trước đây trong đội đặc công, thân thủ cậu ấy rất tốt. Người đẹp trai lạnh lùng kia là tay bắn tỉa, tên là Trần Mặc. Cuối cùng là Đường Dật tuổi cũng xấp xỉ với em, là tiến sĩ kỹ thuật, trước đây là người nhỏ tuổi nhất, hiện tại em đến đây thì đội chúng ta có hai thiên tài rồi.”

Mộc Cửu nghe xong thì lần lượt chào từng người, vẫn với ngữ điệu bình thản, mọi người đều cảm giác vị tiến sĩ tâm lý này có chút không giống người thường hay là nói có chỗ kỳ lạ, nhìn bề ngoài cô ấy như là búp bê người máy, ngay cả nói chuyện về mặt cũng không dao động.

Triệu Cường nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, đột nhiên vỗ tay một cái nói: “Đúng rồi, Mộc Cửu là tiến sĩ tâm lý học tội phạm, có phải trong lòng chúng tôi nghĩ gì hoặc là chúng tôi là người như thế nào, cô đều biết hết phải không?” Triệu Cường nhắc tới, mặt các thành viên khác cũng trở nên hứng thú, dù sao họ cũng chưa từng tiếp xúc với người chuyên phân tích tâm lý, chỉ có nhìn thấy trong phim truyền hình, cảm thấy rất lợi hại.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người chờ mong nhìn Mộc Cửu, mà cô bị mọi người vây quanh bên giường đôi mắt đen nhánh nhìn mọi người, chậm rãi mở miệng: “Tôi không thể phân tích người bên cạnh mình.”

Mộc Cửu thẳng thắn cự tuyệt làm cho không khí trở nên có chút ngưng ngùn, Hồng Mi thấy vậy vội vàng lên tiếng: “Thật là, Mộc Cửu người ta chủ yếu là nghiên cứu tâm lý tội phạm, mọi người muốn bị coi là tội phạm để nghiên cứu à?”

Hồng Mi nói lí do từ chối như nói đùa làm cho mọi người cười rộ lên, xem như hóa giải việc vừa rồi, “Được rồi, mọi người đừng vây quanh Mộc Cửu nữa, đi làm việc của mình đi, Thạch Đầu, cậu ngồi bên cạnh cô ấy, có gì thì giúp đỡ cô ấy nha.”

“Tuân mệnh, chị Mi.” Thạch Nguyên Phỉ trở lại vị trí, thấy Mộc Cửu cũng đã ngồi trên ghế bên cạnh, liền chỉ lên bàn máy tính của cô, “Mộc Cửu mở máy tính trước đi, tôi gửi cho cô chút tư liệu.”

Mộc Cửu nhìn chăm chăm cái hình chữ nhật đen tuyền, hỏi: “Máy tính là cái gì?”

“À?” Mộc Cửu làm cho một chuyên gia máy tính phải suy nghĩ, anh đem những lời này nói lại hai lần vẫn không hiểu được những lời này có nghĩa gì, chỉ có thể nói: “Đây là máy tính của cô, cô có thể dùng tự nhiên.”

Mộc Cửu quay đầu, “Tôi chưa dùng bao giờ.”

”...” Thạch Nguyên Phỉ sững sờ trong chốc lát mới tìm được giọng nói của mình, khi Mộc Cửu nói lời này thì ánh mắt u tối nhìn thẳng vào mắt anh, Thạch Nguyên Phỉ nhìn cô trong chốc lát cũng không nhìn ra được là cô đang nói đùa, “Thật sự là cô chưa dùng bao giờ à?” Mộc Cửu kiên định lắc đầu.

“Kia, kia, cô biết khởi động máy tính không?” Thạch Nguyên Phỉ bị giật mình nói chuyện có chút nói lắp, nghĩ thầm cô gái này là người cổ đại hay là người ngoài hành tinh, làm tiến sĩ rồi mà sao vẫn chưa từng sử dụng máy tính.

Đối mặt với vấn đề của Thạch Nguyên Phỉ, Mộc Cửu đột nhiên đứng lên, mắt nhìn bốn phía, sau đó nhấc chân “Phanh.”

” . . . ” Thạch Nguyên Phỉ nhìn một màn bắt ngờ này, cảm thấy gân xanh nổi hết lên trán, một lúc sau, anh nhảy dựng lên rống với người ngồi cách đó không xa: ”Triệu Cường, đã nói với cậu nhiều lần là không được dùng chân khởi động máy!”

=====

“Dương Lập mang theo một nhóm vào từ cửa trước, Vương Hải Phong mang những người còn lại đến cửa sau, chờ Vương Hải Phong vào vị trí thì liền tấn công vào.”

Sau đó không lâu, tổng chỉ huy nghe xong bộ đàm nhóm Dương Lập đã đến.

Ra lệnh một tiếng, mọi người phá cửa vào, nhanh chóng tìm kiếm mỗi một phòng.

“Không có ai!”

“Không có ai!”

“Đội trưởng Dương, nơi này có cô bé toàn thân bị trói! Mau gọi bác sĩ và y tá đến đây!” Nam cảnh sát đem súng bỏ vào người, cởi bỏ dây thừng ra khỏi người cô bé, cùng cô bé nói chuyện: “Cô bé, có sao không? Đừng sợ, chú đến cứu con, lập tức đem con ra ngoài.”

Ánh mắt u tối của cô bé nhìn chú cảnh sát ngồi xổm phía trước mình, không nói gì, nam cảnh sát thấy vẻ mặt cô bé nghĩ là cô bé bị dọa, liền sờ sờ tóc cô, lấy con búp bê trên mặt đất nhét vào tay cô, cố gắng làm cho thanh âm của mình thật ôn hòa: “Cô bé tên là gì nhỉ?”

Nơi đáy mắt cô bé nổi lên một tia gợn sóng, chậm rãi hé miệng, thanh âm bằng phẳng: “Tiểu Cửu, con là Tiểu Cửu.”

2. Chương 2

Editor: Hachonie

Xé bỏ một tầng trời buộc, ta giúp con phá kén thành bướm, để được tái sinh.

Tần Uyên ngồi xuống cài dây an toàn, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh vẫn không nhúc nhích, hai mắt nhìn thẳng phía trước, cau mày lạnh lùng nói: “Ở nhà tôi là ý của cô?”

“Đúng.” Người bên cạnh trả lời ngắn gọn.

“Lý do.” Tuy rằng đã đáp ứng yêu cầu của cục trưởng, nhưng Tần Uyên vẫn muốn biết nguyên nhân cô gái này tới nhà mình ở. Mặc dù cô gái này không có nhà để về, cho cô chỗ ở là không thành vấn đề, nhưng anh ghét nhất là không hiểu được tâm tư của đối phương, chuyện gì cũng phải chính do đội trưởng Tần quyết định chính là nguyên tắc.

Mộc Cửu chớp mắt, quay đầu nhìn anh, Tần Uyên cũng không lảng tránh, chờ cô mở miệng.

“Trong nhà cục trưởng có cha, mẹ cùng đứa con, họ là người một nhà, tôi chỉ là người ngoài, không được tiện, hơn nữa không có cảm giác gia đình, cho nên tôi muốn ra ngoài ở, nhưng ở nơi khác thì cục trưởng lại lo lắng.”

Tần Uyên nhìn Mộc Cửu trên mặt không có chút biểu cảm, nghe giọng của cô không lên không xuống, không có chút tình cảm, nhất thời có chút dở khóc dở cười: “Đây là cục trưởng Cung chỉ cô nói.”

Mộc Cửu bị vạch trần cũng không quan tâm, thản nhiên đáp: “Phải”

Tần Uyên hừ nhẹ một tiếng, ngữ khí lãnh đạm, “Đáng tiếc đối với tôi lý do xúc động này cũng vô dụng.”

Mộc Cửu quay đầu lạnh nhạt nói: “Tôi biết, bắt quá thử xem.”

Cứ như vậy bị đùa giỡn, đội trưởng Tần dùng sức xoa thái dương, bắt đầu hồi hận sáng nay đã đáp ứng với cục trưởng cho Mộc Cửu ở lại, nghe cục trưởng khen ngợi cô tiến sĩ này lên tận mây, nhưng cô lại không biết dùng máy tính, chưa từng sử dụng điện thoại di động và máy đánh chữ, căn bản là không biết sử dụng sản phẩm khoa học kỹ thuật cùng đồ điện.

Đương nhiên đây không phải là điểm chính, làm cho Tần Uyên chú ý chính là không thể điều tra cô gái tên Mộc Cửu này, trừ việc biết cô năm nay hai mươi tuổi, là tiến sĩ tâm ý học tội phạm, còn những thứ khác thì hoàn toàn không điều tra được.

Tần Uyên thở dài, liếc mắt nhìn Mộc Cửu nói: “Cài dây an toàn vào.”

Người ngồi bên cạnh kéo dây an toàn, tiếp tục lạnh nhạt nói: “Không biết.”

“Cái gì?”

Mộc Cửu chỉ mặt sau, giải thích: “Tôi thường ngồi phía sau xe của cục trưởng không cần cài, nhưng xe của anh không có chỗ phía sau, rất kì lạ.”

“Bởi vì xe của tôi là xe thể thao”, Tần Uyên cãi lại: “Cô rốt cuộc là người nào vậy?”, nhưng vẫn giúp cô mang dây an toàn vào.

Mộc Cửu cuối đầu thấy dây an toàn đã cài, thanh âm bình tĩnh nói: “Là người mới lấy lại được mạng sống.”

Sau khi Tần Uyên đi làm thì chuyển ra ngoài sống, nên nhà ba phòng: hai phòng ngủ, một phòng làm việc, chỉ có một mình anh ở, hơn nữa, ngoại trừ mẹ anh tới thăm thì chưa có người nào đến nhà của Tần Uyên, nếu trong đội có tụ họp thì chỉ đến nhà hàng, dù có là bạn gái trước đây anh cũng chưa từng mang về nhà, nên Mộc Cửu là người đầu tiên đến.

Tần Uyên là người rất sạch sẽ, phong cách trang trí phòng làm cho người ta có cảm giác đơn giản, sáng sủa, mỗi một đồ vật đều được bày biện ngay ngắn phù hợp, không có chút hỗn độn.

Tần Uyên vào cửa thì thay dép lê sau đó cất giày vào tủ, lấy ra một đôi dép mới cho Mộc Cửu.

Mộc Cửu cởi giày, sau đó mang vào đôi dép màu xám lớn hơn nhiều so với chân mình, lập tức đi vào trong, trên mặt không chút xấu hổ hay e ngại.

“Cảm giác không giống so với ở nhà cục trưởng”, Mộc Cửu nhìn lướt qua phòng khách, cho ra kết luận.

“Được rồi, tới phòng của cô đi.” Tần Uyên cắt ngang đánh giá của Mộc Cửu về nhà của mình, đi qua phòng khách, chỉ vào cái phòng đối diện cô nói: “Đây vốn là phòng khách, nhưng đệm, chăn, dra giường đều sạch sẽ, trong phòng có phòng tắm, cô sắp xếp hành lý rồi ra đây tôi nói chút quy tắc.” Tần Uyên nói xong nghiêng người đi ra, giúp cô đóng cửa phòng lại.

Mộc Cửu nhìn thoáng qua cửa bị đóng, đem túi trên lưng đặt lên ghế, đồ đạc của cô thật rất ít, chỉ có vài bộ quần áo và một quyển sách có chút ố vàng, cô để quần áo vào tủ, đi trở về cầm quyển sách kia, dừng tại chỗ một chút, cuối cùng đặt ở đầu giường. Làm xong thì mở cửa ra ngoài.

Tần Uyên đã thay đồ ở nhà, Mộc Cửu thấy anh ngồi ở sofa xem tin tức, không nghĩ Mộc Cửu làm nhanh như vậy, ngẩng đầu nghi hoặc hỏi: “Thu xếp xong rồi à?”

“Ọc ọc...”bắt ngờ trả lời anh là chuỗi âm thanh.

Mộc Cửu mở to đôi mắt đen nhìn anh chỉ vào bụng: “Tôi đói bụng.”

Tần Uyên bắt đầu dĩ lắc đầu, bỏ điều khiển từ xa xuống, đứng dậy, “Đi, chúng ta ăn cơm trước, cô biết làm đồ ăn không?”

“Không”

“Cắt rau củ?”

“Không”

“Nấu canh?”

“Không”

“Nấu cơm?”

“Không”

Không nhận được nữa, “VẬY CÔ BIẾT CÁI GÌ?”

“Ăn”

“...”

Cuối cùng Tần Uyên chỉ có thể để cô làm việc đơn giản nhất rửa đồ ăn, anh thầm nghĩ “chắc là sẽ làm được chứ”, kết quả khi anh nhìn đến một thao có đủ loại rau củ quả ở trong nước, anh thiếu chút nữa súp đổ, “Cô đang làm gì vậy?”

Mộc Cửu ở một bên, ném rau qua một bên: “Rửa đồ ăn.”

“Đồ ăn mà rửa như vậy sao?”, Tần Uyên cảm giác mình bị đau đầu, phá án so với tình huống này ít nhiều còn thoải mái hơn, “Quên đi, để tôi làm cho, cô để đó đi, cô ra phòng khách ngồi ngơ đi.”

Cuộc sống của Mộc Cửu đầy đủ nên cô không biết rửa đồ ăn thế nào cho đúng, cho nên nghe xong lời của Tần Uyên, cô để đồ ăn ở đó, mặt không chút thay đổi, rời phòng bếp, ra bàn ăn ngồi đợi.

Tần Uyên dùng một giờ làm ba món mặn, một món canh, bởi vì sống một mình hơn nữa không thích ăn đồ bên ngoài, cho nên chỉ cần không cần tăng ca, anh sẽ tự mình nấu cơm, tay nghề đương nhiên không tệ.

Nhìn Tần Uyên nhìn bàn đầy đồ ăn, cũng thấy đói bụng, Mộc Cửu bắt đầu cầm đũa ăn, Tần Uyên nhìn thoáng qua cũng không nói gì, ngồi xuống bắt đầu ăn cơm.

Mộc Cửu rất nhanh giải quyết xong một chén cơm, buông đũa xuống, đem bát đẩy lên phía trước, “Cho... tôi thêm một chén nữa.”

“Ăn nữa hả?”, Tần Uyên dừng lại ở đĩa rau, ngẩng đầu nhìn cô, theo như anh được biết, một cô gái bình thường ăn một chén là đủ rồi, thậm chí ăn vài miếng đã bảo là no.

“Tôi chưa ăn no”, Mộc Cửu chỉ chỉ vào bụng mình.

Sau khi ăn xong hai chén đầy, Mộc Cửu buông đũa, vuốt bụng nhỏ lộ ra, cảm thấy mỹ mãn, đứng dậy chuẩn bị về phòng.

“Cô đợi chút, ngồi xuống đi, cô ở nơi nào cũng có quy tắc, tôi sẽ cho cô biết quy tắc ở đây. Thứ nhất, trừ phòng của mình cô không được đi đến nơi khác gồm phòng khách, thư phòng”, nghĩ đến cách rửa đồ ăn của cô, Tần Uyên vô cùng nhấn mạnh “đặc biệt là nhà bếp!”

“Thứ hai, phòng của cô phải dọn dẹp sạch sẽ, quần áo mỗi ngày phải giặt, tôi không muốn nhà mình bừa bộn.”

“Thứ ba, cô ở đây phải làm chút việc nhà, rửa chén hay lau bàn đều được, hiện tại làm liền đi, cô dọn chén đĩa sau đó đem hết đi rửa đi, cẩn thận đừng để bể.”

“Anh nói chuyện thật mâu thuẫn, tôi không thể đến phòng bếp thì làm sao rửa chén được.” Mộc Cửu mặt không chút thay đổi, đứng lên, “cẩn thận đừng để bể.”

=====

Ngày hôm sau Tần Uyên cùng Mộc Cửu một trước một sau vào văn phòng, mọi người một bên chào hỏi bọn họ, một bên nhìn chằm chằm xem sắc mặt đội trưởng nhà mình. Chờ đội trưởng vào phòng, tất cả mọi người vây quanh Mộc Cửu tìm hiểu tin tức.

Thạch Nguyên Phỉ: “Mộc Cửu à, ngày hôm qua cô ở nhà đội trưởng thật à?”

Mộc Cửu: “Ừ.”

Triệu Cường tiếp tục thêm vào không suy nghĩ nói: “Em gái à, đội trưởng có ngược đãi cô không, có cho cô ăn cơm no, ngủ ngon giấc không?” Mới nói xong, Thạch Nguyên Phỉ hung hăng đánh vào gáy anh: “Nói bậy bạ gì đó, đội trưởng chúng ta là người như vậy sao?”

Triệu Cường tủi thân xoa gáy nghĩ, sao ai cũng thích đánh vào gáy anh vậy, về mặt anh đau khổ rên một tiếng, ngồi bên cạnh Trần Mặc, người im lặng ngồi sau đồng hồ sơ vụ án, che hết tầm mắt anh.

Đường Dật, người luôn ngại nói chuyện cũng không nhịn được mở miệng hỏi thăm: “Tôi thấy hôm nay mặt đội trưởng so với ngày hôm qua còn đen hơn, có phải có chuyện gì không?”

Mộc Cửu ngẩng đầu, thành thật nói: “Chắc là vì ngày hôm qua lúc anh ta rửa chén thì bị bể một cái.”

“...” Đội trưởng của họ đã phát triển đến mức chỉ vì một cái chén bể mà mặt đen đến vậy sao?

“Mọi người không có gì làm à?” Hồng Mi bước nhanh vào văn phòng, về mặt nghiêm túc nói: “Có án mạng rồi.”

Sau khi nghe xong điện thoại Tần Uyên cũng từ phòng mình đi ra, hiển nhiên đã biết có vụ án, “Triệu Cường, Trần Mặc, theo tôi đến hiện trường, Thạch Đầu và chị Mi nhanh chóng xác định thân phận nạn nhân, Đường Dật ở lại đội chờ lệnh.” Tần Uyên nói xong nhìn đến chỗ ngồi của Mộc Cửu.

Hồng Mi cũng chú ý đến Mộc Cửu, nghĩ thầm chắc là lần đầu tiên cô tiếp xúc với thi thể, chắc là không chịu được, liền mở miệng nói: “Đội trưởng, cho Mộc Cửu ở lại đội đi, hôm nay hiện trường có chút máu me, dù sao cô ấy cũng không cần thiết phải đi.”

Mộc Cửu đôi mắt đen nhánh nhìn thấy ánh mắt Tần Uyên nói: “Tôi không sao.”

“Được rồi, vậy mau hành động.”

Mọi người đến hiện trường vụ án, vừa mới xuống xe có thể ngửi được trong không khí tràn ngập mùi tanh của máu tươi và rác. Tần Uyên đưa ra thẻ cảnh sát, mang đội viên vượt qua tuyến phân cách.

Lam Tiêu Nhã cùng tổ pháp chứng đã tới hiện trường trước, việc thu thập chứng cứ cơ bản đã hoàn thành, Lam Tiêu Nhã đứng dậy nhìn Tần Uyên cùng đồng đội tiến vào, liền cời bao tay đi qua, “Đội trưởng, căn cứ vào bước đầu suy đoán, thời gian tử vong khoảng từ 10-12 giờ, tay chân nạn nhân đều bị dây thừng buộc chặt tạo thành vết thương, căn cứ vào độ khô của vết máu thì thi thể vào rạng sáng 2-3 giờ sáng bị người ta đem đến đây, cho nên đây không phải là hiện trường thứ nhất, chỉ là nơi để vứt xác. Thi thể không được di chuyển, tôi nghĩ để mọi người xem trước, chờ đem thi thể về cục cảnh sát, tôi sẽ kiểm tra kỹ hơn.” Lam Tiêu Nhã nói xong thì chuẩn bị rời đi, lại thấy có người nhìn không hề nhúc nhích chằm chằm vào thi thể, chính là Mộc Cửu, cô ấy vóc dáng nhỏ nhắn không thu hút người xung quanh, đứng ở đó dễ dàng bị người ta bỏ qua.

“A, Mộc Cửu cũng tới à? Nếu thấy không khỏe thì theo tôi trở về đi.” Lam Tiêu Nhã theo bản năng xem Mộc Cửu là một cô bé, thấy cô chần chẫn là không tiếp nhận được, thực sự cô đã nhìn thấy nhiều thi thể như là bị xiết cổ chết, nhảy lầu, chết đuối, thi thể để rất lâu đã có mùi thối không chịu nổi, bị người ta cắt rời, mọi thứ đều đã thành thói quen, hiện tại thấy cô ấy nhìn thi thể đến mức không chớp mắt, có người tổ chất tâm lý không tốt, đặc biệt lần đầu đến hiện trường, lần đầu nhìn thi thể, nếu là thân thể có chút không khỏe, thì ở một bên nôn như điên.

Mộc Cửu, đôi mắt vô tình, lác lác đầu, tiếp tục nhìn thấy trên mặt đất là một thi thể nữ, đây còn là một cô gái trẻ, chắc là trên hai mươi tuổi, trên người mặc đầm màu đen, cô bị hung thủ vứt trên một núi rác nhỏ, tóc hỗn độn trên mặt đất, có dính nhiều máu, không chỉ thế, chung quanh cô trên mặt đất cũng đầy vết máu, giống như là một bức tranh lớn, hai tay của cô đều đặt ở bụng, đầu hướng nghiêng sang một bên, một con bướm vàng rực đặt trên tay, cánh vỗ lên xuống như muốn bay lên, rất giống như bức tranh được đặt ở giữa.

Triệu Cường đứng bên cạnh Mộc Cửu, nhìn hình ảnh này, bịt mũi mở miệng nói: “Hung thủ này cũng thật ghê tởm, làm cho mặt đất toàn là máu không nói, tự nhiên còn làm cho nạn nhân giống như bức tranh.”

Cho dù đã nhìn qua nhiều hiện trường vụ án, nhưng nhìn đến thi thể này anh vẫn cảm thấy có chút không thoải mái.

Anh quay đầu thấy Mộc Cửu, cảm giác cô còn bình tĩnh hơn so với anh, “Tôi nói cô nè, sao cô có thể bình tĩnh như vậy, không giống lần đầu thấy thi thể chút nào, cô thật giống Lam Tiêu Nhã, nhưng cô đừng học theo cô ấy, không giống con gái chút nào.” Nếu Lam Tiêu Nhã ở đây nghe được lời này, chắc sẽ cùng Triệu Cường cãi nhau một trận, đáng tiếc cô ấy không ở đây, cho nên Triệu Cường tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Con gái nên yếu đuối một chút, cô xem Lam Tiêu Nhã hiện tại chưa có bạn trai bởi vì cô ấy cái gì cũng không sợ, ở trong phòng pháp y đều.....”

Mộc Cửu ngẩng đầu, đôi mắt đen nhìn chằm chằm Triệu Cường, rõ ràng nhìn qua là một cô gái nhỏ yếu đuối, Triệu Cường lại thấy có chút hoảng hốt, anh nghĩ Mộc Cửu chắc đang muốn nói gì nên liền im lặng.

“Anh thật ồn.” Nói xong ba chữ, Mộc Cửu tiếp tục xem thi thể.

Tần Uyên nhìn thoáng qua chỗ của Triệu Cường, xoay người nói với người cảnh sát bên cạnh, “Người phát hiện ra thi thể là ai?”

Người cảnh sát bên cạnh vừa thấy Tần Uyên lập tức nói: “Đội trưởng Tần, người phát hiện ra thi thể là hai người nhặt ve chai, lúc 7 giờ sáng tới bãi rác này, tình cờ phát hiện thi thể, bị dọa chết khiếp, cũng may là lập tức báo cảnh sát, hai người họ đã được đưa về cục. Bất quá đây là một nơi hẻo lánh, ngày thường thì không có ai đến đây, nên hiện trường không bị thay đổi.”

Tần Uyên gật đầu, thấy Trần Mặc sau khi điều tra xung quanh trở về, cùng ba người nói: “Chúng ta về cục trước.”

Trở lại cục, Tần Uyên bảo mọi người đến phòng họp.

Thạch Nguyên Phi đem tất cả hình ảnh của tổ pháp chứng chiếu lên màn hình lớn: “Đội trưởng, không điều tra được thân phận nạn nhân, Đường Dật đi tìm ghi chép những người mất tích cũng không có, chị Mi còn đang điều tra.”

Trần Mặc chỉ vào ảnh hiện trường vụ án nói: “Bỏ thi thể ở một địa điểm thực hẻo lánh, nơi này hằng năm rác chất thành đống, căn bản chỉ có người nhặt ve chai mới đến đây.”

Đường Dật tiếp lời: “Chọn nơi này để bỏ thi thể chắc hung thủ không nghĩ sẽ bị phát hiện sớm như vậy, theo ảnh chụp hiện trường thì lúc hung thủ bỏ xác không tốn nhiều thời gian, vết máu chung quanh thi thể có lẽ là hung thủ không cố ý làm rơi trên đất, nó làm cho tôi có cảm giác khối màu đỏ đó là màu vẽ tranh sơn dầu.”

Triệu Cường hòa theo: “Đường Dật nói đúng, tôi thấy hung thủ chắc là rất thích vẽ tranh, còn cố ý vẽ cho nạn nhân một bức tranh.”

Được tán thành, Đường Dật ngượng ngùng sờ đầu, đồng thời nói ra nghi hoặc của mình: “Nhưng có hai điểm tôi thấy rất kỳ quái, một là hung thủ đặt lên thi thể một con bướm, chắc là phải có ý nghĩa gì đó, hai là như anh Triệu nói, hung thủ vẽ cho nạn nhân bức tranh, nói như vậy sao hung thủ không đem bức tranh theo làm kỷ vật, như vậy có thể thông qua bức tranh này lưu lại hồi ức đạt được sự thỏa mãn.”

Mộc Cửu vốn không mở miệng đột nhiên nói: “Bởi vì hắn đã có được kỷ vật tốt nhất rồi.”

Đường Dật tò mò hỏi: “Là cái gì?” Trong lúc tất cả mọi người đang nhìn nét mặt không thay đổi của Mộc Cửu.

Mộc Cửu nhìn chằm chằm bức tranh, chậm rãi nói: “Con bướm.”

3. Chương 3

Editor: Hachonie

Thân thể chết đi thì linh hồn được giải thoát.

Mọi người đang bị lời nói của Mộc Cửu làm cho khó hiểu thì cửa phòng họp đột nhiên bị đẩy ra mạnh mẽ.

“Mọi người, xem báo cáo đi”, Lam Tiêu Nhã vội vã tiến vào, trong tay cầm báo cáo nghiệm thi, vẻ mặt tức giận: “Đúng là cầm thú, không, phải nói là không bằng cầm thú, chính là biến thái.”

Triệu Cường bị cơn tức của Lam Tiêu Nhã dọa: “Làm sao vậy bà chị? Ai chọc cô vậy?”

“Nạn nhân là phụ nữ có thai!”, Lam Tiêu Nhã phẫn nộ đem báo cáo nghiệm thi đập lên bàn, phẫn nộ nói: “Bụng của cô ta bị người ta mổ ra cách cầu thả, tôi phát hiện cuống rốn nối với bào thai đã bị cắt, tôi tin chắc cô ấy lúc đó đã mang thai khoảng 6 tháng, thai nhi đã hình thành hoàn toàn! Hơn nữa tử cung của cô ấy cũng bị cắt bỏ, nhưng tay nghề tuyệt đối không phải người chuyên nghiệp.” Lam Tiêu Nhã thở hổn hển, giận dữ nói tiếp: “Tôi không tìm thấy một chút thuốc gây mê nào trong cơ thể nạn nhân! Miệng cô ta có dấu vết bị băng dán che lại, nhưng không có bị xâm phạm, nạn nhân chết do mất máu quá nhiều, tôi đã kiểm tra dấu vết rơi trên đất chính là máu, là máu của nạn nhân.”

Lam Tiêu Nhã nói xong, thì ngồi xuống ghế thở hổn hển, cho dù đã nhìn qua nhiều thi thể nhưng lần này giống như có kim đâm vào đầu cô thật đau.

Mọi người nghe xong thì dựng hết tóc gáy, nói vậy nghĩa là trong lúc nạn nhân hoàn toàn tỉnh táo thì bị hung thủ giải phẫu bụng, miệng bị dán băng đến nỗi muốn la cũng không được, còn có đứa bé chưa hoàn toàn trưởng thành thì bị lấy ra mạnh mẽ, cô ấy không thể bảo vệ sinh mệnh của đứa bé. Cô gái này hơn 3 tháng nữa sẽ được làm mẹ của đứa bé, cứ như vậy vĩnh viễn mất đi đứa bé còn bị lấy đi mạng sống.

“****”, Thạch Nguyên Phỉ cùng Triệu Cường nén không được mắng.

Một xác hai mạng bị hung thủ dùng phương thức như vậy tước đoạt đi hết, hấn thật là tàn nhẫn làm người ta căm phẫn.

Triệu Cường vừa kinh hoàng vừa phẫn nộ đột nhiên nghĩ đến gì đó, run rẩy mở miệng: “Nhưng ở hiện trường chúng ta không tìm thấy thi thể đứa bé.”

“Đứa bé, kỷ vật.” Đường Dật bé giọng thì thầm, quay qua nhìn về Mộc Cửu, như đã hiểu ra, hỏi rõ: “Chẳng lẽ đứa bé là kỷ vật của hấn?”

Mộc Cửu không trực tiếp trả lời anh mà thấp giọng nói: “Đem người mẹ giết chết, lấy ra đứa bé, giống như con bướm sau khi đau đớn được tiến hóa, từ trong kén bay ra, có được tự do, thân thể chết đi không phải linh hồn sẽ được giải thoát sao?”

“Vậy dưới tình huống như vậy đứa bé có thể sống được không?” Đường Dật ôm trong lòng tia ảo tưởng.

Mặt Mộc Cửu không chút thay đổi, bình tĩnh nói: “Đứa bé không thể sống sót, với hấn chết đi mới là sự giải thoát, nếu đứa bé còn sống với hung thủ sẽ không còn ý nghĩa.”

Phòng họp lần thứ hai rơi vào trầm mặc, đến khi cửa phòng bị đẩy ra lần nữa, lần này người vào là Hồng Mi, “Đội trưởng, đã tra được thân phận nạn nhân, Lý Lị, 24 tuổi, chưa kết hôn, người ở thành phố Y, 2 năm trước đến đây làm công, nạn nhân có thuê một căn nhà kiểu cũ ở tiểu khu phía tây bắc, hai ngày trước là ngày trả tiền thuê nhà, cô ấy vốn luôn trả tiền thuê đúng ngày, nhưng ngày hôm qua chủ nhà đi du lịch về thì không thấy tiền thuê, gọi điện thoại cho cô ấy cũng không liên lạc được, phòng cho thuê cũng không có người, vì lo cho cô ấy nên báo cảnh sát. Tôi mới liên hệ được với cha mẹ nạn nhân, họ đã lâu không có liên lạc với nạn nhân, tình hình hiện tại của nạn nhân cũng không biết.”

Tần Uyên từ đầu đến cuối không nói gì, nghe xong gật đầu, ý bảo Hồng Mi ngồi xuống, nói với mọi người: “Được, hiện tại chúng ta xem lại các mẫu chốt của vụ án.”

“Một, nơi bỏ thi thể rất hẻo lánh, nên hung thủ phải có xe để vận chuyển thi thể.”

“Hai, nạn nhân đã từng bị giam cầm, nên hung thủ phải có phòng riêng hoặc là phòng làm việc riêng.”

“Ba, hung thủ không để lại bất kỳ dấu vân tay hay dấu chân, thủ pháp tàn nhẫn nhưng hấn vẫn xử lý mọi thứ cách bình tĩnh, không giống lần đầu gây án.”

“Bốn, nạn nhân chưa kết hôn, cho nên bạn trai hay là nói cha của đứa bé trong bụng nạn nhân có thể là tình nghi số một.”

“Năm, nạn nhân là phụ nữ có thai, chắc sẽ đến bệnh viện làm kiểm tra định kỳ.” Tần Uyên nói xong nhìn về phía Mộc Cửu: “Mộc Cửu cô có ý kiến gì không?”

Mộc Cửu lắc đầu: “Tôi còn muốn xác nhận lại chút việc.”

“Vậy chúng ta tiếp tục, Thạch Đầu và Trần Mặc điều tra bệnh viện nơi nạn nhân đi kiểm tra, rất có thể là bệnh viện gần tiểu khu, tìm xem có chiếc xe nào khả nghi không, Đường Dật cậu tra xem trước đây có vụ án nào giống như vậy không, không nhất thiết là phụ nữ có thai, có thể là động vật, chị Mi đi gặp người chủ cho thuê nhà, hỏi xem trước khi chết nạn nhân có bạn trai hay bạn bè nào không, Triệu Cường, Mộc Cửu theo tôi đến phòng thuê của nạn nhân.”

Sau khi mọi người nhận nhiệm vụ xong nhanh chóng đứng dậy hành động.

Triệu Cường bình thường nói rất nhiều, anh liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, thấy Mộc Cửu ngồi phía sau mặt không chút thay đổi, muốn nói chuyện nhưng lại không dám, bị một cô gái nhìn qua như tuổi vị thành niên vừa mới vào đội nói mình thật ồ ào, nghĩ lại thấy thật buồn bực.

Cứ như vậy trên đường đi không một ai nói chuyện cho đến khi đến nơi, Tần Uyên xuống xe đột nhiên mở miệng nói: “Triệu Cường, không cần để ý đến cô ta, cô ấy cũng chỉ thuận miệng nói.”

“A?” Triệu Cường có chút sửng sốt, sau đó hiểu lời của đội trưởng, cảm thấy thoải mái một chút, nhưng nghĩ lại, đội trưởng sao lại không nói sớm chút, làm anh ghen cả đường đi.

Lý Lị thuê phòng kiểu cũ ở tiểu khu, tuy rằng hoàn cảnh không tốt, phòng ốc có chút cũ kỹ, nhưng giá thuê tương đối thấp, cho nên tiểu khu này có rất nhiều người như Lý Lị chấp nhận thuê.

Phòng thuê của Lý Lị chỉ có một phòng ngủ, một phòng khách, diện tích không lớn, đồ dùng không nhiều, nhưng nhà cửa nhìn qua thật bừa bộn, Tần Uyên vừa tiến vào cảm giác liên khó chịu, nhăn mày lại, nơi này chất một đống đồ lặt vặt, quần áo cùng rác rưởi, thật không nghĩ đây là phòng của một cô gái.

Triệu Cường sờ sờ mũi, đến phòng bếp, hô lên chịu không nổi: “Nhà này thật dơ bẩn, bên trong bồn toàn là chén bát chưa rửa, đồ ăn đã ôi thiu, cô gái này thật lười thôi mà.”

Tần Uyên nghe điện thoại của Thạch Nguyên Phỉ sau đó nói với hai người: “Thạch Đầu đã tìm được bệnh viện phụ sản mà Lý Lị đến kiểm tra, đã tìm thấy bệnh án của cô ấy.”

Ba người tìm kiếm xung quanh nhà nhưng không có manh mối nào, Tần Uyên ở bên trong ngăn ngõ suy nghĩ một giây, rồi vội vã ra bên ngoài, “Không có di động và bệnh án, nghĩa là nạn nhân bị hung thủ bắt cóc trên đường đến bệnh viện hoặc từ bệnh viện về nhà.”

Mộc Cửu đi ra cuối cùng, con người u tối nhìn Tần Uyên, bình tĩnh mở miệng: “Tôi có thể phác họa sơ về chân dung hung thủ.”

Ba người vừa mới trở về cục vào phòng thì thấy vẻ mặt tức giận của Hồng Mi, hoàn toàn không giống dáng vẻ dịu dàng, hòa nhã như bình thường, Triệu Cường nhìn thấy kỳ quái liền hỏi: “Chị Mi, làm sao vậy, điều tra được gì rồi?”

“Đã tìm được bạn trai của Lý Lị, chính là cha của đứa bé trong bụng cô ấy, hần không có gì đáng nghi ngờ.” Hồng Mi cầm giận nói: “Bởi vì hần có bằng chứng ngoại phạm cực kỳ tốt, biết mấy ngày nay hần làm gì không? Hần cùng bạn gái mới đi du lịch tại thành phố W! Sau đó tôi hỏi hần có biết việc Lý Lị mang thai không, mọi người đoán xem hần trả lời thế nào, ‘biết rồi, tôi sớm bảo cô ấy đi phá đi nhưng cô ấy lại không chịu, tôi tất nhiên chia tay với cô ấy’, mọi người nói xem hần còn là người sao, tại thời điểm cô gái mang thai đứa bé của hần bị giết hại, hần đang đi chơi vui vẻ! Tôi thật tức chết, đàn ông chẳng có ai tốt cả!”

Lam Tiêu Nhã nghe được tin tức cũng chạy tới phụ họa: “Chính xác, đàn ông chẳng có ai là tốt cả.”

Thạch Nguyên Phỉ bất đắc dĩ nói: “Chị Mi, chị nói vậy thì cũng có nghĩa là đang nói anh Tống đó.”

“Khụ, khụ, trừ anh Tống ra.” Hồng Mi khó nén giọng điệu thể hiện chồng mình rất tốt.

Trừ Mộc Cửu, mọi người đều là đàn ông, không nói được gì, không cần thiên vị như vậy chứ.

“Đội trưởng!” Đường Dật cầm một đồng tài liệu chạy vào phòng, nhìn biểu hiện của họ có chút khó hiểu, nhưng lập tức báo cáo mạnh mẽ mình điều tra được: “Đội trưởng, tôi hỏi qua vài cảnh sát hình sự đã phá nhiều án mạng cũng không có vụ án nào giống như của Lý Lệ, nhưng lại có vài vụ ngược đãi chó hoặc mèo, chính xác là mấy tháng này phát hiện ra chó hoặc mèo bị mổ bụng, đều là ở tiểu khu nạn nhân hoặc thùng rác ở gần tiểu khu đó.”

Tần Uyên kiểm tra lại sau đó nói với mọi người: “Đến phòng họp.”

Đội mọi người ngồi xuống, Tần Uyên hướng Mộc Cửu nói: “Mộc Cửu, bắt đầu đi.”

“Hung thủ là nam, tuổi khoảng từ 30 tới 35, người ở thành phố này, hẳn ở trong phạm vi bệnh viện mà nạn nhân đến và nơi nạn nhân bị giết, tức là ở trong cùng tiểu khu, tính tình hẳn cố chấp, vui buồn thất thường, dễ nóng giận, tự cao mà cũng tự ti, không giỏi giao tiếp với người khác, nhưng cuộc sống của hẳn rất có trật tự, hẳn không có nghề nghiệp ổn định, cuộc sống số vô cùng khó khăn, sinh ra trong gia đình mồ côi cha hoặc là cha hẳn đã bỏ rơi mẹ con hẳn, mẹ hẳn một mình nuôi hẳn khôn lớn, từ bé đã có cuộc sống bần cùng, hẳn có thể bị khuyết tật do tai nạn hoặc bị bẩm sinh từ bé, bởi vậy nên bị mọi người kỳ thị, sỉ nhục. Hơn cả việc oán hận người cha đã bỏ rơi hẳn, hẳn càng oán hận mẹ của mình, 2-3 tháng trước có lẽ mẹ hẳn đã mất, đây có thể là nguyên nhân kích thích hẳn, hẳn nghĩ mình đã được giải thoát rồi, nhưng không phải, hẳn vẫn sống trong đau khổ.

Đến khi hẳn phát hiện ra nạn nhân cùng mẹ của mình rất giống nhau, không nơi nương tựa, cuộc sống thấp kém, chưa kết hôn mà đã mang thai, đứa bé lại bị cha mình từ bỏ nhưng lại kiên trì sinh đứa bé ra, hẳn cảm thấy cô ấy không có tư cách làm mẹ, nếu cô ấy sinh đứa bé ra, thì đứa bé kia cũng giống như hẳn vĩnh viễn sống trong đau khổ, hẳn cho rằng thông qua việc giải thoát cho đứa bé thì mình cũng sẽ được giải thoát, nên hẳn xem mình là người trừng phạt và cứu giúp người.

Hẳn rất cẩn thận, sẽ không tùy tiện hành động, một khi có cơ hội, hẳn nhanh chóng khống chế nạn nhân đem cô ấy lên xe, hung thủ có tính khống chế rất mạnh, sau khi nhốt nạn nhân lại, hẳn dùng dây thừng trói chặt tay chân nạn nhân, dùng băng keo dán miệng cô ấy, hẳn không ngừng hỏi nạn nhân có cần đứa bé này hay không, hẳn không cho cô ấy nói chuyện vì hẳn cho rằng nếu cô ấy mở miệng thì sẽ nói dối, nếu nạn nhân kiên trì gật đầu cần đứa bé thì hung thủ sẽ càng thêm kích thích, trừ lần đó hẳn sẽ không ngược đãi cô ấy, thậm chí còn vuốt ve bụng của cô ấy, hẳn nói sẽ cho đứa bé được giải thoát ngay lập tức.

Sau đó hẳn đến phòng thuê của nạn nhân, hẳn phát hiện phòng cô ấy rất bừa bộn, sau khi trở về hẳn bắt đầu vẽ tranh, sau đó mổ bụng nạn nhân, lấy ra đứa bé cũng cắt bỏ tử cung xem như tước đoạt khả năng sinh sản của cô ấy, việc này có thể làm cho hẳn thấy mình có sức mạnh.

Cuối cùng hẳn lái xe đem nạn nhân bỏ ở bãi rác, địa điểm này với hẳn cũng có ý nghĩa, hẳn cho rằng cô ấy đáng ra phải ở đó.

Hẳn còn có thể tiếp tục giết người, bởi vì cảm giác thỏa mãn rất ngắn ngủi, hẳn không có được thực sự giải thoát, một khi cảm giác thỏa mãn biến mất, hẳn sẽ tìm đối tượng tiếp theo.” Triệu Cường thở hổn hển, đặt cuốn vở trong tay xuống, “Xong rồi, đây là những thứ Mộc Cửu phân tích.”

Thạch Nguyên Phỉ gờ tay, khó hiểu hỏi: “Tôi có thể hỏi vì sao mà cần cậu nói tiếp như vậy không?”

Triệu Cường lộ ra bộ mặt bất đắc dĩ: “Tôi sợ mọi người nghe không hiểu, làm cho Mộc Cửu giải thích lại nhưng cô ấy lại lười nói.”

Lam Tiêu Nhã cười khúc khích, không lưu tình vạch trần anh: “Tôi thấy chắc là cậu nghe không hiểu rồi.”

Hồng Mi nghe thật chăm chú: “Tôi thấy thật thần kỳ nha, Mộc Cửu sao em có thể suy đoán ra được.”

Biết Mộc Cửu không thích giải thích, Tần Uyên liền nói ra phán đoán của mình: “Là vì bức tranh kia, bức tranh vẽ nạn nhân rất mơ hồ, rõ ràng là vẽ tùy ý, nghĩa là hẳn không muốn tốn thời gian trên khuôn mặt, hẳn rất bất mãn và phẫn nộ, nhưng khi vẽ con bướm thì rất tinh tế, sử dụng nhiều thời gian, bởi vì nó đại diện cho đứa bé, biểu hiện cho chính hẳn.”

Mộc Cửu gạt đầu tỏ vẻ tán thành.

“Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra hung thủ, Thạch Đầu, sắp xếp lại các manh mối đã điều tra, Tiểu Nhã đi kiểm nghiệm những con chó hay mèo bị mổ bụng xem có phải cùng một người làm không, Đường Dật cùng Trần Mặc, đi xem các thi thể động vật ở tiểu khu, hỏi xem có ai nhìn thấy là người nào làm không, chị Mi kiểm tra chặt chẽ những người mất tích đặc biệt là người cùng tiểu khu với Lý Lệ.”

Triệu Cường đợi cả buổi cũng chưa nghe được nhiệm vụ của mình, chỉ vào vẻ mặt mờ mịt của mình, “Đội trưởng, vậy tôi làm gì?”

“Ra ngoài gọi đồ ăn đi.”

“...”

=====

“Ô ô ô”, Miệng của người phụ nữ bị băng dán lại, cô dốc sức lắc lư thân thể, miệng phát ra âm thanh nước nổ.

Hai tay của người đàn ông nắm chặt lại, miệng phát ra âm thanh gầm nhẹ, hấn cào tóc mình táo bạo đi đi lại lại, thanh âm của người phụ nữ rơi vào tai hắn càng lúc càng vang.

“Đông!” Hắn dừng lại đánh một quyền vào bức tường bên cạnh người phụ nữ, người phụ nữ bị kinh hãi, thân thể run run, gương mặt đầy nước mắt chịu đựng không phát ra âm thanh gì.

Người đàn ông thở hổn hển, ngực phập phồng dữ dội, hắn ngồi xổm trước mặt người phụ nữ, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng của cô, lạnh giọng hỏi: “Cô có cần đứa bé này không?”

Người phụ nữ mạnh mẽ gật đầu, trong mắt tràn đầy cầu khẩn.

Người đàn ông nóng nảy đứng lên, hướng về phía người phụ nữ rống: “Vì cái gì? Cô vì cái gì mà phải sinh ra nó? Sinh ra nó để có được sự đồng tình, để đổi lấy trái tim của người đàn ông kia sao?”

“Ô ô ô ô.” Người phụ nữ ra sức lắc đầu, người đàn ông lại ngồi xổm xuống vuốt bụng của người phụ nữ, người phụ nữ không dám động, hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mắt đang nói chuyện.

Hắn ôn nhu mở miệng: “Con yên tâm, ta sẽ lập tức giải thoát cho con, ta bảo đảm.”

4. Chương 4

Editor: Hachonie

Sự phản nộ thường là do bản thân yếu đuối, nó ở phía sau người, chậm rãi chiếm đoạt người.

Lúc Tần Uyên, Mộc Cửu và Lam Tiêu Nhã đến chỗ xảy ra án mạng thứ hai thì đã là hai giờ sáng, hình bóng của nữ nạn nhân nằm trên mặt đất đặc biệt lạnh lẽo.

Tần Uyên lạnh lùng nhìn Lam Tiêu Nhã đang bắt đầu nghiệm thi, Mộc Cửu đứng bên cạnh sắc mặt không thay đổi, không nhúc nhích, nhìn giống như một bức tượng.

“Trong miệng nạn nhân có chút đồ”, đột nhiên Lam Tiêu Nhã phát hiện gì đó, cô mở miệng nạn nhân lấy ra một bao nhỏ, vừa mở ra đã thấy trong lòng rùng mình, rất khẳng định nói: “Đội trưởng, đây là ma túy.”

Tần Uyên cầm bao đó hỏi: “Nạn nhân đã từng sử dụng ma túy?”

Lam Tiêu Nhã đem cánh tay cô gái lật trở lại rồi nói: “Anh xem này, trên tay cô ấy có lỗ kim.”

“Ở khu vực này thường xuyên có giao dịch ma túy nên hung thủ mới đem cô ấy để ở đây.” Việc này càng chứng minh suy đoán của Mộc Cửu là không thể bỏ qua, địa điểm mà hung thủ bỏ xác nạn nhân đều có ý nghĩa, hắn có oán hận sâu sắc với mỗi nạn nhân.

Lam Tiêu Nhã làm kiểm tra đơn giản sau đó đứng dậy nói: “Đội trưởng, đánh giá bước đầu cho thấy thời gian tử vong là tầm khoảng 8-9 giờ tối, phương thức gây án cùng với vụ lần trước cũng tương tự, điểm duy nhất không giống là nạn nhân này trên tay và cổ có chút vết thương, chắc là lúc còn sống đã phản kháng.”

Tần Uyên nói: “Cả hai lần hung thủ gây án đều không quá một ngày, rõ ràng là hấn đang rất gấp gáp, bắt cóc người mới khi nạn nhân trước vừa mới được phát hiện, quá trình giết người cũng không thuận lợi, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó mới làm cho hấn thay đổi như vậy.”

Một Cửu nghe xong, ngáp một cái, không để ý nói: “Bệnh của hấn ngày càng nghiêm trọng, sắp không chống chọi được rồi.”

Sau khi xử lý xong hiện trường ba người cùng về cục cảnh sát, trời rạng sáng nhưng văn phòng đội Điều Tra Đặc Biệt vẫn còn sáng đèn, giống như ban ngày, tất cả mọi người đều bận rộn, Mộc Cửu nhìn như không liên quan, vừa vào văn phòng liền nghỉ ngơi, trên đời này có hai thứ khiến cô không chịu nổi, một là ăn không no, hai là ngủ không đủ, kiên trì đến lúc này, cô cho rằng đã nỗ lực mọi người lắm rồi, hưởng chi nhiệm vụ của cô đã hoàn thành.

Ngoại trừ Mộc Cửu, mọi người đã mất ngủ một đêm, sáng sớm, Hồng Mi vội vã vào văn phòng: “Đội trưởng, đã xác nhận được thân phận nạn nhân, Mạnh Hiểu Thanh, 26 tuổi, không có việc làm, đang mang thai 4 tháng, cha mẹ đều đã mất, người thân chỉ còn ông bà ngoại, nhưng họ không ở chung với cô ấy. Buổi tối cô ấy vốn có hẹn cùng bạn bè cùng ăn cơm, nhưng cô ấy không đến, không ai có thể liên lạc được, chắc là lúc đó đã bị hung thủ bắt đi. Tôi có hỏi bạn bè của cô ấy, cô ấy trước kia có sử dụng ma túy, nhưng sau khi biết mình mang thai thì bắt đầu cai nghiện, cô ấy cũng bị bạn trai bỏ rơi.

Đường Dật thở dài: “Con của cô ấy sinh ra cũng có thể bị nhiễm HIV.”

Trần Mặc đi rửa mặt sau đó nói với Đường Dật: “Đường Dật, thời gian xảy ra vụ án so với bây giờ cũng không lâu, chúng ta quay lại mấy tiểu khu đó kiểm tra đi.”

Đường Dật gật đầu, nhanh chóng mang cặp theo Trần Mặc ra ngoài.

“Ê, hai người phải đi ra ngoài hử, khoan đã, lấy điểm tâm trước đi.” Triệu Cường vừa đi ra ngoài mua điểm tâm xong thì gặp họ, vội vàng lấy bánh bao và sữa đậu nành trong túi ra đưa họ.

“Cảm ơn anh Cường.” Đường Dật đem bánh bao và sữa đậu nành bẻ trong ngực, quay đầu thấy Trần Mặc đã đi xa thì vội vàng đuổi theo, “Anh Mặc, chờ em với.”

Triệu Cường thấy họ thật buồn cười, chuẩn bị quay đầu lại thì thấy, bên túi to xuất hiện một cái bóng trắng nhỏ, Triệu Cường liền thấy Mộc Cửu vừa mới tỉnh ngủ với mái tóc xòa, trong nháy mắt đã lấy bốn cái bánh bao.

Triệu Cường giật mình hỏi: “Sao cô lại ăn nhiều vậy?”

Mộc Cửu không nhìn anh, sau khi ăn xong một cái mới mở miệng nói: “Đói chết rồi.” Sau đó lại nhét vào miệng một cái.

Tần Uyên cũng đến, lấy ra hai cái bánh bao, nhìn thoáng qua Mộc Cửu đã ăn hết ba cái bánh bao, suy nghĩ chút, rồi lại đi vào lấy thêm một cái nữa.

Bên cạnh đó, các thành viên khác cũng đến lấy bánh bao, đến khi Triệu Cường nhìn lại, thì trong túi chỉ còn duy nhất một cái bánh bao, đúng là khóc không ra nước mắt, rõ ràng là mình đã tính đủ rồi mà!

Triệu Cường đáng thương gặm bánh bao, cùng Tần Uyên và Mộc Cửu lên xe. Từ kính chiếu hậu thấy Mộc Cửu sau khi giải quyết năm cái bánh bao đang hết sức thỏa mãn vuốt bụng.

Triệu Cường vuốt bụng còn đang trống, nhần tâm nói: “Em Mộc Cửu à, sáng sớm ăn nhiều như vậy mà không bị chướng bụng sao?”

“Chỉ vừa đủ thôi.” Mộc Cửu hỏi ngược lại: “Hiện tại anh đang đói bụng sao?”

Triệu Cường liền trưng ra khuôn mặt khóc lóc kể lể: “Đương nhiên là đói rồi, tôi chỉ mới ăn có một cái bánh bao.”

“Bởi vì không thể chịu đựng cảm giác đói bụng như anh nên tôi mới ăn nhiều như vậy.” Mộc Cửu nói với vẻ mặt thản nhiên.

“...”

Lúc sắp đến tiểu khu thì nhận được điện thoại của Đường Dật gọi đến: “Đội trưởng, chúng tôi tìm được một người khả nghi.”

“Chúng tôi lập tức qua đó.”

Sau khi Đường Dật nói chuyện điện thoại xong thì ở dưới lầu chờ, nhìn thấy xe của họ dừng lại liền chạy nhanh qua: “Đội trưởng, theo miêu tả của hàng xóm, ở tầng hai có một thanh niên 30 tuổi, hai tháng trước mẹ vừa mất, bình thường hàng xóm ít khi gặp hắn, hơn nữa chưa từng nói chuyện với nhau, làm cho người ta có cảm giác kỳ quái. Một tháng trước, có người thấy hắn mang theo một con chó về nhà, hơn nữa trong nhà còn ngửi được mùi thuốc tẩy nồng nặc. Người đó nói sáng nay nhìn thấy hắn vội vàng lái xe ra ngoài.”

Trần Mặc nghe điện thoại xong cũng đi tới, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đội trưởng, Thạch Đầu vừa gọi điện tới, chủ nhà này là Trần Vĩnh Niên, 31 tuổi, đúng là hai tháng trước mẹ hắn đã mất, hơn nữa xe của hắn còn xuất hiện vài lần ở bệnh viện nơi nạn nhân thứ nhất đến kiểm tra.”

Tần Uyên lập tức nói: “Phá cửa vào.”

Căn phòng u tối không có được một tia sáng mặt trời, nồng nặc mùi thuốc tẩy, căn phòng ẩm áp để lộ ra chút ý nghĩ lạnh lùng, một vài bức tranh bị đặt bừa bãi ở một góc, vào trong phòng khách có một chiếc ghế dựa bằng gỗ ở giữa, bên dưới thảm dẫm máu đã biến thành màu đỏ nâu, thoang thoảng mùi máu tươi.

Triệu Cường nhìn chiếc ghế dựa nghĩ đến hai người phụ nữ có thai bị trói, phải chịu sự tra tấn tàn nhẫn liền cảm thấy sợ hãi, khổ sở nói không nên lời: “Đây chắc là hiện trường thứ nhất rồi, vậy hắn để đứa bé ở đâu?”

“Anh Cường vào đây một chút.” Lúc Mộc Cửu ở trong phòng ngủ thì hướng phòng khách gọi.

Triệu Cường vừa nghe vội vàng chạy tới hỏi: “Có chuyện gì?”

Mộc Cửu chỉ vào cái giường, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Dưới giường hình như có gì đó, anh lấy ra xem đi.”

Triệu Cường trầm nghĩ, có thể là dưới giường giấu hung khí gây án, anh không nghi ngờ, vội quỳ rạp trên mặt đất, thân thể hướng vào bên trong, sờ sờ chút thì đụng phải một cái gì đó như cái bình thủy tinh, anh lại dịch vào trong chút, chậm rãi kéo ra, Triệu Cường nâng lên, nhìn chăm chú vào vật bị mình kéo ra.

Ngay sau đó, “Ồi, má ơi, tử cung!” Triệu Cường ngồi dưới đất lui về sau vài bước, rõ ràng cái bình thủy tinh kia đang chứa một đứa bé.

Mộc Cửu chẳng những không bị dọa, ngược lại ngồi xổm xuống nhìn trong chốc lát, mặt thản nhiên: “Quả nhiên ở trong này.”

“Cái gì?” Triệu Cường vừa nghe, trợn mắt nhìn, “Em gái Mộc Cửu, cô biết dưới sàn là vật này còn không nói cho tôi biết trước. Thật đúng là biến thái, đem thứ này đặt dưới sàng hắn có cũng có thể ngủ được.”

Ba người kia nghe được động tĩnh cũng đi vào phòng ngủ, lá gan Đường Dật cũng nhỏ, nhìn thoáng qua liền lui đi, chân liền đụng trúng vật gì đó trên mặt đất: “Ồ, nơi này có một chiếc di động.”

Mộc Cửu vẫn cúi đầu nhìn bình đựng trẻ con, lại mở miệng nói: “Mở tin nhắn ra xem trước đi.”

“A?” Đường Dật tuy không hiểu nhưng vẫn mở tin nhắn, xem xong vẻ mặt khiếp sợ: “Đội trưởng, anh xem.”

“Họ tìm được anh rồi.”

Triệu Cường không thể tin nói: “Có người mật báo cho hắn? Nhất định là hắn chuẩn bị chạy trốn rồi.”

Mộc Cửu ngẩng đầu, phủ định lời nói của Triệu Cường: “Yên tâm hắn không chạy trốn đâu, hắn còn có việc quan trọng chưa làm xong.”

Tần Uyên thâm trầm nhìn cô, sau đó liền gọi điện thoại: “Thạch Đầu, Trần Vĩnh Niên sinh ra ở bệnh viện nào?”

Thạch Nguyên Phỉ nghe xong lập tức xem tài liệu điều tra: “Bệnh viện nhân dân số 18, địa chỉ em sẽ gửi qua di động cho anh.”

“Lập tức phái người đến đó.”

“Ách, khoan đã, đội trưởng! Đội Hình Sự đã đến đó trước rồi, mới vừa có người ở bệnh viện dùng dao bắt cóc thai phụ.”

5. Chương 5

Editor: Hachonie

Ngày ngày tôi bị dày vò nhưng không thể nào tự cứu chính mình được.

Đội Điều Tra Đặc Biệt nhanh chóng đến bệnh viện nhân dân số 18, lúc này khuông viên bệnh viện đã bị phong tỏa, bên trong có bốn thành viên đội Hình Sự, xung quanh có rất nhiều người đến xem.

Tần Uyên dẫn thành viên vượt qua tuyến phân cách, đội trưởng đội Hình Sự thấy Tần Uyên đến, mặt nghiêm túc nói: “Đội trưởng Tần, hung thủ bắt cóc một phụ nữ có thai, đã cầm cự 15 phút, chuyên gia đàm phán còn đang ở trong đó nhưng đến bây giờ hung thủ chưa đưa ra yêu cầu gì, tình huống của thai phụ cũng không lạc quan lắm.”

Tần Uyên trầm giọng nói: “Đội bắn tỉa đâu?”

Mặt đội trưởng đội Hình Sự lộ vẻ khổ sở: “Đều đã vào vị trí nhưng hiện tại không có chỗ tốt để bắn, rất nguy hiểm với thai phụ đó.”

Thai phụ bị bắt giữ đã có thai 5 tháng, hai tay che ở bụng, sắc mặt trắng bệch, mặt đầy nước mắt, trong lòng tràn ngập tuyệt vọng, nếu tiếp tục như vậy, thai phụ đó sẽ gặp nguy hiểm.

“Hung thủ không có lý trí, không thể tùy tiện hành động. Người nhà của thai phụ đâu?”

Cảnh sát bên cạnh vội vàng chạy đến “Đội trưởng Tần, đội trưởng Nghiêm, cha mẹ của người phụ nữ đó đang ở bên ngoài, chồng thì đang đi công tác, đã thông báo cho anh ấy biết tình hình ở đây, nhưng một tiếng nữa mới tới được.

Thai phụ đó chắc chắn không cầm cự được tới một tiếng, lúc nào cô ấy cũng có thể gặp nguy hiểm, Tần Uyên quyết định thật nhanh: “Tôi sẽ giả làm chồng của thai phụ đó.”

Tần Uyên lui đến vị trí hung thủ không nhìn thấy, cởi cảnh phục, tháo xuống tất cả trang bị, dùng nước rắc lên trên trán, có vài người cảnh sát cùng Tần Uyên vội vàng chạy lên.

Trần Vĩnh Niên phát hiện có người đến gần, nắm chặt con dao đang để trên cổ thai phụ, Tần Uyên vừa thấy liền chạy đến hô to: “Bà xã, anh đến cứu em đây, bà xã em yên tâm, em và đứa nhỏ sẽ không có gì đâu.”

Không ngoài dự liệu của Tần Uyên, nghe xong lời của anh, Trần Vĩnh Niên có chút ngập ngừng, sau đó nhìn anh có chút đề phòng, tựa như muốn xem kỹ lời anh nói có đúng không.

Mà thai phụ kia sau khi nghe Tần Uyên nói, lúc đầu có chút sững sờ tuy rằng không biết mục đích của anh nhưng vẫn phối hợp với Tần Uyên, mạnh mẽ hô lên: “Ông xã.”

“Tiên sinh, van xin anh, đừng làm hại vợ và con tôi, tôi thực sự rất thương đứa nhỏ, tôi rất yêu con của tôi.” Tần Uyên vừa nói vừa chậm rãi bước đến phía trước.

Trần Vĩnh Niên đưa mắt nhìn lần lượt Tần Uyên và thai phụ, chồng của thai phụ này đến làm rối suy nghĩ của hắn, lúc này hắn không chú ý Tần Uyên đang đến gần, hắn nắm chặt dao trong tay, bối rối đấu tranh nội tâm.

Tần Uyên vừa nói chuyện vừa chậm rãi đến gần Trần Vĩnh Niên, chờ cơ hội cứu thai phụ.

“Hắn không phải chồng của thai phụ đó, chỉ là cảnh sát giả trang thôi.” Đúng lúc này, bỗng nhiên trong những người vây xem có người hô to, phá vỡ toàn bộ cục diện bế tắc, cũng xóa bỏ sự lưỡng lự cuối cùng của Trần Vĩnh Niên, hắn kẻ mặt vào tai thai phụ, giọng nói lạnh băng mang theo oán hận: “Tôi biết cô gạt tôi, cô và mẹ tôi cùng những người phụ nữ đó đều giống nhau, không có tư cách làm mẹ!”

Người đàn ông hô lớn trong đám đông đã bị cảnh sát chế phục, áp giải lên xe cảnh sát, không khí ở hiện trường ngay lập tức dậy sóng, ánh mắt thấy Trần Vĩnh Niên đang chuẩn bị giết người thì Tần Uyên nhanh chóng phóng đến chỗ bọn họ.

“Cô ấy và mẹ anh giống nhau sao?” Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên làm phá vỡ bầu không khí đang có, từng câu từng chữ được truyền đến tai Trần Vĩnh Niên cách rõ ràng. Một câu như vậy làm cho hành động của Trần Vĩnh Niên dừng lại, hắn nhanh chóng quau đầu, tìm người vừa nói.

Tần Uyên biết là ai đang nói, quay đầu liền thấy Mộc Cửu đang bị những cảnh sát khác chặn lại, cô đứng ở đó, vẻ mặt lạnh nhạt.

Trần Vĩnh Niên thấy Mộc Cửu, liền hướng Tần Uyên hô to: “Anh đi ra phía sau, để cô ấy đến đây!”

Trong lòng Tần Uyên đã có kế hoạch tốt, anh thuận theo ý Trần Vĩnh Niên chậm rãi lui về phía sau, đồng thời bảo cảnh sát nhường đường cho Mộc Cửu qua, đã không có ai cản trở, cô không chút dừng lại, đi thẳng đến phía trước, liền đụng phải Tần Uyên.

Tần Uyên nhìn chằm chằm mặt Mộc Cửu: “Có thể tin tưởng cô không?”

Mộc Cửu nghe vậy không có dừng lại, cô ma sát bả vai Tần Uyên tiếp tục bước đi, “Tôi hiểu hắn.”

Tần Uyên quay đầu thấy Mộc Cửu đi thẳng đến chỗ của Trần Vĩnh Niên, anh không hoàn toàn lui ra ngoài, ở một bên chờ thời cơ.

Mộc Cửu đến gần không làm cho Trần Vĩnh Niên cảm thấy có nguy cơ, khi cách hắn khoảng chừng mười bước thì cô dừng lại, nhưng không nói gì, chỉ dùng ánh mắt u tối lẳng lặng nhìn hắn.

Căng thẳng vài giây, Trần Vĩnh Niên có chút khó chịu nói: “Lời nói vừa rồi của cô có ý gì?”

Mặt Mộc Cửu không chút thay đổi, nhìn hắn, trầm giọng nói: “Cô ấy không giống mẹ anh, mẹ anh là gái điếm.”

Bỗng chốc ánh mắt Trần Vĩnh Niên mở to, hoảng sợ hỏi: “Làm, làm sao cô biết?”

Nét mặt Mộc Cửu ung dung, không trả lời hắn, tiếp tục lời nói của mình: “Bà ấy sinh anh ra vì chính bản thân mình, vì muốn có cuộc sống tốt, nhưng cha anh lại không chấp nhận anh. Sau khi sinh anh ra, mẹ anh vẫn tiếp khách, vì để anh im lặng, bà ấy thậm chí cho anh uống thuốc ngủ, khi anh còn nhỏ, để anh không phiền bà ấy, mẹ anh để anh ngồi trong phòng khách vẽ tranh.”

Về mặt Trần Vĩnh Niên từ hoảng sợ biến thành đau khổ, “Bà ấy chưa bao giờ chăm sóc tôi, mỗi ngày chỉ biết đem đàn ông về nhà. Những năm đó ở nhà, thấy cái gì tôi cũng đều vẽ lại một lần, mà bức tranh sống động đầu tiên tôi vẽ chính là con bướm, nó đậu trên cửa sổ nhà tôi, thật xinh đẹp, thật tự do, chỉ cần vỗ cánh có thể bay đi, nhưng tôi lại không thể, tôi chỉ có thể sống cuộc đời đau khổ trong căn phòng tối tăm.”

Trần Vĩnh Niên hồi tưởng lại mọi chuyện đã qua, vết sẹo ngày xưa nay lại bị vạch ra một lần nữa, hình ảnh này mãi ở trong tâm trí hắn, xưa không đi, xóa mãi không được, sự thống khổ vì thất bại tích tụ ngày càng nhiều, hắn không thể nào chạm đến điều hắn mơ ước từ nhỏ, cuộc sống lại giày vò hắn, làm hắn ngày càng thấp hèn, “Tất cả là vì bà ấy!” Bởi vì mẹ hắn, hắn mới trở thành như vậy.

Ánh mặt Mộc Cửu chợt lóe lên, đột nhiên nói: “Nên anh hận mẹ anh, hận đến mức giết bà ấy.”

“Không, tôi không giết bà ấy, bà ấy chết do bệnh tim! Bệnh tim!”, Hắn kêu to, lui về phía sau, mặc dù phía sau là bức tường hắn vẫn muốn cách xa Mộc Cửu một chút, hắn muốn tránh ánh mắt của Mộc Cửu như muốn trốn tránh sự thật.

Trong mắt hắn hiện lên sự sợ hãi không tránh được ánh mắt Mộc Cửu, cô tiến đến hai bước, càng áp chế hắn, ánh mắt đen nhánh như là có thể thấy rõ trong lòng hắn nghĩ gì, “Bà ấy có thuốc, nhưng anh lại đổi

thuốc của bà ấy, khi bà ấy hấp hối anh có thể gọi cấp cứu nhưng anh chỉ trơ mắt nhìn bà ấy ngừng thở, chẳng lẽ không phải giết bà ấy sao?”

Hắn thở dốc, kiên quyết giải thích: “Không, không phải vậy, là tôi giúp bà ấy giải thoát, bà ấy đau khổ như vậy, tôi giúp bà ấy giải thoát!”

Mộc Cửu tiếp tục nói: “Giống hai người phụ nữ cùng đứa bé của họ.”

Hắn thở gấp, ánh mắt tràn đầy oán hận, giận dữ gầm lên: “Họ không xứng đáng làm mẹ, đứa bé sinh ra phải chịu đựng sự đau khổ của các cô ấy, cũng giống như sự đau khổ của tôi.”

Mộc Cửu nhìn thấy trên cổ tay hắn có nhiều vết dao cắt, thản nhiên nói: “Anh đã giải thoát cho các cô ấy, vậy còn anh thì sao? Anh không được giải thoát, anh đã thử tự mình giải thoát nhiều lần nhưng không thành công.”

Sắc mặt Trần Vĩnh Niên trắng bệch, đau khổ cắn chặt môi, không lên tiếng.

Mộc Cửu từ từ tiến lên phía trước, “Anh sẽ không chống đỡ được nữa đâu, chung quanh đã bị cảnh sát bao vây, bắt anh chỉ còn là vấn đề thời gian. Dù hiện tại anh ra tay cũng không được, tay anh sẽ nhanh chóng không cầm được dao nữa, đã không còn sự uy hiếp anh chỉ có thể bị bắt, nghĩ lại kết quả chắc chắn anh sẽ bị bắt. bị nhốt trong phòng giam hỗn loạn đợi đến khi chết, họ sẽ dùng súng bắn anh, đến lúc đó sinh mệnh không còn nằm trong tay anh nữa.” Cô cách chỗ hắn khoảng hai ba bước chân thì dừng lại.

“Từ khi sinh ra, đến khi chết, sinh mạng của anh không do bản thân anh khống chế, bây giờ dao còn trong tay anh, thì mạng của anh vẫn còn trong tay anh.” Mộc Cửu nâng tay phải lên, như đang bắt gì đó, nắm lại đặt trên ngực mình, ngữ điệu nhẹ nhàng như mê hoặc dụ dỗ: “Hãy giải thoát cho chính mình đi.”

Trần Vĩnh Niên chăm chú nhìn từng động tác của Mộc Cửu, qua ánh mắt tối đen của Mộc Cửu có thể nhìn thấy bộ dáng thảm hại của hắn, hắn cúi đầu, nhìn con dao đang kề trên cổ người phụ nữ hắn có hơi run sợ, lời nói của Mộc Cửu tựa như con bướm kia, mà nó hiện ngay trước mặt hắn, chỉ cần hắn vươn tay thì có thể bắt lấy.

Hắn chậm rãi buông tay phải ra, thai phụ bị hạ đường huyết đã tê liệt trên mặt đất, hắn nhìn thấy ánh mắt của Mộc Cửu, hắn cười rồi dùng dao đâm vào chính mình, cuối cùng tất cả đều được giải thoát rồi.

Tần Uyên đang đến gần, thấy vậy vội chạy đến chỗ Trần Vĩnh Niên khống chế hắn, bẻ tay cầm dao của hắn ra sau lưng, Trần Vĩnh Niên liếc nhìn vùng vẫy ra, bây giờ thân thể ốm yếu của hắn lại có sức mạnh kinh người, hắn gầm lên muốn thoát ra, lại bị Tần Uyên mạnh mẽ giữ chặt, Tần Uyên thấy hắn kích động, nhanh chóng bẻ gãy con dao của hắn, sau đó có một người cảnh sát mang còng tay đến còng Trần Vĩnh Niên lại, Tần Uyên ngồi xổm xuống ngáng đầu, thì liền thấy cặp mắt tối đen kia đang nhìn toàn bộ quá trình, thậm chí nhân vật chính của cả quá trình là cô nhưng cô lại lẳng lặng đứng đó coi thường mọi thứ xung quanh, như một người tàn nhẫn đang trừng phạt người khác.

Tần Uyên nhíu chặt mày, chăm chú nhìn Mộc Cửu, hai người cứ như vậy, một ngồi xổm, một đứng đối diện nhau.

“Đội trưởng, em gái Mộc Cửu, không còn việc gì nữa, chúng ta đi thôi.” Triệu Cường đi đến nhìn thấy họ, trầm nghĩ, hai người này đang làm gì vậy?

Vừa rồi giống như ổn định lại Mộc Cửu hạ mắt, lấy tay vuốt bụng nói: “Tôi đói rồi.”

“Cái gì? Sao cô có thể đói bụng? Buổi sáng cô đã ăn năm cái bánh bao mà!” Triệu Cường nghe xong như nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Mộc Cửu thản nhiên nói: “Nói nhiều như vậy tất nhiên phải đói rồi.”

Triệu Cường xem thường nói: “Tôi còn nói nhiều hơn.”

“Vậy bây giờ anh có đói bụng không?”

“Đói” Hiện tại bụng hoàn toàn trống không.

“Vậy sao tôi lại không thể đói bụng, đúng là không có đầu óc mà.”

“.....” Triệu Cường cảm thấy bị ghen hợm.

Triệu Cường sững sốt một giây sau giận dữ nói: “Cô vừa rồi còn khen tôi là thiên tài mà.”

“Tôi đang chuẩn bị thu lại câu nói kia, biết vấn đề đó chỉ có thể chứng minh anh có hiểu biết thông thường thôi.”

Triệu Cường tức giận nói, “Ngay cả cái này cô cũng không biết, vậy thì cô ngay cả hiểu biết thông thường cũng không có!”

Đường Dật đứng một bên cũng bị nói lây là không có hiểu biết thông thường thì cúi đầu đỏ mặt

Vẻ mặt Mộc Cửu không chút thay đổi, chỉ chỉ đầu mình, “Có đầu óc là được.”

“...” Triệu Cường lần thứ hai bị ghen hợm, nếu anh tiếp tục cùng Mộc Cửu tranh cãi thì đúng là không có đầu óc.

6. Chương 6

Editor: Hachonie

Quá tự kiêu thường sẽ làm tê liệt thần kinh của chúng ta.

Các thành viên của đội Điều Tra Đặc Biệt trở về cục cảnh sát, Tần Uyên và Trần Mặc lấy khẩu cung của Trần Vĩnh Niên, Triệu Cường cùng Hồng Mi thì lấy khẩu cung của người đàn ông làm náo loạn hiện trường, Thạch Nguyên Phỉ với Đường Dật ở văn phòng sắp xếp lại hồ sơ vụ án, còn lại Lam Tiêu Nhã và Mộc Cửu ở phòng pháp y vừa ăn bánh ngọt vừa tán gẫu.

Lam Tiêu Nhã ghen hợm nhìn trần trối Mộc Cửu trong nháy mắt đã ăn hết hai miếng bánh ngọt: “Mộc Cửu à, em quả thực xứng với cái danh “thánh ăn” nha, nhưng mà cũng phải nói, em là người duy nhất dám vào phòng pháp y ăn đó.”

Mộc Cửu lại bỏ thêm miếng bánh vào miệng, nhìn những dụng cụ xung quanh căn phòng, khen ngợi: “Nơi này tốt lắm.”

Lam Tiêu Nhã thấy Mộc Cửu bên khóe miệng bị dính bơ, vẻ mặt không chút thay đổi còn nghiêm túc ngồi ăn bánh ngọt, nhin không được vẻ mặt háo sắc, vươn tay xoa mặt cô: “A a a, Mộc Cửu thật ngọt nhưng rất đáng yêu.”

Một màn này bị Triệu Cường và Hồng Mi vừa lấy lời khai phạm nhân ra thấy được, Triệu Cường làm vẻ mặt thương tiếc nói với Lam Tiêu Nhã: “Chị à, chị làm ơn nhẹ tay giùm đi, em ấy chỉ là con nít thôi.” Vừa nói xong thấy Lam Tiêu Nhã biến sắc, liền chạy nhanh đến trốn sau lưng Hồng Mi.

Lam Tiêu Nhã đang muốn nổi giận, Mộc Cửu một bên mở miệng nói: “Tôi không phải con nít, làm sai rồi trốn sau lưng người lớn mới là con nít.”

“Phốc.” Hồng Mi cùng Lam Tiêu Nhã phụt cười.

Triệu Cường bị châm chọc nóng nảy giơ chân, “Tôi nói nè em gái Mộc Cửu, sao cô luôn nhắm vào tôi vậy?”

Mộc Cửu ra vẻ thần bí mở miệng: “Anh làm tôi nhớ đến một người.”

“Ai vậy?” Triệu Cường mở miệng, lòng có chút bất an.

“Một người đã chết.”

“...” Anh chỉ biết!

Nhìn thấy biểu cảm của Triệu Cường, Hồng Mi che miệng cười nhẹ, còn Lam Tiêu Nhã lại không khách khí mà cười thật to.

Mộc Cửu cúi đầu xuống, bóng râm che mắt làm cho người ta không nhìn được vẻ mặt của cô.

Đường Dật chạy đến nhìn thấy cảnh này cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn mở miệng nói: “Đội trưởng bảo mọi người quay về phòng họp.”

“Đội trưởng, thai phụ kia bị hoảng sợ nhưng thân thể không có vấn đề gì, đứa nhỏ trong bụng cũng không sao. Nhưng tôi cùng chị Mi lấy khẩu cung người làm náo loạn hiện trường thì hấn kiên quyết nói mình bị người khác uy hiếp, có một người đàn ông cầm dao để sau lưng hấn, nếu hấn không làm theo lời người đó thì sẽ giết chết hấn, mọi người nói xem lời hấn nói có thể tin sao? Tôi nghĩ hấn chỉ nói dối để trốn tội.”

Thạch Nguyên Phỉ tiếp lời: “Cũng không nhất thiết là hấn nói dối, nói không chừng người đàn ông cầm dao uy hiếp hấn chính là tông phạm của Trần Vĩnh Niên, chẳng phải trong điện thoại của Trần Vĩnh Niên có tin nhắn cảnh báo sao, chỉ tiếc là tôi không thể điều tra được số di động là của người nào.”

Triệu Cường buồn lòng: “Đã hơn nửa ngày rồi mà lại không thể kết án.”

Lúc này đột nhiên Mộc Cửu mở miệng: “Hấn không có tông phạm, có thể đó chỉ là trò đùa của một người thôi.”

“Trò đùa? Việc này thiếu chút nữa đã làm chết một mạng người.” Triệu Cường nghe xong liền tức giận.

“Hấn có thể nhắn tin cảnh báo cho Trần Vĩnh Niên trước khi chúng ta tìm ra hấn, chứng minh hấn đã sớm biết Trần Vĩnh Niên là hung thủ, việc này chỉ có hai khả năng, một là hấn thông qua manh mối của chúng ta tìm ra được Trần Vĩnh Niên, hai là hấn đã nhìn thấy hung thủ bắt cóc nạn nhân hoặc hấn thấy được quá trình bỏ xác.”

Đường Dật nhớ lại nói: “Vụ án đầu là do hai người nhặt ve chai phát hiện, vụ thứ hai thì do một cảnh sát trong đội Điều Tra Ma Túy phát hiện.”

Tần Uyên nghiêm túc nói: “Là ai trong đội Điều Tra Ma Túy.”

Hồng Mi lật tư liệu nói: “Là Lí Thiên Bằng, đội trưởng nghi ngờ hấn.”

“Khoan đã, Lí Thiên Bằng có phải là người lúc trước muốn vào đội của chúng ta nhưng lại bị từ chối?” Triệu Cường dường như nghĩ được việc gì đó, tròn mắt chuyển động, đột nhiên vỗ bàn, “Tôi nhớ rồi, lúc tôi ở hiện trường thứ nhất có nhìn thấy hấn, hấn còn đến chào hỏi tôi.”

Lời nói của Triệu Cường càng thêm chứng thực phán đoán của Tần Uyên, anh lạnh lùng nói: “Một cảnh sát điều tra ma túy có thể xuất hiện ở nơi nào, Thạch Đầu, điều tra xem hôm nay hấn ở nhà hay ở cục cảnh sát.”

Không lâu sau, Thạch Nguyên Phỉ, xuất hiện ở phòng họp, “Đội trưởng hôm nay hấn không ở trong cục.”

Tần Uyên quyết định thật nhanh, “Đi, đến nhà hấn.”

Đến dưới lầu nhà Lí Thiên Bằng, Tần Uyên bảo Triệu Cường và Trần Mặc ở trong xe, anh cùng Mộc Cửu cùng nhau lên lầu.

Triệu Cường không dám phản đối ý kiến của đội trưởng, chờ Tần Uyên và Mộc Cửu vào tòa nhà thì ở bên cạnh Trần Mặc nói: “Anh nói xem sao chúng ta chỉ có thể ngồi chờ trong xe.”

So với Triệu Cường thì Trần Mặc thản nhiên hơn nhiều: “Họ phải đi nói chuyện khách sáo, chúng ta đi chung cũng vô dụng.”

Triệu Cường không chút suy nghĩ nói: “Vậy thì sao chứ, tôi cũng biết nói chuyện khách sáo mà.”

“Có thể nói chuyện khách sáo nhưng không có đầu óc cũng không được.” Mặt Trần Mặc không chút thay đổi nói ra những lời này, ngữ khí giống như là nói sự thật.

“...” Triệu Cường cảm thấy bị đả kích sâu sắc, trong một ngày mà hai lần bị nói là không có đầu óc.

Lí Thiên Bằng ở trong nhà nhìn màn hình thấy Tần Uyên ở dưới lầu, còn có cô gái nghe nói là vừa mới tới, nhất thời trong lòng có chút bất an, lúc này mà đội trưởng đội Điều Tra Đặc Biệt đột nhiên đến tìm, không lẽ họ đã phát hiện ra điều gì, hấn suy nghĩ vài giây rồi quyết định vẫn mở cửa cho họ, thời gian họ lên lầu,

Lí Thiên Bằng nghĩ lại việc mình làm, thấy mình không hề để lại dấu vết và sơ hở nào, cho nên khi mở cửa hăn đã khôi phục lại bình tĩnh.

“Đội trưởng Tần, sao anh lại đến đây, có việc gì cần tìm tôi sao?” Lí Thiên Bằng có chút kinh ngạc hỏi, thì nhìn thấy cô gái, sau lưng là Tần Uyên có vẻ mặt không tốt.

Mộc Cửu vươn tay, mặt không chút thay đổi tự giới thiệu: “Xin chào, anh là Lí Thiên Bằng phải không? Tôi là Mộc Cửu của đội Điều Tra Đặc Biệt.”

Lí Thiên Bằng chỉ biết Mộc Cửu vừa mới vào đội điều tra đặc biệt được vài ngày, ngoài ra không biết gì nữa. Hăn nhìn cô cùng các đội viên khác thì cảm thấy đây chỉ là một cô gái ốm yếu, rất cuộc có tài cán gì mà được vào đội Điều Tra Đặc Biệt. Bây giờ tiếp xúc cô lại cảm thấy thật quái lạ, đặc biệt là đôi mắt đen nhánh kia, Lí Thiên Bằng không thể diễn tả được loại cảm giác này, nhưng hăn vẫn bắt tay, “A, xin chào, vào trong ngồi đi.”

Lí Thiên Bằng dẫn họ vào phòng khách ngồi, sau đó đi pha hai chén trà, thấy bộ dạng xa cách của Tần Uyên, vẻ mặt bình tĩnh không nói lời nào, hăn nghĩ thầm Tần Uyên có tiếng là người tính tình khó chịu, nhưng hăn chưa bao giờ thấy bộ dạng này nên trong lòng cảm thấy kỳ lạ nhưng không hỏi gì, chờ bọn họ nói ra mục đích đến đây.

Mộc Cửu cầm chén trà lên ngửi, sau đó để lại trên bàn, lúc này mới mở miệng nói: “Là như vậy, chắc cảnh sát Lí cũng biết hung thủ Trần Vĩnh Niên của vụ án phải không?”

Trong lòng Lí Thiên Bằng có chút hỗn loạn, tay không ngừng ma sát lên chén trà, nhưng vẫn trấn tĩnh nói: “A, biết chứ, là người đã giết hai thai phụ phải không?”

Mộc Cửu: “Đúng vậy, sáng nay chúng tôi đã bắt được hung thủ nhưng chúng tôi nghi ngờ hăn có tòng phạm.”

“Ý của cô là còn có một hung thủ nữa?” Lí Thiên Bằng cẩn thận hỏi: “Căn cứ vào đâu?”

“Trần Vĩnh Niên là người bệnh, chúng tôi cho rằng nếu hăn gây án một mình sẽ rất khó khăn nên khả năng hăn có tòng phạm là rất cao.”

Lí Thiên Bằng yên lòng, trong lòng hiện lên sự khinh thường, nghĩ thầm, hóa ra đội Điều Tra Đặc Biệt chỉ có thế, “Vậy mọi người đến tìm tôi vì...”

Mộc Cửu đoán không sai, khoe miệng Lí Thiên Bằng hơi nhếch lên, sau đó hạ mắt nói: “Cảnh sát Lí là người phát hiện ra nạn nhân thứ hai, có thể đó là lúc hung thủ vừa mới bỏ xác, cho nên phiên cảnh sát Lí nhớ lại một chút xem có nhìn thấy xe màu trắng của hung thủ không.” Mộc Cửu lấy từ trong bao ra bức ảnh để lên bàn.

Lí Thiên Bằng giả vờ nhìn lướt qua rồi hướng Mộc Cửu lắc đầu: “Tiếc quá, không có, lúc đó tôi không nhìn thấy chiếc xe nào ở đó.”

“Thật không dám giấu, đội Điều Tra Đặc Biệt chúng tôi gặp phải vấn đề, nên muốn đến nghe ý kiến của cảnh sát Lí về việc này.”

“Nghe ý kiến của tôi.” Lí Thiên Bằng theo bản năng nhìn sang Tần Uyên, thấy sắc mặt hăn ngày càng kém, nghĩ đến đúng là mất mặt.

Mặt Mộc Cửu không chút thay đổi nói: “Tôi nghe nói cảnh sát Lí là người phát hiện ra thi thể, từ chỗ cục trưởng tôi cũng có nghe ông ấy khen ngợi anh, hơn nữa lúc trước cảnh sát Lí hình như cũng muốn vào đội Điều Tra Đặc Biệt.”

Lí Thiên Bằng cười thẳm trong lòng, trên mặt lại khiêm tốn nói: “Đúng vậy như tiếc rằng tôi không có đủ năng lực, đội trưởng Tần cũng không vừa ý tôi.”

“Không có đâu, con người cũng có lúc nhìn lầm, chắc cảnh sát Lí không ngại góp ý để chúng tôi mau chóng kết thúc vụ án.” Mộc Cửu vừa mới nói xong chợt nghe Tần Uyên ngồi bên cạnh hừ lạnh một tiếng.

“Nói thật tôi cảm thấy khả năng hung thủ có tông phạm là không lớn, nạn nhân là thai phụ thì cũng như quần thể yếu đuối, hung thủ dù có bệnh nhưng cũng là một người đàn ông trưởng thành, lấy một thanh gỗ đánh lên phía sau nạn nhân thì hoàn toàn có thể không chế nạn nhân.”

“Dùng cây gỗ? Sao không phải là cây sắt hay cây búa?”

Lí Thiên Bằng hoảng hốt, cảm thấy đã nói ra điều không nên nói, trong lòng căng thẳng, buông chén trà, vội vàng giải thích: “Việc này, tôi nghĩ là dùng cây gỗ đánh sẽ không làm nạn nhân chết ngay lập tức.”

“Cảnh sát Lí làm sao biết được hung thủ chỉ muốn làm nạn nhân hôn mê mà không phải đánh chết nạn nhân.”

Trong lòng Lí Thiên Bằng hỗn loạn, “Ý tôi không phải...”

Mộc Cửu hít một hơi, liếc nhìn Tần Uyên bên cạnh: “Chắc chắn là hấn.”

“Cái, cái gì?”

“Lí Thiên Bằng rõ ràng anh nhìn thấy hung thủ bỏ xác lần đầu, anh sớm biết hung thủ là ai, chẳng những không báo cáo, trái lại còn báo tin cho hung thủ, ở bệnh viện uy hiếp người dân gây náo loạn. Tất cả đều do anh làm.”

“Đội trưởng Tần, anh nói đi đâu vậy, sao tôi có thể làm vậy...”

Tần Uyên khoanh tay trước ngực, ung dung nhìn hấn, “Tên của hung thủ đến bây giờ còn chưa công khai, trừ người của đội Điều Tra Đặc Biệt thì không ai biết, Lí Thiên Bằng làm sao anh biết được?”

Trên trán Lí Thiên Bằng đầy mồ hôi, chỉ vào Mộc Cửu: “Không phải, là do cô ấy nói.”

Mộc Cửu giương mắt nhìn hấn: “Tôi nói là Trần Vĩnh Niên của vụ án, tôi không hề nói là vụ án nào.”

Tần Uyên cười lạnh một tiếng, nói tiếp: “Trần Vĩnh Niên khai là có một chiếc xe con màu trắng, mà chiếc xe mà chúng tôi cho anh xem hình là chiếc xe màu trắng có rèm che, anh chưa xem hình đã vội vàng phủ nhận, cho nên rõ ràng là anh đã từng nhìn thấy xe của hung thủ. Chi tiết của vụ án cũng không được công khai, anh lại biết hung thủ dùng cây gỗ đánh hôn mê thai phụ.”

Tần Uyên đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Lí Thiên Bằng: “Cảnh sát Lí nhiều đó chứng cứ đã đủ chưa?”

7. Chương 7

Editor: Hachonie

Ta đã sớm chìm vào bùn lầy, người lại ở bờ biển chần chừ.

Vụ án cuối cùng cũng kết thúc, ngày thứ bảy, mọi người đội Điều Tra Đặc Biệt đến quảng trường thương mại cách cục cảnh sát không xa để liên hoan, cũng xem như chào mừng Mộc Cửu gia nhập đội.

Triệu Cường cùng Thạch Nguyên Phỉ đến trước nên đứng ở cửa chờ, không bao lâu Lam Tiêu Nhã và Đường Dật cũng từ taxi xuống. Triệu Cường thấy Lam Tiêu Nhã mặc một chiếc váy liền áo, trông mất như muốn rớt ra, kích động hô lên: “Chị ơi, sao chị có thể mặc cái đầm đó đến đây? Chị vẫn là chị của tôi sao?”

Lam Tiêu Nhã khiêu khích nói: “Thế nào? Tôi không thể mặc đầm sao? Cậu gọi tôi là chị không phải là anh.”

“Chị ăn mặc như vậy chẳng lẽ là đi xem mắt.” Lam Tiêu Nhã năm nay 26 nhưng đến giờ vẫn còn độc thân, cô không có cảm tình với đàn ông không phải vì nghề nghiệp mà bởi vì tính cách của cô khiến họ phải tránh xa ba thước, bản thân cô thà chậm mà chắc nhưng mẹ cô thì lại sốt ruột, luôn nghĩ cách sắp xếp đối tượng cho cô.

Lam Tiêu Nhã chống nạnh nói: “Thôi đi, chị của cậu cần đi xem mắt sao, đây là tiệc chào mừng Mộc Cửu, đương nhiên tôi phải sửa soạn chút rồi.”

“Ôi! Tiêu Nhã mặc đầm này, đúng là chuyện hiếm thấy nha.” Hồng Mi và chồng cũng vừa tới, nhìn đến Lam Tiêu Nhã cũng vô cùng ngạc nhiên.

“Chị Mi, sao chị lại cùng Triệu Cường chọc ghẹo em.”

Hồng Mi cười nhẹ, giúp Lam Tiêu Nhã sửa lại cổ áo, “Chị đâu có, em mặc đầm trông rất đẹp, lập tức biến thành thực nữ, về sau nên thường xuyên mặc.”

Đường Dật ở một bên phụ họa: “Đúng rồi, đúng rồi, chị thường xuyên mặc đầm sẽ trở nên xinh đẹp thôi.”

Lam Tiêu Nhã cười hì hì, lộ ra vẻ thẹn thùng khó thấy.

“Đúng rồi, chỉ cần chị không mở miệng thì còn được, không thì sẽ bị lộ tẩy đấy.”

“Triệu Cường cậu muốn ăn đòn à?”

“Chị à, phải thực nữ!”

“Cậu không được chạy!”

“Anh Tổng cứu em với!”

“Đến hết rồi à?” Lúc đội trưởng Tần Uyên đến thấy một màn hỗn loạn này, Triệu Cường mới từ sau lưng chồng của Hồng Mi thò đầu ra, “Đội trưởng, anh đến rồi, ôi, sao chỉ có một mình anh, em gái Mộc Cửu đâu rồi?” Triệu Cường nhìn xung quanh không nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ.

Tần Uyên âm trầm nói: “Buổi sáng cô ấy đã ra ngoài, không biết đi đâu nữa.”

Mọi người đều sững sờ, trên người Mộc Cửu không có di động, không biết đi đâu, hiện tại không khác gì bị mất tích.

“À, còn Trần Mặc đâu? Sao anh ấy còn chưa đến?” Trần Mặc luôn đúng giờ, trừ khi có chuyện ngoài ý muốn, nếu không thì tuyệt đối không đến muộn. Thạch Nguyên Phỉ nói xong thì gọi điện cho Trần Mặc.

“Trần Mặc, cậu đang ở đâu? Chúng tôi đều đang ở khách sạn chờ cậu.”

Không biết Trần Mặc nói gì mà mọi người thấy Thạch Nguyên Phỉ há hốc mồm về mặt khiếp sợ.

Đến khi Thạch Nguyên Phỉ cúp máy thì vẻ mặt đã ngây ra.

Triệu Cường quơ quơ tay trước mặt anh “Làm sao vậy? Trần Mặc ở đâu?”

Thạch Nguyên Phỉ đơ người trả lời: “Anh ấy nói khoảng một tiếng nữa sẽ đến.”

Triệu Cường mơ hồ nhìn Thạch Nguyên Phỉ, trong lòng nghĩ chỉ là vấn đề đó thôi làm gì mặt phải nghếch ra như vậy.

Tần Uyên nói: “Chúng ta vào trước đi, chờ cậu ấy đến.”

Lam Tiêu Nhã: “VẬY Mộc Cửu đâu?”

Thạch Nguyên Phỉ: “Cô ấy đang ở cùng Trần Mặc.”

“...”

=====

Bệnh viện tâm thần Vĩnh Hoa.

“Con gái à, con đến rồi, mẹ có mua kẹo cho con này, con thích ăn kẹo nhất mà.” Một người đàn bà đầu bù tóc rối từ trong phòng nhìn Mộc Cửu, thoát cái chạy ra ngoài, vừa chạy vừa từ trong túi áo lấy ra những viên kẹo đã cũ đưa cho Mộc Cửu như tặng vật quý, về mặt chờ đợi nhìn cô.

Mộc Cửu nhìn người đàn bà, người đàn bà đó cười ngây ngô, đẩy đẩy tay về phía trước, miệng nói: “Con gái à, mau ăn kẹo đi, mẹ con có rất nhiều kẹo nha.”

Mộc Cửu đưa tay lấy một viên kẹo trong tay bà ta, giấy gói kẹo đã xuống sắc không còn mới, không thấy rõ hiệu, khi cầm cảm giác mềm mềm dính dính, Mộc Cửu cũng không từ chối, cầm hết kẹo trong tay, nói: “Ăn ngon lắm.”

Giọng điệu cứng nhắc lại làm cho người đàn bà cực kỳ vui vẻ: “Ngon lắm sao? Tốt quá, con gái tôi ăn kẹo của tôi cho, nó ăn kẹo của tôi cho!” Người đàn bà đầy sức sống vừa đi vừa la to.

Mộc Cửu quay đầu nhìn thoáng qua rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Lầu sáu của bệnh viện có những gian phòng đặc biệt, Mộc Cửu đứng ở cửa lớn lấy ra một túi vải sợi tổng hợp màu xanh.

Hành lang lầu sáu không có một bóng người, Mộc Cửu một mình đi trên nền gạch men sứ, bên tai chỉ có tiếng bước chân của cô.

Mộc Cửu đi đến cuối hành lang, đứng ở trước cửa gian phòng cuối cùng, đẩy cửa ra đi vào.

Mộc Cửu nhìn miếng kính thủy tinh chia căn phòng ra hai gian, Mộc Cửu đứng ở phía trước nhìn người bên trong.

“Chị đến rồi.” Cô nói.

Âm thanh thông qua thiết bị truyền rõ ràng vào bên trong, người bên trong giống như không nghe được, vẫn bất động, có một quyển sách rất nặng ở trước mặt hắn, chỉ có thể nhìn thấy tóc hắn màu đen, ở đầu quyển sách là những ngón tay tái nhợt.

Mộc Cửu lẳng lặng chờ, không có rời đi, cũng không nói tiếp.

Từng giây trôi qua, đến khi người bên trong mở đến trang sách cuối cùng, hắn mới đóng quyển sách lại, gương mặt hoàn toàn hiện ra.

Đó là gương mặt của một bé trai, sắc mặt tái nhợt, chỉ có đôi mắt đen nhánh sáng đến kinh người, hắn nhìn thẳng vào Mộc Cửu, ho nhẹ một tiếng rồi mở miệng: “Giúp cảnh sát làm việc cảm giác thế nào?”

Mộc Cửu chỉ trả lời: “Đây là điều kiện.”

Bé trai nghe xong nở nụ cười, càng cười càng lớn, thậm chí làm cho gương mặt tái nhợt của hắn sinh động hẳn lên.

Cười thật lâu, cuối cùng hắn cũng dừng lại, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đối diện, chậm rãi nói: “Vì sao Trần Vĩnh Niên không chết?”

Mộc Cửu thản nhiên nói: “Hắn sẽ chết.”

“Cũng qua tay của chị rồi.” Cơ thể bé trai tiến về phía trước, trong mắt mang theo sự u ám, “Nếu khi đó hắn cứ như vậy mà chết thì thật tốt.”

Mộc Cửu nghe xong không hề có phản ứng, mặt không chút thay đổi, sau đó nói: “Chị phải đi rồi.”

Bé trai sững sốt một chút, lập tức cao giọng nói: “Rốt cuộc chị đến đây làm gì?”

“À đúng rồi.” Trong lời nói của bé trai như đang nhắc nhở Mộc Cửu, cô đi rồi quay lại, đem kẹo ở trong tay đặt trên một cái cửa nhỏ: “Kẹo này tặng cho em.”

“...”

Phía sau truyền ra tiếng sách rút trên mặt đất, Mộc Cửu không quay đầu, đóng cửa lại, hành lang lại im lặng.

Mộc Cửu quay lại xe, cài dây an toàn, nói với Trần Mặc đang ngồi bên cạnh: “Xong rồi.”

Trần Mặc khởi động xe, mở miệng hỏi: “Sao không để đội trưởng đưa cô đi?”

Mộc Cửu thẳng thắn nói: “Sẽ hỏi, phiền lắm.” Ngụ ý là biết Trần Mặc sẽ không hỏi nhiều.

Trần Mặc cũng không nói nữa, chuyên tâm lái xe đến khách sạn cùng mọi người.

Mà đội Điều Tra Đặc Biệt đang ngồi trong phòng khách sạn vừa uống nước, vừa nói chuyện phím.

Thạch Nguyên Phỉ, Triệu Cường và Lam Tiêu Nhã tổ bát quái ba người họp lại cùng nhau, vẫn chưa tiếp nhận được tin tức khi này.

Triệu Cường: “Em gái Mộc Cửu thật đang ở cùng Trần Mặc sao?”

Thạch Nguyên Phỉ: “Đúng vậy, Trần Mặc không nói dối đâu, nói như vậy thì chắc là thật rồi.”

Lam Tiêu Nhã: “Chẳng lẽ họ giấu chúng ta đi hẹn hò?”

Ba người bất chợt tưởng tượng:

Trần Mặc: “Chào buổi sáng.”

Mộc Cửu: “Chào buổi sáng.”

Trần Mặc: “Đi đâu?”

Mộc Cửu: “Tùy anh thôi.”

Trần Mặc: “Xem phim?”

Mộc Cửu: “Cũng được.”

Trần Mặc: “Phim hay không?”

Mộc Cửu: “Bình thường.”

Trần Mặc: “Đến khách sạn đi.”

Mộc Cửu: “Được.”

“...” Tưởng tượng chấm dứt, ba người ngẫm lại thấy thật khôi hài.

Nửa tiếng sau, Trần Mặc cùng Mộc Cửu mới đến khách sạn.

Vào phòng đã đặt, mọi người đang ngồi đều quay qua nhìn họ, tổ bát quái ba người mở to mắt nhìn hai người để kiểm dấu vết, kết quả, đương nhiên không có kết quả, một cái cũng không có, chỉ thấy hai mặt lạnh một đen một trắng.

Đồ ăn vừa đưa tới Mộc Cửu liền cầm đũa ăn, mọi người đều đói bụng, cũng bắt đầu cầm đũa.

Lam Tiêu Nhã đưa qua cho Mộc Cửu đĩa rau rồi nhỏ giọng hỏi: “Mộc Cửu, lúc này em cùng Trần Mặc đi đâu vậy?”

Mộc Cửu vừa nuốt vừa gấp cho Lam Tiêu Nhã một miếng thịt kho tàu, nghiêng đầu nhìn cô, đột nhiên nói: “Chị Tiêu Nhã.”

Lam Tiêu Nhã: “Sao?”

Mộc Cửu: “Đằm rất đẹp.”

“Cảm ơn, mà...” Cũng biết đánh trống lảng quá, nhưng Mộc Cửu không chịu nói, Lam Tiêu Nhã cũng không biết làm gì, chỉ có thể bĩu môi tiếp tục ăn.

Tổng Ảnh Thừa nói với Hồng Mi: “Anh ra ngoài nghe điện thoại một chút.”

Hồng Mi cười gật đầu.

“Đúng rồi, chị Mi, con nuôi của em đâu?” Lam Tiêu Nhã hỏi.

“Hôm nay, dì bé dẫn bé ra ngoài chơi rồi.”

Lam Tiêu Nhã nghĩ đến bé Tiểu Tổng trắng trẻo mềm mại, cười nói: “Đã hai tuần rồi không gặp nó, thật muốn gặp quá đi.”

Hồng Mi cười khê: “Nếu em thích con nít như vậy, thì mau kiếm người để gả, là có con để chơi cùng rồi.”

“Sao có thể giống nha được, con của người khác thì chơi mới vui, con mình sinh ra thì thật phiền.”

Triệu Cường ở một bên cho ý kiến: “Vậy chị đi cướp một đứa về nuôi đi.”

Lam Tiêu Nhã lấy đứa gõ vào đầu anh: “Này, này, dù gì cậu cũng là cảnh sát mà.”

Lúc này, Tống Ảnh Thừa vội đi vào, lấy cặp và áo khoác, về mặt áy náy nói: “Thật xin lỗi, công ty tôi có việc gấp cần xử lý, mọi người cứ ăn đi, tôi đi trước.”

Triệu Cường hướng anh vỗ ngực nói: “Anh Tống yên tâm, lát nữa em sẽ đưa chị Mi về nhà an toàn.”

“Cảm ơn.”

Mộc Cửu ngẩng đầu nhìn Tống Ảnh Thừa, ánh mắt lóe sáng, rồi cúi đầu tiếp tục ăn.

8. Chương 8

Editor: Hachonie

Trong bóng tối, ai sẽ là người dẫn ta đến ánh sáng.

Trong căn phòng mờ tối, một cô gái trẻ đầu bị băng bó chậm rãi mở mắt, cô cảm giác mình đang nằm trên ghế sofa, trong căn phòng yên tĩnh, không nghe được âm thanh nào.

Nhớ lại lúc trước khi mình bị ngất đi, cô ngồi yên một chỗ không dám động đậy, một lúc lâu mới gọi tên của bạn mình: “Chu Chu! Diệu Khả! Lệ Phi!”, giọng của cô run run, gọi nhiều lần cũng không có ai trả lời, dường như trong phòng chỉ có một mình cô.

Cả người cô run rẩy, căn phòng tối đen không có một tia sáng, cô cũng không biết đây có phải là căn phòng lúc đầu mình ở không, trong căn phòng có gì cũng không biết.

Đấu tranh rất lâu, cô cố gắng lấy can đảm từ từ đứng lên, tiến về phía trước, vừa đi vừa gọi tên bạn của mình. Đi được vài bước thì cô bị vấp phải thứ gì đó, cô ngã trên mặt đất, không dám bước đi nữa sau đó thẳm dò trên mặt đất, sự khủng hoảng bất lực lan tỏa toàn thân, cô run rẩy bò về phía trước.

Cô tìm kiếm ở phía trước, thì đụng phải vách tường, cô vịn vách tường chậm rãi đứng lên, trên tay như chạm vào thứ gì đó ẩm ướt, có mùi đặc biệt, không biết là của ai, cũng không muốn đoán là ai, nhưng cảm giác trên tay rất rõ ràng, vậy ra cũng không được.

Nước mắt theo gương mặt của cô chảy xuống, cô che miệng tiếp tục bước về phía trước, liền đụng phải tay nắm cửa, cô mau chóng vịn tay nắm, nhưng không được, cô dùng cơ thể để đẩy cửa cũng không có tác dụng, cánh cửa đã bị khóa chết, cô bật khóc, ngoài cửa không có chút động tĩnh nào.

Cô dường như đang ở sát bờ vực thẳm lúc nào cũng có thể ngã xuống, nhưng cô biết mình không thể ngồi chờ chết, nhất định sẽ có cách, cô tiếp tục sờ soạn bên cạnh, thì ấn phải công tắc đèn.

Căn phòng tối đột nhiên sáng lên, ánh đèn sáng làm mờ mắt cô, cuối cùng cô cũng thấy được toàn bộ căn phòng, sự tự tin của cô liền tan vỡ, không không chế được, cô sợ hãi ngồi trên đất, nhìn tay phải của mình, cổ sức lau xuống đất, lau mãi không sạch.

Chữ “SOS” đỏ tươi trên tường trắng tuyết, phía dưới chữ còn có chất lỏng chậm rãi chảy xuống, một dấu tay được in lên rõ ràng.

“A a a a a a!”

Triệu Cường bật tai lui về sau vài bước, nhìn Đường Dật đang hoảng hồn nói: “Bạn nhỏ Đường Dật làm gì vậy, chỉ đập bàn một cái thôi có cần kêu thảm như vậy không?”

Đường Dật xoa xoa ngực, đem bìa quyển sách cho Triệu Cường xem: “Anh Cường à, tôi đang đọc tiểu thuyết kinh dị mà.”

“Gan nhỏ vậy mà cũng đọc tiểu thuyết kinh dị.” Triệu Cường nhìn sơ qua quyển sách, “Thoát khỏi mật thất, đây là trò chơi mà tôi thường chơi trên máy tính mà.”

Đường Dật gật đầu: “Sách này lấy bối cảnh là mật thất, nếu trong thời gian quy định mà không thể thoát khỏi một căn phòng thì một người sẽ bị chết, hơn nữa còn chết rất thảm.”

Lam Tiêu Nhã đang sửa sang đồ nghe đến mật thất cũng thích thú chạy đến, “Mật thất! Tôi cũng rất thích chơi trò thoát khỏi mật thất, tôi có vé trò chơi này dành cho bốn người, hay là cuối tuần chúng ta cùng nhau đi chơi đi.”

“Mộc Cửu ơi!” Lam Tiêu Nhã kéo Mộc Cửu sang bên cạnh choàng tay lên vai cô, “Tôi đã có đội hình hoàn hảo rồi, Đường Dật, Mộc Cửu còn có tôi và Triệu Cường, có hai thiên tài ở trong đội, chắc chắn chúng ta có thể thoát khỏi mật thất nhanh nhất.”

“Thêm tôi vào làm gì?” Triệu Cường chỉ vào mình, ở đây có hai thiên tài rồi, bọn họ tùy ý dùng chút chất xám là có thể phá giải hết mật thất.

Lam Tiêu Nhã vỗ vai anh, như đang giao nhiệm vụ quan trọng, “Lỡ như cần người xung phong đi trước, cần sức mạnh và vân vân, hơn nữa có cậu tôi sẽ không bị xem là ngốc.”

Triệu Cường không nói gì, không ngờ anh chỉ có thể làm nền cho người khác.

Lúc này Tần Uyên đi đến, “Tiêu Nhã, buổi tối cô rảnh không? Dẫn Mộc Cửu đi mua chút đồ đi.”

“Được” Lam Tiêu Nhã liền đáp ứng, “Đúng rồi, đội trưởng, có được bao cơm chiều luôn không?”

Tần Uyên gật đầu

“Tôi cũng đi nữa được không?” Triệu Cường cũng muốn đến chung vui.

Mộc Cửu mặt không đổi mở miệng: “Anh đến trả tiền?”

Triệu Cường tức giận nói: “Tôi đi theo đội trưởng!”

Cuối cùng vẫn là bốn người cùng đi, bốn người ăn cơm chiều gần trung tâm thương mại, rồi đi mua quần áo cho Mộc Cửu.

Mộc Cửu mang theo rất ít đồ, từ đầu Tần Uyên cũng không biết nhưng càng ngày trời càng lạnh, Mộc Cửu còn mặc áo tay ngắn hỏi ra mới biết cô chỉ đem theo vài cái áo tay ngắn, mà tất cả hành lý cũng chỉ có nhiều đó.

Đặc biệt là chuyện xảy ra đêm qua, anh là một đội trưởng đội Điều Tra Đặc Biệt mà buổi tối phải chạy ra siêu thị mua món đồ đó, mà thủ phạm gây ra thì làm như không liên quan đến mình, đội trưởng Tần nghĩ lại liền cảm thấy khó chịu.

Bốn người đi chung mà người hưng phấn nhất là Lam Tiêu Nhã, tuy bình thường cô không chú trọng việc ăn mặc trang điểm nhưng lại rất thích chọn đồ cho người khác, bình thường thì không có đối tượng nhưng hiện tại hai mắt Lam Tiêu Nhã sáng rực nhìn Mộc Cửu, xoa xoa tay, hôm nay cô nhất định sẽ làm cho Mộc Cửu trở thành một búp bê xinh đẹp!

Toàn bộ quá trình Mộc Cửu đều phối hợp theo, Lam Tiêu Nhã phụ trách chọn đồ, cô thử vài bộ quần áo theo ý Lam Tiêu Nhã, Triệu Cường lúc đầu cũng muốn khen vài câu, nhưng nhìn sắc mặt đội trưởng nhà mình thì không dám mở miệng nói câu nào.

Cuối cùng Tần Uyên không chịu được, lên tiếng ngăn lại: “Tiêu Nhã, cô ấy hai mươi tuổi, là cảnh sát, không phải nữ sinh.”

Lam Tiêu Nhã thấy mình có chút hơi quá, cười nói: “A, xin lỗi, nhưng em gái Mộc Cửu mặc như vậy rất hợp.”

Trong lòng Triệu Cường gật đầu mạnh mẽ.

Cuối cùng cũng chọn được vài bộ phù hợp, khi tính tiền, Tần Uyên rút thẻ trong ví ra trả tiền, Triệu Cường kinh ngạc nói: “Đội trưởng, anh trả tất cả à?” Trong lòng nghĩ đội trưởng đối với Mộc Cửu thật tốt.

“Đây là thẻ của Mộc Cửu.” Tân Uyên bấm mật khẩu.

Triệu Cường ngạc nhiên, quay lại nhìn Mộc Cửu: “Ôi! Mộc Cửu cô lấy thẻ đưa cho đội trưởng giữ, hai người có phải đã...”

“Ngừng! Đừng nghĩ nhiều.” Tân Uyên biết nếu Triệu Cường nói tiếp thì chẳng có lời gì tốt đẹp, kịp thời ngăn lại, “Cô ấy không biết dừng nên tôi giữ giùm cô ấy.”

Mua xong quần áo, Lam Tiêu Nhã hỏi: “Đội trưởng còn muốn mua gì không?”

Tân Uyên nghĩ đến chuyện đêm qua, nhưng lại không tiện nói, nhìn Mộc Cửu nói: “Cô nói với cô ấy đi.”

“Cái gì?” Về mặt Mộc Cửu chờ đợi.

Tân Uyên ấn vào thái dương, nghiêng răng nói: “Cái mà đêm qua tôi đi mua cho cô đó.”

Mộc Cửu nghĩ đến: “À, băng vệ sinh”

“...”

Cô phải mau chóng thoát khỏi phòng này, cô gái trẻ sợ hãi nghĩ như vậy, cô phát hiện mình đang ở trong mật thất còn bạn bè thì lại không thấy.

Cô nhặt tờ giấy rơi trên mặt đất, trên tờ giấy mấy chữ: “Em yêu của tôi, muốn ra ngoài sao? Bạn em đang chờ em cứu đó, mạng sống của họ đều ở trong tay em, thoát khỏi căn phòng này, tôi tin tưởng ở em.” Nước mắt không kiềm chế được rơi xuống, cô nhanh chóng lau đi, hiện tại cô không thể khóc, cô nhất định phải nghĩ cách thoát ra.

Cửa bị khóa, cô nhất định phải tìm được chìa khóa, chỉ cần thoát khỏi nơi này, cô có thể đi báo cảnh sát, có thể tìm được bạn cô.

Sau khi tự an ủi mình, tâm trạng cô đã bình tĩnh, bắt đầu tìm kiếm manh mối trong phòng, trên thanh gỗ trong tủ có đặt hai chiếc hộp khóa mã nhỏ, rất có thể chìa khóa cũng ở ngay trong này, vậy thì cô cần hai cái mật mã, một cái ba chữ số, một cái bốn chữ số.

Lúc trước cùng bạn bè đi chơi mật thất nên cô cũng biết một chút, bốn chữ số mật mã là ngày sinh nhật, trên giá sách có mấy quyển sách, cô tìm được một cái như chứng minh thư giả.

“0610” Cô nhanh chóng chỉnh số trên khóa, nhưng ngoài dự đoán cửa khóa không mở được!

Người kia đã sửa mật mã

Trong lòng cô có cảm giác như bị người ta hắt một xô nước lạnh vào mặt, nếu mật mã này không đúng vậy hẳn sẽ dùng mật mã nào?

Ngồi suy nghĩ một chút không hiểu sao cô lại thử sinh nhật của chính mình.

Lạch cạch, khóa mở ra.

Cảm giác lạnh lẽo truyền từ lòng bàn chân lên khắp toàn thân, vì sao lại là sinh nhật của cô, hôm nay cô cũng không mang theo chứng minh thư, sao người kia lại biết sinh nhật cô.

Cô quay đầu, nhìn vào chiếc gương đến vách tường có ba chữ SOS đỏ tươi đang chảy xuống, cảm thấy thật kỳ lạ. Trong phòng rõ ràng chỉ có một mình cô, nhưng cô có cảm giác đang bị ai đó nhìn, cuối cùng thì người đó là ai? Người đó có biết cô không? Làm vậy với mục đích gì?

Cô không muốn nghĩ nhiều nữa, lấy chìa khóa mở rương nhỏ ra.

Bên trong có một chìa khóa, cô không tin vào mắt mình thậm chí còn nghĩ đây là chìa khóa giả, vì còn một mật mã chưa giải, sao chìa khóa lại xuất hiện dễ như vậy.

Tất cả việc này có chút không hợp lý, nhưng lúc này cô không thể nghĩ nhiều như vậy, cô nhanh chóng cầm chìa khóa cho vào ổ khóa cửa ra vào.

Rắc rắc, chìa khóa là thật, cửa mở ra.

Cô kích động kéo cửa chuẩn bị chạy ra, thì cảnh tượng trước mặt khiến cô bất động tại chỗ.

Nước mắt không ngừng rơi xuống, cả người phát run, cô thở dốc, thật lâu mới mở miệng gọi: “Lệ, Lệ Phi.”

“Lệ Phi! A a a a!” Hành lang tăm tối chỉ có tiếng khóc, tiếng la của cô gái, không ai có thể nghe được.

“Em yêu của tôi, trò chơi chỉ mới bắt đầu, hãy tận hưởng đi.”

9. Chương 9

Edit: Hachonie

Khi tuổi trẻ không thể quay lại, chúng ta vẫn còn khát vọng sao?

Đội Điều Tra Đặc Biệt nhanh chóng đến hiện trường, Lam Tiêu Nhã bắt đầu kiểm tra thi thể người chết: “Cô gái kia và chủ tiệm đều bị vật cứng đánh bị thương, căn cứ vào miệng vết thương, hung khí có thể là thứ giống như cây búa, nạn nhân đã chết khoảng ba tiếng, tôi có kiểm tra đồ uống ở chỗ này đều đã bị bỏ thuốc, có thể là thuốc mê. Vết máu trong phòng tôi phải về để xét nghiệm xem là có phải của người chết không.”

Lam Tiêu Nhã cởi bao tay, thu xếp các vật dụng rồi lắc đầu thở dài nói: “Sao đi chơi mệt thất thôi mà lại thành ra thế này.” Lúc trước còn muốn đi chơi bây giờ thật mất hứng.

Sau khi lấy lời khai, Hồng Mi cau mày ra khỏi phòng, vẻ mặt buồn bã nói: “Đúng rồi, cô gái kia bây giờ cảm xúc không ổn định, bị đã kích lớn, cô ấy khó khăn lắm mới thoát khỏi căn phòng, vừa bước ra thì thấy thi thể của bạn mình nên không thể chấp nhận được.”

Tần Uyên: “Các cô ấy là ai?”

Hồng Mi: “Cô ở trong phòng là Trần Tử Sơ, người chết tên là Tưởng Lệ Phi, họ là sinh viên năm ba đại học Minh Khả, còn hai người nữa là Diệp Chu và Dư Diệu Khả hiện không rõ tung tích, có thể bị hung thủ bắt đi rồi, một người chết khác là ông chủ ở đây, tên Điều Thanh, 29 tuổi.”

“Đội trưởng nơi này có cái tủ bị khóa, bên trong có gì đó.” Trần Mặc từ trong phòng lấy cái thùng đưa Tần Uyên xem.

Tần Uyên nhìn thoáng qua nói: “Mật mã có ba chữ số.” Tần Uyên đi đến chỗ bức tường có chữ SOS, “Hung thủ viết chữ SOS trong này chắc phải có ý nghĩa gì đó.”

Trong đầu anh nảy ra một ý tưởng, quay đầu nhìn gương, thì ra là thế.

Mộc Cửu ở một bên đã nhìn ra, nhìn Triệu Cường không ngừng thử các mật mã nói: “808.”

“Hà?” Tuy còn nghi ngờ, nhưng Triệu Cường vẫn nghe theo Mộc Cửu nhập mật mã, “Woa, thế mà lại mở được, Mộc Cửu sao cô lại biết mật mã?”

“Gương” Tần Uyên thay cô giải thích.

Triệu Cường mơ hồ nhìn vào gương: “Gương là sao?”

Vẫn là Đường Dật tốt bụng kéo Triệu Cường đến trước gương, chỉ vào gương giải thích rõ cho Triệu Cường: “Anh Cường, anh nhìn vào gương xem, có phải sẽ thấy hình phản chiếu của chữ SOS không, để chúng lòng vào nhau thì chính là 808.”

Triệu Cường vỗ đầu chợt tỉnh: “A thì ra là vậy.”

Tần Uyên từ trong thùng lấy ra một cái mp3, bên trong có một đoạn thu âm.

Đường Dật vừa nghe vừa kinh ngạc, lập tức lấy giấy bút ghi lại.

Âm thanh kết thúc, Mộc Cửu liền nói: “7442216241/93822162/744282/31432162”

Đường Dật cũng đem tờ giấy đã viết lại cho mọi người xem, đúng như Mộc Cửu nói.

Triệu Cường: “Đây là cái gì, hình như là giống sổ điện thoại.”

“Đây là mật mã ma trận.” Đường Dật giải được mật mã rồi nhanh chóng đứng lên: “Được rồi, đã giải ra, hiệu sách Thượng Nguyên.”

Triệu Cường quả thật khâm phục hai người này: “Hiệu sách Thượng Nguyên? Cách nơi này không xa, có thể hai cô gái kia bị giam ở đó?”

Tần Uyên nói: “Đến đó xem trước.”

Năm người cùng đi ra ngoài liền gặp phải Trần Tử Sơ và Hồng Mi: “Đội trưởng, Trần Tử Sơ nghĩ đến một manh mối rất quan trọng, cô ấy nói mật mã của cái thùng bên trên là sinh nhật của cô ấy.”

“Hiệu sách Thượng Nguyên ở đâu?” Mộc Cửu mở miệng hỏi.

Trần Tử Sơ nghe xong sắc mặt liền trắng bệch, thân thể run lên: “Đó là nơi mỗi tuần tôi đều đến.”

Mộc Cửu thẳng thắn nói: “Xem ra cô rất quan trọng đối với hung thủ.”

Trần Tử Sơ vừa nghe liền kích động, tránh khỏi Hồng Mi đang đỡ, bắt lấy cổ tay của Mộc Cửu, hai mắt nhìn chăm chăm cô nói: “Lời này của cô có ý gì? Tôi biết hung thủ sao? Là người bên cạnh tôi? Vì tôi nên bạn tôi mới gặp chuyện không may sao?”

“Cô Trần, cô bình tĩnh một chút.” Hồng Mi tiến đến giữ cô lại, Tần Uyên kéo Mộc Cửu ra phía sau mình.

Trần Tử Sơ thoát khỏi tay Hồng Mi, kích động nói: “Làm sao tôi có thể bình tĩnh được! Một người bạn của tôi đã chết, hai người còn lại không biết sống chết thế nào, họ đều là bạn thân của tôi, là tôi đề nghị họ đến chơi trò mật thất này! Hung thủ biết ngày sinh nhật của tôi, còn biệt hiệu sách tôi thường đến, họ bị như vậy là vì tôi, vì tôi!” Trần Tử Sơ che mặt khóc nức nở.

Hồng Mi hướng Tần Uyên bắt đắc dĩ lắc đầu, vừa an ủi vừa đưa Trần Tử Sơ ra ngoài.

Hai người đi rồi, Tần Uyên mới quay lại, bình tĩnh nhìn Mộc Cửu: “Lời nói của cô hơi quá đáng rồi đó.”

Ánh mắt Mộc Cửu không chút lảng tránh, ngẩng đầu nhìn anh nói: “Chỉ là nói thật.”

Tần Uyên cố gắng kiềm chế chính mình: “Cô cảm thấy bây giờ nói lời như vậy với cô ấy thích hợp sao?”

Mộc Cửu vẫn thản nhiên: “Cô ấy cần biết sự thật.”

“Mộc Cửu, chuyện gì cũng có chừng mực, đội Điều Tra Đặc Biệt không phải là muốn làm gì cũng được.” Tần Uyên nhìn cô cảnh cáo, rồi nói với đội viên khác: “Đến hiệu sách.”

Mộc Cửu xoa vết đỏ trên cổ tay, nhìn bóng dáng Tần Uyên dứt khoát rời đi, bất ngờ lên tiếng nói: “Anh ta tức giận?”

Triệu Cường nghe xong mở to mắt kiềm chế kích động, thở dài nói: “Em Mộc Cửu à, cô là người đầu tiên dám nói chuyện như vậy với đội trưởng đó.”

“Đàn ông thật phiền.” Mộc Cửu lẩm bẩm rồi đi thẳng về phía trước.

“...”

Hiệu sách Thượng Nguyên mở cửa 24 giờ, cho nên dù đã 10 giờ tối vẫn có người ở đây đọc sách.

Sau khi đưa cho ông chủ hiệu sách giấy khám xét, các cảnh sát cùng điều tra toàn diện ở hiệu sách, nhưng đáng tiếc là không có phát hiện gì ngoài nhân viên và hai nữ sinh.

Triệu Cường nhìn những cuốn sách trên giá sách: “Hung thủ để lại manh mối là hiệu sách này có mục đích gì. Không lẽ là lừa giỡn chúng ta.”

Đường Dật thấy khắp phòng đều là sách thì nghĩ ra: “Có khi nào là sách không? Hiệu sách thì có nhiều nhất là sách mà!”

Trần Mặc cũng đồng ý với suy nghĩ của Đường Dật, chỉ là: “Nơi này nhiều sách như vậy, rút cuộc là muốn nói quyển nào?”

“Tìm sách xuất bản năm 1991”

“Năm 1991” Đường Dật có chút khó hiểu, đột nhiên mở lớn miệng, hiểu được ý Mộc Cửu: “Ý cô là năm sinh của Trần Tử Sơ chính là năm xuất bản quyển sách chúng ta cần tìm.”

Mộc Cửu gật đầu.

Tần Uyên không nói gì, trực tiếp gọi điện thoại cho Thạch Nguyên Phỉ: “Thạch Đầu, tìm những quyển sách xuất bản lần đầu vào năm 1991.”

Thạch Nguyên Phỉ nhanh chóng tìm trên máy tính, “Được, không thành vấn đề, có rồi, nhiều lắm nha, tôi sẽ gửi đến máy tính trong hiệu sách.”

“Cảm ơn.” Tần Uyên tắt điện thoại, đến máy tính trong hiệu sách mở tập tin Thạch Đầu gửi đến, liệt kê tất cả các sách xuất bản năm 1991.

Triệu Cường buồn bã gãi đầu: “Ôi, nhiều như vậy à, chắc là phải tìm từng quyển rồi.”

“Không cần, là cuốn này.” Mộc Cửu ở phía sau chỉ vào tên một quyển sách trên màn hình.

“Không Bao Giờ Tàn Phai.” Đường Dật cố gắng suy nghĩ, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu: “Tôi chưa nhìn thấy quyển này bao giờ.”

Triệu Cường khó hiểu: “Sao nhất định là quyển này?” Trong lòng anh nghĩ chắc không phải là giác quan thứ sáu của phụ nữ chứ.

“Là do lúc tôi 10 tuổi đã từng đọc qua, quyển sách này kể về một người đàn ông hơn 60 tuổi lại yêu một cô sinh viên 20 tuổi ở cạnh nhà mình, hần thích tuổi trẻ, nhiệt tình, xinh đẹp, sự yêu thích này ngày càng mãnh liệt đến cuối cùng hần không khống chế được nên đã giết cô gái rồi phân thân, hần cất giữ thi thể, mỗi ngày đem ra ăn một chút.”

So với tình tiết đẫm máu biến thái trong sách, mọi người ngạc nhiên nhất là Mộc Cửu mới 10 tuổi đã đọc quyển sách này hơn nữa còn nhớ rõ tình tiết trong đó, cuối cùng cô gái này đã lớn lên trong hoàn cảnh thế nào, một cô bé mà đã đọc quyển sách như vậy, nên khiến cho bây giờ cô có thể bình tĩnh đối mặt với cái chết.

Triệu Cường nuốt nước miếng, nhin không được hỏi: “Kết thúc của quyển sách này thế nào?”

Mộc Cửu hời hợt nói: “Khúc cuối rất nhàm chán, không đọc tiếp nữa, nói chung là hần ôm đầu cô gái đã chết.”

Tần Uyên đối với chuyện lúc này của cô còn bất mãn, lạnh lùng nhìn cô nói: “Cô cảm thấy hung thủ làm vậy là do yêu thích Trần Tử Sơ?”

Mộc Cửu cầm quyển sách Trần Mặc đã tìm được, nhẹ nhàng xoa lên bìa sách màu đen có một bông hoa hồng kiều diễm, cánh hoa đang rơi ”Hoa hồng đại diện cho tuổi trẻ, hần khát vọng có được tuổi trẻ, khát vọng loại sức sống này.”

Đường Dật nhanh chóng lật quyển sách ra xem: “Vậy manh mối ở trong sách?”

Mộc Cửu nhìn thoáng qua bìa sách màu đen, “Ừ, nhưng có thể chỉ là gợi ý.”

10. Chương 10

Edit: Hachonie

Bên trong ta có một con quái vật, đến lúc sẽ chiếm lấy tất cả của ta.

Căn phòng yên lặng không có bất kỳ âm thanh nào, Trần Tử Sơ một mình đi vào phòng của mình, từ nhỏ cô đã quen sông độc lập nhưng lúc này lại cảm thấy thật cô đơn. Cô đóng cửa phòng, ngăn cách mình với thế giới bên ngoài, cũng ngăn cách nguồn sáng duy nhất trong phòng.

Trước cửa, hành lang dài u tối không thể thấy được giống như người có ý xấu, từ xa nhìn cô chăm chú, đợi cơ hội có thể chiếm lấy cô.

Cô quay lại nhìn phía sau, trước cửa phòng là hai người cảnh sát giữ an toàn cho mình, hiện tại không ai có thể làm hại cô, cô tự an ủi chính mình.

Cô không bật đèn, kéo lê dép đến sofa trong phòng khách, cầm điều khiển mở TV, mở âm lượng ở mức to, trong phòng tràn ngập âm thanh của nam nữ trong TV, tựa như họ đang nói chuyện bên tai cô.

TV đang chiếu bộ phim thần tượng đang nổi, bộ phim này chiều nào các cô cũng cùng xem, vừa xem vừa bàn luận tình huống cầu huyết trong phim.

Lệ Phi luôn nói nữ chính trong phim giống như chưa tỉnh ngủ, mắt không mở nổi, cũng giống cô ấy bây giờ mắt không thể mở.

Hình ảnh cuối cùng của Lệ Phi hiện lên trước mắt cô, cô ấy ngồi trên ghế, đầu hướng về một bên, mãi mãi không thể nói chuyện, không thể chạy đến cười với mình, mãi mãi, mãi mãi.

Cô ôm chặt cánh tay của mình, đầu chôn sâu vào hai chân, thu người lại, cô vẫn cảm thấy lạnh lẽo, trong lòng cũng lạnh theo.

Ngồi như vậy gần một tiếng, chân cô đều run lên, bỏ chân ra đứng dậy, cô suyết chút nữa thì ngã xuống. Cô vịn vách tường từ từ đi đến phòng tắm, mở đèn bên trong, ánh đèn chiếu lên người cô nhưng không thấy mình có chút ấm áp nào.

Sau khi đã thích ứng với ánh sáng, cô ngẩng đầu, nhìn vào gương, hiện lên trên đó là gương mặt trắng bệch không có chút máu, cô hoảng sợ, thở gấp lùi về phía sau liên đụng phải cánh cửa.

Thì ra người trong gương là mình, cô gượng cười, kéo khóe miệng lên, ở trường cô vốn là hoa khôi được nhiều người chú ý mà bây giờ bị chính mình ở trước gương dọa.

Cô lau đi chút nước mắt, nhìn vào gương trọng lòng lại sợ hãi, lúc đó giống như trong gương hiện ra chữ viết bằng máu trước mắt cô, cô quay mặt đi, không nhìn nữa.

Trần Tử Sơ cởi quần áo, nước ấm lập tức xả lên cả cơ thể làm cho cô có chút ấm áp, bên tai chỉ có tiếng nước, dòng nước ngăn cách với bên ngoài làm cho lòng cô từ từ bình tĩnh lại.

Cô mặc áo tắm đi ra ngoài, lại nghe có tiến động ở phòng khách, toàn thân lập tức khẩn trương, cô nắm chặt tay, cảnh giác đi ra phòng khách.

Âm thanh càng lúc càng lớn, càng lúc càng rõ ràng, phút chốc cô mới phát hiện đây là âm thanh của TV, trên TV đang chiếu hình một bức tranh.

Tâm trạng khẩn trương lập tức được thả lỏng, lúc này cô mới phát hiện lòng bàn tay mình đầy mồ hôi, cô thở ra, đi đến sofa cầm điều khiển chuẩn bị tắt TV.

“Em yêu của tôi, em đúng là đã giải được mật thất, chuyện của Tưởng Lệ Phi tôi thấy thật có lỗi, nhưng không còn cách nào, đây là trò chơi mà.”

“A!” Trần Tử Sơ hét lên, sợ hãi ném điều khiển trên tay xuống, trực tiếp ngã xuống sàn nhà lạnh như băng.

Đó là một người đàn ông có khăn che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt mang theo ý cười, trong màn hình nhìn thẳng vào cô.

“Đề thưởng cho em, bây giờ tôi cho em gợi ý tiếp theo, em phải nhanh chóng tìm ra bạn của mình, thời gian không còn nhiều nữa, cố lên, em yêu của tôi.”

Hình ảnh người đàn ông biến mất, trong nháy mắt trên màn hình bị che lấp bởi một mảng màu đỏ như máu, chậm rãi chảy xuống, như là tràn ra khắp màn hình.

Trần Tử Sơ quỳ trên mặt đất kiếm điều khiển bị mình ném đi, ánh sáng phản chiếu như trên tay cô dính đầy máu tươi, tay cô rối loạn chạm phải cái bàn, sợ hãi áp chế cuối cùng cô cũng bộc phát, cô cầm vật cứng trên bàn mạnh mẽ ném vào TV.

Sau một tiếng nổ, chung quanh lại rơi vào im lặng, trong bóng đêm cô thu người lại, khóc trong vô vọng.

=====

“Nếu như lúc ấy mày chết đi thì tốt rồi! Thì tốt rồi!” Người đàn bà rơi nước mắt đang gầm lên.

“Mẹ, mẹ!”

Mộc Cửu mở to mắt, trên trần nhà màu trắng không có gì.

Lặng lặng ngầy người một chút, Mộc Cửu đứng dậy từ sofa phòng nghỉ đi ra ngoài.

“Mộc Cửu, cô tỉnh rồi, đây là bánh bao và sữa của cô.” Bên ngoài phòng nghỉ, Đường Dật đang chăm chú đọc sách, nghe có tiếng động thì ngẩng đầu, thấy Mộc Cửu đang xoa bụng đi đến, nhanh chóng đưa điểm tâm.

“Cảm ơn.” Mộc Cửu liền ăn một cái bánh bao, cho đỡ đói, rồi mới nói: “Anh đang xem gì vậy?”

Đôi mắt đen nhánh rõ ràng trên gương mặt trắng nõn của Đường Dật, anh đưa sách cho Mộc Cửu xem “Này, chính là quyển sách hôm qua tìm được – Không Bao Giờ Tàn Phai. Tôi muốn thử xem có tìm được manh mối khác không.”

“Uhm.” Mộc Cửu hỏi xong thì tiếp tục ăn, lại thấy Đường Dật như có gì muốn nói nhưng lại thôi, “Có chuyện gì sao?”

“A.” Đường Dật bị nhìn thấu nên có chút ngạc nhiên, hai má ửng đỏ, ngập ngừng một hồi rồi mới úp mở nói: “Mộc Cửu, sao trước đây cô lại xem loại sách này.”

Mộc Cửu nghe xong không trả lời ngay, mà nghiêng đầu như muốn hỏi chính mình về vấn đề này, Đường Dật cảm thấy chắc là Mộc Cửu không muốn trả lời, vừa định mở miệng nói chợt nghe tiếng Mộc Cửu: “Bởi vì tôi biến thái mà.” Giọng điệu như thường không chút lên xuống, nghe như vậy lại giống như cô đang nói đùa, nhưng qua lời nói này Đường Dật cảm thấy không phải cô đang nói đùa, cô thật sự cho là như vậy.

“Không phải!” Đường Dật lập tức cất cao âm lượng, anh vội nói: “Mộc Cửu là cô gái tốt, cô là người tốt còn thông minh, còn can đảm, còn, còn...” Đường Dật không biết dùng từ gì để hình dung, luống cuống nên mặt lại đỏ lên.

Qua một lúc, không ai nói gì, Mộc Cửu mới lên tiếng: “Anh sai rồi, tôi không phải là người tốt.” Mộc Cửu đứng lên, cúi đầu, mái tóc che đi ánh mắt của cô, cô nhẹ nhàng nói: “Nếu không sao họ đều mong tôi chết.”

11. Chương 11

Edit: Hachonie

Đây là cách bày tỏ tình yêu của hắn, tàn nhẫn, đẫm máu, từ từ hiện ra.

Phòng họp

Lam Tiêu Nhã: “Có một phát hiện lớn, tôi đã xét nghiệm máu trên vách tường, kết quả là không phải máu của Trần Tử Sơ và hai người chết, nhưng có thể là máu của một trong hai nữ sinh còn mất tích, nhưng không thể xác nhận là máu của ai, nhưng có thể xét nghiệm DNA của ba mẹ Diệp Chu.”

Trần Mặc: “Nếu đó là máu của Diệp Chu thì đây có thể xem là một manh mối trong mật thất không?”

“Đúng vậy, nếu chúng ta kết hợp những manh mối này lại có thể sẽ tìm ra được cả hai người hoặc một trong hai người đó.” Đường Dật đồng ý, nhưng sau đó lại cúi đầu, ngượng ngùng nói: “Tiếc là tôi không tìm được manh mối nào trong quyển sách đó cả.”

Triệu Cường vỗ vỗ bả vai gầy yếu của anh, an ủi: “Ồi, không sao đâu, một quyển sách nhiều chữ như vậy làm sao biết được đâu là manh mối,”

“Mọi người, có manh mối rồi.” Hồng Mi vội vã chạy vào, đem tài liệu trong tay đưa cho Thạch Nguyên Phi. “Đây là đồ hôm qua Trần Tử Sơ nhận được, chắc là hung thủ gửi cho cô ấy, bên trong có manh mối.”

Màn hình lớn nhanh chóng xuất hiện một người đàn ông mang khăn che mặt: “Em yêu của tôi, em đúng là đã giải được mật thất, chuyện của Tưởng Lệ Phi tôi thấy thật có lỗi, nhưng không còn cách nào, đây là trò chơi mà. Để thưởng cho em, bây giờ tôi cho em gợi ý tiếp theo, em phải nhanh chóng tìm ra bạn của mình, thời gian không còn nhiều nữa, cố lên, em yêu của tôi.”

Đường Nhật cấp tốc ghi lại dãy số.

Triệu Cường nghe xong trờm mắt nhìn, giận dữ nói: “Tên này xem mạng người là gì? Trò chơi sao? Muốn lấy sự sợ hãi của người khác làm niềm vui à? Đúng là biến thái.”

Thạch Nguyên Phi phụ họa theo: “Sao có thể như vậy chứ. Dãy số này có ý nghĩa gì vậy?”

“A tôi biết rồi, tôi biết rồi.” Đường Dật nói to, vội vàng lật quyển sách trên bàn, một lát sau, Đường Dật kinh ngạc ngẩng đầu, “Đại học Minh Khả!”

Hồng Mi cũng kinh ngạc: “Đại học Minh Khả? Đó là trường của Trần Tử Sơ và bạn cô ấy.”

Triệu Cường suy đoán: “Chẳng lẽ hai cô gái kia bị nhốt trong trường học của họ?”

Cảnh sát nhanh chóng tiến hành điều tra trên toàn khuôn viên trường học, cuối cùng cũng tìm được Diệp Chu đang bị trói trong tầng hầm, tuy rằng thân thể rất yếu nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, hơn nữa máu trên vách tường cũng là của Diệp Chu.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, nhưng còn một cô gái hiện không rõ sống chết, tâm tình mọi người đều nặng trĩu, đặc biệt là cha mẹ của Dư Diệu Khả, tuy thấy Diệp Chu bình yên vô sự cho họ thấy được chút hy vọng, nhưng con gái họ bây giờ không rõ tung tích, từng giây chờ đợi đều là sự giày vò.

Đội điều tra đặc biệt trở về từ trường học thì tiếp tục thảo luận vụ án.

Triệu Cường: “Mọi người nói xem, có phải hung thủ sẽ tiếp tục cung cấp manh mối cho chúng ta giống như vậy phải không?”

Tần Uyên cau mày nói: “Cũng có thể, nhưng cứ như vậy chúng ta sẽ mãi mãi bị động, vụ án này sẽ do hung thủ làm chủ, hần cho chúng ta từng manh mối chính là để chúng ta phải đi theo con đường của hần, chúng ta không thể ngồi đợi hần đưa manh mối, chúng ta phải tìm ra hần trước.”

Tần Uyên dừng một chút rồi nói tiếp: “Hung thủ chắc là không quá bốn mươi tuổi, hần biết tên của bốn cô gái rất có thể hần có quen biết với họ, có thể họ cũng biết hung thủ, hần biết nhà sách mà Trần Tử Sơ thường đến, đối với sinh hoạt trong đời sống cũng hiểu rõ, có lẽ hần đã theo dõi Trần Tử Sơ hoặc Trần Tử Sơ từng nói với hần, cho nên trọng điểm là cuộc sống của Trần Tử Sơ, đặc biệt là nhà trọ và trường học của cô ấy, Thạch Đầu, đem đoạn băng của hần phát lại lần nữa.”

“Dạ.”

Sau khi đoạn băng phát xong, Tần Uyên nhìn mọi người nói: “Nói suy nghĩ của mọi người đi.”

Những người khác đều nhất trí quay đầu nhìn Mộc Cửu, dường như muốn nghe ý kiến của Mộc Cửu.

Mộc Cửu nhận được ánh mắt của họ, hé miệng nói: “Hung thủ khoảng 30 – 35 tuổi, đều biết bốn cô gái, tính cách hướng nội, trong công việc không được người khác coi trọng, không có bạn bè, không giỏi giao tiếp. Hần tạo ra mật thất, để lại manh mối là muốn thể hiện cho người khác thấy tài trí và sự sáng tạo của hần, nhưng điều này lại chứng minh trong cuộc sống hần làm cho người khác cảm thấy cứng nhắc, hần muốn làm

chủ trò chơi, đưa ra một chút manh mối, nhưng lại biểu hiện sự cứng nhắc của hắn, không có chút sáng tạo nào.”

“Nhưng đối với bốn người hắn lại đối xử khác nhau, hắn hận ba người, yêu một người.”

Triệu Cường thắc mắc hỏi: “Hắn hận nhất là Tưởng Lệ Phi? Cho nên mới...”

“Sai.” Mộc Cửu ngắt lời nói: “Hắn hận nhất chính là người chưa rõ tung tích Dư Diệu Khả, tiếp theo là Diệp Chu, cuối cùng là Tưởng Lệ Phi, bởi vì chờ đợi cái chết mới là đau khổ nhất.”

Mộc Cửu nói tiếp: “Mà trò chơi mật thất này là cách hắn bày tỏ tình yêu của mình.”

“Bày tỏ tình yêu?” Mọi người nghe xong đều có cảm giác rợn người, đây không phải là bày tỏ tình yêu, đây là tâm lý biến thái mà.

“Thạch Đầu và Trần mặc hai người đi điều tra ở nhà sách Thượng Nguyên xem cuối tuần có ai đến đó, đặc biệt là lúc Trần Tử Sơ đến có chuyện gì không, xem có người nào khả nghi không hắn có thể là nhân viên ở nhà sách hoặc nhân viên ở trường học. Triệu Cường và Đường Dật tiếp tục tìm các manh mối khác. Hồng Mi, Mộc Cửu theo tôi đến gặp Trần Tử Sơ.

Diệp Chu được bình an sống sót làm cho tâm tình Trần Tử Sơ tốt hơn một chút nhưng gương mặt cô vẫn xanh xao, thân thể cũng gầy đi nhiều, nhìn họ đến, cô lập tức đứng lên, có chút choáng váng thiếu chút là ngã xuống.

Hồng mi vội vàng đỡ cô ngồi xuống, Trần Tử Sơ vội vàng hỏi: “Có phải có manh mối về Diệu Khả không?”

Hồng Mi an ủi nói: “Bây giờ thì chưa có nhưng hy vọng cô giúp chúng tôi nhanh chóng tìm ra hung thủ, như vậy thì có thể cứu Diệu Khả rồi.”

Trần Tử Sơ hướng Hồng mi gật đầu, quay đầu nhìn Mộc Cửu nói: “Lần trước cô nói tôi rất quan trọng với hung thủ.”

“Đúng.”

“Hắn biết tôi, tôi có biết hắn không?”

“Biết.”

“Hắn làm vậy là vì cái gì? Vì vui hay vì thích tôi?”

Mộc Cửu có chút do dự, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tần uyên.

Tần Uyên nói: “Cô Trần, chúng tôi cho rằng có thể hung thủ thích cô, cô có biết hoặc từng từ chối người nào có tính cách hướng nội, hắn có thể đã từng theo dõi cô, cô nhớ lại xem có người nào như vậy không.”

“Để cho tôi nghĩ một chút.” Trần Tử Sơ cắn môi, cuối đầu tự hỏi, cô suy nghĩ chút chột trong đầu hiện ra một cái tên, cô che miệng, ngẩng đầu nhìn bọn họ, sắc mặt so với khi này còn thêm nhợt nhạt hơn: “Có một người tên là Đỗ Vũ, học chung lớp với chúng tôi, có lần hắn gửi cho tôi một lá thư tình nhưng tôi không quan tâm, thẳng tay bỏ đi, sau đó hắn không nói gì với tôi hết nhưng đôi khi cảm giác được hắn đang nhìn tôi, hơn nữa bình thường hắn rất kỳ lạ, cũng không có bạn bè nào.”

Trần Tử Sơ đột nhiên kích động lấy điện thoại ra: “Đúng rồi, vào buổi tối tôi gặp chuyện, hắn gửi tin nhắn cho tôi hỏi tôi có việc gì không, Trời ơi, chẳng lẽ chính là hắn?”

Từ nhà Trần Tử Sơ đi ra, Hồng Mi hỏi tần uyên: “Đội trưởng, anh cảm thấy hung thủ có phải là Đỗ Vũ không?”

Tần Uyên nói: “Tuổi tác không đúng lắm, nhưng cũng là một manh mối, nói Triệu Cường dẫn người về hỏi.”

Mộc Cửu đột nhiên nói xen vào: “Tôi hỏi hắn.”

12. Chương 12

Edit: Hachonie

Tình yêu đôi khi sẽ làm thay đổi lòng con người, làm cho chúng ta trở nên đáng sợ, bất chấp hậu quả.

“Người tới rồi?” Trần Uyên dừng lại quay đầu nhìn cô.

“Anh yên tâm, tôi sẽ có chừng mực, anh có thể ở bên ngoài nghe.”

Đỗ Vũ ngồi trong phòng tắm, hai tay khoanh lại ngồi trên ghế, lạnh đến nỗi không ngừng run lên, gương mặt gầy yếu tái nhợt bất lực nhìn miếng thủy tinh.

Mộc Cửu và Tần Uyên cứ như vậy đứng bên ngoài nhìn Đỗ Vũ đang ngồi bên trong.

“Em Mộc Cửu, ca ca nóng đến rồi.” Triệu Cường cận thận đưa chiếc cốc đang cầm cho Mộc Cửu, nhìn thấy Đỗ Vũ bên trong có chút đáng thương, đồng tình nói: “Ôi, chắc là hần sẽ lạnh chết mất.”

“Tôi vào đây.” Mộc Cửu cầm cốc ca cao mở cửa vào trong.

Đỗ Vũ bị âm thanh mở cửa bất ngờ nên hoảng sợ, cảnh giác nhìn Mộc Cửu đang đi vào, sự lạnh lẽo thêm hồi hợp sợ hãi làm cho cả người hần đều căng thẳng. Có lẽ do bề ngoài Mộc Cửu không giống cảnh sát nên vẻ mặt của hần từ cảnh giác biến thành nghi ngờ.

Mộc Cửu không quan tâm hần đang chăm chú nhìn mình, ngồi ở chiếc ghế đối diện, đem cốc ca cao của mình đặt lên bàn, sau đó vẫn không nói câu nào, chỉ dùng ánh mắt đen nhánh không nháy mắt nhìn hần.

Đỗ Vũ không biết lý do, đối diện một lúc cũng không thấy Mộc Cửu có phản ứng, đến khi Đỗ Vũ càng lúc càng khẩn trương luống cuống, Mộc Cửu đột nhiên nói: “Biết tại sao anh phải ở đây không?”

Giọng nói cứng nhắc của Mộc Cửu làm Đỗ Vũ có chút sửng sốt, sau đó lắp bắp trả lời: “Không, không biết.”

Mộc Cửu lại hỏi: “Anh biết chuyện của Trần Tử Sơ không?”

“Mọi người thấy chuyện này liên quan đến tôi?”

Mộc Cửu lắc cốc ca cao nóng một chút, “Đương nhiên không, người đó thật thông minh, thật dũng cảm, là người yêu Trần Tử Sơ nhất trên thế gian, mà anh chỉ có thể ở trong bóng tối điên cuồng dõi theo, sao có thể là cùng một người.” Trong lời nói của Mộc Cửu tràn đầy mỉa mai.

Quả nhiên Đỗ Vũ bị chọc giận: “Cô, cô nói linh tinh gì đó?”

Mộc Cửu cầm cốc ca cao nóng uống một ngụm, bộ dáng chắc chắn nói, “Người thường theo dõi cô ấy đến nhà sách không phải là anh sao?”

Xem đến lúc này Triệu Cường mở lớn miệng, toàn thân cảm thấy khó chịu, tay run rẩy chỉ vào bên trong nói với Tần Uyên: “Ca cao nóng này không phải cho Đỗ Vũ uống sao?”

“Làm sao có thể.” Tần Uyên bình tĩnh trả lời anh, Mộc Cửu sẽ không quan tâm đến cảm nhận của người khác, đồ uống bản thân mình thích uống tuyệt đối sẽ không cho người khác.

Đỗ Vũ mạnh mẽ ngẩng đầu, thân thể run rẩy gào lên một câu: “Vậy, vậy thì sao!”

“Nên lúc các cô ấy đi chơi mật thất anh cũng đi theo?”

Đỗ Vũ trầm mặc không lên tiếng, nhưng sắc mặt càng thêm khảm trường, chau mày, toàn thân cứng nhắc, tựa như đang sợ điều gì đó.

Phản ứng trên mặt Đỗ Vũ đầu bị Mộc Cửu nhìn thấy, cô lại uống thêm một ngụm ca cao nóng, nhòm người về phía trước, nhìn hần nói: “Anh đã thấy gì? Hung thủ?”

Đỗ Vũ nuốt nước miếng, chậm rãi mở miệng nói: “Một, một người đàn ông.”

“Hình dáng thế nào? Mặc quần áo gì? Cao bao nhiêu?”

Đỗ Vũ càng thêm khẩn trương hơn, môi run lên, lắp bắp nói: “Không, không biết, tôi không biết, tôi chỉ nhìn từ xa, không, không thấy mặt hắn.”

“Nhưng trước đó anh có nhìn thấy, đó là bạn của anh.”

Sắc mặt hắn trắng bệch, hai mắt mở to, nhìn Mộc Cửu với vẻ không thể tin được, “Cô, làm sao cô biết?”

“Vậy anh sợ cái gì? Người đó hôm nay không đến trường?”

Đỗ Vũ che mặt khóc, lắp bắp nói: “Tôi rất sợ, không biết phải làm gì, di động hắn gọi không được, tôi không còn cách nào, không còn cách nào.” Hắn lặp lại câu cuối như bất an, tự trách cũng như tự an ủi chính mình.

Tần Uyên ở ngoài nghe, trực tiếp tiến vào: “Cho tôi biết tên hắn.”

“Đới Kỳ Lượng.”

Sau khi ra ngoài Tần Uyên để Thạch Nguyên Phỉ điều tra địa chỉ, mà Mộc Cửu vẫn như trước ngồi trên ghế uống cốc ca cao đã có chút lạnh.

Đỗ Vũ ngẩng đầu, trên mặt mang theo nước mắt, vẻ mặt đau khổ: “Chắc không phải hắn đã xảy ra chuyện gì chứ?”

“Hiện tại hỏi cái này có ích sao?” Mặt Mộc Cửu không chút thay đổi, nói một câu xong cầm cái cốc đi ra ngoài.

Cảnh sát nhanh chóng đến nhà của Đới Kỳ Lượng, gõ cửa cũng không có ai trả lời, lúc này lại gặp ba Đới vừa về nhà. Ba Đới vừa thấy cảnh sát đến nhà mới đầu còn tưởng là con mình đã làm chuyện gì phạm pháp hay trong nhà có chuyện gì nên cứ đứng ở trước cầu thang không dám đi lên. Triệu Cường nhìn thấy có người đến gần, nhanh chóng chạy đến hỏi mới biết là cha kế của Đới Kỳ Lượng, giải thích chút tình hình rồi liền nói ba Đới đi qua mở cửa.

Một mùi máu tươi trong phòng truyền ra, Tần Uyên ở bên cạnh liền dùng mắt ra hiệu với Triệu Cường, Triệu Cường gật đầu dùng sức giữ ba Đới.

“Kỳ Lượng, con ơi, con có ở nhà không?” Ba Đới lo lắng gọi to, muốn vào xem tình hình của con trai nhưng bị Triệu Cường ngăn lại, không nhận được lại gọi lớn hơn: “Mọi người cho tôi xem con tôi đi! Chắc nó đã xảy ra chuyện rồi! Mọi người cho tôi xem đi! Con ơi!”

Cảnh tượng trước mắt sao có thể để ba Đới nhìn thấy, con ông ta giờ đang nằm trong vũng máu, đầu hướng về một bên, bị dao gọt trái cây đâm vào lưng, nằm trên mặt đất không còn hơi thở.

Lam Tiêu Nhã kiểm tra đơn giản một chút rồi đứng dậy lắc đầu nói: “Đã chết, thời gian tử vong vào khoảng 8 đến 9 giờ sáng, trừ vết thương trên lưng thì không còn vết thương nào khác, đó là vết thương chí mệnh.”

Ngoài cửa biết tin con mình đã chết, ba Đới bị kích thích không nói gì liền ngất đi, Triệu Cường nhanh chóng đưa cho nhân viên y tế.

Trần Mặc kiểm tra cửa rồi nói với Tần Uyên: “Đội trưởng, cửa không có dấu vết bị cạy.”

“Anh ta chủ động mở cửa cho hung thủ, còn chuẩn bị dép lê cho hắn thay, dẫn hung thủ đến phòng khách thì bị tấn công từ phía sau.” Tần Uyên đưa ra kết luận: “Đới Kỳ Lượng biết hung thủ.”

Trần Mặc: “Hung thủ của vụ này và vụ trước là cùng một người.”

“Nếu cùng một người thì chắc chắn hắn sẽ để lại manh mối.”

“Đội trưởng! Trong miệng Đới Kỳ Lượng có gì đó.” Lam Tiêu Nhã nhẹ nhàng mở miệng Đới Kỳ Lượng lấy ra một cái túi nhỏ, cô cẩn thận mở ra, nhìn Tần Uyên nói: “Hình như bên trong có tờ giấy.”

Lam Tiêu Nhã mở tờ giấy ra liền thấy trên đó là một dãy số

1-9-7-5-6-1-8-3

Đội điều tra đặc biệt nhìn 8 con số là manh mối không rõ ràng này, Đường Dật lấy giấy bút viết viết vẽ vẽ cũng không hiểu được ý nghĩa của những số này.

Nhìn mọi người đều có dáng vẻ rầu rĩ, Tần Uyên nói: “Tạm gác những con số này sang một bên, lần này đã biết hung thủ và 4 cô gái còn có Đối Kỳ Lượng đều quen biết nhau, mà quan hệ lớn nhất của họ là trường học.”

Triệu Cường xen vào nói: “Cho nên hung thủ ở Đại học Minh Khả? Sinh viên? Thầy giáo? Bảo vệ? Không phải là hiệu trưởng chứ!”

Mộc Cửu nói: “Thầy giáo.”

Thạch Nguyên Phi sợ hãi nói: “Thầy giáo? Sao thầy giáo lại làm loại chuyện này?”

Mộc Cửu dùng giọng nói không chút lên xuống nói: “Thầy giáo ra đề, học sinh giải đáp, đây là đề bài kiểm tra dành cho Trần Tử Sơ.”

Triệu Cường ngơ ngác nói: “Kiểm tra?”

Mộc Cửu: “Nên dãy số này chắc là Trần Tử Sơ có thể giải được.”

=====

Lam Tiêu Nhã thích chơi trò chơi trên điện thoại di động, phát hiện ra trò chơi mới – ai là gián điệp, trước đó có xem trên TV, không nghĩ bây giờ trên di động cũng có trò này, Lam Tiêu Nhã rất phấn khởi, lúc 6 người ngồi uống trà ở nhà ăn thì bày ra trò này để chơi.

Ngoại trừ Tần Uyên và Trần Mặc không có hứng thú thì mọi người đều thấy hứng thú, Mộc Cửu thì sao cũng được, nhìn Lam Tiêu Nhã hưng phấn như vậy thì cũng muốn cùng chơi với mọi người. Tần Uyên cùng Trần Mặc ngồi một bên nói chuyện và xem mọi người chơi.

Lam Tiêu Nhã giới thiệu với mọi người quy tắc trò chơi: “Chúng ta có tổng cộng 6 người chơi, mọi người bấm vào cái nón để rút từ cửa mình, sau đó bấm vào một cái để xem, trong đó có một người bốc trúng từ không giống với những người còn lại, đó chính là gián điệp, sau đó chúng ta phải miêu tả từ đó, sau khi xong một vòng sẽ chọn ra người gián điệp, nếu tìm ra được gián điệp thì những người còn lại thắng, còn nếu cuối cùng có 2 người mà gián điệp là một trong hai người đó thì gián điệp thắng. Được rồi, chúng ta bắt đầu đi!”

Số người tham gia: 6 người.

Người tham gia: Lam Tiêu Nhã, Hồng Mi, Mộc Cửu, Triệu Cường, Thạch Nguyên Phi, Đường Dật,

Vòng thứ nhất

Gián điệp: Đường Dật – từ bút máy

Mọi người còn lại là bút lông. (bút lông là bút lông vũ người xưa hay dùng)

Lam Tiêu Nhã: Hai chữ

Hồng Mi: Bây giờ ít dùng

Mộc Cửu: Một loại bút

Triệu Cường: Tôi chưa dùng.

Thạch Nguyên Phi: Dùng lông động vật để làm.

Đường Dật nhún mày, đỏ mặt: Hình như tôi là gián điệp

Mọi người bật cười

Lam Tiêu Nhã: Đường Dật à, cậu không thể nói như vậy hơn nữa về mặt cậu thể hiện quá rõ ràng.

Đường Dật xấu hổ nói: Chị Tiểu Nhã, tôi không biết nói thế nào.

Triệu Cường: “Cậu biết cậu là gián điệp sao, miêu tả từ đó chung chung là được rồi.”

Lam Tiêu Nhã: “Cái này thì cậu nói đúng đấy”

Vòng thứ hai:

Gián điệp: Mộc Cửu – từ bánh bà xã

Mọi người còn lại là bà xã

Lam Tiêu Nhã: Hai chữ

Hồng Mi: Một cách xưng hô.

Mộc Cửu: Chữ thứ hai nhiều nét hơn chữ thứ nhất.

Triệu Cường: là cách xưng của anh Tổng với chị Mi

Thạch Nguyên Phỉ: Bình thường phải có giấy chứng nhận mới có thể xưng hô như vậy.

Đường Dật: Thêm 1 chữ nữa vào sau cùng để miêu tả cụ già

Lam Tiêu Nhã: được rồi, bây giờ hãy chỉ ra gián điệp

Lam Tiêu Nhã còn chưa nghĩ sẽ chỉ ai thì thấy mọi người đều chỉ cô.

Lam Tiêu Nhã trầm lặng nói: Sao lại chỉ tôi, tôi làm sai gì sao? Mọi người không phải đều là hai chữ sao?

Thạch Nguyên Phỉ: Cô lúc nào cũng nói hai chữ, không miêu tả rõ đương nhiên là chỉ cô.

Kết quả là hệ thống nêu Lam Tiêu Nhã bị chết oan, trò chơi tiếp tục.

Hồng Mi: là cách xưng của nhà gái

Mộc Cửu: chữ đầu tiên là chữ ngược nghĩa với “thiếu” ()

Triệu Cường: À, tôi không biết tả sao nữa

Lam Tiêu Nhã lập tức nói: Không cần suy nghĩ chắc chắn cậu ta là gián điệp!

Nói xong thì Triệu Cường bị chỉ ra, kết quả Triệu Cường bị chết oan.

Sau một lần miêu tả cuối cùng còn lại Hồng Mi, Thạch Nguyên Phỉ và Mộc Cửu.

Kết quả vòng miêu tả này là Mộc Cửu chỉ Thạch Nguyên Phỉ, Hồng Mi do dự cuối cùng cũng chỉ Thạch Nguyên Phỉ.

Kết quả gián điệp thắng lợi.

Mọi người kinh hãi.

Mộc Cửu mặt không chút thay đổi nói: “Tôi là gián điệp, từ của mọi người là bà xã, của tôi là bánh bà xã.”

Lam Tiêu Nhã gơ ngón cái với cô: “Em Mộc Cửu thật mạnh mẽ, cô biết từ của chúng tôi lúc nào?”

Mộc Cửu thản nhiên nói: “Chị cùng chị Mi nói xong là tôi đã biết.”

Vòng tiếp theo, Mộc Cửu lại là gián điệp, từ của cô là thiết công kê (nghĩa là vắt cổ chày ra nước), những người khác là thiết Quan Âm.

Lam Tiêu Nhã: Một loại trà

Hồng Mi: Ba chữ

Mộc Cửu: Từ thứ nhất là kim loại.

Triệu Cường: Nơi sản xuất là An Khê

Thạch Nguyên Phỉ: Tôi thích uống

Đường Dật: Một loại trà lên men

Kết quả Thạch Nguyên Phỉ bị chết oan

Sau khi miêu tả một vòng nữa, Đường Dật bị chết oan.

Lam Tiêu Nhã: Tôi lại thấy mọi người đều tả rất đúng, tôi nghĩ rằng từ của mọi người đều là trà chỉ là không cùng loại thôi.

Triệu Cường nghe xong nhìn thoáng qua Mộc Cửu: Sao tôi cảm thấy gián điệp là Mộc Cửu vậy, cũng giống như từ bà xã vậy, nói không chừng cô ấy đang lừa chúng ta.

Mọi người gật đầu, Mộc Cửu nhìn họ không nói gì.

Lại thêm một vòng miêu tả

Lam Tiêu Nhã: Thuộc loại sơn trà

Hồng mi: Hình dạng giống đầu chuồn chuồn

Ánh mặt Mộc Cửu nhìn sâu xa: Chữ ở giữa có chữ Hựu. ()

Triệu Cường: Có thể chống ung thư, chống lão hóa.

Lam Tiêu Nhã: ời chào, tôi cảm thấy Mộc Cửu không phải gián điệp! Cô ấy nói từ rất quan trọng, theo tôi thấy là Triệu Cường đó, hắc cớ ý lừa chúng ta.

Triệu Cường liên tục kêu oan: Sao có thể là tôi, tôi tuyệt đối không phải gián điệp.

Kết quả Triệu Cường bị chết oan.

Triệu Cường tức giận nói: Thấy chưa, đã nói không phải tôi mà.

Lượt cuối cùng

Lam Tiêu Nhã: Chữ cuối cùng kết hợp với chữ “Nhạc” () là thành một từ ghép.

Hồng Mi: Tên bộ phim điện ảnh

Mộc Cửu: Chữ đầu tiên là Thiết, hai chữ sau cũng là 1 từ ghép

Trong lòng Lam Tiêu Nhã bối rối, nhưng cô thực sự cảm thấy Mộc Cửu không phải gián điệp vì thế cần rằng chỉ Hồng Mi, Mộc Cửu cũng chỉ Hồng Mi

Kết quả: Gián điệp chiến thắng.

Mộc Cửu vừa ăn bánh ngọt vừa nói: Tôi là gián điệp, của mọi người là thiết Quan Âm, tôi là thiết công kê.

Mọi người đổ vỡ!

13. Chương 13

Edit: Hachonie

Tôi yêu cô ấy, yêu đến nỗi hy vọng máu thịt của cô ấy có thể hòa vào cơ thể tôi.

Thạch Nguyên Phi: “Đội trưởng, đây là danh sách những giáo viên đã dạy cô ấy, tôi đều ghi ra, có rất nhiều đó.”

Tần Uyên nhìn danh sách nói: “Thạch Đầu, bỏ qua tên những cô giáo, bỏ qua những thầy giáo dạy môn học bắt buộc, bỏ qua những thầy giáo có tiết vào sáng ngày thứ hai.”

“Xong rồi, hiện tại còn bốn người, một thầy giáo thể dục, một thầy tâm lý học, một thầy dạy văn, người cuối cùng là thầy dạy về thực phẩm bảo vệ sức khỏe.

Mộc Cửu nhìn danh sách nói: “Không phải thầy thể dục, tuổi 30-35.”

Thạch Nguyên Phỉ lại loại bỏ thêm, “À, vậy còn hai người, thầy dạy tâm lý Chu Phong và thầy dạy văn Mã Chính Lương, hai người này đều là thầy của Trần Tử Sơ trong học kỳ này.”

Tần Uyên hỏi: “Hôm nay hai người họ đều có tiết sao?”

Thạch Nguyên Phỉ trả lại: “Vâng, đều có tiết vào chiều thứ hai.”

“Thạch Đầu, điều tra về hai thầy giáo này, nhưng người khác đi nghe giảng đi.”

Vì không muốn kinh động đến hung thủ, tất cả thành viên của đội điều tra đặc biệt đều thay thường phục ở trường giả làm sinh viên, họ đều là người hơn hai mươi nên xuất hiện ở sân trường cũng không khác gì sinh viên bình thường, đặc biệt là Mộc Cửu và Đường Dật thì đúng là đáng về sinh viên thật.

Triệu Cường nhìn những sinh viên còn trẻ tuổi, xúc động nói: “Cuộc sống đại học thật là vui vẻ, vô lo vô nghĩ. Đúng rồi, Mộc Cửu, cô tốt nghiệp ở trường nào, trường trong nước? Hay ở nước ngoài?”

Mộc Cửu quay đầu nhìn anh nói: “Đại học Khả Minh.”

Khóe miệng Triệu Cường co rút: “Này, là trường nào vậy, sao tôi chưa từng nghe qua.”

Mộc Cửu: “Tôi nói đùa đó.”

Triệu Cường không nói gì.

Dù đã làm việc chung một thời gian, nhưng Mộc Cửu vẫn không muốn nói chuyện của cô cho họ biết, họ không biết cô sinh ra ở đâu, gia đình ở đâu, trước kia sống thế nào, học ở đâu, từng trải qua chuyện gì, họ hoàn toàn không biết gì về cô, nhưng đầu vậy, họ vẫn thật lòng đối xử với cô như thành viên trong đội, có lẽ một ngày nào đó Mộc Cửu sẽ nói về mình cho họ biết.

Bởi vì hai lớp học bắt đầu cùng một thời gian nên họ đến lớp tâm lý của thầy Chu trước, tiếng chuông bắt đầu tiết học vang lên, mọi người đều nhanh chóng chạy đến phòng học của mình, không lâu hành lang liền yên tĩnh lại, chỉ còn vài sinh viên đi trên hành lang.

Đường Dật luôn là sinh viên ngoan, vừa nghe tiếng chuông đã nhanh chóng chạy vào phòng học.

Mộc Cửu tiến lên ngăn anh lại: “Trước tiên đừng vào, chờ mười phút nữa.”

Đường Dật khó xử nói: “Chúng ta vào thế này sẽ ảnh hưởng đến lớp học.”

Mộc Cửu nói: “Như vậy mới có kết quả.”

Mười phút sau, Mộc Cửu tự nhiên bước vào cửa chính của lớp, việc này liền dọa đến Đường Dật, tuy rằng trước đây anh từng đến lớp muộn nhưng bình thường sinh viên sẽ từ cửa sau lặng lẽ đi vào, sợ giáo viên nhìn thấy sẽ để lại ấn tượng không tốt.

Tần Uyên phía sau không ngăn cản mà nói với Đường Dật: “Cô ấy muốn nhìn phản ứng của thầy giáo, chúng ta chờ bên ngoài.”

Tần Uyên vừa nói xong, bên trong liền truyền ra tiếng người đàn ông, vừa nghe xong liền biết là thầy Chu: “Này này, cô đợi chút, đến muộn mà còn trực tiếp đi vào, không có phép tắc gì cả, mau cho tôi biết tên.”

Lúc này lại nghe tiếng Mộc Cửu nói: “Thật xin lỗi, tôi đi nhầm phòng.”

“Này này.” Giọng của thầy Chu cao hơn nghe có vẻ rất giận.

Mộc Cửu hướng thầy Chu cúi đầu chào rồi xoay người chạy ra ngoài phòng học.

Thấy Mộc Cửu đi ra, Trần Mặc hỏi: “Sao rồi?”

Mộc Cửu hỏi: “Kế tiếp là phòng nào?” Đối lại mà nói thì là thầy giáo này không phù hợp.

Triệu Cường trả lời: “À, ở lầu trên phòng 305.”

Bọn họ năm người đến cửa phòng học 305, tiết học đã bắt đầu khoảng 20 phút, trong phòng không có nhiều sinh viên lắm, hơn nữa họ đều ngồi ở phía sau, đứng bên ngoài có thể nghe được âm thanh bên trong truyền

ra rất ồn, tất nhiên âm thanh là từ sinh viên, bọn họ có người nói chuyện, người thì ngủ, thậm chí có nữ sinh còn chụp hình, căn bản là không ai nghe giảng bài, không giống như là đang đi học.

Đứng trên bục giảng là người đàn ông, mặc áo sơ mi caro tay dài, thắt cà cạt màu tối, giống như là không nghe thấy sinh viên đang làm ồn, hẳn không có chút phản ứng, ngược lại còn nghiêm túc giảng bài, hẳn cau mày, nhưng không lên tiếng bảo bọn họ im lặng.

Mộc Cửu quan sát một lúc, thì giống như vừa rồi, từ cửa trước đi vào.

Mã Chính Lương nhìn Mộc Cửu không có phép tắc, trực tiếp đi vào phòng học, liền dừng giảng bài, sắc mặt có chút âm trầm, hẳn siết chặt tài liệu trong tay sau đó liền buông ra, hẳn miễn cưỡng cười nhìn Mộc Cửu nói: “Bạn học mau tìm chỗ ngồi đi, đã bắt đầu học rồi.”

Mộc Cửu nghe vậy cũng không nhìn hắn, ngồi ở hàng thứ nhất ngay chính giữa, đối diện với Mã Chính Lương

Mã Chính Lương thấy Mộc Cửu ngồi xuống liền chuẩn bị giảng tiếp.

“Thầy Mã tan học trước đi.” Âm thanh riêng biệt của Mộc Cửu vang lên trong phòng học ồn ào.

Vốn là phòng học đang rất ồn trong chốc lát liền yên tĩnh lại, sau đó phía sau nổi lên tiếng thảo luận, những sinh viên ngồi phía sau đều thẳng người nhìn Mộc Cửu ở phía trước, nghĩ thầm, ai mà can đảm vậy, tuy đó đều là tiếng lòng của họ nhưng dám nói trước mặt thầy thì đây là người đầu tiên.

“Bạn học, cô nói cái gì?” Mã Chính Lương gượng cười.

Mộc Cửu nhìn hắn nói: “Thầy Mã cùng tôi nghiên cứu một chút về quyển Không Bao Giờ Tan Phai đi.”

Tạm dừng vài giây, Mã Chính Lương đột nhiên thích thú tươi cười, sau đó lên giọng nói: “Các sinh viên, bây giờ tan học.”

Âm thanh thảo luận về Mã Chính Lương càng lớn hơn, mọi người đều dùng ánh mắt tò mò nhìn Mộc Cửu, tìm hiểu về thân phận của cô. Mọi người cảm thấy việc này thật kỳ lạ nhưng vẫn mau chóng dọn những vật dụng của mình, đi về phía cửa trước, không quên quay đầu nhìn hình dáng Mộc Cửu.

Đợi mọi người đều ra ngoài, Tần Uyên và mọi người tiến vào phòng, khóa cửa trước lại, ngồi một bên không lên tiếng.

Mã Chính Lương này giờ vẫn nhìn Mộc Cửu, lúc này mới nói: “Cô đã xem qua quyển đó?”

Mộc Cửu đáp: “Trước đây có xem.”

Mã Chính Lương dùng ánh mắt tò mò nhìn cô: “Cô thấy thế nào?”

Cô thẳng thắn nói: “Nhàm chán”

Mã Chính Lương giận dữ cười châm biếm: “Nhàm chán? Là do cô không hiểu, cô chưa từng trải qua, yêu một người đến mức hy vọng máu thịt của cô ấy có thể hòa vào thân thể mình.”

Mộc Cửu thản nhiên nói: “Đáng tiếc anh vẫn không có được cô ấy.”

Mã Chính Lương nghe xong liền cười, tỏ vẻ thỏa mãn, “Nhưng cô ấy sẽ mãi mãi nhớ đến tôi, sẽ không quên tôi.”

Mộc Cửu giọng nói không chút lên xuống nói: “Cô ấy căn bản không chú ý tới mặt mũi anh, cô ấy nhớ là tên anh, qua vài năm nữa chỉ có thể nhớ họ của anh.”

Hắn trừng lớn mắt, cười dữ tợn, giống như đã nhìn thấy cảnh Trần Tử Sơ gặp hắn: “Cô ấy sẽ đến gặp tôi. Vì Dư Diệu Khả còn trong tay tôi.”

“Nếu cô ấy muốn gặp anh thì hiện tại cô ấy sẽ ở trong phòng này, cô ấy đã giải ra mật mã cuối cùng nhưng cô ấy lại không gặp anh với vì anh làm cô ấy cảm thấy chán ghét.”

Mã Chính Lương không cho là đúng, đột nhiên cười rồi nhắm về phía Mộc Cửu nhưng lại bị Triệu Cường mạnh mẽ giữ lại, hắn không giãy, nhìn mọi người cười nói: “Cô ấy sẽ đến gặp tôi, cô ấy sẽ cầu xin tôi nói cho cô ấy biết chỗ của Dư Diệu Khả, các người không thể ngăn cản.”

Tần Uyên lạnh lùng nói: “Chúng tôi đương nhiên ngăn cản được bởi vì chúng tôi sẽ tìm được Dư Diệu Khả.”

Ngồi trong xe cảnh sát, Triệu Cường nói: “Đưa ra lời khiêu khích như vậy, hắn muốn bị bắt à.” Dây số kia vốn là lịch dạy học của Mã Chính Lương, Trần Tử Sơ vừa mới phát hiện nhưng Mộc Cửu đã nhờ Hồng Mi đến ngăn Trần Tử Sơ nên cô ấy mới không đến trường học.

Mộc Cửu nhìn ra bên ngoài cửa sổ nói: “Vì hắn muốn Trần Tử Sơ đích thân đến gặp hắn.”

=====

“Chị vẫn tìm bà ấy?”

Mộc Cửu không lên tiếng.

Hắn khép sách lại, lộ ra vẻ mặt thanh tú tái nhợt, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường: “Bà ấy không để chị tìm được đâu, có thể bà ấy đã bị bắt, cũng có thể đã chết.”

Mộc Cửu bình tĩnh nói: “Đây là tôi nợ bà ấy.”

Hắn cười châm biếm: “Vậy tôi hỏi chị, chị tình nguyện giúp cảnh sát ngoài việc muốn nhốt tôi ở đây còn lý do gì nữa? Vì người đó?”

“Là tôi nợ hắn.”

“Lại là nợ, vậy chị nói cho tôi biết, cái chị nợ tôi đâu?” Hắn nghiêng người về phía trước, ánh mắt chăm chú nhìn mặt cô.

Mộc Cửu đưa tay chỉ vào trái tim của mình, tựa như sự bảo đảm “Tôi sẽ trả lại cho cậu.” Vào một ngày nào đó.

14. Chương 14

Edit: Hachonie

Tặng cho tôi người tôi yêu nhất.

Mã Chính lương ngồi trong phòng thẩm vấn, dù hỏi hắn việc gì hắn cũng không nói, chỉ không ngừng lặp đi lặp lại một câu “cho Trần Tử Sơ đến gặp tôi”, lúc sau thì một câu cũng không nói, chỉ nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Triệu Cường vội chạy đến, vẻ mặt lo lắng: “Đội trưởng, làm sao bây giờ, đã muốn cho đội đặc công đến nhà Mã Chính Lương điều tra nhưng không có chút dấu vết nào của Dư Diệu Khả, cứ như vậy tôi sợ Dư Diệu Khả sẽ gặp nguy hiểm.”

Lúc này Trần Mặc từ trong phòng thẩm vấn đi ra cũng lắc đầu, tất nhiên đối với Mã Chính Lương cứng rắn cách nào cũng không được, “Đội trưởng, biết đâu cho Trần Tử Sơ gặp Mã Chính Lương thì hắn sẽ khai ra.”

“Không được, như vậy là đúng theo ý hắn, một khi đạt được mục đích hắn sẽ không dễ dàng khai ra, yêu cầu tiếp theo sẽ càng quá đáng hơn.” Tần Uyên kiên quyết phủ định, ngay sau đó theo bản năng tìm kiếm hình ảnh nho nhỏ, vừa trở về cục cảnh sát, tâm tư của anh luôn đặt trên người Mã Chính Lương, không chú ý đến Mộc Cửu, hiện tại không thấy cô bên cạnh, liền hỏi Triệu Cường: “Mộc Cửu đâu?”

Triệu Cường nghe xong kinh ngạc nói: “Không ở cùng chúng ta à, này giờ tôi vẫn ở cùng anh mà.”

Lam Tiêu Nhã nắm cào tóc: “Không phải, cô ấy vừa về cục cảnh sát liền mượn tôi một trăm đồng, tôi nghĩ cô ấy đi mua đồ gần đây, kết quả thấy không có.”

“Ôm tiền chạy trốn?” Triệu Cường buột miệng nói.

Khóe miệng Lam Tiêu Nhã co rút: “Truyện cười của cậu thật lạnh.”

Đường Dật đang đi tìm Mộc Cửu, cũng đến hỏi: “Tôi đã hỏi bác bảo vệ, Mộc Cửu vừa ra khỏi cục cảnh sát liền bắt taxi nhưng không biết đã đi đâu?”

“Nếu cô ấy ra ngoài theo lời cậu nói, chắc là đến nơi đó.” Trần Mặc ở một bên đột nhiên nói.

Tần Uyên hỏi: “Cậu biết cô ấy đi đâu à?”

Trần Mặc có chút khó xử: “Tôi không thể nói.”

Lam Tiêu Nhã nháy mắt dụ dỗ nói: “Không cần phải nói cụ thể, cho chúng tôi biết chỗ đó ở đường nào là được.”

Trần Mặc im lặng một lát rồi nói: “...Trên đường Kiến Hưng.”

Mọi người có chút ngạc nhiên, bởi vì đáp án rất rõ ràng, trên đường Kiến Hưng nổi tiếng nhất là bệnh viện tâm thần Vĩnh Hoa, cũng khó trách Mộc Cửu không nói, nhưng Mộc Cửu đến đó làm gì? Gặp người nào trong đó?”

Thấy mọi người im lặng không nói, Triệu Cường rất không hiểu, “Đường Kiến Hưng thì sao? Trên đường đó có gì lạ à? Không phải chỉ ở gần cục cảnh sát thôi sao?”

Lam Tiêu Nhã vỗ vỗ trán, nhất thời cảm thấy thật đau đầu, “Đồ mù đường, gần cục cảnh sát chúng ta là đường Kiến Khang.”

Triệu Cường xấu hổ sờ sờ mũi, nhỏ giọng nói thầm: “Kiến Hưng, Kiến Khang cũng không khác nhau lắm mà.”

Lam Tiêu Nhã không nói gì, quyết định không quan tâm anh nữa.

“Chuyện gì vậy?” Âm thanh Mộc Cửu vang lên sau lưng Lam Tiêu Nhã.

Bốn người nhất thời bất ngờ, họ không biết Mộc Cửu đến đây lúc nào, cô ấy nghe được bao nhiêu lời họ nói, chỉ có Tần Uyên cau mày nhìn cô, vẻ mặt u ám, bốn người bên cạnh đều lui xuống phía sau, chừa một chỗ cho Mộc Cửu, tránh sang một bên, đỡ phải bị cơn giận của đội trưởng lây sang.

Tần Uyên nhìn mặt Mộc Cửu, mặt lạnh bình tĩnh nói: “Không nói với tôi một tiếng đã ra ngoài, rốt cuộc cô muốn gì?” Tần Uyên vẫn có chút kiềm chế.

Mộc Cửu biết Tần Uyên lại giận, trong lòng thở dài, trên mặt không có biểu cảm gì, cô đi về phía trước vài bước, sau đó từ trong túi lấy ra một vật nhỏ cầm trong tay.

“Cho anh này.” Mộc Cửu nhìn anh, nâng cánh tay lên.

Tần Uyên nghi ngờ nhìn trong chốc lát mới vươn tay, Mộc Cửu đặt bàn tay nho nhỏ vào trong tay anh, sau đó chậm rãi buông lỏng tay ra, vật này liền thuận thế ở trên tay Tần Uyên.

Bốn người bên cạnh tò mò nhìn tay Tần Uyên, đợi đến khi thấy rõ vật đó, mọi người cảm thấy không hiểu, lại ngẩng đầu nhìn nét mặt của đội trưởng, vẻ mặt đỏ khốc đỏ cười, nhưng sắc mặt so với khi nãy đã dịu đi không ít.

Tần Uyên hỏi: “Đây là gì?”

Mộc Cửu thành thật nói: “Kẹo”

Tần Uyên nhíu mày: “Đưa tôi làm gì?”

Mộc Cửu ngẩng đầu nhìn anh: “Làm anh giận rồi, thật xin lỗi.” Ngữ khí như là đứa trẻ làm sai đang giải thích với người lớn.

Bốn người đều kinh ngạc, Mộc Cửu bỗng nhiên lại chịu nhận sai trước mặt đội trưởng.

Tần Uyên thở dài, không biết cô có thật lòng muốn nhận sai hay không, anh cũng không muốn so đo cùng cô, hiện tại vụ án vẫn quan trọng hơn, vừa nghĩ đến, giọng điệu của anh đã trở về bình thường: “Mộc Cửu, Triệu Cường và Trần Mặc theo tôi đến kiểm tra nhà của Mã Chính Lương.”

Mã Chính Lương năm nay 33 tuổi, tám năm trước bắt đầu đến đại học Minh Khả dạy học, lúc trước, ở trong trường cư xử cũng không tệ, quan hệ với sinh viên và giáo viên khác cũng hòa hợp, không có gì để bàn cãi.

Nhưng vài năm gần đây tính tình hắn đột nhiên có biến đổi lớn, con người trở nên ngày càng âm trầm, không muốn cùng người khác nói chuyện, trên lớp học cũng mặc kệ sinh viên, sinh viên đi trễ về sớm hắn cũng không nói gì, dần dần phòng học cũng trở nên ồn ào hơn.

Sinh viên mới đến nghe các anh chị khóa trên nói về Mã Chính Lương đều muốn chọn lớp của Mã Chính Lương, nhưng những người thật sự đi học thì không nhiều, đến lớp học cũng chỉ làm việc riêng như là lớp mà lần trước họ đến thấy vậy, mà trường học ngày càng có ý kiến về vấn đề này, tựa như muốn đuổi việc Mã Chính Lương vậy, chỉ là không nghĩ đến đột nhiên xảy ra việc thế này, sinh viên trong trường gặp chuyện không may mà người gây ra việc đó còn là thầy giáo của họ.

Nhà của Mã Chính Lương ở khu dân cư gần trường học, lúc hắn học đại học ba mẹ đã qua đời vì bệnh, cho nên trong nhà chỉ có một mình hắn ở.

Tuy vậy, trong nhà Mã Chính Lương thật sự rất sạch sẽ, không có chút bừa bộn nào. Hoàn toàn không giống nhà của đàn ông độc thân, nhưng khi bọn họ vào thư phòng của hắn, cảm giác biến thái của Mã Chính Lương lại xuất hiện.

Trên vách tường trong phòng là ảnh chụp theo dõi Trần Tử Sơ, ảnh khi cô ấy đang tập trung ngồi nghe giảng, có khi là ảnh cô đang mỉm cười với ai đó, lúc thì cô đang đi trong sân trường, gió thổi nhẹ làm váy cô bay bay. ...có đủ tất cả, ảnh chụp Trần Tử Sơ trẻ tuổi xinh đẹp, tất cả hình ảnh đều tràn ngập sức sống, rất nhiều ảnh chụp Trần Tử Sơ cùng ghi chép về cô thay đổi theo thời gian, từ mùa xuân đến mùa hạ rồi mùa thu đến mùa đông, giống như là ghi thành một quyển sách chứa đầy tuổi thanh xuân thời gian đẹp nhất của cô, mà người viết chính là một giáo viên, một giáo viên chứa đầy dục vọng với cô.

“A, trời ơi, da gà tôi nổi lên hết rồi.” Triệu Cường cố gắng xoa xoa cánh tay mình, trong lòng cảm thấy thật ghê tởm, một thầy giáo trong trường, mỗi ngày chụp ảnh sinh viên của mình đúng là mặt người dạ thú.

Tần Uyên nhìn kỹ thời gian chụp ảnh, “Ảnh chụp đều được sắp xếp theo ngày, ngày sớm nhất là ngày 28 tháng 11 năm 2010, cuối cùng là vào hai ngày trước.” Tần Uyên chú ý tới vách tường trên bàn thì thấy có một chỗ trống, trên mặt tường còn lưu lại chút dấu vết giấy trắng, “Chỗ này chắc có tờ giấy nhưng đã bị gỡ ra.”

Trần Mặc cũng để ý trong thư phòng có mấy hũ giấy, mở ra bên trong còn lưu lại vài miếng giấy trắng, liền lấy ra đưa Tần Uyên xem, “Đội trưởng, anh xem, hắn đã dùng mấy hũ giấy hủy rồi.”

Bọn họ theo dấu vết trên giấy ráp lại thành hai chữ “Thượng Nguyên” không rõ ràng.

“Nhà sách Thượng Nguyên, xem ra trong đó có toàn bộ kế hoạch của hắn, đáng tiếc giấy đã bị hắn hủy rồi, nếu hắn vò nát đem vứt đi nói không chừng chúng ta có thể tìm được chỗ của Dự Diệu khả.” Triệu Cường nghĩ mạnh mẽ hung thủ để lại đã bị hủy nên có chút oán giận.

Ba người lúc này đang nghiên cứu về tờ giấy, Mộc Cửu lại nhìn giá sách trong thư phòng, trên đó có rất nhiều loại sách, giá sách được đặt sát bức tường bên cạnh bàn làm việc, cho nên không cần đứng dậy chỉ cần cúi tay có thể lấy sách, rất thuận tiện.

Mộc Cửu nhìn một chút, ánh mắt lóe lên như nghĩ đến việc gì đó, cô ngồi trên ghế, chìa tay lướt qua các quyển sách trên giá.

Ba người thấy động tác của Mộc Cửu đều xoay người nhìn cô, Triệu Cường khó hiểu hỏi: “Mộc Cửu, cô đang làm gì vậy?”

Mộc Cửu không trả lời anh, ngồi trên ghế thẳng lưng, tay lướt qua những quyển sách trên giá, nghĩ một chút, lại cầm mấy quyển sách ở tầng trên của giá sách để trên bàn, sau đó lại ngồi xuống, duỗi tay đến giá

sách, lại chạm phải một loạt những quyển sách, Mộc Cửu sờ vào mấy quyển sách như cảm nhận một chút rồi rút ra một quyển sách.

Đây là một quyển sách bìa cứng, sách bị ma sát nên có chút cũ, đặc biệt là bìa sách không có tên, chính xác là không có một chữ, nhìn qua giống như là sách nhưng thật ra là một quyển bút ký.

Ba người qua nhìn, Mộc Cửu mở sách, ngoài dự đoán là bên trong không phải là chữ viết tay, trên trang giấy trắng ở giữa chỉ có một câu: Tặng cho tôi người tôi yêu nhất.

Về mặt Triệu Cường nghi ngờ nói: “Đây là?”

Tần Uyên hiểu một chút: “Xem ra đây là thư Mã Chính Lương viết.”

Trần Mặc hỏi: “Viết cho Trần Tử Sơ à?”

“Không phải.” Tần Uyên chỉ vào ngày trên một tờ giấy, “Lúc năm 2007 Mã Chính Lương còn chưa biết Trần Tử Sơ, hẳn viết gửi cho người khác.”

Trần Mặc cùng Triệu Cường có chút ngoài ý muốn: “Còn một người nữa?”

Khi nói chuyện Mộc Cửu đã đọc sơ qua một mặt, “Hơn nữa còn là một nữ sinh viên.” Cô nói.

15. Chương 15

Edit: Hachonie

Giống như một đóa hồng từ từ nở, cuối cùng nàng cho ta thấy hình ảnh đẹp nhất của nàng.

“Hơn nữa còn là một sinh viên.”

Mộc Cửu nói xong tiếp tục đọc, đọc rất nhanh, nhìn lướt qua một trang rồi đến trang bên cạnh, sau đó lập tức lật qua trang mới, không bao lâu đã đọc qua mấy trang.

“Trời ơi, đây là tốc độ gì vậy.” Triệu Cường quả thật phải mở to mắt nhìn, nhớ lần đầu nhìn Đường Dật đọc sách anh cũng đã sợ rồi, không biết ai có thể vượt qua được, mà giờ so với Mộc Cửu lại không cùng một đẳng cấp, Triệu Cường cảm thán: “Em Mộc Cửu à, cô đúng là đang kinh thường toàn bộ nhân loại.”

Tần Uyên ở một bên nhìn Mộc Cửu im lặng đọc sách, mái tóc đen dài của cô che khuất hai má, nhưng ánh mắt dưới sự phản chiếu của ánh đèn lại nhìn rất dịu dàng, đã lâu rồi anh không có cái cảm giác không hiểu người khác đang nghĩ gì, lúc này trông cô thật bình tĩnh, loại cảm giác này thật đặc biệt, Tần Uyên bất giác nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, đột nhiên Mộc Cửu quay đầu nhìn anh, ánh mắt anh liền chạm phải với cặp mắt đen nhánh không thấy được đáy mắt.

Tần Uyên ngẩn ra, sau đó có chút xấu hổ tránh đi ánh mắt của cô.

Mộc Cửu có chút nghi ngờ nhìn anh, sau đó nói: “Tôi xem xong rồi.”

Triệu Cường hoàn toàn không cảm nhận được việc vừa rồi, hô lên: “Woa wo, nhanh quá vậy! Sao rồi, bên trong viết gì vậy Mộc Cửu.”

Mộc Cửu nhìn cuốn sách thoải mái nói: “Tôi biết vì sao Mã Chính Lương biến thành như vậy.”

Tám năm trước, Mã Chính Lương bắt đầu đi dạy ở đại học Minh Khả, khi đó hẳn còn độc thân, bởi vì tính cách hiền lành lại có chút cứng nhắc nên không có bạn gái. Nhưng vào năm thứ 2 hẳn đi dạy, có một lần ở trường học, hẳn tình cờ thấy một nam sinh viên đang làm phiền một nữ sinh, làm cho cô ấy rơi vào tình cảnh khó xử, cô gái đó tên là Trần Tuyền, lúc đó là hoa khôi trong trường, còn là phó chủ tịch hội sinh viên, trên mọi phương diện đều xuất sắc.

Hôm đó, để cảm ơn Mã Chính Lương, Trần Tuyền còn mời hắn đi dùng cơm, trong khi ăn cơm hai người trò chuyện rất vui vẻ. Sự xinh đẹp cùng sức sống của Trần Tuyền liền hấp dẫn Mã Chính Lương, càng ngày hắn càng để ý đến nữ sinh viên này.

Rồi vào học kỳ mới, Trần Tuyền lại chọn học môn của Mã Chính lương. Trong tiết học, Mã Chính Lương thường đưa mắt nhìn Trần Tuyền, mà hắn cũng thấy Trần Tuyền đang tươi cười nhìn hắn.

Sau này hai người tiếp xúc ngày càng nhiều, Trần Tuyền thỉnh thoảng lại đến hỏi hắn về môn học hoặc trong cuộc sống có gì không vui, Trần Tuyền sẽ hẹn hắn đi ăn, Mã Chính Lương cảm thấy Trần Tuyền rất tin tưởng ở hắn, cảm thấy ở cùng hắn rất thoải mái và yên tâm mà Mã Chính lương cũng yêu cô gái trẻ này. Hai người như đôi tình nhân cùng nhau đi dạo, xem phim, rồi uống cà phê nơi Trần Tuyền thích nhất. Mã Chính Lương cảm thấy rất phấn khởi, thậm chí muốn đợi sau khi Trần Tuyền tốt nghiệp sẽ cầu hôn với cô ấy.

Không lâu sau đó, Mã Chính Lương phát hiện thái độ của Trần Tuyền đối với hắn ngày càng lạnh nhạt, ở trong trường cô cố ý tránh mặt hắn, sau đó hắn phát hiện bên cạnh Trần Tuyền xuất hiện một nam sinh cao ráo đẹp trai, họ giống như là người yêu của nhau, họ cùng nhau đi dạo phố, ăn cơm, thân thiết giống như hắn và Trần Tuyền trước kia vậy.

Hắn không hiểu tại sao Trần Tuyền đột nhiên bỏ hắn nên hắn mới đến nhà Trần Tuyền để hỏi rõ.

Khi nhìn thấy hắn, cô kích động, kéo hắn sang bên cạnh, cảnh giác nhìn bốn phía, rồi khóc lóc kể với hắn.

Là do hôm đó, ba mẹ cô vô tình thấy cô và Mã Chính Lương đang dùng cơm, liền hỏi đó có phải là bạn trai của cô không, cô nói thực ra đó là thầy giáo của mình, kết quả ba mẹ cô giận dữ, muốn cô nhanh chóng chia tay với Mã Chính Lương, còn uy hiếp nói nếu cô không làm theo thì sẽ đến trường làm loạn để trường học đuổi việc Mã Chính Lương.

Trần Tuyền không muốn làm tổn thương Mã Chính Lương nên đành thỏa hiệp, hơn nữa còn nghe theo lời ba mẹ, kết giao với học trưởng.

Hai người ôm nhau khóc, cuối cùng Trần Tuyền nói, đợi sau khi cô tốt nghiệp sẽ kiên trì ở chung với Mã Chính Lương, mà Mã Chính Lương cũng hứa là sẽ chờ cô.

Nhưng vào đúng ngày tốt nghiệp, Trần Tuyền lại nhảy lầu tự sát.

Triệu Cường thở dài nói: “Nhảy lầu tự sát? Nghe như trong tiểu thuyết vậy, chuyện tình cảm của Mã Chính Lương cũng thật lộn xộn, người mình yêu lại đi tự sát, thảo nào hắn trở nên biến thái như vậy.”

“A.” Triệu Cường dường như hiểu rõ một vài việc: “Tôi biết rồi, cho nên khi hắn gặp Trần Tử Sơ hắn cảm thấy như Trần Tuyền đã trở lại, bởi vì họ rất giống nhau, đều là người đẹp, là hoa khôi, ở trường rất được yêu thích, hơn nữa còn là sinh viên của hắn, cho nên hắn mới nảy sinh tình cảm biến thái với Trần Tử Sơ.”

Mộc Cửu quay đầu nhìn anh, đột nhiên nói: “Anh cảm thấy Trần Tuyền và Mã Chính Lương yêu nhau sao?”

“Ừ? Chẳng lẽ không phải sao?” Câu hỏi của Mộc Cửu làm cho Triệu Cường có chút lưỡng lự, quyền sách này đem đến cảm giác như vậy mà, hai người yêu nhau lại bị chia cách bởi sự sống và cái chết, âm dương cách biệt.

Mộc Cửu lại nói: “Nếu đây là thật vậy ảo tưởng của Mã Chính Lương đâu?”

“Không, không, không, không phải đâu.” Triệu Cường ‘không’ một lúc sau mới nói hoàn chỉnh câu, “Vậy tất cả đều là ảo tưởng? Không phải họ cùng ăn cơm dạo phố rồi còn làm những việc khác nữa sao?”

Mộc Cửu: “Hội chứng Erotomania (Tình yêu tưởng tượng).”

“Hội chứng Erotomania?” Triệu Cường lặp lại một lần, nghĩ thâm, đây là cái gì.

Hiếm khi Mộc Cửu lại giải thích cho hắn: “Hội chứng Erotomania là người bệnh nghĩ mình đang yêu đương và hắn cho rằng đối phương cũng yêu hắn, hơn nữa còn thường xuyên dùng ánh mắt ám chỉ với mình, hắn cảm thấy họ là người yêu vì thế hắn luôn theo dõi, quan sát nhất cử nhất động trong cuộc sống của đối phương, hơn nữa xem chuyện đối phương làm xem như chuyện hai người cùng làm.”

Trần Mặc: “Có thể nói những điều hẩn viết trong sách đều là ảo tưởng của hẩn.”

“Trời ơi! Cự nhiên lại có chuyện này!” Triệu Cường cảm khái một câu, trong đầu đột nhiên nghĩ đến một việc, kích động nói: “Đúng rồi đúng rồi, mấy hôm trước tôi xem tin tức giải trí, một nam ngôi sao bị fan cuồng tập kích, lúc bị cảnh sát bắt cô ấy còn nói mình là bạn gái của anh ta, lúc đó tôi còn nghĩ cô ấy nói linh tinh, nói không chừng trong lòng cô ấy thực sự nghĩ như vậy.”

Tần Uyên nghĩ đến nội dung trong sách, nhíu mày nói: “Chắc là hành vi theo dõi của hẩn bị Trần Tuyền phát hiện nên hẩn mới có cảm giác Trần Tuyền tránh mặt hẩn, nhưng hẩn không biết như vậy nên vì cô ấy nghĩ ra lý do ba mẹ cô ấy không cho họ ở cùng nhau.”

Triệu Cường nghĩ đến năm đó có người gián tiếp bị hại, tức giận nói: “Tôi thấy Mã Chính Lương cùng cái chết của Trần Tuyền chắc chắn có liên quan đến nhau, nói không chừng do không chịu được sự theo dõi của hẩn nên mới phải nhảy lầu.”

Mộc Cửu lại phủ định cách nói của hẩn: “Đúng là cùng hẩn có quan hệ nhưng không phải là tự sát mà là bị hẩn giết.”

Triệu Cường bị lời nói của Mộc Cửu làm cho kinh sợ: “Cái gì? Bị giết?”

“Thân thể cô ấy như chữ Trình () nằm trên mặt đất, đầu nghiêng về một bên, mái tóc đen dài tản ra trên đất, cô không hề động đậy giống như đã được giải thoát giống như đã bình tĩnh. Tôi không nhìn rõ mặt cô ấy, chỉ nhìn thấy máu đỏ từ từ lan ra, mặt đất chung quanh cô đều bị nhuộm đỏ, giống như đó hoa hồng từ từ nở rộ, cho tôi thấy được hình ảnh đẹp nhất của cô.”

Một Cửu lật đến trang cuối cùng, mở bìa sách ra, bên trong có hai ảnh chụp, thứ nhất là cô gái mặc đầm màu đỏ, cô nghiêng đầu như đang nhìn vật gì đó, trên mặt mỉm cười nhẹ, mà bức ảnh thứ hai là một cô gái ngã vào vũng máu, không thấy rõ gương mặt nhưng rất giống với miêu tả trong sách.

Trần Mặc liếc mắt cái liền nhìn ra: “Nếu đây là Trần Tuyền, với góc độ chụp ảnh thì thời điểm Trần Tuyền nhảy lầu Mã Chính Lương đang ở trên sân thượng.”

Tần Uyên lấy di động gọi cho Thạch Nguyên Phi: “Thạch Đầu, giúp tôi điều tra vụ tự sát của đại học Minh Khả sáu năm trước, người chết tên là Trần Tuyền.”

Thạch Đầu nghe xong có chút kinh ngạc, sao tự nhiên lại điều tra vụ án cũ vào sáu năm trước, nhưng vẫn đi tìm, rồi nói với Tần Uyên: “Đội trưởng, vụ này không do cục chúng ta xử lý, kết quả cuối cùng là tự sát bình thường.”

Tần Uyên lại hỏi: “Lúc đó sao lại kết luận là tự sát.”

“Không tìm được đối tượng khả nghi, Đó là vì trước khi nhảy lầu, Trần Tuyền đã gửi tin nhắn cho tất cả những người mà cô ta quen, hơn nữa khi Trần Tuyền còn nhỏ ba mẹ cô ấy đã qua đời do tai nạn giao thông, cho nên không còn người thân nào. Đúng rồi, vụ án này làm sao vậy? Sao lại đột nhiên điều tra vụ án cũ này, chẳng lẽ nó có quan hệ với vụ của Mã Chính Lương sao?”

“Ừ, cũng có thể. Thạch Đầu cúp máy đi, có việc tôi sẽ gọi cậu.”

Sau khi cúp máy, Tần Uyên nghĩ chút liền tìm ra mối liên hệ giữa bọn họ, nên nghiêm mặt nói: “Ba mẹ Mã Chính Lương qua đời khi hẩn học đại học, ba mẹ Trần Tuyền mất do tai nạn xe khi cô ấy còn nhỏ, mẹ của Trần Tử Sơ qua đời do bệnh khi cô ấy học trung học, ba thì ở nước ngoài, ngoại trừ chu cấp tiền cho cô ấy thì không có gặp mặt. Cho nên nguyên nhân các cô ấy hấp dẫn Mã Chính lương là hẩn cảm thấy họ và hẩn đều không có sự quan tâm của ba mẹ.”

Tuy biết rõ sự việc, Triệu Cường phiền não nói: “Nhưng chúng ta vẫn không biết nơi Dư Diệu Khả bị nhốt, làm sao đây?”

Tần Uyên nhìn hai ảnh chụp nói: “Nhưng hiện tại chúng ta đã có lợi thế hơn rồi.”

16. Chương 16

Edit: Hachonie

Trong lòng chúng ta cất giấu dự vọng, có lẽ một ngày nào đó nó sẽ biến thành ma quỷ.

Tần Uyên đi vào phòng thẩm vấn, không nói gì, liền đem hai bức ảnh trong cuốn sách đặt trước mặt Mã Chính Lương.

Mã Chính Lương cũng không để ý, cho đến khi thấy ảnh chụp trên bàn, đồng tử liền co lại, trên mặt chợt lóe lên sự lo sợ nhưng hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, không đồng ý nói: “Sao rồi? Tìm được manh mối à?”

“Đây không phải là cô gái anh yêu nhất.”

“Vậy thì sao?” Mã Chính Lương biết họ đã tìm được quyển sách, không phủ nhận, ngược lại nói: “Tôi khuyên các anh đừng hao tổn tâm tư nữa, chỗ của Dư Diệu Khả tôi chỉ nói cho Trần Tử Sơ, dù các người có làm gì tôi cũng không nói.”

“Chúng ta ở đây nói về Trần Tuyền, cô ấy là người thế nào?”

Mã Chính Lương nhìn về phía trước, tựa như đang đắm chìm vào hồi ức tươi đẹp, “Tuyền Tuyền à, là một cô gái xinh đẹp, trên mặt cô ấy luôn tươi cười, cô ấy thường cười như vậy với tôi, rất xinh đẹp, rất sạch sẽ.”

“Vậy mà anh lại giết cô ấy.”

“Giết cô ấy? Ha ha.” Như nghe được điều gì đó rất buồn cười, Mã Chính Lương cười to, làm cho gương mặt hắn trông rất độc ác, hắn chỉ vào ảnh chụp, nhẹ nhàng vuốt ve người nằm giữa vũng máu, “Đây là lúc cô ấy đẹp nhất.” Mã Chính Lương nghiêng đầu, trên mặt trần ngập sự say đắm.

“Vậy sao anh lại không giết Trần Tử Sơ?”

“Trần Tử Sơ? Tôi yêu cô ấy như vậy sao lại giết cô ấy chứ?”

Tần Uyên lắc đầu, “Không, cô ấy làm anh bất mãn? Cô ấy sao lại làm cho anh bất mãn, cùng đàn ông lên giường nên anh cảm thấy cô ấy không sạch sẽ? Anh đang trừng phạt cô ấy, đúng không?”

Sắc mặt Mã Chính Lương đột nhiên trở nên khó coi.

“Anh cảm thấy hiện tại Trần Tử Sơ không đạt được yêu cầu của anh nên anh đang rèn luyện cô ấy, làm cho cô ấy trở thành người lý tưởng trong suy nghĩ của anh sau đó...” Tần Uyên đang nói đột nhiên im lặng, trong đầu anh đột nhiên có một suy nghĩ.

“Trừng phạt.” Bên ngoài phòng thẩm vấn, Mộc Cửu lẩm nhẩm hai chữ, rồi sau đó lẩm bẩm: “Trừng phạt, là ai trừng phạt ai?”

Triệu Cường không nghe rõ cô nói gì, mơ màng hỏi: “Gì? Em Mộc Cửu đang nói gì vậy?”

Mộc Cửu không trả lời anh mà nhắm mắt lại.

Triệu Cường thấy vậy không làm phiền cô nữa.

Tướng Lệ Phi đã chết, Diệp Chu nằm viện, Trần Tử Sơ bị khủng hoảng, Mã Chính Lương bị bắt, Dư Diệu Khả thì không tìm được, Dư Diệu Khả?

Mộc Cửu đột nhiên mở mắt.

Cửa đột nhiên bị mở ra Tần Uyên chạy vào trong bình tĩnh nói với họ: “Chúng ta sai rồi.”

Mộc Cửu nhìn anh thì hiểu rõ: “Dư Diệu Khả.”

Triệu Cường nhìn Tần Uyên rồi nhìn Mộc Cửu, cảm giác như mình đang ở trong sương mù: “Dư Diệu Khả làm sao?”

Tần Uyên lạnh lùng nói: “Cô ấy không phải người bị hại, cô ấy là đồng phạm của Mã Chính Lương.”

“Từ từ, từ từ đã, Dư Diệu Khả sao lại từ người bị hại biến thành đồng phạm rồi?” Sự biến chuyển này làm Triệu Cường không thể tiêu hóa được, sao Dư Diệu Khả mà họ tìm kiếm chớp mắt đã bị đội trưởng nói là đồng phạm?

Tần Uyên đến văn phòng, nói phát hiện này cho các thành viên khác trong đội: “Mã Chính Lương năm đó sao lại giết Trần Tuyền vào ngày lễ tốt nghiệp, vì cô ấy sẽ cùng bạn trai kết hôn sau khi tốt nghiệp, nếu họ kết hôn, với hắn mà nói chính là phản bội, hơn nữa để bảo vệ sự thuần khiết sạch sẽ của Trần Tuyền, nên hắn đã giết cô ấy.”

“Mà khi Trần Tử Sơ xuất hiện, làm cho hắn cảm thấy Trần Tuyền đã trở lại. Cô ấy có sự xinh đẹp và sức sống của Trần Tuyền, nhưng sự khác biệt lớn nhất là Trần Tử Sơ có quá nhiều bạn trai, trong mắt hắn, vết nhơ của Trần Tử Sơ là không biết tự trọng, đây là điều hắn không chịu được nên hắn mới tra tấn cô ấy, rèn luyện cô ấy, làm cô ấy trở thành kiểu mẫu của hắn, trở thành người phụ nữ thuộc về hắn, khi đó hắn sẽ chấm dứt sinh mệnh của Trần Tử Sơ như Trần Tuyền.” Tần Uyên tạm dừng chút rồi nói: “Nhưng hiện tại hắn đã bị bắt, ai giúp hắn làm chuyện này. Hắn cần ai đó bên cạnh Trần Tử Sơ, người mà cô ấy không để phòng, sau khi gặp chuyện như vậy, người mà Trần Tử Sơ không để phòng là ai?”

Đường Dật tựa như nghĩ ra đáp án, hướng Mộc Cửu nói: “Người bị hại, người bị hại giống cô ấy.”

Thạch Nguyên Phỉ nói tiếp lời của Tần Uyên: “Đội trưởng, tôi còn điều tra được trong trường Minh Khả của họ có câu lạc bộ vũ đạo có cơ hội đi nước ngoài biểu diễn, cả bốn người đều có trong danh sách, tôi hỏi giáo viên của họ thì cô ấy nói họ đều có biểu hiện rất tốt nhưng đứng đầu là Trần Tử Sơ, hiện tại ngoài trừ Dư Diệu Khả không rõ tung tích thì ba người còn lại đều không thể tham gia.”

Cuối cùng Tần Uyên nói: “Cho nên Mã Chính Lương đặt Dư Diệu Khả ở cuối cùng không phải vì cô ấy là người bị hại mà là đồng phạm.”

Lúc này, Hồng Mi đột nhiên chạy vào văn phòng, “Đội trưởng! Có tin tốt.”

Mộc Cửu một mình đến phòng thẩm vấn, Mã Chính Lương biết có người đi vào, mi mắt cũng không nâng lên, lại nghe có tiếng nói: “Họ đã đi tìm cô ấy.”

Mã Chính Lương mở mắt ra, nhưng liền cười, tựa như chắc chắn nói: “Mọi người không thể nào tìm được cô ấy đâu.”

Mộc Cửu ngồi xuống bình tĩnh nhìn hắn nói: “Là cô ấy gọi điện thoại cầu cứu.”

“Sao, sao có thể?” Mã Chính Lương ngạc nhiên, âm thanh cũng cao hơn không ít.

“Bởi vì cô ấy là đồng phạm của anh nên không thể nào phá hư kế hoạch của anh đúng không?”

Bị nhìn rõ kế hoạch, sắc mặt Mã Chính Lương trắng bệch, không nói lời nào, dùng trông mắt vẫn đục nhìn chăm chăm mặt cô.

Mộc Cửu không cho là đúng, thản nhiên nói: “Không phải luôn có việc ngoài ý muốn phát sinh sao. Giống như đêm đó anh cũng không muốn giết Tưởng Lệ Phỉ nhưng cô ấy lại tỉnh lại, cho nên anh giết chết cô ấy, đi ra ngoài lại bị Mang Kỳ Lượng nhìn thấy cho nên anh giết chết cậu ta, nhưng cuối cùng cái gì anh cũng không có được.”

“Dư Diệu Khả! Dư Diệu Khả!” Mã Chính Lương cực kỳ giận dữ nhớ kỹ tên này, sau đó phát cuồng gầm lên: “Không, Trần Tử Sơ là của tôi, cô ấy thuộc về tôi!” Bàn tay không bị công đập vào bàn, cái vòng màu vàng theo cổ tay áo trượt ra.

Mộc Cửu liền bật dậy, đi từng bước đến trước mặt hắn, con ngươi tối đen gắt gao nhìn hắn, gương mặt bị che khuất có chút u ám, “Tôi hỏi anh, chiếc vòng trên tay anh là ai đưa cho anh?”

Mã Chính Lương bị nhìn chăm chăm nên có chút hoảng sợ, liền lui ra phía sau, muốn tránh đi ánh mắt của cô, “Cô, cô hỏi cái này làm gì.”

Mộc Cửu lạnh lùng nói: “Bởi vì đó là của mẹ tôi.” Ánh mắt cô lạnh như băng, không có chút ấm áp.

17. Chương 16-2: Ngoại Truyện

Edit: Hachonie

Bởi vì chị.

“Sao chị lại đến nữa!” Bé trai cau mày nhìn Mộc Cửu bên ngoài miếng thủy tinh, ngữ khí khó chịu.

Mộc Cửu quơ quơ tay phải, trên cô tay đang mang chiếc vòng bảo thạch màu đỏ, nhìn dưới ánh đèn thì thấy được ánh sáng đẹp sẽ.

“Ôi, chưa tìm được à?” Khóe miệng cậu bé hơi nhếch lên, nhưng ý cười không chạm đến đáy mắt.

Mộc Cửu hỏi hần: “Rất cuộc khi đó đã xảy ra chuyện gì?”

Bé trai khẽ cười, hai chân quơ quơ, “À tôi nói rồi, nếu chị thả tôi ra ngoài tôi sẽ nói với chị.”

Mộc Cửu liền nói: “Tôi đi đây.”

Lúc đó hần liền xoay người hô lên: “Bà ấy đã chết, bị tức chết.”

Mộc Cửu bước chậm lại, quay đầu nhìn thẳng hần, sau đó cô thấy hần nhẹ nhàng nói ra ba chữ:

Bởi vì chị.

Vào một buổi sáng sớm, Lam Tiêu Nhã ôm vai Mộc Cửu kéo vào văn phòng, vẻ mặt hớn hờ, Thạch Nguyên Phỉ bị vẻ mặt tươi cười của cô dọa sợ, “Lam Tiêu Nhã chị cười như vậy thật là dọa người.”

Triệu Cường quay đầu nhìn thoáng qua cũng thêm thêm: “Đúng rồi, cười tươi như hoa ấy”

Lam Tiêu Nhã nghe xong cũng không nổi giận, như là có chuyện gì tốt, khuôn mặt vẫn tươi cười, “Hôm nay tôi vui vẻ nên không so đo với mấy người.”

Thạch Nguyên Phỉ nói thêm vào: “Đúng rồi, cuối tuần rồi mọi người đi chơi mệt mỏi vui không?”

Đường Dật có vẻ chơi chưa đã, hưng phấn nói: “Vui lắm, có năm phòng, chúng tôi đều qua được hết.”

Nói tới mệt mỏi, vẻ mặt tươi cười của Lam Tiêu Nhã cũng mất đi vài phần, nói với vẻ đành chịu: “Hai người họ đương nhiên chơi vui rồi, toàn bộ cuộc chơi chúng tôi không có làm gì đều do hai người họ tiết lộ manh mối để đi tiếp. Tôi còn chưa động não nữa, xem ra lần sau không thể cùng thiên tài đi chơi.”

Triệu Cường không nhịn được liền châm chọc: “Nếu chị chơi một mình coi như xong, chị không bao giờ ra khỏi đó đâu.”

Lam Tiêu Nhã tiếp tục niệm: “Tôi đang vui, không so đo với cậu.”

“Chị không phải đi nói chuyện yêu đương sao?”

Lam Tiêu Nhã nháy mắt với anh, nói từng chữ một: “Giữ bí mật.”

Đến khi ra về, Tần Uyên từ phòng của mình đi ra, chuẩn bị đưa Mộc Cửu về nhà thì không thấy cô đâu: “Mộc Cửu đâu?”

Thạch Nguyên Phỉ chỉnh lại túi vừa trả lời anh: “Trước đó bị Tiêu Nhã kéo đi rồi, chắc không quay lại đâu.”

“Các bạn đồng nghiệp! Mọi người ngừng tay chút, bây giờ giới thiệu với mọi người một người đẹp.”

Lúc này, tiếng Lam Tiêu Nhã đột nhiên vang lên ở cửa, mọi người có chút tò mò, đứng dậy đi đến cửa, Tần Uyên dừng chút cũng đi theo ra ngoài.

Lam Tiêu Nhã nghiêng người sang bên cạnh, vui vẻ nói: “Ta đa, ta đa, người đẹp Mộc Cửu của chúng ta!”

Mọi người nhìn phía sau cô, ai nấy đều có vẻ kinh ngạc, mắt chữ A miệng chữ O.

Bình thường đa số Mộc Cửu đều mặc đồ thể thao, hôm nay cô mặc một chiếc váy màu đen, cổ áo viền ren đen, eo thắt một sợi dây lưng sáng màu. Chỗ tóc mái vốn hơi dài phía trước được cô vén gọn sang một bên, đuôi tóc hơi uốn nhẹ, để gọn gàng trước ngực.

Cách ăn mặc như vậy không làm người khác nghĩ đây lại là cô bé Mộc Cửu, lúc này nhìn cô có vừa ngọt ngào, lại thêm phần nữ tính, cảm giác này thật giống như đội điều tra đặc biệt có con gái đã trưởng thành nên rất kích động và vui mừng.

“Mộc Cửu đúng là người đẹp.”, Hồng Mi tiện thể khen Lam Tiêu Nhã một chút: “Tiêu Nhã thật biết làm đẹp.”

Lam Tiêu Nhã cười vui vẻ lập tức vẫy vẫy Tần Uyên phía sau, trộm cười nói: “Hi hi, cảm ơn cảm ơn! Đội trưởng, đến đánh giá chút đi.”

Triệu Cường và Thạch Nguyên Phỉ đều tránh sang một bên nhường đường cho Tần Uyên.

Tần Uyên nhìn Mộc Cửu, trong mắt hiện lên sự bất ngờ nhưng lập tức lấy lại bình tĩnh, trả lời cho có lệ: “Rất tốt, sửa soạn cho cô ấy làm gì vậy?”

“A, đúng rồi, đội trưởng, hôm nay anh về nhà trước đi, cho tôi mượn Mộc Cửu một chút, nhưng tôi bảo đảm buổi tối sẽ đưa cô ấy về nhà an toàn.”

Triệu Cường nhìn Lam Tiêu Nhã đánh giá một chút nói: “Chị, chị sửa soạn cho cô ấy đẹp như vậy chẳng lẽ muốn dẫn cô ấy đi bar?”

“Đi chết đi, tôi là người thế nào hả? Tôi muốn dẫn Mộc Cửu đi xem mắt.”

“Xem mắt?” Tần Uyên cũng không nhận ra mình đang nhú mày.

Lam Tiêu Nhã gật đầu: “Ừ, bạn của bạn tôi điều kiện rất tốt, đang muốn tìm bạn gái, nên tôi muốn dẫn Mộc Cửu đi một lần, coi như quen thêm bạn mới thôi.”

Tần Uyên lập tức phản đối: “Cô ấy mới 20 thôi.”

“Đội trưởng, việc này cũng không thể để quá muộn, anh xem Lam Tiêu Nhã còn chưa có người yêu nữa.”

Lam Tiêu Nhã nhẫn nhịn: “Đúng vậy, đội trưởng, coi như đi cho biết.”

Tần Uyên thông thả nói: “Tôi đưa hai người đi.”

“A?” Lam Tiêu Nhã nghe vậy liền cả kinh, ngay lập tức lắc đầu: “Không cần không cần, chúng tôi tự đi được rồi.”

“Không an toàn, trước đây từng có vụ án giết người khi đi xe taxi rồi.” Tần Uyên liền đem vụ án giết người trên xe taxi ra nói.

“Không phải, xe của đội trưởng không đủ chỗ ngồi, không lẽ Mộc Cửu ngồi lên đùi tôi à?”

Tần Uyên liền quay đầu nói với Trần Mặc: “Trần Mặc hôm nay đổi xe với tôi.”

“Dạ.” Trần Mặc liền đem chìa khóa xe đưa cho anh.

“Đi thôi.” Tần Uyên liền quay người đi ra ngoài trước.

Lam Tiêu Nhã không nói gì.

Dọc đường đi, Lam Tiêu Nhã nghĩ đến cảnh bốn người ngồi cùng bàn thật là khó xử, chẳng lẽ cô lại nói xin chào anh Từ, đây là đội trưởng của chúng tôi, đang ở cùng với Mộc Cửu?

May mắn là khi Tần Uyên đưa họ đến chỗ hẹn thì không ngồi cùng bàn với họ mà ngồi bàn đối diện, bắt đầu chọn món.

Từ Vĩ Lượng còn chưa tới, Lam Tiêu Nhã xem thực đơn liền bị giá trên thực đơn làm cho hoảng sợ, đây là một nhà hàng Tây nổi tiếng, đương nhiên là vô cùng mắc, Lam Tiêu Nhã chưa bao giờ đến đây ăn, đây là địa điểm đối phương hẹn.

Lam Tiêu Nhã nhìn thấy thì hết hồn, liền đóng thực đơn lại, sửa tóc lại cho Mộc Cửu, vỗ vai cô nói: Mộc Cửu à, đừng khẩn trương, có tôi ở đây rồi.”

“Dạ chị Tiêu Nhã, chị đừng run nữa.”

“.....”

Sau đó, có một người đàn ông trẻ tuổi cao gầy vội vã đến trước mặt hai người.

“Ngại quá, thật là ngại quá công ty tôi có cuộc họp nên đến trễ chút.” Người đàn ông lau mồ hôi trên trán, liên tục giải thích.

Lam Tiêu Nhã vỗ tay, “Anh Từ đúng không? Không sao đâu chúng tôi cũng vừa đến không lâu.”

Từ Vĩ Lượng cười với Mộc Cửu, Mộc Cửu cũng gật đầu với anh.

Từ Vĩ Lượng mở thực đơn: “Chúng ta dùng cơm trước đi, mọi người chắc đều đói rồi.”

Lam Tiêu Nhã khách khí nói: “Vâng, anh Từ chọn đi, chúng tôi ăn gì cũng được.”

Từ Vĩ Lượng cũng không từ chối: “Được, vậy để tôi chọn.”

Sau khi dùng cơm xong, Từ Vĩ Lượng giới thiệu sơ về bản thân mình, Lam Tiêu Nhã cũng giới thiệu sơ về Mộc Cửu, rồi Từ Vĩ Lượng cùng hai cô tán gẫu, nhưng cuối cùng chỉ có Lam Tiêu Nhã cùng nói chuyện với anh, Mộc Cửu không lên tiếng, làm cho Từ Vĩ Lượng và Lam Tiêu Nhã đều lúng túng.

Từ Vĩ Lượng suy nghĩ muốn phá bỏ cục diện bế tắc này vì thế nói: “Hình như cô Mộc có nghiên cứu tâm lý học, cô có phân tích về tôi không, tôi có tốt không?”

Lam Tiêu Nhã nghĩ thầm, đây là lĩnh vực Mộc Cửu am hiểu, vội quay đầu nhìn cô, phát hiện cô vẫn đang trầm mặc, nghĩ rằng trước đây mọi người muốn cô phân tích mọi người, cô đã cự tuyệt, vừa định giúp cô giải vây, Mộc Cửu lại nói: “Anh xác định?”

Giọng nói của Mộc Cửu làm cho Từ Vĩ Lượng có chút sửng sốt, nhưng anh lập tức khôi phục vẻ tươi cười, “Đúng vậy, làm phiền cô Mộc.”

Mộc Cửu nhìn anh, chậm rãi nói: “Anh vừa mới thăng chức không lâu, xe cũng là mới mua, anh vài phút lại nhìn xe một chút, mà anh sau khi ngồi xuống liền để chìa khóa xe lên bàn là muốn cho chúng tôi thấy nhãn hiệu xe.

Nhà hàng này là lần đầu anh đến, từ khi anh bước vào đã quan sát đồ ăn trên bàn của người khác để tham khảo.

Anh đã có bạn gái, trên ngón giữa tay trái của anh còn một vết hằn xung quanh, điều này có nghĩa là anh đã có bạn gái nhiều năm, lúc đang nói chuyện hay khi gọi đồ ăn anh đã bất giác sờ vào ngón tay đó, một là do thói quen, hai là anh cảm thấy áy náy, hiện tại nhẫn đang ở trong túi bên phải của anh.

Mấy hôm trước anh cùng bạn gái cãi nhau bởi vì anh đã thăng chức, anh cảm thấy cô ấy không đủ tốt, lương bạn gái anh không cao, nhưng tiêu tiền rất nhiều, nên anh muốn tìm cô gái tốt hơn, mong cô ấy có công việc ổn định nên khi nghe nói có bạn quen cảnh sát thì liền nhờ người ta giới thiệu làm quen.

Mà vừa rồi anh thường xuyên sờ chỗ mang nhẫn, bởi vì bạn gái anh gửi tin nhắn cho anh, mong có thể làm hòa với anh, mà hiện tại tôi thấy anh chắc chắn sẽ làm hòa với cô ấy nên mang nhẫn của anh vào đi.”

Nghe lời nói của Mộc Cửu, sắc mặt Từ Vĩ Lượng ngày càng kém, cuối cùng thì trán đầy mồ hôi, anh muốn cười, nhưng lại phát hiện khóe miệng của mình không thể giãn ra được. Anh nhìn cô gái đối diện, cặp mắt đen nhánh kia bình tĩnh nhìn anh, anh cảm giác lạnh sống lưng, anh thấy mình không ngồi nổi nữa.

“Cái gì? Anh đã có bạn gái! Có bạn gái rồi còn đi xem mắt?” Nếu không phải hoàn cảnh không cho phép, cô thật muốn hắt nước vào mặt hắn.

Sắc mặt Từ Vĩ Lượng từ trắng đổi sang hồng, rồi nhanh chóng thành màu đỏ, anh ta gật đầu với hai cô, không nói gì, cầm chìa khóa chạy trốn.

Lam Tiêu Nhã nhìn Từ Vĩ Lượng bỏ chạy không thấy bóng dáng, uống công mình đã hỏi thăm bạn bè rõ ràng, cuối cùng vẫn gặp phải cặn bã, nghĩ vậy cô thấy thật áy náy.

“Thật xin lỗi.”

Vừa định nói chuyện Lam Tiêu Nhã lại nghe tiếng của Mộc Cửu.

Lam Tiêu Nhã không thể tin nhìn cô: “Mộc Cửu...”

Mộc Cửu mở to mắt nhìn cô: “Thật xin lỗi, tôi đã phá hư rồi.”

Lam Tiêu Nhã ngẩn người, đột nhiên không biết nói gì.

18. Chương 17

Editor: Hachonie

Hiện tại không ai có thể tổn thương chúng ta, những người đã từng làm em tổn thương, tôi sẽ trừng phạt tất cả bọn họ.

Ánh trăng từ từ lên cao bên cửa sổ, như dòng nước chảy vào nhà, chiếu vào chiếc giường lớn màu trắng, thi thể nữ bị che lấp bởi một tầng hào quang như đang dịu dàng vỗ về da thịt của cô, mái tóc đen dài đến thắt lưng như một tấm tơ lụa, che đi thân hình tuyệt đẹp của cô.

“Tí tách, tí tách.” Máu đỏ tươi tựa như rượu vang theo cánh tay của người phụ nữ rơi xuống đất, từng giọt từng giọt rơi xuống rồi bắn nhẹ lên nhưng giọt nước.

Ngoài cửa sổ, đột nhiên gió thổi mạnh, làm rèm cửa bay lên, mang đi sự ấm áp cuối cùng, chỉ còn lại thân thể đang dần chuyển lạnh.

Vừa nghe nói phải đi thành phố Y hỗ trợ phá án, Thạch Nguyên Phỉ tò mò hỏi Hồng Mi: “Chị Mi, sao chúng ta phải hỗ trợ điều tra vụ án ở thành phố Y?”

Hồng Mi giải thích: “Bởi vì ... lần này người chết là nhân vật công chúng, bây giờ đang là ngôi sao, từ khi vụ án xảy ra đã một tuần rồi mà vẫn chưa tìm được hung thủ.”

Triệu Cường thở dài, có chút tiếc nuối: “A, tôi còn đang xem phim truyền hình của cô ấy mà, sao lại chết rồi.”

“Đúng vậy.” Thạch Nguyên Phỉ nói xong, đột nhiên nghĩ đến gì đó, tiếp tục nói: “Chờ chút, đến thành phố Y, không phải sẽ cùng Phùng Hoàn phá án sao?”

Triệu Cường: “Ồi chào, cũng đã 3, 4 năm không gặp, không biết đội trưởng đã quên chưa, lờ...”

Trần Mặc vỗ vai hắn: “Sao vậy, muốn “tám” chuyện của đội trưởng à.”

Triệu Cường bĩu môi: “Tôi chỉ nói một chút thôi mà.”

Mộc Cửu ở một bên nghe họ nói chuyện thì hỏi Lam Tiêu Nhã: “Phùng Hoàn là ai?”

“Là bạn gái trước đây của đội trưởng, người bắt cá hay tay thì cũng không phải là phụ nữ đàn hoàn, lần này đi điều tra nhất định sẽ gặp cô ấy.” Lam Tiêu Nhã nhìn Mộc Cửu, trong mắt đột nhiên lóe lên tia sáng, hạ thấp giọng nói với Mộc Cửu: “Mộc Cửu à, nếu như cô ấy hỏi quan hệ của cô và đội trưởng cô cứ nói là quan hệ sống chung nha.”

Mộc Cửu: “Quan hệ sống chung?”

Lam Tiêu Nhã từng bước dụ dỗ cô: “Là kiểu hay ở chung với nhau, cô xem, hai người đúng là đang ở cùng một chỗ mà.”

Mộc Cửu yên lặng nhìn cô, rồi nói: “Chị thật xấu.”

Lam Tiêu Nhã: “...”

Hơn 11 giờ trưa, máy bay từ thành phố X đến thành phố Y thuận lợi đáp xuống sân bay.

“Tần Uyên.”

Mọi người đội điều tra đặc biệt trong cửa kiểm soát đi ra thì nghe được âm thanh quen thuộc, nhìn đến nơi phát ra âm thanh thì thấy người đến đón là Phùng Hoàn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Phùng Hoàn đúng là người đẹp, mặt trái xoan, ngũ quan xinh xắn, đứng giữa đám đông cũng có thể nổi bật.

Phùng Hoàn cười, vẫy tay với anh, thấy Tần Uyên đến gần, nụ cười càng tươi hơn: “Tần Uyên đã lâu không gặp.”

Tần Uyên chỉ lạnh lùng gật đầu một cái với cô.

Phùng Hoàn không quan tâm, cười với những thành viên còn lại trong đội rồi nói: “Không còn sớm nữa, chúng ta đi ăn đi, người của chúng tôi đã chờ sẵn ở nhà hàng Liễu.”

Mọi người không có ý kiến, đặc biệt là Mộc Cửu nghe nói đến ăn cảm giác say máy bay đã đỡ hơn nhiều.

Mọi người lên xe đến nhà hàng, vào trong phòng đã được trước thì đã có 5 người ngồi chờ.

Phùng Hoàn giới thiệu họ, giới thiệu đến Mộc Cửu, Phùng Hoàn có chút bất ngờ, lúc ở sân bay không để ý đến cô, một là do tâm trí cô đều đặt ở Tần Uyên, hai là cô không nhìn ra được, cô bé này nhìn không giống cảnh sát lắm.

“Đây là?”

“Mộc Cửu, tiến sĩ tâm lý học tội phạm.”

Không chỉ Phùng Hoàn mà 5 người ngồi đối diện cũng lộ ra biểu cảm không thể tin được, đội trưởng Tưởng Kỳ Phong cảm thán: “Cô bé này thật lợi hại, đội chúng tôi cũng có một tiến sĩ, Cao Vân, là thiên tài trẻ tuổi của đội.”

“Đội trưởng quá khen.” Cao Vân ngoài miệng khiêm tốn nhưng trên mặt thì rất đắc ý, nhìn Mộc Cửu ngoài ý muốn tìm hiểu còn có chút xem thường, tựa như thấy Mộc Cửu chắc chắn có chút bản lĩnh nào.

Đường Dật bên cạnh không nói câu nói, nhìn thoáng qua Cao Vân, cuối đầu, dường như có chút lo lắng. Cao Vân thấy được động tác của Đường Dật thì mỉm cười rồi nói: “Đường Dật, đã lâu không gặp.”

Đường Dật có chút kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn anh ta cười nhạt: “Đúng vậy.”

Từ Hải nhìn có chút tò mò, hỏi Cao Vân: “Ôi, sao toàn gặp người quen thế này?”

“Đúng vậy, trước đây cùng lớp, không nghĩ bây giờ còn có thể gặp.”

Trái ngược với sự thẳng thắn của Cao Vân, Đường Dật vẫn im lặng, nét mặt không được tự nhiên, đội điều tra đặc biệt cũng cảm nhận được, tuy bình thường Đường Dật hay ngượng ngùng, nhưng chưa bao giờ đến mức như vậy.

Mộc Cửu nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Cao Vân, lại nhìn vẻ mặt nghiêm túc, trắng bệch của Đường Dật, trong lòng liền hiểu rõ.

Đồ ăn nhanh chóng được mang lên, Mộc Cửu đã rất đói bụng, thấy đồ ăn vừa lên là liền cầm đũa, đội điều tra đặc biệt đã không còn lạ với thói quen ăn uống của Mộc Cửu, cũng không quan tâm nhưng dù gì cô cũng là người nhỏ nhất ở đây, 6 người đối diện liền thấy không hài lòng.

Tần Uyên thấy vậy thì nói: “Đội trưởng Tưởng, thật xin lỗi, Mộc Cửu vì đói bụng nên không đã lễ phép rồi.”

Hồng Mi thấy không khí không thích hợp cũng lên tiếng giải thích: “Đúng vậy, đội trưởng Tưởng, Mộc Cửu lần đầu ngồi máy bay nên bị say, thân thể không thoải mái nên phải nhịn đói đến bây giờ.”

Sắc mặt Tưởng Kỳ Phong cũng dịu lại, xua tay gọi: “À, không sao, đến đây cũng để ăn mà, mọi người dùng bữa.”

Tần Uyên nhìn thoáng qua Mộc Cửu, cô chỉ lo ăn, khê thở dài, nhưng tay thì gấp cho cô mấy miếng sườn xào chua ngọt cô thích ăn nhất.

Phùng Hoàn vẫn chú ý đến Tần Uyên nên những việc này cô đều thấy, cô biết Tần Uyên là người đàn ông biết chăm sóc người khác, nhưng khi này anh không chỉ nói thay cho Mộc Cửu còn giúp cô ấy gấp rau gấp thịt. Phùng Hoàn cắn môi dưới, gương mặt xinh đẹp nhìn Mộc Cửu đang nhai thịt, trong lòng không dễ chịu. Phùng Hoàn nghĩ nhất định phải biết rõ quan hệ của hai người họ.

Khi Mộc Cửu đứng dậy nói muốn vào toilet thì Phùng Hoàn cũng đứng lên cười nói: “Mộc Cửu, tôi đi với cô.”

Mộc Cửu nhìn cô gật đầu.

Nhìn hai người ra ngoài, Lam Tiêu Nhã không yên tâm về Mộc Cửu cũng muốn ra ngoài xem sao nhưng Hồng Mi ngồi bên cạnh ngăn cô lại, thân thể của cô nghiêng sang một bên, nói nhỏ với Lam Tiêu Nhã: “Em yên tâm đi, Mộc Cửu của chúng là ai? Có thể bị bắt nạt sao?”

Lam Tiêu Nhã nghe xong nghĩ lại thấy cũng đúng, chỉ cần Mộc Cửu mở miệng và với ánh mắt đó, trên đời này không ai có thể gây bất lợi cho cô ấy, người cần lo có lẽ là Phùng Hoàn, nghĩ vậy, cô cũng yên tâm, cười với Hồng Mi rồi tiếp tục dùng bữa.

Trong toilet, Phùng Hoàn nhìn vào gương thấy Mộc Cửu đi ra thì nói: “Mộc Cửu cô vào đội điều tra đặc biệt lúc nào vậy?”

Mộc Cửu ngẩng đầu nói thẳng: “Cô không muốn hỏi chuyện này.”

“Cái, cái gì?” Phùng Hoàn có chút ngây người.

Mộc Cửu rửa tay xong thì dùng khăn bên cạnh lau, quay đầu nhìn cô: “Chị muốn hỏi quan hệ của tôi và Tần Uyên.”

Bị cặp mắt đen nhánh kia nhìn chằm chằm, khí thế của Phùng Hoàn thoáng cái đã yếu đi không ít, suy nghĩ của mình trong chốc lát liền dễ dàng bị nhìn rõ, Phùng Hoàn hít thở chút liền khôi phục lại gương mặt tươi cười, thần nhiên thừa nhận: “Đúng vậy, tôi muốn hỏi chuyện này.”

Mộc Cửu thẳng thắn nói: “Chị hối hận, nên muốn quay lại với anh ấy.”

Phùng Hoàn cười khê, kiêu ngạo hất cằm, tựa như rất tự tin: “Không sai, năm đó là tôi bỏ anh ấy, nhưng...”

“Là phản bội.” Mộc Cửu sửa lại lời của cô.

Nghĩ đến chuyện năm đó, Phùng Hoàn cắn môi, trên mặt cũng mất đi ý cười.

Mặt Mộc Cửu không thay đổi nhìn mặt Phùng Hoàn trắng bệch, dùng âm thanh lạnh lùng không lên không xuống làm cho chỗ này đặc biệt lạnh hơn: “Sau khi phản bội, chị nghĩ có thể quay lại sao?”

19. Chương 18

Editor: Hachonie

Loại cảm giác này thật lạ, cô trầm nghĩ.

Khi trở lại phòng ăn, gương mặt Phùng Hoàn trắng bệch, vẻ mặt lơ mơ, trái lại Mộc Cửu vẫn bình tĩnh, ngồi xuống tiếp tục ăn sườn xào chua ngọt, dường như chưa xảy ra chuyện gì.

Trương Vĩ nhìn sắc mặt Phùng Hoàn, lo lắng hỏi: “Phùng Hoàn, cô không sao chứ, cảm thấy không thoải mái ở đâu?”

Phùng Hoàn khẽ nâng khóe miệng, lộ ra nụ cười nhạt, làm cho đàn ông cảm thấy thương tiếc, cô lắc đầu, ý bảo không có gì.

Mộc Cửu ăn thịt, cảm thấy có ánh mắt không thiện cảm nhìn mình, Mộc Cửu ghét nhất khi ăn bị người ta nhìn chăm chăm, vì vậy cô đặt đũa xuống ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên người ngồi cạnh Phùng Hoàn, đang đeo mắt kính, cũng là người vừa nói chuyện với Phùng Hoàn đang cau mày nhìn cô, Mộc Cửu cũng không tỏ ra yếu thế, mặt không đổi nhìn hắn.

Trương Vĩ cũng không tránh ánh mắt của cô, suy nghĩ chút thì trực tiếp hỏi Mộc Cửu: “Sao đi toilet xong mặt Phùng Hoàn lại trắng bệch như vậy, cô bé, cô nói xem có phải đã xảy ra chuyện gì không? Nếu có người khi dễ cô ấy, chúng tôi muốn thay Phùng Hoàn đòi công đạo.”

Lời này rõ ràng là ý tại nhân ngoại, muốn nhằm vào Mộc Cửu, những người ngồi đây là ai, đương nhiên có thể hiểu rõ.

Lam Tiêu Nhã vừa nghe thì liền tức giận, Mộc Cửu là kiểu người không phạm ta ta sẽ không phạm người, nếu không phải trong lòng Phùng Hoàn có âm mưu muốn đụng chạm đến Mộc Cửu, sao có thể nhận được kết quả như vậy, rõ ràng là cô ấy tự làm tự chịu, sao trách người khác được.

Ngay cả người có thần kinh thô như Triệu Cường cũng thấy kỳ lạ, nhưng dù sao thì cũng có đội trưởng Tưởng ở đây, anh không tiện phát hỏa, chỉ trừng mắt nhìn Trương Vĩ.

Lúc Tần Uyên nghe cách xưng hô của Trương Vĩ với Mộc Cửu là cô bé thì nhú mày, trong cục cảnh sát của bọn họ cũng có vài cảnh sát lớn tuổi gọi Mộc Cửu như vậy nhưng đó là cách gọi của tiền bối với hậu bối, gọi như vậy là do yêu mến cô, đâu đến lượt anh ta gọi như vậy! Tuy Mộc Cửu còn nhỏ tuổi, cho rằng cô ấy không có bản lĩnh nhưng không thể dùng giọng điệu khi dễ này.

Anh cũng buông đũa nói với Trương Vĩ: “Theo lời nói của cảnh sát Trương, họ đều là cảnh sát thì có thể có chuyện gì. Mộc Cửu của chúng tôi dù gì cũng chỉ là cô bé, có chuyện gì thì còn có cảnh sát Phùng mà.” Tần Uyên e ngại việc hai đội hợp tác phá án, cũng không thể để án chưa phá mà hai đội đã trở mặt, nhưng lời nói của anh ta khi này cũng thật quá đáng.

Nghe được lời nói của Tần Uyên. Phùng Hoàn cảm giác thật mất mặt, trong lòng rất đau, mắt cũng đỏ lên, ra vẻ như muốn khóc.

Trương Vĩ không ngờ Tần Uyên lại nói giúp Mộc Cửu, nhưng anh không muốn ngừng lại, quyết tâm giúp Phùng Hoàn đòi công đạo, nghĩ rằng có đội trưởng của mình ở đây, Tần Uyên sẽ không nói gì quá đáng nên anh nói: “Đội trưởng Tần, chưa biết được ai đúng ai sai, nói không chừng có người thừa lúc không có mặt chúng ta thì khi dễ người khác.” Âm thanh này làm cho người nghe cực kỳ khó chịu.

Tần Uyên lúc trước đã nhân nhượng, bây giờ Trương Vĩ lại cắn chặt không buông, anh không muốn nhịn nữa, cười lạnh một tiếng, định nói tiếp.

Nhưng lúc này Mộc Cửu lại nói trước: “Cảnh sát Trương anh muốn biết đã xảy ra chuyện gì?

“Đúng.” Trương Vĩ cười gật đầu.

Mộc Cửu không trả lời anh mà nhìn về phía Phùng Hoàn: “Cảnh sát Phùng, khi này đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có.” Phùng Hoàn nhắm mắt, mạnh mẽ lắc đầu, giọng nói nghẹn ngào: “Là do bụng tôi thấy khó chịu.”

Mộc Cửu nghe xong thì nhìn Trương Vĩ, mặt không đổi nói: “Cảnh sát Trương cũng nghe rồi đó. Khi này tôi còn nói cảnh sát Phùng khi trở về nhớ uống nước nóng.”

Về mặt Mộc Cửu lúc này làm cho người nghe không hề cảm thấy giả tạo, chỉ có người trong đội điều tra đặc biệt nghe xong thì cười trộm trong lòng.

Vốn tưởng có thể thể kiểm cơ gây khó dễ cho Mộc Cửu, Trương Vĩ nghe Phùng Hoàn nói xong mặt liền chuyển sang hồng.

Lam Tiêu Nhã nhìn bọn họ kinh ngạc thì tinh thần thoải mái, nói thêm: “À, cảnh sát Phùng à, có phải cô bị cảm lạnh không, hôm nay trời lạnh vậy mà nhìn cô mặc thật sự có chút ít.”

Phùng Hoàn không biết làm sao để thanh minh, chỉ có thể nuốt cục tức này vào, đối với lời châm chọc của Lam Tiêu Nhã chỉ có thể gật đầu.

Bầu không khí có chút khó xử, Trương Kỳ Phong cũng chỉ có thể đứng ra nói: “Phùng Hoàn, nếu không chịu được thì hỏi người phục vụ xin chút thuốc đi, đội trưởng Tần, đừng nói nữa, chúng ta tiếp tục ăn thôi.”

Tương kỳ Phong đã nói như vậy, Tần Uyên đương nhiên không thể không nể mặt, “Được, dùng cơm thôi, sau đó còn phải phá án nữa.”

Không ngờ bữa cơm này còn xảy ra chuyện như vậy, vạn phần đặc sắc, cũng may nếu không sau này mọi người rất khó hợp tác, cuối cùng không khí bữa ăn cũng xem như hài hòa, đương nhiên ngoại trừ gương mặt tái xanh của Trương Vĩ cả bộ dạng thê thảm của Phùng Hoàn.

Ra khỏi quán cơm, hai đội đều lái xe về cục cảnh sát, mỗi đội một chiếc, vừa vận cũng không làm ai khó xử, Lam Tiêu Nhã vừa lên xe đã kích động ôm hôn Mộc Cửu một cái.

Mộc Cửu bị hôn đến ngơ ngác, mở to mắt nhìn Lam Tiêu Nhã

Lam Tiêu Nhã nựng mặt Mộc Cửu cười to: “Ha ha, Mộc Cửu của chúng ta đúng là cực kỳ dễ thương, sai rồi, vừa dễ thương vừa là linh vật của đội nữa, vừa đáng yêu vừa khí phách! Vừa rồi, gương mặt của bọn họ, ha ha, ôi chào ôi, đau bụng.”

Hồng mi cũng vuốt tóc Mộc Cửu tán dương: “Mộc Cửu làm tốt lắm, ai bảo Trương Vĩ kia quá đáng như vậy.”

Trần Mặc luôn nghiêm túc cũng mỉm cười nhìn Mộc Cửu, giơ ngón tay cái, Đường Dật vốn đang buồn cũng vui vẻ hơn nhiều.

Triệu Cường cũng hét giân: “Hay lắm, đội trưởng chúng ta cũng phản công rất tuyệt”

“Được rồi.” Tần Uyên lái xe thấy mọi người hưng phấn, có chút bất đắc dĩ nhắc nhở họ: “Chúng ta lần này là hỗ trợ điều tra, đừng đùa quá, chuyện này đừng ở đây. Phá án cho tốt đi.”

Tần Uyên nói nghiêm túc nhưng miệng thì đang cười, rõ ràng cũng rất hưng phấn, cuối cùng còn bổ sung một câu: “Nhưng thật sự rất thoải mái.”

Toàn đội cười to.

Còn Mộc Cửu thì mặt không thay đổi, nhìn mọi người đang cười thì tim cô đột nhiên giật một cái, tay phải cô hướng về vị trí tim.

Loại cảm giác này thật lạ, cô thầm nghĩ.

20. Chương 19

Editor: Hachonie

Cái chết có thể rửa sạch tội ác của chúng ta sao?

Cao Vân cầm trong tay báo cáo nghiệm thi, giới thiệu với đội điều tra đặc biệt về vụ án: “Người chết tên Hàn Giai Lệ, nữ, 29 tuổi, là diễn viên, do bị cắt đứt động mạch cổ tay dẫn đến mất máu quá nhiều mà chết, sau khi chết thì bị hung thủ cưỡng hiếp, có phát hiện bao cao su trong âm đạo của người chết nhưng không có DNA của hung thủ.”

Triệu Cường nghe xong nhin không được, đẩy nhẹ tay Trần Mặc, thấp giọng nói: “Cưỡng hiếp thì thế! Biến thái thật.”

Cao Vân có chút bất mãn liếc mắt nhìn Triệu Cường, nói tiếp: “Thời gian tử vong là chủ nhật tuần trước, khoảng 10 giờ đến 11 giờ tối, sáng thứ hai, lúc 6 giờ, người giúp việc đến làm thì thấy người chết nằm trên

giường, cửa chính và cửa sổ không bị cạy mà từ hành vi của hung thủ cho thấy hẳn là một người thích xác chết, máu tươi và thi thể có thể làm hắn vui vẻ.”

Tần Uyên cho rằng hiện tại định hình tính cách hung thủ còn hơi sớm, không tiếp nhận cách nói của Cao Vân, mà chuyển chủ đề: “Hiện giờ có ai bị tình nghi không?”

Tưởng Kỳ Phong nói: “Có, chủ tịch của Thịnh Huy, Cố Văn Huy.”

Triệu Cường gãi đầu: “Hàn Giai Lệ không phải người trong công ty hắn sao?”

Tưởng Kỳ Phong gật đầu: “Không sai, nhưng quan hệ của họ không đơn giản như vậy, Hàn Giai Lệ còn là tình nhân của Cố Văn Huy, đồng thời hôm đó Hàn Giai Lệ hẹn Cố Văn Huy 9 giờ đến nhà cô ấy, so với thời gian tử vong thì hoàn toàn phù hợp.”

Sắc mặt Trương Vĩ vẫn không tốt, lên tiếng nói: “Thế nhưng Cố Văn Huy đã có chứng cứ không có mặt tại hiện trường, mĩa mai thay là nhân chứng lại là vợ của hắn, cô ấy nói đêm đó họ ở cùng nhau, Cố Văn Huy không có ra ngoài, ngoài ra, không có chứng cứ nào khác chứng minh tối đó Cố Văn Huy không có đến nhà Hàn Giai Lệ.”

Cao Vân nghe xong, bĩu môi một chút, trong mũi hừ một tiếng, “Vợ hắn tất nhiên sẽ nói giúp cho hắn, sinh hoạt cá nhân của Cố Văn Huy từ đó đến giờ vẫn không tốt, tình nhân nhiều đến nỗi đếm không hết, không chắc là trước đây không xảy ra chuyện tương tự.”

Thấy vẻ mặt của hắn, Mộc Cửu đột nhiên nói: “Hình như anh đối với hắn rất có thành kiến.”

Cao Vân nhún mày, nhìn Mộc Cửu khinh thường nói: “Thành kiến? Tôi nói đều là sự thật.”

Mộc Cửu nhìn thẳng mặt anh ta: “Phải không? Vậy anh nghĩ tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

Cao Vân thấy trong lời nói của Mộc Cửu có vẻ không tin, anh mím môi, kiên định nói: “Tối nay công ty Cố Văn Huy có một buổi hoạt động công khai, hắn sẽ đến tham gia.”

Sau khi bố trí xong mọi việc, Phùng Hoàn dẫn mọi người đến phòng nghỉ, lúc rời đi còn liếc mắt nhìn Tần Uyên nhưng Tần Uyên không quan tâm.

Phùng Hoàn đi rồi, Triệu Cường hỏi Đường Dật: “Đường Dật, cậu và Cao Vân đã xảy ra chuyện gì, sao tôi thấy cậu và anh ta có chút bất hòa vậy.”

Lam Tiêu Nhã sờ đầu Đường Dật: “Vừa nhìn đã biết, nhất định là hồi đi học anh ta khi dễ cậu.”

Đường Dật gật đầu

Hồng Mi vỗ vai anh, khích lệ: “Vụ án lần này nhất định phải biểu hiện tốt cho anh ta thấy.”

Đường Dật cười với mọi người, rồi nhìn về phía Mộc Cửu: “Được, Mộc Cửu, sao cô biết Cao Vân có thành kiến với Cố Văn Huy?”

“Ừ, nhắc đến Cố Văn Huy thì môi trên của anh ta hay mím lại một chút đây là biểu hiện sự phẫn nộ, chắc là chị của anh ta từng bị Cố Văn Huy làm hại nên anh ta mới có phản ứng mạnh mẽ như vậy.”

“Trời ơi!” Đường Dật trợn mắt nhìn Mộc Cửu với vẻ sùng bái: “Mộc Cửu, cô đúng là đoán như thần, anh ta thật sự có một người chị.”

Mộc Cửu vươn tay sờ đầu anh: “Ngoan.”

Hoạt động lần này của Cố Văn Huy tổ chức ở một quán bar của khách sạn 5 sao, cũng là sản nghiệp của Cố thị, hôm nay là ngày mừng khách sạn này khai trương một năm, lần này tham gia có nhiều bạn bè thương nghiệp của Cố thị, công ty Thịnh Huy còn đưa ngôi sao, người mẫu đến chúc mừng, trang phục không hề kém hơn khi đi trên thảm đỏ.

Tần Uyên lấy trên bàn một ly rượu cầm trên tay, đưa cho Mộc Cửu một ly nước, Mộc Cửu xem như không thấy, bản thân cũng cầm một ly rượu.

“Mộc Cửu.” Tần Uyên cảnh cáo cô.

Mộc Cửu nhìn thẳng anh, không thỏa hiệp: “Tôi chỉ uống một chút.”

Tần Uyên không chấp nhận, trực tiếp ra đòn sát thủ: “Cô muốn uống một chút hay đi ăn đồ ăn và điếm tâm?”

Quả nhiên Mộc Cửu lập tức đặt ly rượu xuống, cầm ly nước của Tần Uyên đưa.

Có lẽ cách nói chuyện của họ rất lạ làm cho Tưởng Kỳ Phong và Cao Vân cứ nhìn họ, còn Phùng Hoàn ăn mặc xinh đẹp tinh tế lại cần môi, đau lòng.

“Ồ, đây là Tần thiếu gia mà.” Một giọng nam cao vang lên phía sau họ.

Mộc Cửu quay lại nhìn là một người đàn ông mặc tây trang màu đen vừa cười vừa đến gần họ, bên cạnh anh ta còn có một cô gái và một người đàn ông.

Người đàn ông khoảng 30 tuổi, cường điệu đi đến trước mặt họ, tay vỗ vai Tần Uyên, lại bị Tần Uyên tránh đi, anh ta cũng không để ý, “Tần thiếu không phải đang làm cảnh sát ở thành phố X sao, sao lại rảnh rỗi đến thành phố Y tham gia yến tiệc này.”

Anh ta liếc nhìn Phùng Hoàn, mặt càng tươi hơn, “Ồ, đây có phải là bạn gái của Tần thiếu không, hai người nghỉ phép đến đây chơi à.”

Sắc mặt Phùng Hoàn trắng bệch, còn Tần Uyên nghe xong cũng không có phản ứng gì.

Lúc này người bên cạnh người đàn ông đó xảo quyệt cười nói: “Em nói anh rồi, trí nhớ anh thật kém, Phùng Hoàn sớm đã không còn là bạn gái của Tần thiếu, người ta là bạn gái của Mạnh Thanh Nghiêm.”

Cô gái trẻ tuổi ăn mặc hở hang nói xong thì dựa người vào người đàn ông bên cạnh, che miệng cười, ánh mắt nhìn qua Phùng Hoàn.

Phùng Hoàn cuối đầu, không lên tiếng, lúc này cô thật muốn kiếm cái lỗ để chui vào.

“À, thật ngại quá, tôi quên mất chuyện này, Tần thiếu đừng để ý.” Lời như vậy nhưng giọng điệu lại khinh bạc, rõ ràng là muốn chơi xấu Tần Uyên.

Tần Uyên còn chưa lên tiếng, Mộc Cửu liền nhìn người đàn ông xảo quyệt kia nói: “Không biết phải xưng hô với anh thế nào?”

“Hử? Tôi?” Người đàn ông chỉ vào mình, nhìn Mộc Cửu có vẻ như rất lạ, tuy rằng không biết ý đồ của cô nhưng vẫn trả lời: “Cố Văn Thu.”

Mộc Cửu lại hỏi: “Hai người là anh em?”

Cố Văn Thu khoanh tay nhìn cô, nhún mày nói: “Anh em ruột, làm sao? Nhìn không giống?”

Mộc Cửu thản nhiên nói: “Vậy thì tình cảm hai anh em rất tốt, có thể cùng chia sẻ một người phụ nữ.”

Cố Văn Thu thoáng nhảy dựng lên: “Cô nói cái gì?”

Mộc Cửu nhìn về phía Cố Văn Huy, “Anh nói xem có đúng không?”

Cố Văn Thu thấy anh mình đến nên không nói nữa, cơn tức càng nhiều hơn, đẩy cô bạn gái bên cạnh ra, xông đến chỗ Mộc Cửu: “Anh, lời cô ấy nói có ý gì? Cô là ai? Nói rõ ràng một chút!”

Tần Uyên vội kéo Mộc Cửu ra phía sau, Cố Văn Huy cũng kéo tay Cố Văn Thu lại: “Được rồi, cô ấy cố ý nói vậy cậu không nhìn thấy sao, nhanh về đi.” Anh ta nói xong thì ra hiệu với cô gái bên cạnh, cô ấy liền đến kéo Cố Văn Thu đi.

Thấy anh mình không giống như nói chơi, Cố Văn Thu trừng mắt liếc Mộc Cửu, dùng sức hất tay cô gái của hắn ra, tức giận đi ra ngoài.

Anh ta đi rồi, Cố Văn Huy dường như cười nhưng không cười nhìn Mộc Cửu: “Không biết xưng hô với cô thế nào?”

“Mộc Cửu.”

“Cô Mộc thật thủ đoạn, chỉ cần một câu nói thiếu chút nữa làm hai anh em tôi trở mặt thành thù.”

“So ra vẫn còn kém với thủ đoạn của anh Cố.”

Cố Văn Huy cũng không phủ nhận, cười nói với Tần Uyên: “Tần thiếu, bạn gái mới à? Ánh mắt tốt hơn so với trước kia rồi. Được rồi tìm tôi có chuyện gì, liên quan đến vụ án của Hàn Giai Lệ?”

Mộc Cửu: “Muốn hỏi anh vài vấn đề.”

Cố Văn Huy có chút ngoài ý muốn: “Cô Mộc cũng là cảnh sát à?”

“Mộc Cửu không trả lời, liền hỏi: “Hàn Giai Lệ là tình nhân của anh?”

Cố Văn Huy thản nhiên thừa nhận: “Đúng, không sai.”

Mộc Cửu hỏi tiếp: “Là tình nhân, anh nghĩ cô ấy thế nào.”

Cố Văn Huy cười ngả ngớn: “Tốt a, tính cách được, trên giường cũng rất gọi cảm.”

Mộc Cửu: “Vậy anh đối với cô ấy rất hài lòng.”

“Có cung có cầu thôi.”

...

Đang hỏi thì đột nhiên có một người đàn ông đeo kính đến bên cạnh Cố Văn Huy, ghé vào tai hắn nói gì đó, Cố Văn Huy nghe xong gật đầu, nói với họ: “Tôi phải đi tiếp vị khách quan trọng, mọi người chơi vui vẻ, tôi đi trước.”

Cố Văn Huy đi rồi thì Cao Vân nói với Mộc Cửu: “Hỏi hắn mấy vấn đề đó làm gì?” Hiển nhiên đang rất bất mãn với Mộc Cửu.

Mộc Cửu thản nhiên nói: “Nếu anh cho rằng hung thủ lần này là một người yêu xác chết thì khẳng định Cố Văn Huy không phải hung thủ, dù hắn ko phải người tốt lành gì nhưng hắn không biến thái.”

Cao Vân tiến lên, nhìn Mộc Cửu chăm chú: “Làm sao cô biết được?”

Đúng lúc này, bọn họ nghe được tiếng hét chói tai, đám đông liền chạy đến.

“A, a!”

“Trời ơi có người nhảy lầu!”

“Có người nhảy lầu!”

“Mau gọi xe cứu thương!”

Không ngờ mọi việc lại thành ra như vậy, năm người nhanh chóng chạy đến chỗ đám đông.

“Cảnh sát! Mau tránh ra, nhanh lên!”

Tần Uyên và Tưởng Kỳ Phong đi trước, chen vào, thấy cảnh trước mắt họ cũng sửng sờ.

Tấm thảm đỏ đắp lên người đàn ông đang mặc tây trang cao cấp đang nằm dưới đất, thân dưới không mặc gì hoàn toàn lộ ra trong không khí lạnh lẽo, máu đỏ sẫm từ từ tràn ra, nhuộm đỏ dưới thân của hắn, cặp mắt mở to cũng không thể nhìn được thế giới này.

Không ai nghĩ người chết lại là Cố Văn Huy.

21. Chương 20

Editor: Hachonie

Ai cũng không muốn cho người khác thấy mặt đen tối của mình.

Chẳng ai nghĩ người chết lại là Cố Văn Huy, mà còn chết theo kiểu này.

Hiện trường nhanh chóng được khống chế, thành viên của hai đội cũng đến quán bar.

Triệu Cường nhìn thi thể Cố Văn Huy, buồn bực nói: “Đây là tình huống gì? Sợ tội tự sát?”

Lam Tiêu Nhã đang kiểm tra nghe vậy thì ngẩng đầu lên nói: “Cậu có thấy ai tự sát mà mặc tây trang, cởi hết quần ra chưa? Cố Văn Huy còn là người của công chúng nữa.”

Triệu Cường cũng biết là không khả thi, bậm môi không nói.

Bác sĩ pháp y khác nhìn thi thể thì giật mình hỏi: “Hắn nhảy từ lầu mấy xuống?”

Triệu Cường ngẩng đầu nhìn ánh đèn rồi đếm, cảm thán nói: “Lầu 14, 14, muốn chết à, số này đúng là điềm xấu.”

Lúc này Tần Uyên đã chạy đến lầu 14, cũng là căn phòng mà Cố Văn Huy nhảy xuống.

Trong phòng có mùi rượu nồng nặc, trên mặt đất thì bừa bộn chai rượu và một cái quần đen, xem ra là của Cố Văn Huy đã mặc, trong phòng cửa sổ mở rộng, tất nhiên là Cố Văn Huy đã nhảy từ đây xuống.

Tần Uyên: “Thạch Đầu, quản lý nói thế nào?”

“Đội trưởng, 7 giờ 16 phút Cố Văn Huy vào phòng một mình, 7 giờ 24 phút thì ngã xuống, trong khoảng thời gian này không có ai ra vào phòng của hắn, hơn nữa đây là phòng chuyện dụng của Cố Văn Huy, ngoại trừ người dọn vệ sinh buổi sáng thì hôm nay không ai ra vào cả.”

Tần Uyên cúp điện thoại nói họ: “Có thể nói thời gian Cố Văn Huy nhảy xuống thì không có ai ở trong phòng.”

Tưởng Kỳ Phong nhìn bình rượu trên đất, đoán: “Có phải Cố Văn Huy uống say, thần trí không tỉnh táo, cho nên mới trượt chân té xuống.”

Trần Mặc lại nghĩ có chút kỳ quái: “Thần trí không tỉnh táo sao lại cởi quần?”

Mộc Cửu nhìn quần bị rượu làm ướt sờ cảm: “Mọi người nghĩ trong tình huống nào thì Cố Văn Huy chỉ cởi quần.”

Cao Vân châm chọc nói: “À, lúc có phụ nữ ở trước mắt.”

Mộc Cửu ngẩng đầu nhìn anh ta, rồi nhìn Đường Dật, muốn cho anh ta thấy chút gương mẫu.

Đường Dật gãi đầu một cái, không chắc chắn nói: “Ừ, do quần của hắn bị dơ.”

Mộc Cửu gật đầu, “Không sai, nếu quần hắn bị dơ, thì hắn phải ở trong phòng thay quần.”

Cao Vân khinh thường nói: Sau đó thì sao, cởi quần rồi nhảy lầu?”

Mộc Cửu từ từ nói: “Cởi xong đương nhiên hắn không đi nhảy lầu nhưng nếu hắn bị bỏ thuốc, còn là thuốc tạo ảo giác thì lại khác.”

“Thuốc tạo ảo giác?”

Mộc Cửu chỉ lên tường: “Phòng này rất thú vị, giấy dán tường màu đỏ, dưới tác dụng của thuốc tạo ảo giác thì trong mắt của Cố Văn Huy sẽ là gì?”

Đường Dật a một tiếng, buột miệng nói: “Màu đỏ, ngọn lửa.”

Mộc Cửu gật đầu: “Ở trong mắt hắn căn phòng đang cháy, hắn muốn dập lửa nhưng bên cạnh chỉ có chai rượu, hắn liền úp chai rượu xuống, mùi rượu làm hắn nghĩ lửa sẽ lớn hơn.”

Đường Dật giật mình nói: “Dưới tình thế cấp bách, hắn chỉ có thể từ cửa sổ nhảy xuống.”

Cuối cùng Mộc Cửu nói: “Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi.”

Tướng Kỳ Phong hiển nhiên cho rằng mộc Cửu nói linh tinh còn Cao Vân thì khó chịu ra mặt.

Từ trong khách sạn đi ra, họ tìm được người trước đó nói nhỏ vào tai Cố Văn Huy, người đàn ông đó tên Thẩm Dật Vân, là trợ lý của Cố Văn Huy, hắn cũng là người cuối cùng nói chuyện với Cố Văn Huy, trước khi Cố Văn Huy đi tiếp khách quý, Thẩm Dật Vân lại như không biết chuyện gì, Cố Văn Huy chỉ nói đến 7 giờ thì gọi hắn, cũng không nói rõ muốn làm gì, đi gặp ai, mà hắn nhắc Cố Văn Huy xong thì hắn cũng đi tiếp những vị khách khác.

Vụ án của Hàn Giai Lệ còn chưa tìm được hung thủ, bây giờ đối tượng bị tình nghi lại chết trước mặt bọn họ, bây giờ cũng không thể xác định là mưu sát hay tự sát. Nếu là mưu sát, thì Cố Văn Huy ở trong phòng một mình sao có thể xảy ra được, người trong đội Tướng Kỳ Phong mỗi người một nét mặt đều là không tốt, đến hôm nay đã chết hai người đều là người của công chúng, áp lực của họ cũng ngày một lớn.

Sau khi kiểm tra hết khách sạn, hai đội về cục cảnh sát, sau đó Lam Tiêu Nhã cầm báo cáo nghiệm thị vào phòng làm việc.

Câu đầu tiên đã làm người trong đội Tướng Kỳ Phong mở to mắt nhìn.

“Tôi tìm thấy trong cơ thể Cố Văn Huy có thuốc tạo ảo giác.”

Về mặt bọn họ quá lạ nhìn nét mặt bình tĩnh của Mộc Cửu, mà Mộc Cửu mặt không chút thay đổi nói: “Xem ra tôi đoán không sai.” Đường như tất cả đều nằm trong dự liệu.

“Thuốc tạo ảo giác chắc là ở trong rượu Cố Văn Huy uống, pháp y Hà đang kiểm tra tất cả rượu được mang về, do hơi nhiều nên tôi đi giúp, có kết quả sẽ đến báo cáo.”

Trần Mặc nói: “Nếu như Cố Văn Huy bị bỏ thuốc thì chắc chắn là bị giết rồi.”

Tướng Kỳ Phong có chút mơ màng, rõ ràng là vừa mới lấy lại tinh thần do kinh sợ khi nãy: “Hung thủ có thể giết Hàn Giai Lệ và bỏ thuốc Cố Văn Huy có phải cùng một người không? Thủ pháp gây án không giống nhau.”

Tần Uyên nói: “Giữa bọn họ nhất định có liên hệ, đều là người của công chúng, quan hệ tình nhân.”

Mộc Cửu một bên dùng ngón tay gõ vào mặt bàn, nói: “Hàn Giai Lệ bị phát hiện cả người lơ đãng nằm trên giường, còn bị cưỡng hiếp, mà Cố Văn Huy ở yến tiệc thì hạ thân cũng không mặc gì nhảy lầu, họ đều thể hiện hình dạng xấu nhất, đây cũng là mục đích của hung thủ, nếu hung thủ là cùng một người thì mục đích của hắn chính là trừng phạt.”

Triệu Cường nói tiếp: Là vì báo thù?”

Tần Uyên nghĩ rằng khả năng là cùng động cơ gây án, nhưng giờ kết luận thì còn quá sớm, lại tạo thêm vấn đề trong việc phá án, vì vậy anh đề nghị: “Đội trưởng Tướng, chúng ta chia thành hai đội phá án đi, chúng tôi sẽ giải quyết vụ án của Hàn Giai Lệ.”

Tướng Kỳ Phong thấy cũng được, “Được, vậy chúng tôi giải quyết vụ của Cố Văn Huy.”

Lúc này Cao Vân lại nói: “Đội trưởng tôi có một thỉnh cầu, tôi muốn cùng đi với đội trưởng Tần giải quyết vụ án của Hàn Giai Lệ, tôi vẫn còn hiềm nghi với Cố Văn Huy.”

Tướng Kỳ Phong biết tính cách của Cao Vân, chỉ cần còn nghi ngờ thì phải tra ra cho bằng được: “Tôi không có ý kiến, hỏi xem đội trưởng Tần có chịu không?”

“Không thành vấn đề.”

Hai đội bắt đầu chia nhau ra điều tra, Tần Uyên ra lệnh: “Hong Mi và Thạch Đầu điều tra về những mối quan hệ xã hội của Hàn Giai Lệ, Trần Mặc điều tra khu vực Hàn Giai Lệ ở, những người khác theo tôi đến nhà cô ấy.”

Nhà Hàn Giai Lệ nằm giữa một khu cao cấp, thiết kế tinh xảo sang trọng nhưng hôm nay lại vắng vẻ, cửa bị niêm phong bởi tuyến phân cách, ngoại trừ cảnh sát thì không ai được đi vào.

Phòng ngủ của Hàn Giai Lệ vẫn giữ trong tình trạng khi vụ án xảy ra. Vết máu trên giường và dưới đất đã biến sắc, nhưng nhìn vẫn thấy giập mình, trước đây trên màn ảnh còn là cô gái xinh đẹp tỏa sáng mà giờ lại chết thảm trong nhà mình, thật khiến cho người ta đau lòng.

Bên cạnh giường là bàn trang điểm, đặt đủ loại mỹ phẩm dưỡng da và đồ trang điểm, trên bàn trang điểm còn có một chai dầu tẩy trang và vài miếng bông tẩy trang đã dùng qua, tất nhiên là trước khi Hàn Giai Lệ bị hại thì đang tẩy trang.

Đường Dật cầm báo cáo giám định hiện trường và ảnh chụp, nhìn những miếng bông tẩy trang, cau mày, có chút không hiểu: “Hàn Giai Lệ trước khi chết đã tẩy trang sao khi bị hại cô ấy lại thoa son?”

Cao Vân thờ ơ nói: “Nói không chừng cô ấy chưa tẩy son môi đã bị hại.”

Đường Dật chỉ vào miếng bông tẩy trang: “Anh nhìn đi, trên miếng bông tẩy trang có màu đỏ của son môi.”

Tần Uyên tiếp lời: “Vậy là son môi có thể do hung thủ tô cho cô ấy.”

“Chờ chút, để tôi đi hỏi chị Tiêu Nhã.” Triệu Cường lấy điện thoại chụp hình son môi trên bàn rồi gửi cho Lam Tiêu Nhã.

Rất nhanh, Lam Tiêu Nhã liền gọi điện thoại lại: “Thế nào, muốn mua son à?”

“Tôi hả, chị, đây là son tìm được trong nhà của Hàn Giai Lệ.”

Lam Tiêu Nhã nghe xong lập tức ở đầu dây bên kia kêu to lên: “Cái Gì? Nhà cô ấy? Hàn Giai Lệ lại đi dùng loại son môi này! Giá son chỉ khoảng 10 đồng là có thể mua được, vô cùng thấp kém, lúc tôi học đại học từng mua online dùng thử, dùng 1 lần là bỏ.”

“Được, để tôi đem về cho chị xét nghiệm.”

Triệu Cường cúp điện thoại rồi nói với Tần Uyên: “Đội trưởng, chị Tiêu Nhã nói loại son này khoảng 10 đồng là mua được.”

Loại son rẻ tiền thấp kém này sao có thể xuất hiện ở nhà nữ minh tinh, mà trước đó cô ấy đã tẩy trang, khi chết thì lại tô son,

“Nếu như cây son này là của hung thủ vậy hấn muốn làm gì?” Triệu Cường nắm dải tai nói thầm, đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Đội trưởng có khi nào hung thủ là nữ không?”

Cao Vân hừ một tiếng liếc mắt nhìn Triệu Cường khinh thường nói: “Anh nghĩ có thể sao?”

Triệu Cường sờ mũi, lo lắng nên âm thanh cũng thấp xuống: “Cũng được mà, nếu đàn ông mà đem theo son môi bên người thì thật buồn nôn.”

“Cái này có gì lạ, hấn thích khổng chế phụ nữ đồng thời dùng đồ của mình để ký hiệu lên người cô ấy, có thể đó là một cây son mà người phụ nữ trước đây của hấn thích dùng, hấn muốn Hàn Giai Lệ có dáng vẻ của cô gái đó.”

Mộc Cửu nghe xong chỉ nhìn son môi không nói chuyện.

Điện thoại di động Tần Uyên vang lên: “Trần Mặc, có phát hiện gì?”

“Đội trưởng tôi đang xem camera theo dõi vào ngày hôm đó, bảo vệ nói, đêm đó Hàn Giai Lệ yêu cầu tắt camera ở nhà cô ấy, nên lúc xảy ra vụ án camera này không hoạt động, không thể thấy được ai đã vào nhà cô ấy nhưng những camera khác quay được một người phụ nữ đeo kính mát chỉ lộ nửa khuôn mặt nhưng tôi nhận ra cô ấy, là vợ của Cố Văn Huy, Lương Nhược Lan.”

22. Chương 21

Editor: Hachonie

Khi tình yêu bị hao mòn gần như không còn nữa thì giữa bọn họ còn lại cái gì?

Chồng của mình và tình nhân của chồng lần lượt bị giết, mà vợ lại đúng lúc đến chỗ ở của cô tình nhân đó.

Thấy cảnh sát đến hỏi, ngoài dự đoán của mọi người, Lương Nhược Lan không chút bối rối, thấy Tần Uyên chờ ở ngoài thì cô bình tĩnh mời họ vào nhà, nói quần gia kêu người làm đi chuẩn bị nước trà.

Dù đang ở trong nhà, Lương Nhược Lan vẫn ăn diện, trên mặt không có chút đau khổ của người vợ vừa mất chồng, cô tao nhã ngồi trên salon, cười nhạt nhìn họ.

Cô cầm tách hồng trà uống một ngụm: “Mọi người đến nói cho tôi biết người giết chồng tôi là ai à?”

Cao Vân thoáng cái đã bắt được sơ hở trong lời nói của Lương Nhược Lan: “Bà Cố, sao bà biết chồng bà bị giết mà không phải tự sát?”

“Ha ha.” Lương Nhược Lan cười rộ lên, dường như nghĩ lời này rất buồn cười, cô cười một chút rồi lại nói: “Vừa có tiền, có thể, lại có nhiều phụ nữ, người đàn ông đó sao có thể ở khách sạn của mình tự sát? Người khác có thể tin, tôi thì không, anh ta cùng tôi chung sống nhiều năm, anh ta là người thế nào tôi không biết sao, anh ta không tiếc tài sản, chết sớm để để lại hết cho tôi? Anh ta chắc chắn không cam tâm.”

Cao Vân cũng không bỏ qua tiếp tục hỏi: “Khi này bà nói bên cạnh hần ta có nhiều phụ nữ, mà Hàn Giai Lệ là một trong số đó, hần có nhiều phụ nữ bên ngoài như vậy bà cũng chấp nhận sao? Không hận hần sao?”

Lương Nhược Lan thờ ơ cười: “Hận! Hận vì đã lãng phí tình cảm vào anh ta, hai năm trước còn có chút không chấp nhận được, sao bên cạnh anh có nhiều phụ nữ như vậy, cuộc sống đâu phải lúc nào cũng theo ý tôi, tôi đã có nhiều nên đương nhiên phải mất đi một chút, tôi đã sớm nhận ra, vị trí của tôi sẽ không bao giờ bị thay đổi, cần gì phải đi để tâm mấy cô bé đó chứ.”

Cao Vân nghe xong vẫn dồn ép nói: “Vậy nếu có người uy hiếp vị trí của bà, ví dụ như Hàn Giai Lệ.”

Lương Nhược Lan dần hiểu được ý tứ trong lời nói của Cao Vân, cau mày nói: “À, tôi hiểu rồi, mọi người nghi ngờ tôi giết chồng mình và Hàn Giai Lệ.”

Tần Uyên ở một bên nói: “Bà Cố, ngày Hàn Giai Lệ chết không biết bà có đến nhà của cô ấy không?”

Lương Nhược Lan không chút che giấu, thản nhiên thừa nhận: “Đúng là tôi có đến chỗ của Hàn Giai Lệ, mọi người biết vì sao không? Hàn Giai Lệ muốn chiếm vị trí của tôi nhưng Cố Văn Huy sao có thể đồng ý? Cố Văn Huy thích phụ nữ biết điều, không thích người được voi đòi tiên. Hôm đó tôi đến là để đưa Hàn Giai Lệ chút tiền, chỉ là không gặp được cô ấy nên tôi về nhà. Có trời mới biết sao cô ấy bị giết ở nhà mình.”

Trước khi đi, Lương Nhược Lan, tiễn họ ra cửa, vẻ mặt cô xinh đẹp, không có chút sơ hở, “Nếu mọi người tìm được hung thủ nhớ báo với tôi, nếu có việc cần giúp có thể đến tìm tôi.”

Nói xong, cô quay người vào nhà, căn biệt thự xa hoa này lại cực kỳ trống rỗng.

Lương Nhược Lan có chút mệt mỏi ngồi trên ghế sofa, trên vách tường đối diện sofa là ảnh cưới của họ, trong ảnh là hai người trẻ tuổi còn mang theo chút ngượng ngùng, cô và Cố Văn Huy đều vui vẻ tươi cười. Cô đột nhiên nhớ đến thời gian lần đầu gặp mặt, một người là cô gái bốc đồng vừa từ nước ngoài trở về, một người là chàng thanh niên trẻ tuổi tự mình ra ngoài xây dựng sự nghiệp, họ có kiêu ngạo của riêng mình, có kiên trì, họ hấp dẫn nhau, tin tưởng nhau sau đó yêu nhau, dù sự nghiệp ban đầu không được thuận lợi nhưng họ cảm thấy hạnh phúc vì họ được làm chính mình.

Cô thở dài một tiếng, không biết từ lúc nào họ đã bắt đầu xa cách, là khi sự nghiệp thành công nên không có thời gian dành cho đối phương? Khi cô bắt đầu ghen tuông với mỗi người phụ nữ xuất hiện bên cạnh Cố Văn Huy? Vốn là hai người yêu nhau nhưng sau mỗi lần tranh cãi đều mất đi một chút, đến cuối cùng gần như không còn gì cả.

Giống như căn nhà này, hai người họ phần đầu tạo thành, đến cuối cùng chỉ còn một người.

Cô lấy tay chạm vào nước mắt trên mặt, cô cứ nghĩ rằng mình không hề quan tâm nhưng lúc mất đi người đàn ông này cô vẫn cảm thấy cô đơn.

“Chúng ta cứ đi như vậy? Lương Nhược Lan cũng không thể chứng minh đêm hôm đó cô ấy không có mặt ở nhà Hàn Giai Lệ.” Cao Vân cau mày, có chút giận dữ.

Tần Uyên bình tĩnh nói: “Chúng ta cũng không có chứng cứ.”

Cao Vân không cam lòng: “Vậy cũng không thể...”

Mộc Cửu: “Trước đó không phải anh nói hung thủ không phải phụ nữ sao?”

“Thì đó.” Triệu Cường trước đó bị phủ định thấp giọng thì thầm.

Cao Vân giải thích: “Đó là vì tôi không biết đêm đó Lương Nhược Lan đến đó.”

Đường Dật vẫn luôn im lặng đột nhiên nói ra suy nghĩ của mình: “Tôi nghĩ Lương Nhược Lan không giống hung thủ.”

Cao Vân nhú mày nhìn anh, trong giọng tràn đầy châm biếm: “Nghĩ? Chẳng lẽ là giác quan thứ sáu của phụ nữ? Cũng đúng, lúc đi học cậu thường bị xem là cô bé mà.”

Đường Dật bị lộ ra nhược điểm năm đó, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, tức giận không nói nên lời.

“Cảnh sát Cao.” Tần Uyên hắng giọng nhìn anh, “Mong cậu chú ý lời nói của mình.”

Cao Vân bĩu môi không nói lời nào.

Tần Uyên ngược lại hòa hoãn nói với Đường Dật: “Đường Dật cậu nói tiếp, sao lại nghĩ Lương Nhược Lan không phải hung thủ.”

Đường Dật chậm rãi nói: “Là do son môi, tôi thấy son môi đó có ý nghĩa với hung thủ nhưng tôi nghĩ nó không thuộc về Lương Nhược Lan.”

Mộc Cửu sờ cằm tiếp lời của Đường Dật: “Đường Dật nói không sai, Lương Nhược Lan không phải hung thủ. Nếu như son môi, thuốc tạo ảo giác và cường hiếp đều đến từ hung thủ thì có nghĩa là cô ấy phải từng trải qua chuyện này. Tôi nghĩ phán đoán ban đầu của Triệu Cường không sai, hung thủ là phụ nữ, mà còn là người phụ nữ từng bị tổn thương.”

Cao Vân hoàn toàn không phục, âm thanh cũng cao hơn không ít: “Làm sao cô biết? Chỉ bằng những chứng cứ đó thì đoán như vậy? Sao có thể xác định Lương Nhược Lan không phải hung thủ?”

Mộc Cửu mặt không đổi nhìn anh, từ từ nói: “Chỉ bằng việc tôi biết hôm nay anh mang vớ trắng, mặc quần lót đỏ.”

“Cò!” Cao Vân bị Mộc Cửu chặn họng, không nói được gì, sắc mặt từ trắng chuyển sang hồng, từ hồng chuyển xanh, sắc mặt biến đổi rất đặc sắc.

Cao Vân biết mình nói không lại Mộc Cửu, nổi giận tròng mắt liếc cô, xoay người bỏ đi.

Triệu Cường và Đường Dật tưởng Mộc Cửu tùy tiện nói dù sao Cao Vân mặc quần lót màu gì sao Mộc Cửu có thể biết nhưng thấy sắc mặt Cao Vân biến đổi thì liền chắc chắn là bị Mộc Cửu nói trúng rồi.

Đường Dật cảm kích nhìn cô, “Mộc Cửu, cảm ơn cô.” Mộc Cửu không chủ động đi chộc tức người khác, cô ấy làm vậy là vì giúp anh xả giận.

Mộc Cửu thản nhiên nói: “Tôi thích người thông minh nhưng không thích người tự cho mình là thông minh.”

Đường Dật nghe xong ngượng ngùng cười.

Triệu Cường mở to mắt hiếu kỳ nói: “Đúng rồi, Mộc Cửu, sao cô biết Cao Vân mang vớ trắng và mặc quần lót đỏ.”

Mộc Cửu giải thích: “Anh ta là người thích gây sự chú ý, người như vậy sẽ mang vớ trắng, còn về quần lót đỏ là do đội trưởng nói tôi biết.”

Triệu Cường và Đường Dật khiếp sợ quay đầu nhìn đội trưởng của mình.

Tần Uyên thì khẽ nâng một bên khóe miệng, trong mắt có chút ý cười: “Chẳng qua tôi nghĩ Mộc Cửu sẽ dùng đến.”

23. Chương 22

Editor: Hachonie

Tôi thấy phía trước thật mơ hồ, phải chăng đó là vực thẳm.

Hồng Mi thấy mọi người trở lại thì báo cáo nhanh mỗi vừa phát hiện: “Đội trưởng, chúng tôi tìm hiểu về quan hệ xã hội của Hàn Giai Lệ, phát hiện cô ấy có quan hệ mật thiết với vài người giàu có, hơn nữa một số người sẽ cho tiền cổ ấy vào định kỳ, là số tiền khá lớn.”

Thạch Nguyên Phi ở một bên bổ sung: “Tôi còn điều tra được Hàn Giai Lệ mỗi tháng đều đến một hội quán hạng sang, khi đi còn dẫn theo không ít minh tinh và người mẫu đến gặp những người nhà giàu đó, nên tôi nghi ngờ Hàn Giai Lệ làm trung gian để cho những minh tinh đó cùng dân nhà giàu gặp mặt, giao dịch mua bán.”

Tần Uyên nghe xong gật đầu, suy tư nói: “Có thể là trong đó có vài người không tự nguyện nên mới dùng phương thức này trả thù Hàn Giai Lệ.”

Thạch Nguyên Phi: “Nếu chúng ta có tên danh sách của những ngôi sao người mẫu thực hiện giao dịch này thì tốt rồi.”

Tần Uyên: “Nhưng Hàn Giai Lệ sẽ có.”

Thạch Nguyên Phi không chút do dự vỗ ngực một cái, rất khí phách nói: “Được, đội trưởng anh yên tâm đi, máy tính của cô ấy cứ để tôi xử lý, những thứ nếu đã từng ở trong máy tính của cô ấy, tôi đều có thể tìm ra.”

“Không.” Tần Uyên lắc đầu, “Cô ấy sẽ không để danh sách trong máy tính, nếu như máy tính bị hack, thì danh sách này sẽ bị công khai, cô ấy sẽ không thể không cẩn thận như vậy.”

Đường Dật bĩu môi suy nghĩ, đoán được: “Có thể là danh sách này là do Hàn Giai Lệ viết tay không?”

Triệu Cường vuốt cằm nghĩ, “Cô ấy sẽ để danh sách ở đâu? Trong tủ sắt? Hay là bỏ trong két ở ngân hàng?”

Mộc Cửu đứng một bên nói: “Tôi muốn quay lại nhà Hàn Giai Lệ tìm.”

Mộc Cửu vừa đi vừa suy nghĩ: “Danh sách không quá lớn, cô ấy sẽ thường dùng đến, chắc chắn là luôn để ở 1 vị trí, không phải là két sắt, bởi vì sẽ không an toàn, cô ấy là ngôi sao, theo bản năng sẽ sống tách biệt với thế giới bên ngoài, vì thế không phải ở phòng ngủ, cũng không ở phòng khách, chắc là ở thư phòng.”

Mộc Cửu nói xong liền vào thư phòng, một bên trong thư phòng đặt một loạt giá sách, nhưng trên đó không có nhiều sách, bên cạnh là 1 sofa nhỏ, còn bên đối diện là bàn làm việc, bên cạnh đó là nơi trưng bày các loại cup và bằng khen, phía trước còn có vài khung hình, đều là hình của cô ấy.

Mộc Cửu cúi đầu suy nghĩ chút, liền đi đến phía trước chỗ trưng bày, đem mấy khung hình mở ra quả nhiên tìm được 1 quyển sổ nhỏ.

Triệu Cường đã nhìn thấy thực lực của Mộc Cửu rồi nhưng lần này thì càng thêm khâm phục, anh cảm thán nói: “Em Mộc Cửu à, có phải đồ của chúng tôi để ở đâu cô cũng biết không.”

Mộc Cửu mặt không đổi nói: “Điện thoại di động và ví tiền của anh đều ở trong túi này.”

Triệu Cường lau mồ hôi: “Sau này chồng của cô không thể nào có tiền riêng rồi, nếu có cũng bị cô biết hết.”

Mộc Cửu liếc mắt nhìn anh: “Sao anh ta lại muốn có tiền riêng, tiền của tôi có thể cho anh ấy hết.”

Triệu Cường mở to hai mắt, thay đổi giọng điệu: “Em Mộc Cửu à! Lấy được cô đúng là hạnh phúc!”

Tần Uyên thấy họ càng nói càng xa, bắt đầu nói: “Được rồi, đừng tán dóc nữa.”

Triệu Cường ngượng ngùng cười: “Được, đội trưởng.”

Vừa mở ra xem, trên giấy có tên rất nhiều người, nhiều đến nỗi làm Triệu Cường kinh hãi: “Woa, có nhiều người như vậy, vậy là Hàn Giai Lệ không chỉ làm diễn viên mà còn làm dẫn mối mại dâm, chuyện này chắc đã làm nhiều năm rồi.”

Đường Dật chú ý đến chút chi tiết, “Ồ, mọi người xem, tên này tốt như vậy sao lại bị ghạch?”

Tần Uyên cầm tờ giấy xem, “Bị ghạch tên có thể là do Hàn Giai Lệ không còn liên lạc với những người này, hung thủ có thể là một trong những người bị ghạch tên.”

Trở lại đồn cảnh sát, Tần Uyên giao danh sách cho Thạch Nguyên Phi, để anh điều tra toàn bộ những người bị ghạch tên, “Cô gái đó không phải minh tinh thì là người mẫu, không phải người ở thành phố Y nhưng hiện đang sống ở thành phố Y, gia cảnh không quá tốt.”

Thạch Nguyên Phi nhanh chóng gõ bàn phím, “Sau khi sàng lọc thì còn lại 6 người này.”

Tần Uyên: “Mọi người chia nhau ra điều tra về 6 người này.”

Sau khi điều tra rất lâu nhưng kết quả không được như ý, có 3 người lúc đó không ở thành phố Y, 2 người có chứng cứ ngoại phạm chứng minh không thể nào lúc đó có thể xuất hiện ở nhà Hàn Giai Lệ, mà người cuối cùng thì bị mất tích mấy năm trước.”

Trần Mặc là người điều tra Hoàng Thanh Thanh nói: “Tôi gọi điện thoại di động cho Hoàng Thanh Thanh, người nghe máy lại là trợ lý của Cố Văn Huy, Thẩm Dật Vân, theo như anh ta nói, anh ta và Hoàng Thanh Thanh là bạn thân mai trúc mã, từ nhỏ đến lớn đều ở thành phố W, sau này hai người cùng nhau đến thành phố Y làm việc, Hoàng Thanh Thanh vì xinh đẹp nên đi làm diễn viên quần chúng, nhưng ba năm trước Hoàng Thanh Thanh đột nhiên mất tích, đồ của cô ấy đều ở nhà trọ, quần áo, hành lý cả điện thoại đều ở đó, nhưng người thì làm cách gì cũng không tìm ra. Lý do Thẩm Dật Vân giữ điện thoại di động của Hoàng Thanh Thanh là mong có ngày có thể tìm ra cô ấy, nhưng đã qua ba năm, không có chút tin tức nào của Hoàng Thanh Thanh.”

Tần Uyên hỏi: “Hoàng Thanh Thanh có người thân nào không?”

“Chỉ còn cha kế của cô ấy, cô ấy muốn đến thành phố Y chỉ vì muốn tránh xa cha kế, Thẩm Dật Vân thấy hình như Hoàng Thanh Thanh rất sợ cha kế của mình, nhưng chưa bao giờ nghe cha kế đó mắng chửi cô ấy, nguyên nhân cụ thể thì không rõ lắm. Mà sau khi Hoàng Thanh Thanh mất tích, Thẩm Dật Vân cũng có vẻ què tèm, thậm chí còn tìm cha kế của cô ấy nhưng cũng không có tin tức.”

“Thạch Đầu, điều tra xem trước khi Hoàng Thanh Thanh mất tích đã xảy ra chuyện gì.”

Không nghĩ đến điều tra được một tin bất ngờ, vài ngày trước khi Hoàng Thanh Thanh mất tích, cô ấy thường xuyên gọi đến một số điện thoại, mà chủ số máy kia là Cố Văn Huy, càng đáng sợ hơn là trước khi mất tích, Hoàng Thanh Thanh đã đi phá thai.

Gọi cho Cố Văn Huy nhiều lần như vậy làm cho người khác không thể nào không nghĩ đứa con trong bụng Hoàng Thanh Thanh có quan hệ với Cố Văn Huy.

Vụ án trước và vụ án gần đây dường như có liên quan đến nhau, Hàn Giai Lệ đã từng dẫn Hoàng Thanh Thanh làm mại dâm, chỉ là chưa chắc đây là do Hoàng Thanh Thanh tự nguyện, mà Hoàng Thanh Thanh cũng biết Cố Văn Huy, thậm chí còn có quan hệ không bình thường nên Hoàng Thanh Thanh mới mang thai con của Cố Văn Huy.

Triệu Cường tiêu hóa nhiều tin tức như vậy, dừng cảm đoán: “Lẽ nào Hoàng Thanh Thanh chưa chết, bây giờ đang báo thì Hàn Giai Lệ và Cố Văn Huy.”

Bất luận người nào còn sống thì sẽ để lại dấu vết, mà Hoàng Thanh Thanh mất tích ba năm, chưa ai thấy cô ấy, không ai biết cô ấy ở đâu.

Hồng Mi lại nghĩ: “Có thể cô ấy đã đổi tên, nên nhiều năm rồi cũng không có chút tin tức.”

Tần Uyên trầm mặc: “Tôi nghĩ không chỉ đơn giản đổi tên, nhà của Hàn Giai Lệ không có dấu vết bị cạy cửa, có thể nói là do Hàn Giai Lệ chủ động mở cửa cho cô ấy vào. Ba năm không gặp Hàn Giai Lệ hoàn toàn không nhớ rõ Hoàng Thanh Thanh, hơn nữa lúc đó cô ấy hẹn với Cố Văn Huy, dưới tình huống này sẽ không để cho một người phụ nữ xa lạ vào nhà, sao Hàn Giai Lệ lại cho cô ấy đi vào?”

Lúc này Mộc Cửu nói tiếp: “Chỉ có một nguyên nhân, cô ấy biết người phụ nữ này, hơn nữa lại là người cực kỳ thân quen.”

Thẩm Dật Văn ngồi trên ghế salon nhìn chiếc di động cũ trên bàn, lúc chiều màn hình di động đột nhiên phát sáng, không ai biết trong lòng anh có bao nhiêu kích động, anh gần như là run rẩy nhận điện thoại, anh đã đợi cú điện thoại này ba năm rồi.

Hoàng Thanh Thanh đã mất tích ba năm, anh cũng đã đợi ba năm rồi, cho dù có người nói anh ngốc, nói chắc chắn Hoàng Thanh Thanh đã chết nhưng anh cũng không muốn từ bỏ, anh chỉ nhớ đến cô gái cột tóc đuôi ngựa, cười rộ lên có chút ngượng ngùng, gọi anh là anh Vân, cô gái luôn nấu ăn cho anh.

Đôi khi anh cảm thấy mình như bị điên rồi, thỉnh thoảng sẽ có ảo thính tiếng điện thoại di động vang kên, đôi khi thì thường xuyên kiểm tra điện thoại còn pin không, sợ khi Thanh Thanh gọi đến nhưng anh không nhận được, thậm chí khi đi trên đường, thấy cô gái có chút giống Thanh Thanh đều đến nhìn, hành động này trong mắt người khác thì rất buồn cười, như người có bệnh, nhưng anh vẫn kiên trì như vậy.

Ba năm qua, mỗi lần điện thoại vang lên, tuy không phải Thanh Thanh gọi đến nhưng trong lòng anh vẫn nuôi hy vọng anh sẽ gặp lại Thanh Thanh, không cần biết trong ba năm qua đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần cô đồng ý, anh sẽ ở bên cạnh chăm sóc cho cô.

Ngoài cửa đột nhiên có tiếng gõ cửa, cắt đứt dòng suy nghĩ của Thẩm Dật Văn, anh cầm điện thoại trên bàn rồi ra mở cửa.

Cô gái ngoài cửa làm Thẩm Dật Văn có chút bất ngờ, “Hoàng Đình? Sao cô lại đến đây?”

Hoàng Đình bĩu môi, tự ý đi vào phòng, thở gấp ngồi trên ghế salon, phàn nàn: “Vừa rồi gọi điện cho anh nhưng anh không bắt máy, tôi tưởng anh xảy ra chuyện gì nên chạy đến xem sao?”

Thẩm Dật Văn luống cuống lấy điện thoại của mình ra xem, đúng là có mấy cuộc gọi nhờ của Hoàng Đình, chỉ là lúc đó anh đang nói chuyện với cảnh sát về việc của Thanh Thanh nên không nghe, “À Hoàng Đình, tôi vô ý quá nên không thấy có cuộc gọi đến, khi nãy điện thoại của Thanh Thanh vang lên, làm đầu óc tôi rối tung cả lên.”

Hoàng Đình sững sốt chút, mặt lộ ra vẻ kinh ngạc: “Sao vậy? Thanh Thanh đã trở về? Anh đã tìm cô ấy 3 năm rồi, cô ấy về thì hai người có thể gặp nhau rồi.”

“Không phải Thanh Thanh gọi đến, là một cảnh sát, hỏi về tình hình của Thanh Thanh, nhưng tôi nghĩ chắc là sẽ tìm được Thanh Thanh thôi.”

Hoàng Đình nhìn dáng vẻ của anh rồi nở nụ cười, “Ừ, đúng vậy, nhất định anh sẽ tìm được.”

24. Chương 23

Editor: Hachonie

Việc này để lại trong lòng tôi một vết sẹo, một ngày nào đó sẽ để lộ ra.

Nghe xong phân tích của Tần Uyên và Mộc Cửu, Triệu Cường nghi ngờ nói: “Nếu như Hoàng Thanh Thanh đã thay đổi thân phận ở bên cạnh Hàn Giai Lệ, dù Hàn Giai Lệ không nhận ra cô ấy, nhưng Hàn Giai Lệ và Cố Văn Huy thân thiết như vậy, chẳng lẽ Cố Văn Huy cũng không nhận ra được sao? Còn có Thẩm Dật Văn, họ là thanh mai trúc mã, còn tìm kiếm cô ấy 3 năm, nhất định phải nhận ra chứ.”

Hồng Mi suy nghĩ chút rồi nghĩ đến một chuyện: “Chờ chút, nếu Hoàng Thanh Thanh không chỉ thay đổi thân phận mà còn phẫu thuật thẩm mỹ nữa thì sao!”

Trần Mặc: “Phẫu thuật thẩm mỹ”

Hồng Mi nói tiếp: “Đúng vậy, nếu như phẫu thuật thẩm mỹ toàn bộ khuôn mặt, thì cô ấy sẽ thành một người khác.”

Tần Uyên gật đầu: “Cho dù cô ấy phẫu thuật thẩm mỹ cũng sẽ không thể thay đổi vài thứ. Thạch Đầu, điều tra những người bên cạnh Hàn Giai Lệ, bao gồm cả nhân viên làm việc chung với cô ta, phù hợp với chiều cao của Hoàng Thanh Thanh và thay đổi công việc trong hai năm gần đây.”

“Được, đội trưởng, không thành vấn đề.”

Lúc này, mọi người trong tổ Tưởng Kỳ Phong đi về, Cao Văn thấy bọn họ thì hừ một tiếng, sắc mặt không vui.

Tưởng Kỳ Phong nói: “Đội trưởng Tần, chúng tôi tìm được chỗ mua thuốc ảo giác trong người Cố Văn Huy, người bán hàng nói người mua là một cô gái trẻ tuổi.”

Theo miêu tả của người bán, rất nhanh sẽ có hình ảnh phác họa.

Lam Tiêu Nhã cảm thán nói: “Woa, người đẹp lạnh lùng nha.”

“Cô gái này hình như tôi đã gặp ở đâu rồi, có chút quen mắt.” Đường Dật có trí nhớ tốt, nhìn rồi sẽ không quên, anh nói như vậy thì chắc chắn đã từng gặp qua cô gái này.

Hồng Mi sờ sờ đầu anh, “Đường Dật, đừng vội, từ từ nghĩ.”

Đường Dật cau mày, cắn môi trầm tư suy nghĩ, đột nhiên mở to hai mắt nói: “À, đúng rồi, nếu như trang điểm lên thì giống một người, là trợ lý của Hàn Giai Lệ, họ Hoàng.”

Thạch Nguyên Phỉ nhanh chóng tìm được nghi phạm, “Có rồi, đội trưởng, là Hoàng Đình!” Thạch Nguyên Phỉ đem tư liệu về cô ấy in ra, “Hoàng Đình là cô nhi vốn luôn ở thành phố Y, là nhân viên bán hàng ở siêu thị, ba năm trước bị ung thư bao tử nên phải nằm viện, hai năm gần đây thì trở thành trợ lý của Hàn Giai Lệ, kiểm tra sức khỏe thì thấy tất cả đều bình thường.”

“Trời ạ, Hoàng Thanh thanh đã phẫu thuật thành Hoàng Đình sau đó thay thế thân phận của cô ấy.”

Tần Uyên quyết định thật nhanh nói: “Thạch Đầu, điều tra địa chỉ nhà của cô ấy, chúng ta đến nhà và công ty tìm cô ấy.”

Trong nhà Hoàng Đình không có ai, Tần Uyên đến công ty Hoàng Đình mới biết hôm nay cô ấy không đi làm.

Vừa xuống lầu đi ra ngoài thì họ gặp được Thẩm Dật Văn, anh ta hỏi: “Mọi người tìm ai?”

“Anh biết Hoàng Đình ở đâu sao?”

“Hôm qua cô ấy có tìm tôi, nói hôm nay cô ấy có việc nên xin nghỉ không đến làm, sao vậy? Cô ấy xảy ra chuyện gì?” Thấy nét mặt của Tần Uyên, Thẩm Dật Văn cảm giác Hoàng Đình xảy ra chuyện, vẻ mặt khẩn trương.

Xem ra chuyện Trần Mặc đi tìm Thẩm Dật Văn đã làm Hoàng Đình cảnh giác.

Tần Uyên lại hỏi: “Cha kế của Hoàng Thanh Thanh ở đâu?”

“Ở thành phố W.” Thẩm Dật Văn thấy có gì đó không đúng, “Chờ chút, việc đó có quan hệ gì đến Hoàng Đình?”

“Cô ấy chắc đã đi tìm cha kế của mình.” Tần Uyên giải thích một chút cho anh ta, sau đó liền gọi điện thoại cho Hồng Mi, “Chị Mi, lập tức liên hệ đồn cảnh sát thành phố W để họ đến chỗ cha kế của Hoàng Thanh Thanh, có khả năng cô ấy đang ở đây.”

Thẩm Dật Vân mở to hai mắt mắt không tin được với cái tên mình vừa nghe, “Thanh Thanh! Mọi người nói đến Thanh Thanh! Mọi người tìm được cô ấy rồi à?”

“Bình tĩnh chút.” Mộc Cửu mặt không đổi nhìn Thẩm Dật Vân sau đó nói với Triệu Cường: “Anh Cường, mang anh ta theo, sẽ dùng được.”

Cảnh sát thành phố W nhanh chóng xuất phát nhưng đến trễ một bước, cửa nhà của cha kế Hoàng Thanh Thanh mở rộng, Chu Thành Vĩ cũng biến mất.

Vì thành phố W ở bên cạnh thành phố Y nên mọi người Tần Uyên và Tưởng kỳ Phong đi ô tô đến, nói điện thoại xong, Tần Uyên trầm mặc cúp điện thoại, nói với Thẩm Dật Vân: “Nhà Hoàng Thanh Thanh ở đâu?”

“Nơi đó đã bị giải tỏa nhưng tôi vẫn còn nhớ.” Thẩm Dật Vân không biết nên nghĩ gì, anh không biết còn có thể gặp lại Thanh Thanh không, có lẽ nên nói là nhìn thấy Hoàng Thanh Thanh thì sẽ thế nào, anh có lẽ là sẽ nói gì đó với cô ấy, cô ấy cũng nói gì đó với anh, anh không dám nghĩ, không muốn suy nghĩ, đơn giản chỉ muốn chỉ đường cho Tần Uyên.

Nhà cũ của Hoàng Thanh Thanh và Thẩm Dật Vân đã bị giải tỏa và dời đi chỗ khác, nhà đã bị phá bỏ, ở đó đang xây dựng, tìm xung quanh vẫn không tìm được Hoàng Đình, có lẽ nên nói là Hoàng Thanh Thanh và cha kế của cô ấy.

Mộc Cửu nhìn cách đó không xa có ngọn núi nên hỏi Thẩm Dật Vân: “Đó là nơi nào?”

Thẩm Dật Vân nói: “Chúng tôi gọi nó là núi Quỷ, khi còn nhỏ tôi và Thanh Thanh thường đến đó thám hiểm.”

Triệu Cường nghe có chút khẩn trương nói: “Sao lại gọi là núi Quỷ? Chẳng lẽ là có ma quỷ?”

Thẩm Dật Vân giải thích: “Bởi vì ở đó có một nghĩa trang, người chết trong thôn đều chôn ở nơi đó.”

Chú ý đến lời nói của Mộc Cửu, Tần Uyên quay qua hỏi cô: “Cô nghĩ bọn họ ở đó?”

Mộc Cửu gật đầu.

Mọi người nhanh chóng lái xe đến chân núi, quả nhiên ở đây có một chiếc xe, mà chủ xe chính là cha kế của Hoàng Thanh Thanh, Chu Thành Vĩ, xe còn có chút nóng, hiển nhiên là vừa tắt máy không lâu.

Để lại ít cảnh sát dưới chân núi canh chừng, Đường Dật cũng bị để ở chân núi, còn Tần Uyên và Tưởng Kỳ Phong dẫn những người khác lên núi, Tần Uyên vốn cũng muốn để Mộc Cửu ở dưới chân núi chờ nhưng Mộc Cửu kiên quyết muốn đi lên, chỉ là cô ấy ít vận động, đi không lâu thì đã thở gấp, mặt đỏ lên, nhưng cô ấy vẫn theo sát Tần Uyên.

Tần Uyên thấy cô không khỏe, quay đầu nói với cô: “Có mệt lắm không?”

Mộc Cửu chỉ lắc đầu.

Tần Uyên thở dài, dứt khoát kéo tay dẫn cô lên chung.

Tay Tần Uyên hoàn toàn bao bọc lấy bàn tay nhỏ bé của Mộc Cửu, hơi ấm bàn tay truyền đến tay của Mộc Cửu, Mộc Cửu cúi đầu nhìn hai tay đang nắm lấy nhau, cắn môi một cái.

“A, đừng có giết tôi! Đừng giết tôi! Tôi cho cô tiền, cô đừng giết tôi!” Đi hơn mười phút đột nhiên cách đó không xa tiếng kêu gào của một người đàn ông truyền đến, mọi người nhanh chóng đến nơi phát ra âm thanh.

Đi không xa thì thấy Hoàng Đình đang cầm dao và Chu Thành Vĩ quỳ bên cạnh cầu xin tha thứ, bên cạnh hắn có một cái bia mộ giản dị, nhưng chữ khắc trên bia đều làm cho mọi người kinh sợ.

Mộ của Hoàng Thanh Thanh

Chẳng lẽ Hoàng Thanh Thanh đã chết.

“Thanh Thanh, Thanh Thanh.” Thảm Dật Vân nhìn tên trên bia mộ, cảm giác như bị sét đánh, anh tìm cô ba năm, hôm nay xuất hiện trước mắt anh lại là bia mộ này, anh lập tức ngã xuống đất, sững sờ nhìn bia mộ, đầu óc trống rỗng.

Hoàng Đình đang cầm dao thì thấy cảnh sát, con dao để trên cổ Chu Thành Vĩ, Chu Thành Vĩ bị trói toàn thân, không thể cử động được, thấy cảnh sát đến thì kêu to: “Cảnh sát, mau đến cứu tôi, mau bắn chết cô gái điên này!”

“Ông cầm miệng cho tôi.” Hoàng Đình hung tợn nói, đồng thời nắm chặt dao trong tay, trên cổ Chu Thành Vĩ liền xuất hiện một vết máu.

Chu Thành Vĩ liền cảm thấy sau gáy tê rần, hấn cố gắng giãy dụa, tiếp tục rối loạn: “A a a, không nên lại gần, mau chóng cứu tôi! Tôi không muốn chết!”

Hoàng Đình liền đập hấn một cái, uy hiếp nói: “Con kêu nữa tôi liền giết ông!”

Quả nhiên Chi Thành Vĩ không dám nói thêm tiếng nào nữa.

Tưởng Kỳ Phong đi đến gần Hoàng Đình, kêu gọi cô ấy đầu hàng: “Hoàng Đình, để dao xuống, chúng tôi đã có chứng cứ cô giết Hàn Giai Lệ và Cố Văn Huy rồi.”

Hoàng Đình lạnh lùng cười, nhìn cảnh sát trước mặt cũng không có chút hoảng hốt, “Đúng, tôi thừa nhận Hàn Giai Lệ và Cố Văn Huy đều do tôi giết, đó là đáng tội của họ.”

Mộc Cửu nói: “Vậy người đàn ông dưới chân cô thì sao?”

Hoàng Đình không trực tiếp trả lời cô mà đập Chu Thành Vĩ một cái, “Để cho tên cầm thú này nói hấn đã làm gì với Hoàng Thanh Thanh?”

Chu Thành Vĩ nghe xong thì sống chết lắc đầu, khóc nói: “Không có, tôi chưa từng làm gì cô ấy hết.”

Hoàng Đình gào lên với hấn: “Chưa từng! Ông dám nói chưa từng làm gì!”

Mộc Cửu híp mắt, mở miệng nói: “Ông từng xâm phạm cô ấy, đúng không?”

“Tôi...tôi...” Chu Thành Vĩ run rẩy, tựa như bị Mộc Cửu nói trúng.

“Nói nhanh lên! Có đúng không?” Hoàng Đình lại càng siết mạnh dao trong tay.

Chu Vĩ Thành lập tức nhắm mắt đau khổ nói: “Tôi nói, tôi nói, tôi đã từng, chỉ, chỉ một lần, một lần.”

Hoàng Đình biểu cảm u ám, cánh tay vì phẫn nộ mà run lên, cô cắn răng gầm nhẹ: “Một lần? Ông dám nói chỉ một lần! Từ khi cô ấy 7 tuổi cho đến năm cô ấy 14 tuổi, chỉ một lần sao?”

Hoàng Đình giận dữ gào thét giống như có tảng đá đã đè nén trong lòng mỗi người, Hoàng Thanh Thanh khi còn nhỏ đã trải qua việc gì, họ không thể tưởng tượng nổi, 7 tuổi đến 14 tuổi cổ ấy liên tục bị cha kẻ xâm phạm nhưng hấn lại không bị luật pháp chế tài.

Thảm Dật Vân sắc mặt trắng bệch, điều này như đang bóp nghẹt anh, sắp không thể chịu nổi, anh chỉ biết Hoàng Thanh Thanh luôn tránh né cha kẻ cô ấy, anh tưởng do cha kẻ thường xuyên la mắng cô, anh không hề nghĩ đến thì ra Hoàng Thanh Thanh phải trải qua chuyện đau khổ như vậy, vậy mà trước mặt anh cô vẫn mỉm cười, ở nhà anh bị cha mẹ mắng cô còn qua an ủi anh, anh cho là mình có thể để Hoàng Thanh Thanh dựa vào nhưng kết quả cái gì anh cũng không biết, Hoàng Thanh Thanh có chuyện gì anh cũng không biết.

Chu Thành Vĩ mặt đầy nước mắt nước mũi, hấn không tin nhìn Hoàng Đình, hoảng sợ nói: “Làm sao cô biết? Chẳng lẽ cô là Hoàng Thanh Thanh? Không, không thể nào, con bé đó không phải chết rồi sao, cô là quỷ?”

Hoàng Đình nhìn bia mộ sau lưng, lạnh lùng nói: “Hoàng Thanh Thanh đã chết.”

Mộc Cửu đi về phía trước hai bước, ánh mắt đen nhánh nhìn mặt Hoàng Đình: “Vậy cô là ai? Cô không phải Hoàng Thanh Thanh, cũng không phải Hoàng Đình, cô là ai?”

25. Chương 24

Editor: Hachonie

Là cả thế giới này đã vứt bỏ cô.

Mộc Cửu đi về phía trước hai bước, anh mặt đen nhánh nhìn mặt Hoàng Đình: “Vậy cô là ai? Cô không phải Hoàng Thanh Thanh, cũng không phải Hoàng Đình, cô là ai?”

Cô cầm chặt dao một hồi, híp mắt nhìn Mộc Cửu, không nói gì.

Mộc Cửu: “Cô tên gì?”

Cô chậm rãi lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Tôi không có tên.”

Mộc Cửu: “Thân phận của cô là người bảo vệ, một người luôn bảo vệ Hoàng Thanh Thanh.”

Cô nhìn Mộc Cửu không nói gì, không có ý kiến.

Mộc Cửu tiếp tục nói: “Khi làm việc thì là Hoàng Đình, lúc giết người thì là cô.”

Người bên cạnh nghe có chút choáng váng, sao lúc thì Hoàng Thanh Thanh, khi thì Hoàng Đình, có khi lại là cô,”

Cô ấy nghe thì cười nhạt, dùng ánh mắt dò xét nhìn Mộc Cửu, “Cô có thể biết hết?”

“Hoàng Đình xuất hiện lúc nào?” Mộc Cửu dừng một chút, “Phải nói là nhân cách thứ 2 của Hoàng Thanh Thanh.”

“Khi cô ấy 7 tuổi, bị tên súc sinh này xâm phạm, Thanh Thanh đi nói với mẹ mình nhưng mẹ cô ấy không tin lời của cô ấy, còn cho là cô ấy nói bậy.” Cô nở nụ cười châm biếm, “Thanh Thanh không thể làm gì, cũng không thể nói với ai, chỉ có thể giấu trong lòng, dần dà thì Hoàng Đình đã xuất hiện, không, khi ấy cô ấy không phải là Hoàng Đình, cô ấy tên là Tiểu Lan, Thanh Thanh xem Tiểu Lan là bạn thân, những chuyện không thể nói cho người khác thì đều nói cho Tiểu Lan nghe, nên Tiểu Lan biết tất cả mọi chuyện của Thanh Thanh.”

Mộc Cửu sáng tỏ nói: “Bởi vì bình thường đối diện với người khác đều là Tiểu Lan nên trong mắt cô ấy, việc xảy ra đều là việc của bạn thân mình nên cô ấy không cảm nhận được sự đau khổ, cũng không nói với ai.”

Cô gạt đầu: “Không sai.”

Mộc Cửu: “Lúc nào? Hoàng Thanh Thanh thoát khỏi cha kế, đến thành phố Y, làm lại cuộc đời, cô ấy gặp Hàn Giai Lệ.”

“Khi đó có 1 đại gia xem trọng Thanh thanh, để cho Hàn Giai Lệ giúp hắn, cô ta trang điểm cho Thanh Thanh nói muốn giới thiệu đạo diễn cho cô ấy để cô ấy đi thử vai, kết quả, hừ.” Trên mặt cô hiện lên vẻ tức giận.

Mộc Cửu thay cô nói: “Kết quả Hoàng Thanh Thanh bị giống hệt như khi Hàn Giai Lệ chết.”

“Nhưng vẫn chưa hết, tiếp theo đó là khoảng thời gian đau khổ nhất, cô ấy gặp Cố Văn Huy, khi đó Cố Văn Huy đã có vợ, nhưng Thanh Thanh đã mang thai, là con của Cố Văn Huy.”

Mộc Cửu: “Nhưng Cố Văn Huy không thể ly hôn, nên Hoàng Thanh Thanh nói cho hắn biết, thì hắn bắt cô ấy phá thai thì nhân cách thứ 3 cũng chính là cô xuất hiện.”

“Không sai!” Cô ấy trừng mắt, giận dữ nói: “Sau khi Thanh Thanh phá thai thì vì hắn mà tự sát, hắn xứng sao? Vốn là một cô gái xinh đẹp hiền lành, tại sao cô ấy phải chịu những tổn thương như vậy?”

Mộc Cửu vẫn bất động như trước, mặt không đổi nói: “Vậy nên cô quyết định trả thù những người đó, những người đã làm tổn thương Hoàng Thanh Thanh.”

Cô cười hung ác: “Đúng, tôi sẽ không bỏ qua cho bọn họ, Vì vậy tôi bắt đầu kế hoạch, trùng hợp tôi biết đến cô gái Hoàng Đình này, khi đó cô ấy đã bị bệnh không cứu được, lại là cô nhi, còn bị bạn trai bỏ rơi, bên cạnh không có ai, sau đó tôi nói chuyện của Thanh Thanh cho cô ấy, cô ấy đồng ý. Sau khi cô ấy qua đời, tôi giúp cô ấy làm hậu sự, rồi tôi phẫu thuật thẩm mỹ, để Tiểu Lan làm Hoàng Đình, rồi xin làm trợ lý cho Hàn Giai Lệ. Hiện Hàn Giai Lệ đã chết, Cố Văn Huy cũng chết, bây giờ đến lượt cha kế của Hoàng Thanh Thanh đền mạng!”

Tần Uyên lạnh lùng nói: “Hắn sẽ bị pháp luật chế tài.”

Cô thấy buồn cười: “Pháp luật chế tài? Bọn họ sẽ cho rằng Thanh Thanh là người điên. Các người nghe xong chẳng lẽ không thấy vậy sao? Bọn họ sẽ vì một người điên mà xử tội hắn sao?”

Tần Uyên: “Tôi bảo đảm.”

Cô lắc đầu, kiên định nói: “Tôi sẽ không tin bất kỳ kẻ nào, trên đời này không ai có thể tin tưởng, bây giờ anh nói vậy chỉ vì muốn tôi bỏ dao xuống, tôi sẽ không tin, Thanh Thanh cũng từng tin Hàn Giai Lệ, tin Cố Văn Huy, kết quả thì sao, cô ấy được cái gì? Ngoại trừ thêm một lần tổn thương thì cô ấy chưa từng có gì! Tôi chỉ có thể tin vào mình, chỉ có thể tự mình cầm dao.”

Mộc Cửu: “Giết hắn xong cô định làm gì? Hoàng Thanh Thanh chưa từng tổn thương người nào.”

“Sau lưng tôi ko có đường lui, phía sau là vực thẳm, những điều tôi cần làm đã làm xong, nhảy xuống thì coi như kết thúc.” Giọng cô có chút hơi hệt.

Tần Uyên lạnh lùng nói: “Cô không phải là Hoàng thanh Thanh, cô lại giải quyết tính mạng của cô ấy, tựa như cô nói, cô là người bảo vệ nhưng cô lại cướp đoạt thân thể của cô ấy.”

“Cướp đoạt? Thanh Thanh đã chết rồi, sau khi cô ấy phá thai, ở trong nhà tự sát thì cô ấy đã chết, không phải tại tôi là cả thế giới này, là cả thế giới này đã vứt bỏ cô ấy!” Cô kêu to, vẻ mặt hung dữ, giống như đã điên cuồng.

“Anh cầu xin em, em đừng như vậy. Thanh Thanh, là anh, Thẩm Dật Vân! Thanh Thanh, em không có việc gì, anh sẽ bảo vệ em! Khi anh còn nhỏ đã hứa là sẽ bảo vệ em nhưng anh không thể làm được, nhưng bây giờ, anh nhất định sẽ bảo vệ em thật tốt, Thanh Thanh, tin tưởng anh, tin tưởng anh!”

Cô nhìn Thẩm Dật Vân quỳ trên mặt đất, giọng nói như vỡ òa, cô cau mày, cổ nén nội tâm đang chấn động.

Mộc Cửu biết những lời của Thẩm Dật Vân đã đánh thức Hoàng Thanh Thanh đang ngủ say.

Cô muốn áp chế Hoàng Thanh Thanh, “Bảo vệ, anh lấy gì để bảo vệ, có thể bảo vệ cô ấy chỉ có tôi, là tôi thay cô ấy báo thù, không để ai làm tổn thương cô ấy.”

Mộc Cửu muốn đánh thức ý thức của Hoàng Thanh Thanh: “Hoàng Thanh Thanh, cô có thể chạy trốn, nhưng đây là thân thể của cô, cô đã từng bị tổn thương nhưng người đàn ông quỳ trước mặt cô, khi cô ngủ say ba năm anh ta đã chờ cô ba năm, cô không làm sai, không cần phải biến mất.”

Lúc này giọng của Hoàng Thanh Thanh vang lên: “Tôi không làm sai sao?”

Thẩm Dật Vân ngạc nhiên nhìn cô, bỗng nhiên nước mắt rơi: “Thanh Thanh! Thanh Thanh, em không có sai...”

“Câm miệng! Bọn họ đều lừa cô, cô chỉ có thể tin tưởng tôi, nhớ lại khi cô phá thai đi, đứa bé mới được ba tháng, cô có nhìn thấy anh ta sao? Là cô chính tay giết chết nó, bởi vì ai! Đây là bọn họ phải trả giá, cũng như cô phải trả giá!”

Ánh mắt Hoàng Thanh Thanh buồn bã.

“Người đàn ông khi còn bé đã làm cho cô đau khổ, người đàn ông này ở ngay bên cạnh cô, giết hắn, cô có thể báo thù cho con mình, cũng có thể giải thoát rồi.”

Hoàng Thanh Thanh cúi đầu nhìn gương mặt đáng ghê tởm, cắn răng, nắm chặt dao trong tay, giết hắn giết hắn, giọng nói nội tâm của cô đang kêu gọi.

Thân thể của Hoàng Thanh Thanh quay lại do cô ấy không chế, Tần Uyên biết bây giờ là cơ hội tốt nhất, anh từ từ đi về phía Hoàng Thanh Thanh, sau đó xông về phía cô ấy.

Nhưng Hoàng Thanh Thanh đã phát hiện ra Tần Uyên, cô bỏ dao trên tay xuống.

“Xin lỗi.” Cô chảy nước mắt, nhìn về phía Thẩm Dật Vân, nói với anh.

Hết thấy đã kết thúc, cô cười đau khổ ngã về phía sau.

“Thanh Thanh!”

Chỉ còn kém một chút, Tần Uyên đưa tay đứng nhìn Hoàng Thanh Thanh rơi xuống.

“Thanh Thanh, không, Thanh Thanh!” Thẩm Dật Vân quỳ trên đất gào thét, không ngừng lấy tay đập trên đất, “A,a!”

Mộc Cửu nhìn mọi chuyện phát sinh trong khoảng thời gian ngắn ngủi, ngơ ngác đứng ở đó, không biết đang nghĩ gì.

Sau khi quay lại từ cõi chết, Chu Thành Vĩ bị áp giải đi, mọi thứ hỗn loạn đều quay về sự yên tĩnh.

Những người khác đều xuống núi, Mộc Cửu đi bên cạnh Tần Uyên, nhìn chỗ mà Hoàng Thanh Thanh đã nhảy xuống, “Cô ấy đã buông tha mình.”

Tần Uyên nghiêng đầu nhìn cô, trên mặt cô không chút cảm xúc, lời nói nhẹ nhàng, nhưng Tần Uyên lại cảm giác được sự bị thương.

Mộc Cửu chậm rãi nói: “Mẹ của tôi cũng bị đa nhân cách, bà ấy luôn nói muốn tôi chết, nhất quyết nói vì sao tôi lại không chết, nhưng tôi vẫn đi tìm bà, nhưng đã lâu rồi tôi không tìm được bà ấy, bà ấy chắc là không muốn gặp tôi nữa.”

Đây là lần đầu tiên Mộc Cửu nói với anh về chuyện của mình, lần đầu tiên nhìn cô thật đặc biệt, cảm giác như một con người lúc nào cũng có vẻ việc gì cũng không sợ nhưng lại để lộ ra cho người khác thấy mặt yếu nhất của mình.

Cho đến bây giờ, cô cũng sẽ không biểu lộ nội tâm của mình, nhưng thật ra cô cũng sẽ bị tổn thương.

Tần Uyên vươn tay nhẹ nhàng sờ đầu cô, “Cô sẽ tìm được bà ấy.”

Mộc Cửu ngẩng đầu nhìn anh, đột nhiên nghiêng đầu dựa vào ngực Tần Uyên, dùng đầu cọ một chút.

Ngực truyền tới cảm giác kỳ lạ làm Tần Uyên cứng đờ, anh nhìn Mộc Cửu đột nhiên làm vậy giống như đang làm nũng, cuối cùng, cười bất đắc dĩ, tay nhẹ nhàng vỗ sau lưng cô.

Đến khi xuống núi, Mộc Cửu liền khôi phục bộ dạng như trước.

Triệu Cường ở dưới núi nhìn Mộc Cửu và Tần Uyên xuống trẻ, kỳ quái hỏi: “Đội trưởng, sao bây giờ hai người mới xuống?”

Mộc Cửu: “Gặp ma.”

Triệu Cường: “...”

26. Chương 25

Editor: Hachonie

Vụ án này đã phá xong nhưng Hoàng Thanh Thanh vừa là hung thủ, vừa là người bị hại, cô ấy có thể đáng trách, nhưng cũng đáng thương, khi còn bé đã gặp phải việc đau khổ, làm cho cô ấy hình thành nhân cách thứ ba cực đoan, cuối cùng tạo thành bi kịch cho cuộc đời.

Đội điều tra đặc biệt và đội của Tướng Kỳ Phong về tới cục cảnh sát, Lam Tiêu Nhã không đến hiện trường nên tò mò hỏi, “Triệu Cường, lại đây, nói tôi nghe một chút, hung thủ lần này xảy ra chuyện gì?”

“Là cô gái này chứ sao, rất thắm, thắm từ nhỏ đến lớn, sau đó cô ấy không chịu nổi liên phân chia, là cho thành hai người khác, bọn họ là một người người không phải một người, không có cùng tên, cũng không cùng tính cách, sau đó người cuối cùng là sát thủ biến thái, rồi giết những người đã làm tổn thương cô ấy, cũng không phải cô ấy, chính là cô gái thứ nhất...”

Lam Tiêu Nhã bị choáng váng, “Cái gì, cô ấy, cô ấy, của cô ấy.”

Triệu Cường nỗ lực giải thích: “Hoàng Thanh Thanh chính là hung thủ, nhưng thực ra cô ấy không phải hung thủ, bởi vì là một nhân cách khác của cô ấy giết người, cái này là cô ấy cũng không phải cô ấy.”

Lam Tiêu Nhã đỡ trán, “Không được, nghe cậu nói tôi càng choáng váng hơn, tôi đi hỏi Mộc Cửu.”

Lam Tiêu Nhã bỏ Triệu Cường lại đi tìm Mộc Cửu, ngoài ý muốn thấy Mộc Cửu bị Cao Vân chặn đường, Lam Tiêu Nhã vừa thấy, liền nấp bên cạnh nghe lén.

Mộc Cửu mặt không đổi nhìn anh ta, không nói gì.

Cao Vân bị Mộc Cửu nhìn có chút xấu hổ, nhưng vẫn hất cằm, giả vờ mạnh mẽ, “Cô tên Mộc Cửu?”

Mộc Cửu lạnh lùng trả lời: “Có việc?”

Cao Vân lấy điện thoại di động ra hỏi cô: “Số điện thoại cô là gì?”

“Tôi không có điện thoại di động.”

Giọng Cao Vân lại cao thêm một chút, “Không có điện thoại di động? Sao có thể? Bây giờ ai mà không có điện thoại di động?”

“Tôi.”

Cao Vân cau mày, mặt có vẻ đùa giỡn, “Tôi không tin, nhanh lên cho tôi số di động của cô đi.”

Mộc Cửu có chút không kiên nhẫn, “Anh hỏi tôi cái này làm gì?”

“Mấy tuần nữa tôi đến chỗ các người du lịch, không biết đường nên muốn tìm người chỉ đường đi chơi.” Cao Vân đắc ý nói.

“Tại sao là tôi?”

Cao Vân nói đại một lý do, “Bởi vì tuổi của cô cũng trạc tuổi tôi.”

Lúc này, Tần Uyên đột nhiên xuất hiện sau lưng Mộc Cửu, trực tiếp đọc một dãy số di động, “13XXXXXXXXX.”

Cao Vân sửng sốt một chút, nhanh chóng ghi nhớ lại trên điện thoại của mình, “Cảm ơn đội trưởng Tần, Mộc Cửu tôi cho cô số của tôi.”

Một tiếng chuông reo lên, sau đó Tần Uyên lấy điện thoại ra trước mặt Cao Vân, rồi cúp điện thoại.

Cao Vân lập tức ngẩn người, “Đội trưởng tần, tôi muốn là số điện thoại của Mộc Cửu.”

Tần Uyên nhẹ nhàng nói: “Cô ấy không có điện thoại di động, anh gọi điện thoại cho tôi sẽ tìm được cô ấy, không lẽ điện thoại nhà của chúng tôi cũng phải cho anh?”

Cao Vân đỏ mặt, đột nhiên nói lắp, “Cái, cái gì? Anh, hai người.”

Cao Vân hậm hực bỏ đi, Lam Tiêu Nhã ở một bên xem trò vui đột nhiên chạy ra, “Ha ha ha, thật không biết lượng sức mình, lại muốn đi của Mộc Cửu của chúng tôi, thật buồn cười.”

“Của tôi?” Mộc Cửu không hiểu lý do.

Lam Tiêu Nhã không nói gì, “Khụ khụ, không có gì, đi thôi, đội trưởng Tướng mời cơm.”

Vừa nghe đến ăn, tâm tư Mộc Cửu không còn ở đây, đương nhiên sẽ không hỏi thêm nữa.

“Đội trưởng Tần, vụ án này có thể giải quyết thuận lợi thật cảm ơn mọi người, đặc biệt là tiến sĩ Mộc Cửu.
“ Bọn họ thấy được bản lĩnh của Mộc Cửu, đương nhiên không dám gọi cô là cô bé nữa.

“Là thành quả do mọi người cùng hợp tác, tôi còn muốn cảm ơn đội trưởng Tưởng đã mời.”

Mọi người khách khí qua lại vài câu, bầu không khí cũng dần sôi động hơn, chỉ có Mộc Cửu cúi đầu ăn cơm.

Trong lúc ăn, Tần Uyên ra ngoài nói chuyện điện thoại, cúp điện thoại chuẩn bị quay về phòng thì thấy Phùng Hoàn ở trước mặt.

Gương mặt xinh đẹp mang theo khẩn cầu, “Tần Uyên, chúng ta nói chuyện một chút đi. “

Tần Uyên nhìn cô, “Nói chuyện gì?”

Phùng Hoàn cắn môi, “Đầu tiên, em muốn xin lỗi anh, bởi vì anh chỉ lo làm việc, nên em mới, mới có thể làm sai.”

Tần Uyên thản nhiên nói: “Cô không làm gì sai, chỉ là cô tìm người thích hợp với mình thôi.”

“Chúng, chúng tôi đã chia tay.” Cô cắn răng nói, sau đó nhìn Tần Uyên mong đợi.

Tần Uyên lạnh lùng nhìn cô, không tỏ vẻ gì.

Phùng Hoàn chần chờ một chút, lấy cảm đảm nhìn anh nói: “Tần Uyên, chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa được không?”

Tần Uyên lắc đầu: “Trở về đi, mọi người bên trong chờ đã lâu.” Nói xong thì vòng qua Phùng Hoàn đi về phòng.

“Là vì Mộc Cửu sao?” Phùng Hoàn nhin không được nói với anh.

Tần Uyên dừng lại, cau mày quay sang nhìn cô, âm thanh lạnh lùng: “Liên quan gì đến Mộc Cửu?”

Phùng Hoàn đơn giản hỏi tới: “Không phải hai người đang sống chung sao?”

“Cô ấy hiện đang ở nhà tôi, thì sao?”

Lời đồn bị Tần Uyên chứng thực trước mặt, sắc mặt Phùng Hoàn tái nhợt nhưng cô vẫn không cam tâm nói: “Anh không thấy cô gái này rất kỳ lạ sao? Em điều tra về cô ấy, phát hiện không thể tra ra được gì, lẽ nào anh không nghi ngờ sao? Lỡ như...”

“Phùng Hoàn!” Tần Uyên lớn tiếng cắt đứt lời nói của cô, “Mộc Cửu là hạng người gì tôi rõ hơn so với cô, không cần cô đến nói cho tôi biết, cô ấy là cô gái tốt, tôi biết như vậy là được rồi.” Nói xong anh không quay lại nhìn sắc mặt trắng bệch của Phùng Hoàn, xoay người đi về phía sau.

Kết quả đi vài bước thấy ở một khúc quanh, thì thấy giày của Mộc Cửu.

Tần Uyên đi chậm lại, buồn cười nhìn cô hỏi: “Cô ở đây làm gì?”

“Nghe lén.” Mộc Cửu ngẩng đầu, quang minh chính đại nói, mở to đôi mắt đen nhánh.

Tần Uyên cong khóe miệng, sờ đầu cô, “Quay lại đi.”

Mộc Cửu gật đầu, “Ừ, vừa đúng lúc món thịt kho tàu mới được đưa lên.”

27. Chương 26

Editor: Hachonie

Ai đang nhìn trộm trong bóng tối.

Tần Uyên và Mộc Cửu về đến nhà thì đã là 6 giờ rưỡi tối

Mộc Cửu vuốt bụng, “Đói quá đi.”

“Không phải một tiếng trước em vừa mới ăn sao.” Đối với việc ăn uống của Mộc Cửu, Tần Uyên không còn gì để nói, “Được rồi, trong nhà hết đồ ăn rồi, lát nữa anh sẽ nấu mì và làm trứng chần cho em.”

Mộc Cửu bĩu môi, có chút bất mãn.

Đến cửa nhà, Tần Uyên bỏ hành lý xuống, lấy chìa khóa, vừa mở cửa thì phát hiện căn nhà vốn phải tối đen thì lại có ánh đèn.

Mộc Cửu tiến lên phía trước dùng mũi ngửi được một hương vị, “Là mùi thịt.”

“Ai ở bên trong?” Tần Uyên đi lên trước, kéo Mộc Cửu ra phía sau, vừa đi vào trong vừa gọi.

Người ở trong phòng bếp nghe được âm thanh bên ngoài, đi đến cửa, trong tay cầm xẻng xào thức ăn, vừa nhìn thấy Tần Uyên liền chạy đến ôm anh, “A, con trai, cuối cùng con cũng về rồi.”

Tần Uyên đứng yên bị mẹ của mình ôm chặt, có chút ngoài ý muốn hỏi, “Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

“Nghe nói hôm nay con từ thành phố Y về, chắc chắn là không có thời gian nấu cơm, nên mẹ đến làm cơm cho con ăn.” Mẹ Tần Uyên năm nay đã hơn năm mươi nhưng vì bảo dưỡng tốt và tính tình đơn giản nên nhìn trẻ hơn nhiều so với tuổi thật của mình.

“Chào đi.” Âm thanh đặc biệt của Mộc Cửu vang lên sau lưng Tần Uyên, mẹ Tần đầu tiên là bất ngờ, nhìn ra sau lưng Tần Uyên thì thấy một cô gái nhỏ đang đứng nhìn bà, khuôn mặt trắng, tướng mạo cũng không quá đẹp nhưng đôi mắt đen to có thể khiến người khác nhìn một lần mà không quên.

“Chào cô bé.” Mẹ Tần cười vô cùng vui vẻ, nhìn con trai mình hỏi: “Cô bé đó tên gì?”

“Mẹ.” Tần Uyên vừa nhìn đã biết mẹ anh hiểu lầm nên nhanh chóng giải thích, “Không phải như mẹ nghĩ đâu, cô ấy tên là Mộc Cửu, là đồng nghiệp.”

“À, là đồng nghiệp của con.” Mẹ Tần kéo dài câu nói, nhìn Tần Uyên cười nói: “Cho nên mẹ rất tình cờ thấy con và đồng nghiệp của con cùng nhau đi hành lý về nhà, đúng không?”

Tần Uyên nhất thời có chút dở khóc dở cười, bất đắc dĩ nói: “Mẹ, cô ấy đúng là ở nhà của con, nhưng có nguyên nhân đặc biệt.”

Mẹ Tần nhìn dáng vẻ của Tần Uyên cũng không muốn ép buộc anh, “Đi, mau vào trong đi, mẹ còn nấu một món nữa thì có thể dọn lên rồi, hai đứa chuẩn bị ăn cơm đi.”

Tần Uyên thở dài một hơi, nhìn ánh mắt của mẹ anh cũng biết được chuyện này không thể bỏ qua đơn giản như vậy đâu.

Để Mộc Cửu ngồi ở bàn ăn trước, Tần Uyên theo mẹ Tần đem đồ ăn ra, Mộc Cửu vừa nhìn thấy màu sắc của đĩa thịt kho tàu thì đôi mắt sáng rực, cứ chăm chăm nhìn.

Tần Uyên cũng theo thói quen đặt đĩa thịt kho tàu phía trước Mộc Cửu, mẹ Tần chú ý đến việc này thì nhún mày, có thể hiểu rõ.

Mộc Cửu tuy rằng đói bụng muốn ăn nhưng mẹ Tần còn chưa động đũa, cô cũng ngồi yên không động.

Mẹ Tần thấy vậy, ôn hòa cười nói: “Ăn cơm đi, hai đứa đều đói rồi.”

Mộc Cửu gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, híp mắt một cái, bộ dạng rất thỏa mãn.

“Mộc Cửu, sao rồi, ngon không?”

“Rất ngon.”

“So với Tần Uyên, ai làm ngon hơn?”

Mộc Cửu quyết định không làm mất lòng ai, “Cả hai làm đều ngon.”

Mẹ Tần nhã nhặn nói: “Thật sự là một cô bé dễ thương. Trông thật trẻ, con mấy tuổi rồi.”

“Hai mươi tuổi.”

Mẹ Tần vô cùng kinh ngạc, “Hai mươi tuổi mà làm cảnh sát?”

“Mẹ, Mộc Cửu là tiến sĩ.”

“Tiến sĩ? Trời ơi, Mộc Cửu thật tài giỏi.”

Lúc ăn cơm tối, mẹ Tần đã thay đổi cách nhìn của mình với Mộc Cửu, càng nhìn càng thuận mắt, càng nhìn càng hài lòng.

Lúc chuẩn bị đi ngủ, vì nhà Tần Uyên chỉ có hai phòng ngủ, bỗng nhiên mẹ Tần đến thì không đủ phòng nên Mộc Cửu chủ động đề nghị: “Để em ngủ sô pha.”

“Không cần, em phòng mình đi, mẹ anh ở phòng anh, anh sẽ ngủ sô pha.”

Mộc Cửu nghe xong thì về phòng, nhưng không bao lâu lại đem gối và chăn đi ra, hiển nhiên là để ngủ sô pha.

Mẹ Tần nhìn họ cười, ngáp một cái nói: “Mẹ mệt rồi, hai đứa cứ từ từ quyết định, mẹ đi ngủ trước.”

Khi mẹ Tần chúc ngủ ngon thì Mộc Cửu đã ngồi lên sô pha, Tần Uyên đi đến lấy chăn của cô, “Về phòng ngủ.”

Mộc Cửu giành chặn lại, không cho Tần Uyên kéo đi.

Tần Uyên bất đắc dĩ thả lỏng tay, lại thấy trên bàn đặt một quyển sách: “Đây là sách gì?”

“Truyện cổ tích, hồi nhỏ, trước khi đi ngủ, mẹ em sẽ kể chuyện cho tôi nghe, sau khi mẹ em mất thì em tự mình xem.”

“Vậy thì em sẽ ngủ ngon?”

Mộc Cửu nhìn anh gật đầu.

“Muôn anh kể cho em nghe không?”

Mộc Cửu đặt sách vào trong tay anh, rồi chui vào trong chăn co người lại, chỉ để lộ đôi mắt to tròn nhìn anh.

Tần Uyên ngồi ở chỗ trống dưới chân Mộc Cửu, mở ra quyển sách đã ố vàng, từ từ đọc: “Ngày xưa, có một cô bé...”

Giọng nói của Tần Uyên vào ban đêm yên tĩnh đặc biệt thu hút, ánh đèn ảm áp chiếu lên mặt anh làm cho vẻ nghiêm túc thường ngày trở nên thật dịu dàng, Mộc Cửu nhìn một lúc thì nhắm mắt lại.

“Cuối cùng thì cô bé và các bạn của mình cũng tìm lại được báu vật của cô.” Tần Uyên kết thúc câu chuyện, quay lại nhìn đã thấy Mộc Cửu nhắm mắt, yên lặng nằm trên ghế sô pha, rõ ràng là đã ngủ say.

Tần Uyên đóng sách lại đứng lên, cẩn thận ôm Mộc Cửu và chăn của cô đi về phòng, nhẹ nhàng đặt lên giường.

Mộc Cửu động dậy, nghiêng mình qua một bên, co người lại thành một khối.

“Mẹ.” Trong lúc mơ màng cô nhẹ nhàng thì thào một tiếng, lại ngủ thật say.

Tiếng gọi mẹ tựa như có gì đó ghim vào lòng Tần Uyên, anh sờ đầu Mộc Cửu, sau đó, yên lặng đứng trong phòng Mộc Cửu thật lâu.

Hôm sau là ngày chủ nhật, mẹ Tần bảo Tần Uyên tập hợp các đội viên lại để mời họ dùng cơm, ngoại trừ Hồng Mi muốn dẫn theo con nên đến trễ thì những người khác đều đến đúng giờ, nhưng hơn hai mươi phút rồi con chưa thấy Triệu Cường đến.

“Anh Cường còn ra khỏi cửa sớm hơn tôi.”

“Anh ấy chắc là lạc đường rồi.”

“Không phải là có GPS chỉ đường sao?”

“Có GPS cũng có thể lạc đường, biết đâu cái máy đó và anh ấy là cùng một loại.”

Thực tế thì Triệu Cường đúng là bị lạc đường, hơn nữa còn là do đi theo hướng dẫn của GPS.

Anh đang dừng xe trên đường nhìn máy GPS thì có người gõ vào cửa sổ xe, Triệu Cường nhìn thì thấy một nữ cảnh sát giao thông trẻ tuổi, vội vàng hạ cửa kính xe xuống, chủ động hỏi đường, “Cô bé, biết đường Huệ Phong ở đâu không?”

“Ai là cô bé!” Nữ cảnh sát nhỏ giọng mắng nhưng vẫn chỉ đường cho anh, “Đi thẳng về phía trước, qua hai cái đèn giao thông là đến.”

“A, thì ra là vậy, cảm ơn nhé, cô bé cảnh sát, chúng ta cũng có thể xem như đồng nghiệp.”

“Anh cũng là cảnh sát?”

Triệu Cường đưa ra thẻ cảnh sát, “Đúng vậy, nhìn không giống à?”

“Cảnh sát mà lại bị mù đường?”

Triệu Cường có chút xấu hổ, mạnh miệng nói: “Đó là do tôi thử cô thôi.”

“Vậy tôi hỏi anh đường Lưu Xuyên ở đâu?”

“Đường Lưu Xuyên? Đường đó ở khu vực ngoại thành mà.”

Nữ cảnh sát giao thông nhin cười, “Anh cảnh sát, bây giờ anh đang trên ở đường Lưu Xuyên đó.”

“...” Mặt Triệu Cường đỏ bừng.

Năm phút sau, Triệu Cường vội vàng chạy đến nhà hàng, vừa vào phòng đã chạy đến chỗ mẹ Tần xin lỗi: “Mẹ Tần, xin lỗi, xin lỗi, con bị lạc đường.”

Lam Tiêu Nhã không còn gì để nói: “Triệu Cường, sao cậu đến được đây?”

Triệu Cường sờ sờ gáy, thờ ơ nói: “Không có gì, tìm không được thì trên đường có cảnh sát giao thông mà, may mắn có một nữ cảnh sát chỉ đường cho tôi.”

Mẹ Tần cười nói: “Chắc là một cô gái xinh đẹp rồi, mọi người nói xem không chừng nhờ vậy mà số đào hoa của Triệu Cường đã đến rồi.”

“Hi hi, cảm ơn mẹ Tần chúc phúc.”

Ăn xong cơm trưa, mẹ Tần đề nghị tìm một nơi để chơi mạt chược, mẹ Tần, Lam Tiêu Nhã, Thạch Nguyên Phi và Triệu Cường ngồi chơi mạt chược, những người khác thì ngồi xem.

Mẹ Tần là tay lão luyện, tuy rằng là thắng nhỏ nhưng lại thắng nhiều lần, mẹ Tần đã kiếm được không ít, Lam Tiêu Nhã cũng thắng được một chút, Thạch Nguyên Phi thua một ván, đặc biệt là Triệu Cường, thua thảm nhất, mỗi ván đều phải chung tiền.

Mộc Cửu ngồi phía sau mẹ Tần chăm chú xem họ chơi.

Mẹ Tần quay đầu nhìn Mộc Cửu nói: “Mộc Cửu, thấy thế nào? Lại đây chơi thử đi.”

Mộc Cửu chưa bao giờ chơi nên có chút do dự.

“Không sao đâu, con xem dì thắng được nhiều như vậy, thua một chút cũng không sao.”

Thay đổi thành Mộc Cửu, Triệu Cường đương nhiên vui vẻ, anh có cảm giác cơ hội của mình đã đến.

Quả nhiên là Mộc Cửu lần đầu chơi mạt chược nên bị thua vài ván, nhưng nét mặt cô vẫn bình tĩnh như trước.

Chơi thêm hai ván nữa thì đột nhiên Mộc Cửu lại thắng, làm cho mọi người mở rộng tầm mắt hơn là sau khi tiếp tục chơi thì cô không thua ván nào cả!

Triệu Cường vốn đang thắng được nhiều tiền nhưng bây giờ tất cả lại về tay Mộc Cửu, anh đấm lên bàn khóc lóc, “Tôi biết mà, em gái Mộc Cửu này vốn không phải người thường.”

Mộc Cửu không để ý đến anh, đem tiền đưa cho mẹ Tần.

“Con giữ đi, đều là do con thắng mà.”

Mộc Cửu lại quay qua đưa cho Tần Uyên.

Mẹ Tần liền ngăn lại, “Đưa cho nó làm gì, Mộc Cửu, con giữ đi.”

Mộc Cửu nói: “Tiền của con đều đưa anh ấy.”

“A?”

Triệu Cường nhanh chân tiến đến nói nhỏ vào tai mẹ Tần: “Mẹ Tần, Mộc Cửu của chúng ta nói, sau này tiền của cô ấy đều đưa cho chồng.”

Mẹ Tần nhìn hai người che miệng cười.

Mộc Cửu cúi đầu lấy trái cây ăn, lại ngẩng đầu nhìn ra ngoài khe cửa sổ, là ảo giác sao?

28. Chương 27

Editor: Hachonie

Ai đang gào thét trong bóng tối.

Buổi sáng vào một tháng sau, trước cửa nhà Tần Uyên xuất hiện cô gái hơn hai mươi tuổi, tóc đuôi ngựa thắt bím cột lệch sang một bên, khi cười có chút xinh xắn, trên má trái của cô có một vết bớt lớn màu đỏ, nhưng cô không hề thấy tự ti.

“Xin chào.” Cô nói, âm thanh trong trẻo, dễ nghe.

Tần Uyên nhìn cô gái trước cửa hỏi: “Cô tìm ai?”

Cô mỉm cười nói: “Tiểu Cửu, à, Mộc Cửu có ở đây không?”

“Cô chờ chút.” Tần Uyên đóng cửa, đi đến phòng của Mộc Cửu gõ cửa: “Mộc Cửu, dậy đi, có người tìm em kia.”

Bên trong truyền ra âm thanh rầu rĩ, một lát sau, Mộc Cửu dụi mắt mở cửa đi ra, tóc rối bời, còn mặc áo ngủ.

“Là một cô gái, ở ngoài cửa.” Tần Uyên thấy cô đi ra, nói xong thì liền quay về tiếp tục làm bữa sáng.

Mộc Cửu vừa nghe là một cô gái thì đã đoán được người đến là ai nên khi mở cửa thấy người trước mặt cũng không có nhiều bất ngờ.

“Tiểu Mê.”

Tiểu Mê bắt mắt mỉm cười, “Này, thật là, muốn cho cậu một sự bất ngờ nên mình mới tới mà, Tiểu Cửu thấy mình cậu không bất ngờ sao? Không vui sao?”

Mộc Cửu gật đầu nói: “Bất ngờ, vui vẻ.” Nét mặt lại không có chút thay đổi.

Tiểu Mê đã quen Mộc Cửu như vậy, có chút bất đắc dĩ nói: “Ai, Tiểu Cửu cậu vẫn như xưa nha. Hôm nay mình đến để tạm biệt, buổi chiều mình sẽ ra nước ngoài.”

Mộc Cửu có chút ngoài ý muốn nói, “Ra nước ngoài.”

“Ừ, mình có việc cần làm.” Tiểu Mê nói có chút mơ hồ, lập tức chuyển đề tài, “Được rồi, cậu có điện thoại di động không, cho mình số để sau này liên hệ.”

Mộc Cửu lắc đầu: “Không có.”

“VẬY à, tiếc quá, đợi khi mình về nước sẽ tới tìm cậu.” Tiểu Mê bữu môi lấy điện thoại di động ra đưa Mộc Cửu xem, nháy mắt nhìn cô, “Người đàn ông này thế nào? Đẹp trai không, đáng người cũng chuẩn nữa!”

Mộc Cửu bình tĩnh nói: “Anh ta là ai vậy?”

Tiểu Mê vui vẻ cười nói: “CP của mình.”

Mộc Cửu ngơ ngác nhìn cô.

“Anh ta chính là người yêu lý tưởng của mình.” Tiểu Mê lập tức hạ giọng nói: “Còn người bên trong là CP của cậu hả?”

Mộc Cửu suy nghĩ chút rồi nói: “CP bảo vệ của mình.”

“Phốc, Mộc Cửu cậu hài hước thật.” Tiểu Mê xoa mặt Mộc Cửu, nụ cười dần dần biến mất, cô nghiêm túc nói: “Nhưng mà, Tiểu Cửu, cậu nên cẩn thận chút, mình luôn cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó.”

Mộc Cửu nhớ đến bóng đen thấy lần trước, gật đầu “Mình biết.”

Tiểu Mê khôi phục lại dáng vẻ tươi cười, vỗ vai Mộc Cửu, “Mình đi đây, Tiểu Cửu, phải chăm sóc bản thân thật tốt.”

“Cậu cũng vậy.”

Tiểu Mê đi rồi, Mộc Cửu đóng cửa lại, quay đầu thấy Tần Uyên bưng nồi cháo đi ra, “Bạn à?”

Mộc Cửu đi đến trước bàn ăn ngồi xuống, “Đúng, đã lâu không gặp.”

Tần Uyên cũng không hỏi tiếp.

Ăn xong bữa sáng, Mộc Cửu ngồi trên ghế sofa, ăn hoa quả do chính tay Tần Uyên cắt nhỏ.

“Anh Cường nói tối nay muốn cùng với chị Lục Dĩnh ăn cơm dưới ánh nến, mong không ai làm phiền bọn họ.”

Một tháng trước, Triệu Cường lạc đường thì gặp cô cảnh sát giao thông Lục Dĩnh, hiện tại thì đúng như mẹ Tần dự đoán cô ấy trở thành bạn gái của Triệu Cường, hai người trước đó vẫn thường âm ỉ, nhưng càng ngày càng thân thiết, vừa xác định quan hệ cách đây không lâu.

Mọi người trong đội từ khi biết tin thì thấy vậy cũng tốt, từ khi có Lục Dĩnh, mọi người cũng không lo Triệu Cường sẽ lạc đường nữa!

Bọn họ khó khăn lắm mới có thời gian hẹn hò, lúc 4 giờ, Triệu Cường lái xe đến đón Lục Dĩnh đến nhà hàng, bởi vì nhà hàng ở trung tâm thành phố, nên xe cộ có chút đông đúc, đến 4 giờ 45 bọn họ mới đến nhà hàng, cũng may là khi đặt chỗ đã hẹn 5 giờ.

Lục Dĩnh sau khi xuống xe thấy cảnh vật xung quanh nhà hàng có chút không nói nên lời, lo lắng nói: “Giá nơi này chắc là rất đắt.”

Triệu Cường khoác vai cô đi vào trong, “Em yên tâm đi, lần này anh mới trúng thưởng, đương nhiên phải ăn một bữa thật lớn, em cứ tự nhiên gọi món.”

Hai người vừa ngồi xuống, còn chưa kịp xem thực đơn, điện thoại di động của Triệu Cường liền vang lên, là âm báo tin nhắn, cũng may là không phải điện thoại, Triệu Cường thở phào nhẹ nhõm, lấy di động ra nhìn, vừa nhìn thấy liền bắt ngờ mở to hai mắt.

“Tối nay, lúc 5 giờ, bên trong công viên Phương Hoa, có một thi thể.”

Triệu Cường nhìn nội dung tin nhắn, lúc còn đang mơ màng thì Tần Uyên gọi đến.

Triệu Cường nhận điện thoại, “Đội trưởng, tin nhắn.”

“Cậu cũng nhận được, tôi đã phái người ở khu vực gần công viên đến đó xem trước.”

Triệu Cường cảm thấy địa điểm có chút quen thuộc, “Công viên phương hoa hình như...”

Lục Dĩnh nghe Triệu Cường nói thì nói lại: “Ồ cạnh chúng ta, chỉ có khoảng 5 phút đi bộ.”

Triệu Cường vội vàng nói: “Đội trưởng, tôi ở rất gần nơi đó, tôi sẽ chạy đến đó trước.”

“Tôi đi đây!” Thời gian cấp bách, Triệu Cường cúp điện thoại rồi chạy ra ngoài.

Lục Dĩnh cũng cầm túi đi theo, “Em cùng đi với anh, anh không biết đường còn công viên kia thì em biết rất rõ,”

Triệu Cường thấy cũng đúng, cũng không muốn lãng phí thời gian, liền theo Lục Dĩnh chạy đến công viên.

Bởi vì thời tiết lạnh, trời đã có chút chuyển thành đen, nên lúc này ở công viên không có nhiều người, nhưng công viên này rất lớn, cây cối lại cao to, hơn nữa họ không có chút thông tin nào về người bị hại, là 5 giờ giết người hay 5 giờ vứt xác hay chỉ là một trò đùa ác ý.

Triệu Cường nhờ nhân viên ở công viên kiểm tra chặt chẽ, lại nhờ thêm vài người hỗ trợ tìm kiếm.

Lúc 4 giờ 55, vẫn không có việc gì bất thường, Lục Dĩnh cũng quen thuộc với công viên Phương Hoa nên đề nghị Triệu Cường tách nhau ra tìm, Triệu Cường thấy không an toàn, dù sao nếu thực sự có hung thủ vậy có thể hắn vẫn đang ở trong công viên.

Lục Dĩnh không lo nhiều đến vậy, “Anh yên tâm đi, lúc nhỏ em từng tập võ, có chuyện gì em sẽ gọi điện thoại cho anh, hơn nữa ở đây còn có nhiều nhân viên như vậy, hô một tiếng thì sẽ nghe được.”

Triệu Cường ngẫm lại thấy cũng đúng, liền tách Lục Dĩnh để đi chỗ khác tìm kiếm.

Sau khi Triệu Cường đi xa, trong đầu Lục Dĩnh đột nhiên nhớ đến trong công viên này có một chỗ rất nổi tiếng, là đài phun nước âm nhạc trung tâm công viên, hơn nữa cứ cách nửa tiếng thì phun một lần, lần phun kế tiếp vừa vặn là lúc 5 giờ, cô nhìn đồng hồ thì đã là 4 giờ 57 phút, nên vội vã chạy đến chỗ đó.

Lúc 5 giờ đúng, Triệu Cường hoàn toàn không tìm ra được gì, anh nghĩ chắc đây chỉ là một trò đùa ác ý, liền lấy điện thoại ra gọi cho Lục Dĩnh, âm thanh quen thuộc vang lên một lúc lâu nhưng không thấy Lục Dĩnh bắt máy.

Triệu Cường liền gọi lại cũng không thấy có người nhận thì thấy sốt ruột, Triệu Cường vừa gọi điện thoại, vừa chạy khắp công viên tìm, hai tay lạnh băng, trong lòng bắt đầu lạnh run.

Lục Dĩnh em nhất định không có việc gì, nhất định không!

“A! Đài phun nước!”

“Trong đài phun nước có người!”

“Mau gọi xe cứu thương!”

Trong công viên đột nhiên truyền đến tiếng kêu la sợ hãi hòa lẫn trong tiếng chuông di động, việc này không ngừng kích thích tâm trí Triệu Cường, phía sau không ngừng có người chạy lên trước anh, bọn họ đều hướng đến cùng một chỗ.

Triệu Cường siết chặt tay cầm điện thoại chạy theo mọi người, anh tự an ủi bản thân chắc là Lục Dĩnh vội vàng cứu người nên không có thời gian nghe điện thoại, có thể là điện của cô ấy bị rơi trên đất, cũng có thể...

Dòng nước lạnh băng tràn ngập mùi máu tươi, các ống nước không ngừng tuôn ra nước, dòng nước thay phiên nhau tuôn trào, máu đỏ nhanh chóng nhuộm cả hồ nước, dòng nước văng tung tóe ra xung quanh đài, tạo nên những đóa hoa máu.

“Lục Dĩnh!”

29. Chương 28

Editor: Hachonie

Ai đóng đang khóc trong bóng tối.

Lúc mọi người trong đội Tần Uyên chạy đến bệnh viện thì thấy Triệu Cường đang đứng cúi đầu trước phòng cấp cứu, quần áo và tay đều dính máu.

Tần Uyên đi đến bên cạnh anh. “Lục Dĩnh sao rồi?”

“Còn đang cấp cứu.” Triệu Cường ngẩng đầu lau nước mắt trên mặt, cắn răng về mặt đau đớn, “Đội trưởng, nếu không phải tôi không biết đường, tôi sẽ không để Lục Dĩnh đi cùng, cô ấy sẽ không xảy ra chuyện. Đều tại tôi! Đều tại tôi! Là tôi hại cô ấy!” Triệu Cường đâm mạnh vào sau bức tường, tiếng gào khóc vang trong hành lang.

Tần Uyên bắt lấy tay anh, vỗ vai anh, “Triệu Cường, bình tĩnh lại, việc này không thể trách cậu, Lục Dĩnh sẽ không sao đâu.”

“Rất nhiều máu, cô ấy chảy rất nhiều máu.” Triệu Cường mở tay ra, trong lòng bàn tay có rất nhiều máu, đều là máu của Lục Dĩnh. Nếu như khi đó anh không để Lục Dĩnh đi theo, nếu lúc đó bọn họ không tách ra tìm, Lục Dĩnh sẽ không xảy ra chuyện, cũng không phải nằm trên bàn mổ sống chết chưa biết, đều do mình, đều là lỗi của mình.

Triệu Cường úp mặt vào lòng bàn tay, chán nản, bị thương, đau khổ cứ vây lấy toàn bộ cơ thể anh.

Tần Uyên vỗ vai Triệu Cường để Đường Dật ở lại cùng anh, sau đó cùng Mộc Cửu, Trần Mặc quay lại hiện trường, tiếp tục điều tra hung thủ.

Nước trong đài phun nước bị nhuộm thành màu đỏ, xung quanh là những vết máu lớn, có thể thấy lúc đó Lục Dĩnh bị thương rất nặng.

Tần Uyên xem xét hiện trường nói: “Lúc 4 giờ 45, hung thủ gửi cho mỗi người chúng ta một tin nhắn, nói lúc 5 giờ ở công viên Phương Hoa sẽ có 1 thi thể, mà vừa đúng 5 giờ thì Lục Dĩnh bị đâm bị thương, trừ việc đó ra ở công viên Phương Hoa không có bất kỳ kỳ thi thể nào khác.

Trần Mặc: “Có thể việc Lục Dĩnh đến công viên Phương Hoa hoàn toàn là ngoài ý muốn nên hung thủ có thể đã chờ sẵn trong công viên tùy cơ hành động, tìm người bị hại ngẫu nhiên.”

“Nhưng loại hành động này rất mạo hiểm, khả năng bị phát hiện cũng cao, có thể thất bại, mà hấn lại ở ngay lúc không có bất kỳ người nào phát hiện tấn công Lục Dĩnh.” Tần Uyên đi đến phía sau đài phun nước, trên mặt đất có khăn tay đã tẩm thuốc mê và một con dao dính máu, hai vật này đã được đội pháp chứng thu thập kiểm tra, “Hung thủ ở chỗ này làm Lục Dĩnh hôn mê rồi dùng dao đâm cô ấy, sau đó ném cô ấy vào đài phun nước.”

Trần Mặc nói: “Camera không thể quay được chỗ này, đây là góc chết, tôi đã xem qua băng thu hình, không quay được hung thủ.”

Tần Uyên gật đầu nói: “Hung thủ rất to gan nhưng đồng thời cũng rất cẩn thận, hấn biết rất rõ khu vực quanh đây, nơi nào có camera, nơi nào camera không thể quay đến được, lần hành động này rõ ràng đã được lên kế hoạch kỹ lưỡng. Nhưng hấn lại nhắn tin báo trước cho cảnh sát, chúng ta không thể loại trừ khả năng từ đầu hung thủ đã muốn hấp dẫn nhiều cảnh sát đến để ám sát cảnh sát.”

Anh nhíu mày, giọng nói trầm hơn: “Hơn nữa còn chỉ gửi cho đội Điều Tra Đặc Biệt chúng ta, lại đâm bạn gái của Triệu Cường bị thương.” Nếu như vậy, ngay từ đầu vụ án này là nhằm vào chúng ta sao? Tuy Tần Uyên không nói ra câu cuối cùng nhưng biểu hiện lo lắng hiện rõ trên gương mặt anh.

Mộc Cửu nhìn hồ nước toàn là máu loãng trong lòng cũng mơ hồ bất an, cô luôn cảm thấy tất cả chỉ là mới bắt đầu.

Mà bất an trong lòng Mộc Cửu nhanh chóng được Lam Tiêu Nhã chứng thực qua một cuộc gọi.

“Đội trưởng, không xong rồi, anh Tổng, anh Tổng chết rồi.” Bên đầu dây bên kia, Lam Tiêu Nhã nghẹn ngào khóc.

Tần Uyên nghe xong liền khiếp sợ, “Cô nói gì? Tiêu Nhã, bây giờ cô đang ở đâu?”

Lam Tiêu Nhã: “Tôi, tôi đang ở trong cục.”

Tần Uyên trấn an nói: “Đừng lo, chúng tôi lập tức trở về.”

Sau khi cúp điện thoại, ba người nhanh chóng trở về cục, vừa vào phòng đã thấy vẻ mặt lo lắng của Thạch Nguyên Phi và Lam Tiêu Nhã.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lam Tiêu Nhã vừa khó chịu vừa lo lắng, vừa nói vừa khóc: “Thi thể của anh Tống bị đưa về cục thì tôi mới biết, nhưng làm sao bây giờ, tôi không liên hệ được với chị Mi, điện thoại chị ấy không gọi được, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Thạch Nguyên Phi ở bên cạnh, lo lắng nói: “Đội trưởng, hơn nữa vụ án này không do chúng ta phụ trách, họ nói sẽ giao lại cho đội Hình Sự.”

“Mọi người đừng nóng vội, Lam Tiêu Nhã tiếp tục liên hệ với chị Mi, Trần Mặc đến nhà chị Mi xem thế nào, tôi đến gặp đội trưởng đội Hình Sự.”

Mộc Cửu đi theo Tần Uyên đến phòng làm việc đội Hình Sự, đội trưởng đội Hình Sự Cao Vũ Tường thấy Tần Uyên đến, vẻ mặt khó xử, dường như đã đoán được mục đích mà Tần Uyên đến.

“Đội trưởng Tần.”

“Đội trưởng Cao, lần này người bị hại là chồng của cảnh sát Hồng trong đội tôi phải không?”

Cao Vũ Tường gật đầu, nếu Tần Uyên đã biết thì anh cũng không cần che giấu, “Không sai, bây giờ đang nghiệm thi.”

“Đội trưởng Cao, vụ án này có thể cho chúng tôi tham gia điều tra không, người bị hại là người thân của thành viên trong đội chúng tôi, chúng tôi hy vọng có thể mau chóng tìm được hung thủ.”

Cao Vũ Tường liền lắc đầu, “Sợ là không được.”

“Tôi có thể xin phép với cục trưởng.”

“Đội trưởng Tần, không phải vấn đề này.”

Lúc này, một đội viên của đội Hình Sự vào báo cáo với Cao Vũ Tường: “Đội trưởng, đối tượng tình nghi đã vào phòng thẩm vấn.”

Cao Vũ Tường liếc mắt nhìn Tần Uyên, hướng đội viên của mình nói: “Được, tôi sẽ lập tức đến.”

Tần Uyên liền nói: “Đã có đối tượng tình nghi?”

Cao Vũ Tường thở dài: “Nói thật cho anh biết, đội trưởng Tần, người bị tình nghi là cảnh sát Hồng.”

“Sao có thể? Người bị hại là chồng của chị ấy! Đội trưởng Cao, chị ấy không thể nào giết chồng mình.”

Cao Vũ Tường mặt lạnh nói: “Đội trưởng Tần, không thể vì cô ấy là đội viên của mọi người mà mọi người mù quáng cho rằng chuyện đó không thể xảy ra, chúng ta nói chuyện bằng chứng cứ, trước khi điều tra rõ ràng thì cô ấy vẫn là đối tượng tình nghi, mọi chuyện đều có thể sẽ thay đổi, lúc nay chúng tôi chỉ có thể làm theo nguyên tắc. Xin lỗi tôi muốn đến phòng thẩm vấn.”

Tần Uyên tựa lưng vào vách tường ngoài hành lang, ngực như bị đè ép bởi một tảng đá lớn, cảm giác như không thể thở được, bạn gái của Triệu Cường còn đang trong phòng cấp cứu, chồng của Hồng Mi đã chết, bây giờ Hồng Mi lại là người bị tình nghi, bị những người khác thẩm vấn.

Bỗng nhiên bàn tay bị một bàn tay nhỏ nắm lấy, anh quay đầu thấy Mộc Cửu đang ngẩng đầu lẳng lẳng nhìn anh.

Tần Uyên thở dài, “Đi thôi, chúng ta đi tìm hung thủ.”

Đầu tiên là gửi tin nhắn cho mọi người trong đội nhưng không thể tìm được chủ nhân của số điện thoại đó, mà sắc mặt Trần Mặc khi ở nhà Hồng Mi về cục cũng không tốt lắm, “Đội trưởng, nhà chị Mi bị niêm phong để điều tra, hiện tại cũng không hỏi được thông tin gì.”

“Hiện giờ chỉ biết là anh Tống bị bắn ở bãi đỗ xe dưới tầng hầm của quán bar mà lúc đó chị Mi cũng ở tại hiện trường.”

“Vậy là họ đang ở cùng nhau?”

“Tại sao họ lại đến quán bar?” Họ không gặp được Hồng Mi, lại không có manh mối nào, tất cả mọi chuyện như sương mù dày đặc, họ chỉ có thể nhìn từ bên ngoài, không đoán ra được chân tướng.

“Bãi đỗ xe dưới tầng hầm thường có camera theo dõi, có thể đã quay được quá trình xảy ra vụ án, có thể còn quay được hung thủ nữa.”

Nhưng vấn đề là họ không có quyền giải quyết vụ án này, chỉ có thể chờ đợi mà thôi.

Lam Tiêu Nhã cầm điện thoại chạy vội vào phòng, vẻ mặt vui mừng, “Đội trưởng, Đường Dật gọi về nó Lục Dĩnh đã cấp cứu xong, đã qua giai đoạn nguy hiểm, chỉ là bây giờ vẫn còn hôn mê.”

“Thật tốt quá.” Mọi người đều thở dài.

“Thạch Đầu và Trần Mặc hai người tiếp tục xem camera ở công viên, tìm ra người khả nghi, tôi đến đội Hình Sự một lần nữa.” Tần Uyên rất lo lắng tình huống của Hồng Mi.

Lần thứ hai thấy Tần Uyên, Cao Vũ Tường lắc đầu nói: “Đội trưởng tần, chúng tôi đã nắm được chứng cứ quan trọng, chứng minh rằng cảnh sát Hồng rất có thể là hung thủ, Ở bãi đỗ xe dưới tầng hầm của quán bar, camera đã quay được quá trình diễn ra vụ án, tuy hung thủ đưa lưng về phía camera nhưng qua hình ảnh có thể thấy đó là phụ nữ, hơn nữa sau khi điều tra, ở hiện trường chúng tôi tìm được khẩu súng đã bắn Tống Ảnh Thừa, là súng của cảnh sát Hồng.”

Nhiều chứng cứ xuất hiện trước mắt của họ khiến Tần Uyên trầm mặc, không nói nên lời.

“Sao có thể chứ? Quan hệ của chị Mi và anh Tống vốn rất tốt mà.”

“Mấy ngày trước, có hàng xóm còn nghe họ cãi nhau.”

Lam Tiêu Nhã vội nói: “Vợ chồng cãi nhau cũng bình thường thôi mà.”

“Vậy cảnh sát Hồng có nói qua với mọi người việc chồng của cô ấy ngoại tình không?”

“A? Cái gì?” Lam Tiêu Nhã mở to hai mắt, bộ dạng không thể tin được.

Tần Uyên đề nghị: “Đội trưởng Cao, có thể cho chúng tôi gặp cảnh sát Hồng một chút được không?”

“Việc này...”

“Đội trưởng Cao có thể ở bên cạnh, chúng tôi chỉ muốn biết một chút về tình hình của cô ấy.”

Cao Vũ Tường suy nghĩ chút liền gật đầu đồng ý.

Tần Uyên quay lại nói với Mộc Cửu: “Mộc Cửu, cùng đội trưởng Cao vào gặp chị Mi đi.”

Mộc Cửu theo Cao Vũ Tường vào phòng thẩm vấn, Hồng Mi đang ngồi, vẻ mặt tiêu tụy, chết lặng nhìn bàn, không có chút động tĩnh.

Mộc Cửu nhẹ nhàng lên tiếng: “Chị Mi.”

Lúc này Hồng Mi mới có phản ứng, cô từ từ ngẩng đầu lên nhìn Mộc Cửu, nước mắt dường như muốn rơi xuống, cô mở miệng, nức nở nói: “Mộc Cửu.”

Cô cắn môi cười khổ nói: “Anh ấy ngoại tình, chị đã phát hiện ra rồi, nhưng anh ấy không nói lời nào, chị vẫn chịu đựng, chị không nói cho ai biết hết, chị không muốn mất đi gia đình này nhưng hiện giờ anh ấy đã chết.” Cô nhắm mắt lại khóc nức nở, từ khi biết việc chồng mình ngoại tình cô vẫn không thể chấp nhận được nhưng vì con mình, vì cô vẫn còn tình cảm với anh ấy nên cô vẫn muốn vờ hỏi, nhưng bây giờ anh ấy đã chết rồi, mà mình lại trở thành người bị tình nghi.

Cô mở mắt, nhìn Mộc Cửu nói: “Mộc Cửu, chị không giết anh ấy.”

“Em biết.” Mộc Cửu tiến lên nắm vai Hồng Mi, “Em biết, chị Mi, tội em sẽ tìm ra hung thủ.”

30. Chương 29

Editor: Hachonie

Ai đang run rẩy trong bóng tối.

Thấy Mộc Cửu đi ra, Lam Tiêu Nhã lo lắng hỏi: “Chị Mi sao rồi?”

Mộc Cửu lắc đầu: “Chị ấy đau lòng lắm.”

“Tên Tổng chết tiệt...” Lam Tiêu Nhã vốn muốn chửi rửa tên bại hoại Tổng Ảnh Thừa nhưng dù trước đó có làm gì sai thì người cũng đã chết rồi, cũng không tiện oán trách, vì vậy lời đến miệng lại phải nuốt xuống, biến thành, “Tên hung thủ chết tiệt!”

Ba người về phòng làm việc, Thạch Nguyên Phi và Trần Mặc đã có phát hiện mới, “Đội trưởng, mọi người nhìn người đang đội nón này, mặc dù camera ở đài phun nước không quay được hẳn nhưng một camera khác ở gần đó lại quay được, hẳn xuất hiện vừa đúng sau 2 phút khi Lục Dĩnh bị đâm, Hơn nữa, những camera gần đó đều có quay thấy lưng của hắn hoặc khi hắn cúi đầu, không có bất kỳ camera nào quay mặt hắn, rõ ràng là rất quen thuộc với vị trí đặt camera.”

Trần Mặc nói: “Hơn nữa đó là người phụ nữ.”

“Phụ nữ?” Lam Tiêu Nhã bất ngờ nói, “Hung thủ là phụ nữ?”

“Đội trưởng, chúng tôi còn đến xem camera của bãi giữ xe dưới tầng hầm, cũng có một phát hiện lớn.” Thạch Nguyên Phi nói rồi lấy đoạn băng chiếu lên màn hình.

Camera chính giữa đầu tiên xuất hiện một chiếc xe, xe dừng ở chỗ đậu xe, người đầu tiên bước xuống là một người đàn ông, chính là Tổng Ảnh Thừa, từ chỗ ghế phụ cũng có một người bước xuống xe, hai người một trước một sau cùng đi, đột nhiên Tổng Ảnh Thừa quay đầu lại, đúng lúc này, người phía sau đột nhiên bắn một phát vào ngay tim Tổng Ảnh Thừa, Tổng Ảnh Thừa ngã xuống đất, người kia tiến đến kiểm tra mạch đập, xác nhận hắn đã chết thì liền rời khỏi hiện trường.

Làm cho mọi người ngạc nhiên là ngoại trừ hung thủ là nữ mà người phụ nữ đó và người ở công viên Phương Hoa đâm Lục Dĩnh bị thương ăn mặc giống nhau như đúc.

Lam Tiêu Nhã kinh hãi: “Sao lại như vậy, quần áo họ lại giống nhau như vậy!”

Thạch Nguyên Phi quay lại nhìn họ nói: “Không chỉ quần áo, tôi dùng phần mềm kiểm tra thử, hai người đó vóc dáng, chiều cao cũng hoàn toàn giống nhau, có thể nói hai người là một.”

Tần Uyên nhìn thời gian trên màn hình nói: “Tổng Ảnh Thừa bị giết vào đúng 5 giờ.”

Một người ở công viên Phương Hoa đâm Lục Dĩnh bị thương, một người khác đến quán bar giết Tổng Ảnh Thừa, hơn nữa là trong cùng một thời gian, họ không thể nào là cùng một người, tại sao hai người này lại giống nhau như vậy?

Mộc Cửu: “Hôm nay chị Mi cũng mặc quần áo giống như vậy.”

Thạch Nguyên Phi buồn rầu nắm lấy tóc mình, “Trời ơi, tệ nhất là thân hình chị Mi cũng giống với hai cô gái đó, hơn nữa lúc đó chị Mi đang ở quán bar, đội Hình Sự bởi vì lý do này mới bắt chị Mi nhanh như vậy, chúng ta không có cách nào khác trừ khi chứng minh được người phụ nữ giết anh Tổng và chị Mi không phải cùng 1 người.”

Tần Uyên chỉ vào màn hình nói: “Mọi người nhìn đi, người phụ nữ bắn chết Tổng Ảnh Thừa có đeo bao tay, rõ ràng là không muốn để lại bất kỳ dấu vân tay nào, nhưng cô ấy lại tùy tiện để lại khẩu súng ở hiện trường, rõ ràng là muốn mọi người phát hiện ra cây súng, xem ra tất cả được chuẩn bị để hãm hại chị Mi.”

Một là Tổng Ảnh Thừa biết cô ta, hai là hoàn toàn không đề phòng cô gái này, chắc chắn quan hệ của họ không đơn giản.

Tần Uyên nói tiếp: “Người phụ nữ này có thể là tình nhân của Tống Ảnh Thừa, hơn nữa cô ấy và người đâm Lục Dĩnh bị thương có quen biết, trên đời này không có chuyện trùng hợp như vậy.”

Lam Tiêu Nhã khó hiểu hỏi: “Giết anh Tống để hãm hại chị Mi thì có thể giải thích nhưng sao ngay lúc đó lại để một người phụ nữ khác đi công viên ám sát? Để đánh lạc hướng sự chú ý của chúng ta sao?”

Tần Uyên trầm giọng nói: “Họ đã lên kế hoạch trước, ngoại trừ đánh lạc hướng chủ ý của chúng ta họ còn chọn công viên gần nhà hàng mà Triệu Cường đến ăn.”

Trần Mặc nói: “Nói vậy là người phụ nữ kia đã theo dõi Triệu Cường?”

Tần Uyên cau mày nói: “Hơn nữa, rất có thể nhà hàng mà Triệu Cường và Lục Dĩnh đến là do họ sắp đặt.”

Thạch Nguyên Phỉ nghe xong đột nhiên nghĩ đến điều gì, mở to hai mắt nói: “Đội trưởng, anh nói vậy thì tôi nhớ ra rồi, Triệu Cường đến nhà hàng đó là do cậu ấy có phiếu trúng thưởng, là một bữa ăn miễn phí, lẽ nào?”

“Tiêu Nhã, gọi điện cho Đường Dật nói cậu ta hỏi Triệu Cường việc trúng thưởng là như thế nào?”

Lam Tiêu Nhã lấy điện thoại di động ra, “Được, tôi lập tức gọi.”

Một lát sau, Lam Tiêu Nhã cúp điện thoại, “Đội trưởng, Triệu Cường nói sáng sớm hôm nay nhận được một tin nhắn nói cậu ta trúng một phiếu trúng thưởng, một bữa ăn miễn phí tại nhà hàng, hơn nữa gọi điện hỏi thăm thì có một người phụ nữ nhận. Tin nhắn mà cậu ta nhận được đã gửi qua đây, còn có tình hình của Lục Dĩnh bây giờ đã ổn định, ngày mai có thể tỉnh, Triệu Cường sẽ ở lại chăm sóc.”

Thạch Nguyên Phỉ lắc đầu nói: “Chỉ là một dây số. Nói như vậy là họ đã nhắm vào đội Điều Tra Đặc Biệt chúng ta? Còn lên kế hoạch đầy đủ? Rốt cuộc họ là ai?”

“Bất kể họ là ai chúng ta cũng sẽ bắt được họ.” Tần Uyên nhìn đồng hồ rồi nhìn biểu hiện mệt mỏi trên mặt Lam Tiêu Nhã, nói: “Đã trễ rồi, Tiêu Nhã cô về nghỉ ngơi đi.”

Lam Tiêu Nhã lắc đầu: “Tôi đến bệnh viện thăm Lục Dĩnh để xem có giúp được gì không.”

Trần Mặc nói: “Đội trưởng, để tôi đưa cô ấy đi.”

Có Trần Mặc đi cùng, Tần Uyên cũng an tâm hơn, “Được, hai người cẩn thận.”

Sau khi họ rời đi, Tần Uyên nói với Thạch Nguyên Phỉ: “Thạch Đầu, có thể điều tra được tình nhân của Tống Ảnh Thừa là ai không?”

“Tình nhân của Tống Ảnh Thừa không rõ danh tính là ai, nhưng tôi xem được vài tin nhắn của Tống Ảnh Thừa, hẳn gọi cô ta là Tiểu Giác, những tin khác thì không có.”

“Tiểu Giác, hai người phụ nữ.” Mộc Cửu nói thầm, đột nhiên mở to hai mắt nói: “Sinh đôi, họ là sinh đôi.”

=====

Sau khi thăm Lục Dĩnh, Lam Tiêu Nhã và Trần Mặc ra khỏi bệnh viện, Lam Tiêu Nhã nói: “Anh Mặc, anh về nhà đi, tôi tự đón xe về là được rồi.”

Trần Mặc kiên trì từ chối: “Không được, tôi đưa cô về sau đó đến bệnh viện đón Đường Dật.”

Lam Tiêu Nhã thấy Lục Dĩnh và Triệu Cường mà đau lòng, không muốn cự tuyệt nữa.

Trần Mặc lái xe đến nhà Lam Tiêu Nhã, sau khi dừng xe, Lam Tiêu Nhã nói với Trần Mặc: “Cảm ơn anh Mặc, em lên trước đây.”

“Ngủ ngon.”

“Ừ, anh đi đường cẩn thận.”

Lam Tiêu Nhã xuống xe, mang theo túi đi đến cửa, từ trong túi lấy ra chìa khóa, chuẩn bị mở cửa thì phía sau có âm thanh cửa giày cao gót, ban đêm ở ban công đặc biệt yên tĩnh, mùi nước hoa nhàn nhạt bay đến mũi cô, cô đột nhiên nghĩ đến hai hung thủ đều là phụ nữ thì đột nhiên thân thể cứng đờ, lập tức xoay người.

Dựa vào ngọn đèn, cô thấy rõ người phụ nữ phía sau và quần áo trên người cô ấy, cô liền mở to hai mắt.

“A!”

Lam Tiêu Nhã hét lớn làm Trần Mặc vừa đi không bao xa nghe được, anh lập tức dừng xe, cầm súng chạy về phía nhà Lam Tiêu Nhã.

Thấy cảnh tượng trước mắt, Trần Mặc gọi: “Tiêu Nhã!”

“Ồ, lại thêm một người.” Người phụ nữ mang giày cao gót để con dao trên cổ Lam Tiêu Nhã, cười nhìn Trần Mặc ở cách đó không xa, gương mặt cô ta đẹp tinh xảo, đôi môi mọng đỏ rực như lửa đặc biệt làm tôn lên vẻ đẹp của cô.

Trần Mặc chìa súng về phía cô ta, lớn tiếng nói: “Mau thả cô ấy ra!”

Người phụ nữ đó một chút hoảng hốt cũng không có, nhìn Trần Mặc nói: “A, tôi nhớ rồi, anh là Trần Mặc.”

Trần Mặc không nghĩ đến người phụ nữ này lại biết tên mình, “Cô là ai? Lục Dĩnh là do cô đâm bị thương?”

Người phụ nữ cười lớn, thản nhiên thừa nhận, “”Đúng vậy, không sai, là tôi đâm cô ấy bị thương, ba nhất đó, nhưng nghe nói cô ấy còn chưa chết, đúng là mạng lớn.”

Thấy vẻ mặt Lam Tiêu Nhã trắng bệch, Trần Mặc nói với cô gái kia: “Cô mau chóng thả cô ấy ra, nếu không tôi sẽ nổ súng.”

Người phụ nữ lại cười, châm chọc nói: “Nổ súng? Anh không dám đâu, bản thân anh cũng biết mà. Còn nhớ không, lần trước anh cũng từng gặp tình huống giống như vậy, nhưng lúc đó anh bị lạc đạn, tôi nhớ không nhầm thì người bị hại lúc đó là em gái của anh, thế nào, anh muốn để cho Lam Tiêu Nhã thử cảm giác đau khổ giống em gái anh sao?”

Những đau xót trong lòng bị người phụ nữ đó khơi dậy, cảnh tượng đó lại một lần nữa hiện lên trong đầu anh, Trần Mặc cắn chặt răng, nỗ lực giữ chặt súng không hề rung tay.

Người phụ nữ cười nói, môi đỏ mọng hé mở, nói rõ ràng từng chữ: “Trần Mặc, anh không nổ súng đâu.”

Những lời này tựa như lời nguyền, anh nhìn tay mình, hai mắt đỏ lên, vì sao, vì sao anh không nổ súng!

Lúc này đột nhiên Lam Tiêu Nhã phát hiện có người phía sau Trần Mặc, hô lớn: “Anh Mặc! Cẩn thận phía sau!”

Lúc này đang căng thẳng nên Trần Mặc không chú ý phía sau lưng mình có người, nghe thấy Lam Tiêu Nhã la lên liền nhanh chóng quay đầu.

“Anh Mặc!” Tiếng gọi của Lam Tiêu Nhã trong đêm đặc biệt bi thương.

Người phụ nữ đánh ngất Trần Mặc chỉnh lại tóc mái của mình, nhìn Trần Mặc dưới đất lắc đầu, lộ ra vẻ mặt khổ sở, “Chậc chậc, trước đó em còn rất thưởng thức hấn, vào lúc này mà lại không nổ súng.”

“Thế nào, muốn chị bị bắn chết à.”

“Sao có thể chứ, dù hấn có bắn em cũng sẽ đứng ra đỡ cho chị.”

Người phụ nữ dùng dao bắt cóc Lam Tiêu Nhã khẽ cười, đánh ngất Lam Tiêu Nhã rồi vác lên vai, đến trước mặt em mình, “Nhiệm vụ hoàn thành, đi về nào em gái.”

“Được, chị thân yêu.” Hai người có vẻ mặt giống hệt nhau đồng thời lộ ra nụ cười đẹp như nhau.

31. Chương 30

Editor: Hachonie

Ai đang tìm kiếm trong bóng tối.

Trần Mặc được đưa đến bệnh viện nơi Lục Dĩnh đang nằm, Tần Uyên và Mộc Cửu chạy đến, Trần Mặc đã được băng bó vết thương mà Đường Dật đang ngồi bên cạnh anh.

Anh ta chống một tay lên trán, tay kia rũ xuống một bên, chắc là đang run.

“Trần Mặc, cậu sao rồi.”

Đường Dật trả lời thay anh: “Đội trưởng, bác sĩ nói không sao, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe.” Bởi vì không được nghỉ ngơi cộng thêm lo lắng nên sắc mặt anh tái nhợt không chút huyết sắc.

Trần Mặc cúi đầu, hối hận nói: “Đội trưởng, đều là lỗi của tôi, Tiêu Nhã bị bắt ngay cả nổ súng ta tôi cũng không dám, tôi...”

Tần Uyên vỗ vai anh, “Trần Mặc, không phải lỗi của cậu, cậu không cần tự trách.”

“Là 2 người, là hai người phụ nữ, họ đã ám sát Lục Dĩnh và giết Tống Ảnh thừa.”

Mộc Cửu nói: “Họ là hai chị em làm nghề sát thủ.”

Đường Dật có chút bất ngờ, nhìn cô nói: “Mộc Cửu, cô biết họ à?”

“Người chị tên Cố Tây Hàm, em gái là Cố Tây Giác, từ 14 tuổi bắt đầu giết người, họ không quan tâm đến tiền, nhưng chỉ cần họ có hứng thú với ủy thác đó thì sẽ nhận, bất luận là ủy thác gì.”

Đường Dật mở to miệng, “Nói vậy là còn có người ủy thác họ, người thuê sát thủ là ai? Sao lại làm như vậy?”

“Lần hành động này bắt đầu từ mấy tháng trước, họ điều tra chúng ta đã lâu, cho nên biết rõ mỗi người chúng ta từ chuyện quá khứ, kể cả nhược điểm mỗi người, khi kế hoạch được lên họ lập tức hành động, từ việc đâm Lục Dĩnh bị thương đến giết chết Tống Ảnh Thừa để hãm hại chị Mi, cuối cùng là bắt cóc chị Tiêu Nhã.”

Đường Dật hỏi: “Vậy chúng ta làm sao tìm được chị Tiêu Nhã.”

“Bắt cóc chị Tiêu Nhã là để làm con tin, rõ ràng là họ đã hoàn thành nhiệm vụ, hiện giờ chị Tiêu Nhã đã được giao cho người ủy thác, muốn biết được người ủy thác thì phải tìm ra hai người kia trước, mà để tìm họ chỉ có duy nhất một cách là để họ làm việc cho chúng ta.”

Đường Dật hiểu rõ nói: “Vậy là chúng ta phải làm người ủy thác, bảo họ đi giết người sao?”

Mộc Cửu gật đầu: “Họ sẽ không dễ dàng xuất hiện, chỉ khi nào đi giết người mới lộ diện nên chúng ta cần một người để dẫn dụ họ ra.”

Trần Mặc ngẩng đầu, gương mặt kiên quyết nói: “Để tôi làm.”

Mộc Cửu lắc đầu: “Không phải ai ủy thác họ cũng nhận nhưng nếu là giết tôi họ chắc chắn sẽ nhận.”

Tần Uyên vừa nghe lập tức bác bỏ, họ đã thiếu người lắm rồi nên không muốn mạo hiểm thêm bất kỳ ai nữa, “Nếu để em thì quá mạo hiểm.”

Mộc Cửu nhìn anh, kiên trì nói: “Em là người thích hợp nhất, trước giờ hai chị em họ chưa thất bại nhiệm vụ nào, ngoại trừ một lần duy nhất, chính là em, nên nếu là giết em thì chắc chắn họ sẽ nhận.”

Tần Uyên trầm mặc không nói, trong lòng còn đang suy tính xem nên làm thế nào có thể giảm bớt sự nguy hiểm nhất.

“Không phải có mọi người bảo vệ cho em sao? Anh luôn ở bên cạnh em, họ sẽ không thể gây tổn hại đến em được.”

Tần Uyên chăm chú nhìn cô một lát rồi nói: “Làm thế nào để liên lạc với hai chị em họ.”

“Dem thư ủy thác bỏ vào thùng thư trên đường lớn là được rồi.”

Sau khi gửi thư ủy thác, Mộc Cửu ngồi vào xe của Tần Uyên nói với anh: “Chở em đến bệnh viện tâm thần Vĩnh Hoa đi, em muốn đi thăm em trai em.”

“Em trai em?” Tần Uyên không ngờ Mộc Cửu có một người em trai hơn nữa còn ở bệnh viện.

“Đúng, em ruột, hơn nữa nó là em đưa vào bệnh viện.”

Vì sao? Trong lòng Tần Uyên muốn hỏi nhưng lại không nói ra miệng, Mộc Cửu lẳng lặng ngồi bên cạnh trả lời thắc mắc của anh, “Đem nó nhốt ở đó là vì em sợ.”

Tần Uyên nhẹ giọng nói: “Em đang bảo vệ cậu ta.”

“Đúng hơn là em sợ nó trở thành người mà em không thể khống chế được.”

“Vì vậy nên mới nhốt cậu ấy ở bệnh viện?”

Mộc Cửu nhìn cửa sổ nói: “Đợi em giải quyết hết mọi chuyện tôi sẽ thả nó ra.”

Tần Uyên dừng xe trước cửa bệnh viện tâm thần, quay đầu nhìn cô, “Mộc Cửu, không nên chịu đựng một mình.”

“Tần Uyên.” Mộc Cửu đột nhiên gọi anh, đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh, “Có phải anh đã quên lần đó hai chị em họ muốn giết em, anh chính là người đã cứu em.” Mộc Cửu nói rồi đưa mặt lại gần anh.

Tóc cô quét qua cổ Tần Uyên, cho đến khi trên mặt lưu lại cảm giác mềm mại, anh chợt nghe được giọng của Mộc Cửu truyền vào tai anh.

“Tần Uyên, cảm ơn anh.”

Sau khi Mộc Cửu xuống xe, Tần Uyên vẫn giữ tư thế vừa nãy, không hề nhúc nhích, không biết do lời nói của Mộc Cửu hay nụ hôn đột ngột vừa rồi, anh sờ sờ gò má có chút bất đắc dĩ nở nụ cười.

Mộc Cửu đi về phía trước, quay đầu nhìn sang hướng xe của Tần Uyên rồi lại quay đầu đi về phía bệnh viện.

“Chị tới rồi.”

Cậu bé đặt sách trong tay xuống, híp mắt nhìn cô, khóe miệng hơi cong lên, “Đến thả tôi ra ngoài?”

Mộc Cửu: “Chị đến là có việc.”

Hắn nhíu mày, hiếu kỳ hỏi: “Việc gì?”

“Cố Tây Hàm và Cố Tây Giác.”

“Là chị em họ? Họ muốn giết chị?” Thân thể hắn hơi hướng về phía trước, nhìn chăm chăm vào mắt cô nói: “Chị thả tôi ra ngoài, tôi giúp chị giải quyết họ.”

Mộc Cửu nhìn hắn, nói: “Chị tự làm.”

“Hừ.” Cậu bé ngả người về phía sau, khinh thường nói: “Có phải chị chết thì tôi có thể ra ngoài?”

Mộc Cửu suy nghĩ chút, “Có lẽ không thể.”

Nghe câu trả lời của cô, cậu bé cầm cuốn sách không che hết khuôn mặt không nhìn cô nữa.

Mộc Cửu thấy vậy cũng không miễn cưỡng, đứng lên dự định rời đi, “Sau khi giải quyết xong chuyện chị sẽ quay lại thăm em.”

“Chị!” Cậu bé đột nhiên gọi cô lại.

Mộc Cửu quay đầu nhìn hắn.

“Đừng chết!” Lòng ngực hắn đập phồng, vẻ mặt chăm chú: “Chị đừng chết!”

Mộc Cửu nhìn hắn chút, gật đầu.

Tần Uyên nhìn đồng hồ trên tay, Mộc Cửu đã vào đó hơn một tiếng rồi còn chưa đi ra, cô lại không có di động nên không có cách nào để liên hệ với cô được.

Chắc không xảy ra chuyện gì chứ? Ổn định bất an trong lòng, Tần Uyên suy nghĩ chút thì quyết định xuống xe vào bệnh viện, đi tới chỗ tiếp tân hỏi một nữ y tá, “Cho hỏi, một tiếng trước cô có thấy cô gái cao khoảng 1 mét 6, tóc hơi dài, thân hình trung bình, cô ấy thoát nhìn có chút lạ, tôi muốn hỏi...”

Không đợi anh nói xong, cô y tá kia liền nói: “A, tôi biết anh muốn hỏi ai rồi.”

Tần Uyên lo lắng hỏi: “Cô ấy rời bệnh viện rồi sao?”

“Đúng vậy, khoảng nửa tiếng trước đã đi rồi.”

Nửa tiếng trước đã đi rồi? Tần Uyên đột nhiên nhớ lại hành động và lời nói của Mộc Cửu trước khi rời đi có chút kỳ lạ, “Chết tiệt.” Anh ảo não nắm tóc, vừa đi ra ngoài vừa gọi cho Thạch Nguyên Phi, “Thạch Đầu, lập tức xem camera gần bệnh viện Vĩnh Hoa, không tìm thấy Mộc Cửu.”

Mộc Cửu một mình đi trên con đường nhỏ vắng người, đột nhiên, một chiếc xe màu đen chạy đến chỗ cô, Mộc Cửu không né tránh, ánh mắt chuyên chú nhìn vào chiếc xe đang đến gần.

Xe cách cô rất gần mới dừng lại, gần đến mức cô có thể cảm nhận được nhiệt độ của xe và mang theo một cơn gió nhẹ.

Rất nhanh có một người phụ nữ xinh đẹp lộng lẩy, từ trên xe bước xuống, cô ấy đi giày cao gót, nhìn Mộc Cửu cười, môi đỏ mọng nói, “Bảo bối, đi một mình à.”

32. Chương 31

Editor: Hachonie

Ai hôn môi trong bóng tối.

Rất nhanh có một người phụ nữ xinh đẹp lộng lẩy, từ trên xe bước xuống, cô ấy đi giày cao gót, nhìn Mộc Cửu cười, môi đỏ mọng nói, “Bảo bối, đi một mình à.”

Mộc Cửu không chút hoảng hốt, bình tĩnh đứng nhìn Cố Tây Hàm nói: “Cô cũng vậy thôi.”

Cố Tây Hàm khoanh tay trước ngực, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên cánh tay, cô ta vẫn vui vẻ nhìn Mộc Cửu: “Bảo bối, sao gấp gáp tìm đường chết vậy?”

Mộc Cửu bình tĩnh nói: “Lần này người ủy thác các cô là ai?”

Cố Tây Hàm nhú mày, cười khê, “A? Muốn cứu Lam Tiêu Nhã? À à, Tiểu Cửu của chúng ta đúng là cô bé trọng tình trọng nghĩa, đúng là giống cái cậu tên gì đó trước kia nha.” Tay cô xoa xoa cằm của mình, nhú mày, tựa như đang suy nghĩ tên của người đó.

Ánh mắt của Mộc Cửu trở nên lạnh lẽo: “Hứa Vĩ, anh ấy tên Hứa Vĩ.”

“A, đúng rồi, cậu ấy là người đầu tiên chị em chúng tôi giết.” Cố Tây Hàm dần thu hồi vẻ mặt tươi cười, ánh mắt lạnh nhìn Mộc Cửu: “Nhưng làm sao bây giờ, tôi không có cách nào nói cho cô biết, hướng hồ có nói cho cô biết cũng vô ích, bởi vì cô không còn mạng.” Cô ta nhìn Mộc Cửu chuyên chú, nặng nề nói hai chữ cuối cùng, đồng thời nhanh chóng rút ra hai con dao cắm ở thắt lưng, hướng về phía Mộc Cửu mà đâm đến.

Mộc Cửu ngã ra sau thoát được, hai con dao sắc nhọn hướng vào hai bên cổ cô đâm đến, trong nháy mắt, tóc cô bay lên nên bị cắt đi một khúc.

Một nhát không có kết quả, tay Cố Tây Hàm nhanh chóng, dứt khoát chém về phía Mộc Cửu tựa như muốn ngay lập tức lấy mạng của cô, Mộc Cửu lui về phía sau, tay mảnh khảnh bắt lấy cổ tay của Cố Tây Hàm,

một tay kia như con dao chặt mạnh xuống tay của Cố Tây Hàm, cô ta bị đau liền buông lỏng tay ra, con dao bị rơi xuống đất, phát ra âm thanh rõ ràng.

Cố Tây Hàm cắn chặt răng, gương mặt xinh đẹp không còn bình tĩnh như trước, “A!” Cô ta trừng mắt, muốn dùng con dao còn lại đâm về phía Mộc Cửu, con dao kia vừa đâm về phía Mộc Cửu, cách cô vài tấc thì bị một lực mạnh mẽ cản lại.

Dao sắc nhọn đâm sâu vào bàn tay Mộc Cửu, máu tươi túa ra, bắn lên mặt Mộc Cửu.

“Cô!” Cố Tây Hàm không tin nhìn mặt Mộc Cửu, không nghĩ đến Mộc Cửu dám dùng tay đỡ con dao kia, mà mặt Mộc Cửu đen nhánh nhìn cô ta, cho dù bị như vậy nhưng vẻ mặt cô vẫn như là không có chút cảm giác đau đớn nào.

Cho dù Cố Tây Hàm bị ánh mắt đó trấn áp nhưng cô ta vẫn muốn rút con dao trong tay Mộc Cửu ra nhưng Mộc Cửu nắm rất chặt, đồng thời dùng chân gạt chân của Cố Tây Hàm, làm cho cả người cô ta xoay chuyển, mặt bị áp chế hướng xuống đất, đầu Cố Tây Hàm đụng vào mặt đất, cổ tay trái của cô ta bị kiềm giữ, cô ta buông con dao dính máu trong tay ra.

Mộc Cửu nhíu mày, cô lấy con dao đặt trên cổ Cố Tây Hàm, chậm rãi nói: “Biết vì sao cô đánh không lại tôi không? Trong lòng cô luôn muốn giết tôi chết nhưng tôi lại muốn tìm mọi cách để sống sót, do vậy nên tôi mới mạnh mẽ hơn cô.”

“Cố Tây Hàm, năm đó Hứa Vĩ vì tôi mà chết, vậy nên tôi không thể chết như vậy.”

Cô ta cười giễu cợt, “Vậy là cô muốn giết tôi để báo thù cho anh ta? Đúng là một cơ hội tốt, ha ha.”

“Tôi sẽ không giết...” Mộc Cửu chưa nói dứt lời, đột nhiên trên cổ cô bị một sợi dây xích trói chặt, cả người Mộc Cửu bị ngã ra phía sau.

“Khốn khiếp, dám làm chị tôi bị thương!” Cố Tây Giác đến siết chặt sợi dây trên cổ Mộc Cửu, hai mắt đỏ rực, cả người tức giận, không chú ý đến con dao dính đầy máu trong tay Mộc Cửu.

“A!” Cố Tây Giác mất lý trí hét một tiếng, cô ta mở to miệng cúi đầu nhìn con dao đâm vào bụng mình, đau đớn quỳ trên mặt đất.

Mộc Cửu cởi sợi dây trên cổ, chiếc cổ trắng trẻo hiện lên một vòng màu đỏ, cô tựa như không biết, tay rút con dao trên bụng Cố Tây Giác ra, máu cũng từ đó chảy ra, Cố Tây Giác quỳ rạp trên mặt đất.

“Em à!” Trên trán Cố Tây Hàm đầy máu, cô ta cầm con dao cố gắng đứng lên, muốn tấn công Mộc Cửu lần nữa.

Mộc Cửu nhìn cô ta xông tới, kéo tóc Cố Tây Giác qua, để nửa người cô ta hướng lên trên, lấy dao để trên cổ cô ta im lặng nhìn Cố Tây Hàm.

Cả người Cố Tây Hàm run rẩy nhìn con dao trên tay Mộc Cửu, cuối cùng cũng dừng lại, “Mộc Cửu mau thả em gái tôi ra.”

“Chị ơi.” Cố Tây Giác vô lực gọi, cô ta khó khăn bịt chặt vết thương trên bụng, sắc mặt trắng bệch.

Cố Tây Hàm mắng: “Mau thả em gái tôi ra! Nếu không tôi sẽ cho cô sẽ cho cô chết rất thảm!”

Mộc Cửu bình tĩnh nhìn cô, “Chị Lục Dĩnh bị cô đâm 3 nhát, hiện tại một nhát đã ở trên người em cô, còn hai nhát nữa đúng không? Cô chịu, hay cô ấy chịu đây?”

Cố Tây Hàm nhìn em mình ngất đi, lại nhìn con dao trong tay mình, tay cầm dao đang run rẩy.

Mộc Cửu nhẹ giọng nói: “Đều do cô quyết định, tôi nói rồi, sẽ không giết hai cô.”

“Người thua làm giặc, tôi chịu thua.” Cố Tây Hàm cắn răng, nói xong thì đem con dao hướng vào bụng mình, trong nháy mắt máu tuôn ra nhuộm đỏ quần áo trên người, cô ta cố gắng đứng dậy, nhin đau nói hai chữ, “Một nhát.”

Cô ta thở hổn hển rút dao ra, rồi lại muốn đâm một lần nữa, Mộc Cửu đã mở miệng ngăn lại: “Chờ chút.”

Cô ta bỗng nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn Mộc Cửu.

Mộc Cửu hỏi: “Người ủy thác là ai?”

Cố Tây Hàm khó khăn nói: “Tôi chỉ biết hắn ký tên là F.L.”

Mộc Cửu gật đầu, hài lòng nói: “Thứ ba.”

Cô ta nhắm mắt, cười khổ, đâm vào người mình lần thứ hai.

Khi Tần Uyên và người của đội Hình Sự chạy đến thấy cảnh tượng như vậy, đội viên đội Hình Sự giật mình, đối tượng tình nghi tự đâm dao vào bụng mình, một người bị tình nghi khác đang ôm bụng ngã trên mặt đất mà cô bé này lại đứng bên cạnh mặt không chút biểu cảm.

Nhân viên y tế đưa Cố Tây Hàm và Cố Tây Giác lên xe cứu thương, đội trưởng đội Hình Sự Cao Vũ Tường nhìn Mộc Cửu nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Mộc Cửu bình tĩnh trả lời: “Hai người họ muốn giết tôi, tôi tự vệ nên đâm Cố Tây Giác một dao, còn Cố Tây Hàm, chắc là muốn tự sát.”

“...” Có quỷ mới tin lời cô.

Tần Uyên bên cạnh chăm chú nhìn Mộc Cửu, lúc này trên mặt cô dính chút máu, trên cổ có một vết hồng, mà tay cô thì lại đầy máu, từ ngón tay nhỏ giọt xuống đất.

Anh nhìn thẳng hướng Mộc Cửu đi đến, xung quanh tỏa ra sự tức giận, Mộc Cửu nhìn anh, nên không tự chủ lui về sau hai bước, lại bị Tần Uyên đuổi tay kéo áo trở về, anh không nói một câu, nhẹ nhàng bế cô lên, bước nhanh đến xe cứu thương gần nhất, đặt cô ngồi xuống, nói: “Bác sĩ, cô ấy bị thương.”

Nam bác sĩ trẻ tuổi nhìn vết thương trên tay Mộc Cửu, “A, vết thương sâu như vậy, còn là trực tiếp đâm vào, sâu hơn chút nữa chắc là phải chặt bỏ bàn tay này rồi.” Bác sĩ là người thẳng thắn thật thà, nghĩ gì nói đó, không kiêng kỵ điều gì.

Nhưng khi lời này vào tai Tần Uyên, ánh mắt anh nhìn Mộc Cửu càng thêm hung ác.

Mộc Cửu rụt cổ, nhỏ giọng nói: “Thật ra là không có gì, không đau.”

Tần Uyên lạnh lùng nhìn cô, trong người càng thêm tức giận, mắng cô, “Em im lặng cho anh, nếu còn nói nữa anh sợ sẽ tự mình bóp chết em đó!” Hai tay anh nắm chặt thành quyền, tựa như đang khống chế cơn giận của mình, trên đường đến đây, trong lòng anh rất khó chịu, anh không biết Mộc Cửu có xảy ra chuyện gì không, không biết cô ấy có an toàn không, lúc nhìn thấy cô đứng đó tay chảy đầy máu thì cảm giác như bản thân mình không thở được, anh không khống chế được bản thân, lấy sự an toàn và vui vẻ của cô là trách nhiệm của bản thân mình.

Mộc Cửu bĩu môi không nói.

Bác sĩ đang trị thương cho Mộc Cửu không chịu được, nghĩ vị cảnh sát này sao lại có thể mắng một cô bé quá đáng như vậy, “Này này, anh cảnh sát, cô ấy là người bị thương, anh còn ác độc đe dọa cô ấy, anh xem cô ấy bị thương nặng như vậy đã sợ hãi lắm rồi, nếu anh con mắng cô ấy như vậy, cô ấy sẽ sinh ra ám ảnh tâm lý, vết thương trên cơ thể có thể trị hết nhưng vết thương trong tâm hồn rất khó chữa trị.”

Tần Uyên tức giận đến mức trên trán nổi gân xanh nhưng không thể nói lại được câu nào.

Mộc Cửu quay đầu nhìn nam bác sĩ đang đắc chí, nam bác sĩ nhìn cô cười, dường như muốn nói cô không cần sợ.

Mộc Cửu nghĩ nam bác sĩ này là một người tài giỏi.

Sau khi ở bệnh viện băng bó vết thương, trên tay và trên cổ Mộc Cửu đều được quấn băng gạc, nhìn qua thì rất nghiêm trọng, tuy nhiên nếu nói nghiêm trọng thì phải nói đến hai chị em kia, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng nhưng vẫn còn hôn mê.

Tuy tay Mộc Cửu được chữa trị sẽ nhanh chóng hồi phục, không có vấn đề gì nhưng Tần Uyên vẫn rất tức giận, “Vì sao em đi một mình?”

Mộc Cửu cắn môi, “Em có thể tự giải quyết.”

Tần Uyên cau mày nhìn cô, “Tự giải quyết lại để bị thương.”

Mộc Cửu nói: “Vết thương nhỏ.”

Tần Uyên ấn vào ấn đường, “Em nói trước kia anh đã cứu em, em đối xử với người cứu mình như vậy sao, em có biết lúc không tìm thấy em anh lo lắng hoảng sợ thế nào không.”

“Xin lỗi.”

Tần Uyên nhìn đôi mắt to đen nhánh, vừa cảm thấy tức giận, vừa không biết nên làm gì, anh đưa tay che cặp mắt kia lại, tay phải nâng cổ cô lên để cô ngẩng đầu, từ từ cúi xuống hôn lên môi Mộc Cửu.

Bờ môi anh mềm mại phủ xuống, có chút trừng phạt, hung hăng cắn môi cô, đến khi trong miệng tràn đến mùi máu tươi, động tác của anh mới dịu dàng hơn.

Qua một hồi lâu, anh buông môi cô ra, nhưng vẫn gần gũi nhìn Mộc Cửu. Ánh mắt của cô nhìn anh có chút mơ màng, trên môi có giọt máu nhỏ, cô thở gấp, một lúc sau mới nói: “Đau.”

Tần Uyên lúng túng lấy tay vuốt vết thương trên môi cô.

Mộc Cửu sờ sờ cổ, “Đau cổ.”

“...Thật muốn bóp chết em.”

33. Chương 32

Editor: Hachonie

Ai đang tuyệt vọng trong bóng tối.

Trên tay Mộc Cửu quần băng gạc theo Tần Uyên trở về cục cảnh sát, Trần Mặc cũng từ bệnh viện trở về, Lục Dĩnh hiện tại đã tỉnh, tình hình đã ổn định, vì muốn bắt được kẻ chủ mưu sau vụ này nên Triệu Cường cũng trở về.

Tình nghi của Hồng Mi đã được rửa sạch, Tần Uyên thấy sức khỏe của cô không tốt nên để cô ở nhà nghỉ mấy ngày, chăm sóc con trai, cũng để xử lý chuyện hậu sự của Tống Ảnh Thừa.

Triệu Cường thấy tình trạng của Mộc Cửu thì càng hoảng sợ, trừng mắt nhìn tay cô, “Sao lại như vậy?”

Tần Uyên liếc Mộc Cửu một cái, trả lời: “Cô ấy một mình đi gặp Cố Tây Hàm và Cố Tây Giác.”

Triệu Cường mở to hai mắt, nổi giận quát: “Họ làm cô bị thương thành như vậy! Tôi kháo, hai cô ả đó thật đáng chết!”

Mộc Cửu thờ ơ vẫy tay, mặt không đổi nói: “Vết thương nhỏ, tôi đâm họ ba nhát.”

Triệu Cường sửng sốt chút, nghĩ đến việc Lục Dĩnh bị đâm ba dao, cảm động trong lòng, “Em gái Mộc Cửu, cảm ơn cô!”

Tần Uyên: “Em có hỏi được người ủy thác của Cố Tây Hàm và Cố Tây Giác không?”

Mộc Cửu: “Hắn ký tên là F.L.”

Triệu Cường nắm tóc, “F.L, tên viết tắt?”

Thạch Nguyên Phỉ lập tức dùng máy tính kiểm tra, “Tên viết tắt này trong cả nước có rất nhiều, ở thành phố chúng ta cũng không ít.”

Triệu Cường bĩu môi nói: “Nếu không phải tên viết tắt thì có thể là một ký hiệu nào đó?”

Đang nói, Đường Dật cầm một bao thư màu đỏ chạy đến, “Mộc Cửu cô có thư.”

Lúc này mà có người gửi thư chuyển phát nhanh cho Mộc Cửu, mọi người nhìn chăm chăm lá thư, Mộc Cửu tiếp nhận thư, trên bao thư viết hai chữ Mộc Cửu, cô nhìn thoáng qua liền biết chữ viết của ai.

Cô mở thư, trên trang giấy viết thư màu trắng là một nắm tóc màu cà phê.”

Đường Dật la lên: “Đây là màu tóc của chị Tiêu Nhã!”

Mộc Cửu mở thư ra đọc.

Tiểu Cửu thân yêu:

Đã lâu không gặp, không biết em còn nhớ bút tích của tôi không, hay đến tên tôi cũng quên rồi, nhưng tôi vẫn còn rất nhớ em, những vụ án của em tôi đều đặc biệt chú ý, tôi cũng rất hiểu người bên cạnh em, nhưng bọn họ không xứng đáng ở bên cạnh em, em với tôi là cùng một loại người, chỉ có tôi mới có thể hiểu em.

Tiểu Cửu, tôi ở một mình cũng lâu rồi, nên tôi mới mời đồng nghiệp của em đến làm khách, muốn gặp tôi sao, tôi ở trong quá khứ chờ em, em biết nên gặp tôi ở đâu mà.

F.L.

Tần Uyên nhìn Mộc Cửu hỏi: “Em biết người này sao?”

“Là bạn trước kia của em.” Mộc Cửu bình tĩnh trả lời, sau đó cầm bút dùng tay trái viết ‘M, T, L’, ‘F, H’, ‘F, L’, sau đó cô gạch hết những chữ F và L, sau đó viết xuống ‘T, M, H’, Mộc Cửu viết xong quay đầu nhìn họ, “Hắn tên là Đào Mẫn Hoài.”

“Em biết hắn ở đâu sao?”

“Ở nơi ở trước đây của em, một thế giới bên ngoài không có chút liên hệ đến xung quanh.” Mộc Cửu nhìn thư trong tay, một lúc sau nói: “Một nơi tăm tối.”

Lam Tiêu Nhã dần tỉnh lại, cô từ từ mở mắt, đèn phía trên có chút chói mắt, cô hé mắt, một lúc sau mới thích ứng được.

Vừa mở mắt cô nhìn thấy trần nhà màu trắng với 1 ngọn đèn, ánh sáng có chút ngả sang màu vàng, cô di chuyển tay lại phát hiện nhúc nhích những ngón tay có chút khó khăn, toàn bộ sức lực như bị cạn kiệt, không thể nào nhúc nhích.

Cô bị chuốc thuốc, cô nghĩ.

Ánh mắt cô nhìn xuống dưới, đây là bộ quần áo cô mặc hôm bị bắt nhưng giày đã bị cởi ra, cô thấy sàn nhà màu trắng chắc là cô đang nằm trên giường.

Lam Tiêu Nhã hơi xoay qua chỗ khác, giường bên cạnh có một cái tủ trên đầu giường, phòng này rất lớn, làm cho người ta kinh hoàng là trong phòng có một tủ sách rất lớn, đủ để che hết một mặt bức tường, trên tủ có rất nhiều sách.

Lam Tiêu Nhã lại thử chuyển động cơ thể, trên trán đã có mồ hôi lạnh nhưng cả cánh tay không thể giơ lên, cô thở hổn hển nên quyết định nghỉ ngơi một chút.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, trong lòng cô cả kinh, nghe được tiếng bước chân càng lúc càng gần.

“Cô đã tỉnh.” Giọng của hắn rất khàn, khàn đến mức khiến cho người nghe khó chịu, làm Lam Tiêu Nhã không tự chủ nhíu mày.

Người kia vừa nói vừa đi đến bên cạnh giường Lam Tiêu Nhã, Lam Tiêu Nhã thấy mặt của hắn thì cả người liền kinh sợ.

Đây là gương mặt của một người đàn ông trẻ tuổi, khuôn mặt thanh tú, ánh mắt đen lầy, nhưng đó chỉ là một nửa gương mặt của hắn, nửa còn lại bị bóng nghiêm trọng, vết bóng đó kéo dài đến cổ hắn, bây giờ Lam Tiêu Nhã mới hiểu lý do tại sao giọng hắn lại khàn đến như vậy.

Khóe miệng hắn để lộ ra một nụ cười nhạt, nhìn Lam Tiêu Nhã không thể nhúc nhích nói: “Biết đây là đâu không?”

Lam Tiêu Nhã muốn nói chuyện, mở miệng ra nói lại phát hiện không có âm thanh nào, cô không biết làm sao chỉ có thể mở to hai mắt.

Hắn biết cô không thể nói chuyện, có lẽ căn bản là không muốn nghe cô nói, hắn quay đầu nhìn căn phòng, rồi tiếp tục lời nói của mình, “Nơi này là căn phòng trước kia của Tiểu Cửu, đây là chỗ ở trước đây của em ấy. Nhìn thấy sách trên đó không? Mỗi ngày Tiểu Cửu đều ở đây để đọc sách đó, toàn bộ sách trên đó em ấy đều đã đọc qua. Tôi và em ấy từ nhỏ đã biết nhau, đến bây giờ đã hơn mười năm, các người cùng em ấy quen nhau bao lâu, nửa năm? Các người vốn không hiểu em ấy, không biết thân phận em ấy, không biết quá khứ của em ấy, thậm chí còn không biết tên thật của em ấy, các người có tư cách gì ở bên cạnh em ấy, cũng giống như cô hiện tại đang ở trên giường để mặc cho người ta muốn làm gì thì làm đúng không?” Trên gương mặt vụn vụn của hắn mang theo một ý cười giễu cợt, “Được rồi, điện thoại di động của cô ở trên mặt đất, cô muốn gọi ai thì gọi đi.”

Nói xong, người đàn ông đó đi ra khỏi phòng.

Lam Tiêu Nhã quay đầu, nhìn trên mặt đất quả nhiên thấy được điện thoại của mình, cô chuyển động tay, căn bản không có sức để ngồi dậy, cô cố gắng chuyển động thân thể, mỗi một động tác dường như hao tổn rất nhiều sức lực, cô di chuyển một chút rồi nghỉ ngơi, tác dụng thuốc trong cơ thể dường như càng lúc càng giảm đi, cô chậm rãi đến mép giường, thân thể dùng chút lực thì toàn bộ người cô đều ngã xuống đất.

Trên đầu và cả cơ thể đều là mồ hôi, quần áo thì dính sát vào người, trong cổ họng thì khô rát.

Cô thở gấp, rồi nhìn đến chỗ điện thoại di động, điện thoại cách chỗ cô không xa, nếu bình thường chỉ cần vài bước là lấy được nhưng hiện tại lại có cảm giác rất xa.

Đến lúc không còn xa lắm, Lam Tiêu Nhã đưa tay hướng về phía điện thoại cứ từng chút từng chút một, tay cô đã chạm đến điện thoại, cô nắm chặt điện thoại di động, run rẩy mở điện thoại, bấm số gọi đi.

Điện thoại reo một chút khoảng 30 giây sau, cô nghe âm thanh điện thoại được kết nối.

Lam Tiêu Nhã mở miệng, thì mới nhớ ra mình chỉ có thể phát ra tiếng ê ê a a, qua một lúc lâu, trong điện thoại truyền đến giọng cười khàn, “Thật là làm khó cho cô, cho cô dùng điện thoại, cô liền không ngại gọi vào số của anh ta, thấy có ích gì không.”

Giây tiếp theo, điện thoại liền bị ngắt, Lam Tiêu Nhã buông lỏng tay, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

34. Chương 33: Ai Đang Hồi Tưởng Trong Bóng Tối

Editor: Hachonie

Ai đang hồi tưởng trong bóng tối.

Đội điều tra đặc biệt dựa theo trí nhớ của Mộc Cửu đi đến chỗ đó, đây khu một khu đất hoang, phía sau là một rừng cây rộng lớn.

Triệu Cường ngạc nhiên nói: “Trời ạ, tôi còn không biết trên đời có một nơi như thế này! Sao lại không có căn nhà nào hết vậy?”

Mộc Cửu chỉ xuống đất, “Nhà dưới đất.”

Triệu Cường woa một tiếng, “Nhà dưới lòng đất? Trụ sở bí mật sao?”

Mộc Cửu không trả lời anh nữa, vừa đi vừa chú ý động tĩnh dưới chân, chỉ chốc lát, cô giẫm chân lên mặt đất, quay đầu nói với họ: “Chính là chỗ này.”

Cô đá đất cát ra xung quanh, sau đó mở cánh cửa dẫn xuống dưới lòng đất, Mộc Cửu nói: “Tôi xuống dưới, mọi người chờ ở đây đi.”

Tần Uyên kiên trì nhìn cô nói: “Mộc Cửu, cùng đi đi.”

Mộc Cửu quay đầu nhìn anh.

Tần Uyên nhìn tay của cô, lạnh lùng nói: “Đừng quên vết thương trên tay em.”

Mộc Cửu mím môi, không nói nữa, âm thầm chấp nhận, cô đi xuống trước, Tần Uyên, Triệu Cường, Đường Dật, và Trần Mặc đi theo sau, Trần Mặc đi sau cùng đóng cửa lại, bên trong lập tức tối đen như mực, không có một tia sáng.

Họ dùng điện thoại để chiếu sáng con đường dưới chân, Mộc Cửu không bị ảnh hưởng, vững vàng đi từng bước xuống dưới, tuy rằng đã lâu cô không đến đây nhưng không khí và từng bậc thang ở đây đều khắc sâu trong trí nhớ cô, tựa như tất cả những chuyện xảy ra cô đều nhớ rất rõ, dù nơi này có biến mất cô cũng không thể nào xóa bỏ trí nhớ của mình.

Sau khi đi qua hết các bậc thang, họ lại đi trên đất bằng, Tần Uyên lấy điện thoại chiếu về phía trước, thấy có một cánh cửa trước mặt.

Mộc Cửu đi tới, dùng tay không bị thương đặt trên cửa, cố sức đẩy về phía trước, Tần Uyên nhanh chóng tiến lên giúp cô cùng nhau đẩy ra.

P phía trước cửa là một mảnh đen tối, Mộc Cửu quay đầu nói với họ: “Đoạn đường tiếp theo mọi người phải đi theo tôi, không được đi chỗ khác.”

Họ đều gật đầu, Triệu Cường có chút ngạc nhiên hỏi Mộc Cửu: “Nếu không cẩn thận lạc đường thì sao?”

Mộc Cửu mặt không đổi nói: “Sẽ chết.”

Triệu Cường hạ thấp giọng hơn một chút, “Vậy không có ai đến chỗ này sao? Nếu đến thì thế nào?”

Mộc Cửu tiếp tục nói: “Người tới đều chết hết, không một ai có thể sống.”

Triệu Cường nuốt một ngụm nước bọt, nhìn nơi tối tăm trước mắt, giống như là hang động này đang nuốt chửng anh.

Triệu Cường: “Vậy nếu cô đi lạc đường thì sao?”

Mộc Cửu: “Sẽ chết.”

Giọng Triệu Cường có chút run lên, sợ sệt nói: “Em gái Mộc Cửu, lần gần đây nhất cô đến đây là khi nào?”

Mộc Cửu bình tĩnh trả lời anh: “Vài năm trước.”

“...” Triệu Cường càng run hơn.

Rồi Mộc Cửu nói, “Nhưng may là tôi rất thông minh.”

Vậy nghĩa là không thành vấn đề sao? Triệu Cường nhìn trời thở dài, cảm giác mình bị Mộc Cửu trêu chọc.

Mộc Cửu quen thuộc đi về phía trước, một chút thì quẹo phải, một lát quẹo trái, một hồi đến cửa này, đi chút nữa thì đến cửa kia, căn hầm này quả thật giống như mê cung, chỉ cần đi lạt một chút sẽ không thể quay đầu.

Dọc đường đi, để không quấy rầy Mộc Cửu, mọi người không ai nói lời nào, chỉ đi theo sát Mộc Cửu, đi lòng vòng ở bên trong khoảng nửa tiếng thì Mộc Cửu dừng lại: “Đến rồi.”

Triệu Cường và Đường Dật sau lưng thở dài nhẹ nhõm.

Triệu Cường thở hổn hển nói: “Em gái Mộc Cửu, đây là nơi trước đây cô ở sao? Thật không phải chỗ cho người sống.”

“Đây vốn không phải chỗ cho người sống, nơi này là nơi bồi dưỡng biến thái.” Mộc Cửu nói rồi đẩy cửa trước mặt, tia sáng bên trong lọt qua khe cửa, chiếu sáng toàn thân họ.

“Hoan nghênh về nhà, Ngón Cửu.” Phía sau truyền đến giọng khàn của một người đàn ông.

Sau khi thích ứng với ánh sáng, họ nhìn thấy được căn phòng, cảnh tượng trước mắt khiến họ giật mình, cũng không thể tin được ở dưới lòng đất có thể xây dựng như vậy, căn phòng này giống như một phòng

khách, trên ghế sa lon trước cửa còn có một người đàn ông, phân nửa mặt hấn đeo một nửa mặt nạ, che đi toàn bộ phần mặt bên trái, nhưng mơ hồ vẫn có thể thấy vết tích đáng sợ trên mặt hấn.

Triệu Cường đột nhiên ý thức được lời hấn mới nói, “Ngôn Cửu? Hấn gọi ai vậy?”

Đào Mẫn Hoài cười, không có ý tốt nói, “Em ấy vốn tên là Ngôn Cửu, chỉ là mọi người không biết thôi.”

Mộc Cửu không để ý đến hấn, trực tiếp hỏi: “Bạn tôi đâu?”

Đào Mẫn Hoài nhìn cô nói: “Tiểu Cửu, bạn của em chỉ có một mình tôi, người bên cạnh em sẽ vứt bỏ em thôi, nhưng tôi vẫn sẽ ở bên em.”

Mộc Cửu lạnh lùng nói: “Nên anh đã giết Hứa Vĩ.”

Đào Mẫn Hoài giải thích: “Hứa Vĩ không phải tôi giết, là Cố Tây Hàm và Cố Tây Giác giết.”

Mộc Cửu nói: “Là anh sai họ đi giết, họ còn muốn giết luôn tôi nhưng đáng tiếc là tôi còn sống.”

Về mặt Đào Mẫn Hoài âm trầm, nói với anh: “Tiểu Cửu, hấn ta không xứng ở bên cạnh em, tựa như họ cũng vậy. Chỉ có tôi, chúng ta cùng một loại người, bị mọi người chán ghét vứt bỏ, chúng ta giống nhau.”

Triệu Cường nghe xong lập tức xông lên mắng: “Anh nói nhăng nói cuội gì đấy, chúng tôi mới không vứt bỏ em gái Mộc Cửu.”

“Không vứt bỏ? Bạn gái anh vì em ấy mà bị thương, chồng của đồng nghiệp cũng vì em ấy mà chết.” Ngón tay Đào Mẫn Hoài chỉ về hướng Trần Mặc, “Còn anh nữa, vì cô ấy mà bị thương, đương nhiên bên trong còn cô gái kia, hiện giờ không thể cử động được, cũng đều vì cô ấy.”

Trần Mặc lạnh lùng nói: “Mộc Cửu có lỗi gì chứ? Tất cả đều do anh sắp đặt!”

Đào Mẫn Hoài vẫn cố chấp nói: “Mọi người không ở cùng một chỗ với em ấy sao tôi phải làm như vậy, chỉ cần mọi người rời khỏi Mộc Cửu, tôi sẽ trả Lam Tiêu Nhã cho mọi người, thế nào?”

Tần Uyên trực tiếp cự tuyệt: “Không thể nào, chúng tôi phải đem cả Mộc Cửu và Lam Tiêu Nhã cùng đi.”

Đào Mẫn Hoài nhìn Mộc Cửu, “Tiểu Cửu, em nói đi?”

Mộc Cửu nói: “Mọi người đi cứu chị Tiêu Nhã đi.”

“Mộc Cửu!”

Mộc Cửu quay đầu nhìn Tần Uyên: “Trên người chị Tiêu Nhã có bom.”

Đào Mẫn Hoài cười to, “Quả nhiên là Tiểu Cửu, hiểu anh như vậy, thời gian chỉ còn 5 phút, đến rồi tự nhiên tôi sẽ cho mọi người biết mật mã của căn phòng.”

Ngón tay Mộc Cửu chỉ đường cho họ, “Từ cửa kia ra ngoài, đi thẳng sau đó quẹo phải, đi tới chỗ rẽ thứ hai thì quẹo trái, sau đó lại quẹo trái, căn phòng thứ tư chính là phòng của tôi.”

Đào Mẫn Hoài nhìn Mộc Cửu cười.

Tần Uyên nhìn thoáng qua Mộc Cửu, nói với bọn Triệu Cường: “Đi.”

Bóng dáng của họ vừa biến mất sau cánh cửa, trong căn phòng hiện tại chỉ còn hai người.

Mấy phút sau, trên dàn thiết bị của Đào Mẫn Hoài vang lên giọng nói của Tần Uyên, “Mật mã.”

Đào Mẫn Hoài cười nói: “0209.” Sau đó ung dung nhìn Mộc Cửu.

Trên dàn thiết bị truyền ra âm thanh tích tích tích tích, rồi chợt nghe tiếng cửa bị đẩy ra.

Lúc này thời gian chỉ còn lại 30 giây, Tần Uyên lập tức đi vào thì thấy Lam Tiêu Nhã đang nằm trên giường, cô không cử động, chỉ nằm yên ở đó, nhắm mắt, như đang hôn mê.

Tần Uyên thấy thời gian trên đồng hồ không ngừng vơi đi, quát: “Trên bom còn một mật mã!”

Lúc này thời gian chỉ còn 15 giây.

“Ha ha.” Giọng khàn của Đào Mẫn Hoài lúc này đặt biệt lạnh lùng, cứng rắn, “Tôi đã từng nói chỉ cho mọi người mật mã của căn phòng.”

Chỉ còn 10 giây.

“Mọi người đi ra ngoài!” Tần Uyên hướng mọi người la to, đồng thời muốn tháo bom trên người Lam Tiêu Nhã ra.

Còn 5 giây.

Lam Tiêu Nhã nhìn Đào Mẫn Hoài ngồi trên sa lon cười đến vẻ mặt vặn vẹo, đột nhiên hô: “1204.”

Khuôn mặt tươi cười của Đào Mẫn Hoài cứng lại.

Thời gian trên bom dừng lại ở 1 giây

Tần Uyên tê liệt ngồi dưới đất, ba người kia đều thở dài một hơi.

“Mật mã là ngày sinh nhật của anh, anh yên tâm, tôi nhớ rõ.” Mộc Cửu chậm rãi đi đến trước mặt Đào Mẫn Hoài, đưa tay bóp cổ hắn, “Nhưng Đào Mẫn Hoài, cho đến bây giờ tôi và anh cũng không giống nhau, anh giết người vì thú vui mà tôi giết họ vì để bảo vệ người bên cạnh tôi, cho dù họ có cho là tôi biến thái. Hơn nữa, anh biết không, năm đó, lửa là do tôi đốt, tôi cũng biết anh ở bên trong.”

Đào Mẫn Hoài trừng lớn mắt làm cho khuôn mặt hắn trở nên dữ tợn, mặt cô không đổi nói: “Nếu lần đó phá hủy không xong thì hủy lần hai.”

Mộc Cửu nhìn Tần Uyên, Triệu Cường, Đường Dật, trên lưng Trần Mặc là Lam Tiêu Nhã, họ đứng đó không xa, chậm rãi đi đến, cô đứng trước mặt họ, không nói gì.

Tần Uyên kéo tay cô, nhẹ giọng nói: “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Cửa đột nhiên bị mở ra, Ngôn Luật đang đọc sách, không ngừng đầu, không vừa ý nói: “Xem ra đúng là chưa chết.”

Tiếng bước chân ngày càng rõ ràng: “À? Xem ra con đang ở đây chờ chị con.”

Ngôn Luật nghe giọng người đó, trong nháy mắt thân thể cứng lại một chút, hắn để sách xuống, nhìn người đàn ông kia, nhíu mày, “Ông đúng là chưa chết?”

Người đàn ông lấy khăn tay ra, từ từ lau tay mình, mỉm cười nhìn Ngôn Luật nói: “Con đây là đang nguyên rửa ba mình sao?”

Ngôn Luật cảnh giác nhìn hắn: “Ông đến tìm tôi làm gì? Muốn để Ngôn Cửu đi tìm ông?”

Người đàn ông lấy khăn tay bỏ lại trong túi, mang kính vào, mỗi động tác của hắn đều ưu nhã, hắn nói: “Hai người quan trọng nhất của nó đều ở trong tay ta, con nghĩ nó sẽ không tới tìm ta hay sao?”

“Mẹ, mẹ cũng đang ở trong tay ông?” Ngôn Luật cười lạnh một tiếng, “Thảo nào Ngôn Cửu tìm không được bà ấy.”

“Vậy nên chúng ta cùng về nhà, con trai của ta, đây là thời gian gia đình chúng ta đoàn tụ.”

35. Chương 34: Mộc Cửu, Con Là Một Phần Của Chúng Ta

Sáng chủ nhật, Đội Điều Tra Đặc Biệt đến bệnh viện thăm Lam Tiêu Nhã.

Tần Uyên nhìn Lam Tiêu Nhã trên giường bệnh hỏi: “Tiêu Nhã, cô thấy sao rồi?”

“Đội trưởng, anh xem, tôi không sao rồi.” Lam Tiêu Nhã nhảy xuống giường, dấm đá tay chân, tâm trạng hưng phấn nói: “Đúng không, một chút cũng không sao, hôm nay tôi có thể xuất viện, ngày mai đến cục cảnh sát đi làm!”

Tần Uyên ngăn cản nói: “Cô ở bệnh viện nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa đi, không cần gấp gáp quay về cục.”

Lam Tiêu Nhã cố gắng cầu xin: “Không phải chứ, đội trưởng, ở trong bệnh viện rất chán hướng hồ tôi còn rất nhớ phòng pháp y của mình!”

“Chị Tiêu Nhã, cục trưởng nghe vậy chắc sẽ rất cảm động!” Triệu Cường chỉ vào nam bác sĩ vừa mới vào phòng nói: “Như vậy đi, chúng ta nghe chút ý kiến của bác sĩ, nếu anh ta đồng ý thì chị có thể xuất viện.”

Nam bác sĩ kia đi đến, tất cả mọi người đều nhìn anh ta, Tần Uyên nhận ra đây là vị bác sĩ đã xử lý vết thương cho Mộc Cửu trên xe cứu thương.

Triệu Cường nhanh chóng hỏi: “Bác sĩ, cô gái này thế nào, có thể xuất viện không?”

Nam bác sĩ nói: “Sức khỏe cô ấy rất tốt, tất cả đều bình thường đương nhiên có thể xuất viện.”

Lam Tiêu Nhã vừa nghe liền vỗ tay: “A ha, đội trưởng, anh nghe bác sĩ nói rồi đó, ngày hôm nay xuất viện, ngày mai đến cục cảnh sát đi làm!”

Tần Uyên kiên trì nói: “Ngày hôm nay cô xuất viện, ở nhà nghỉ thêm hai ngày nữa rồi đi làm.”

Lam Tiêu Nhã chà xát tay, “Đội trưởng, không cần đâu, tôi rất nhớ Mộc Cửu mà.”

Nam bác sĩ cũng nhận ra Tần Uyên, liền nói: “Tôi nói này anh cảnh sát, nếu cô ấy...”

Tần Uyên vừa nghe liền biết anh ta muốn thao thao bất tuyệt, vội vàng cắt ngang lời của anh ta, “Quyết định vậy đi, Đường Dật và Trần Mặc hai cậu làm thủ tục xuất viện giúp cô ấy, đưa cô ấy về nhà.”

Nam bác sĩ có một đồng lời phải nói, không nói ra được phải nuốt lại vào bụng, vẻ mặt nín chịu rất bức bối.

Rời khỏi bệnh viện, Tần Uyên giúp cô cài dây an toàn rồi hỏi: “Tiếp theo em muốn đi gặp em mình à?”

Mộc Cửu gật đầu: “Dạ, đã hẹn với cậu ấy rồi.”

Khi đến cửa bệnh viện tâm thần, Tần Uyên cũng xuống xe, lần trước Mộc Cửu đột nhiên biến mất không rõ tung tích làm cho anh bị ám ảnh, anh sợ phải xa cách Mộc Cửu giống lần trước, tâm trạng lo lắng bất an đó anh không muốn phải trải qua một lần nữa.

“Anh vào cùng em.”

Mộc Cửu nhìn anh: “Em sẽ không bỏ đi đâu.”

Tần Uyên: “Đi thôi.”

Tần Uyên theo Mộc Cửu đến lầu 6 của bệnh viện, đi đến trước cửa căn phòng của Ngôn Luật, Tần Uyên dừng lại, “Em vào đi, anh ở bên ngoài chờ em.”

Mộc Cửu ngẩng đầu nhìn anh rồi đẩy cửa đi vào.

Tần Uyên dựa vào vách tường trên hành lang chờ, vài giây sau, cửa mở ra, Mộc Cửu vội vàng đi ra ngoài.

Tần Uyên thấy cô nắm chặt hai tay, cánh tay run rẩy, “Có việc gì vậy?”

“Em không thấy em của em nữa.” Mộc Cửu nhìn thẳng Tần Uyên, “Ngoại trừ em, không ai có thể đưa cậu ấy ra ngoài.” Mộc Cửu đột nhiên dừng lại, mắt mở to, bước nhanh về phía trước, Tần Uyên theo sát bên cạnh cô.

Mộc Cửu đến phòng quản lý, mở cửa nhìn người bên trong hỏi: “Ngôn Luật đâu?”

Người bên trong thấy Mộc Cửu có chút bất ngờ, sau đó nhớ tới người cô hỏi, “Ngôn Luật đã xuất viện mấy ngày trước rồi.”

Mộc Cửu chăm chú nhìn anh ta hỏi: “Ai đón cậu ấy đi?”

Nhân viên quản lý bị ánh mắt của cô dọa sợ, chậm rãi nói: “Ba của cậu ta.”

“Chết tiệt!” Đây là lần đầu tiên Mộc Cửu mở miệng mắng người khác, sau đó đóng cửa ra ngoài.

Biết em mình đã được ba rước đi, Mộc Cửu không chút an tâm trái lại càng lúc càng luống cuống, nóng nảy, trong lòng Tần Uyên biết sự tình không hề đơn giản, nếu không thì Mộc Cửu cũng không biến thành như vậy.

Mộc Cửu buông lỏng nắm tay, đi thẳng về phía trước, “Về nhà đi.”

Trên đường về, Mộc Cửu không nói đến việc này nữa, giống như tâm trạng luống cuống nóng nảy của cô khi nãy chưa từng xuất hiện, nhưng cô cũng không nói gì, sau khi về nhà không nói lời nào mà ngồi trước bàn ăn chờ ăn cơm trưa.

Đến khi Tần Uyên nấu ăn xong đi ra thì thấy Mộc Cửu chăm chú nhìn bàn ăn, không chút động tĩnh.

Tần Uyên dọn đồ ăn lên bàn, thở dài nói: “Mộc Cửu, đừng có chuyện gì cũng giấu trong lòng.”

Mộc Cửu cầm đũa bắt đầu ăn, “Em không sao.”

Tần Uyên nhìn Mộc Cửu ăn từng chút một cũng không nói nữa. Cô gái này đến bây giờ cũng không chịu mở lòng với anh, anh thở dài, cầm đũa bắt đầu ăn.

Đến buổi chiều, Mộc Cửu tự nhốt mình trong phòng, Tần Uyên vài lần nhìn qua cửa phòng đang đóng, cau mày, trong lòng không hiểu sao có chút phiền não.

Lúc gần giờ cơm tối, Mộc Cửu đột nhiên ra khỏi phòng, Tần Uyên cười khổ, dù cô như thế nào thì đến giờ ăn cơm sẽ tự mình ra ngoài.

Tần Uyên đứng trong phòng bếp chuẩn bị làm cơm, Mộc Cửu gọi anh lại nói, “Xin lỗi.”

Tần Uyên ngây người, quay lại nhìn cô.

“Hồi đó em sống ở nơi đó, em không tin bất kỳ ai, bởi vì một chút sự tín nhiệm cũng có thể khiến em bị thương thậm chí là chết, bạn bè của em cũng vì vậy mà chết, nơi đó cũng có nhiều người chết như vậy, nên em không biết được cách chung sống với người khác, không biết làm sao để nói hết điều trong lòng với người khác.” Mộc Cửu đến gần Tần Uyên, vươn tay kéo ống tay áo của anh, “Thực sự là em rất sợ, em sợ mất đi em của mình, cũng sợ việc này liên lụy đến anh, đến những người trong đội.”

Tần Uyên nhìn Mộc Cửu cúi đầu nói, đưa tay ôm cô vào lòng, vuốt đầu cô, “Mộc Cửu, không sao đâu, em như vậy cũng tốt, anh sẽ cùng em tìm ra em của em.”

Một âm thanh đột ngột từ trong bụng Mộc Cửu truyền ra.

Tần Uyên buông cô ra, sờ đầu cô nói, “Anh đi làm cơm.”

Sáng sớm hôm sau, Tần Uyên đưa Mộc Cửu đến cục cảnh sát, vừa vào phòng đã thấy Lam Tiêu Nhã ngồi trong phòng đang nói chuyện với Hồng Mi vừa trở về đội, vừa thấy Tần Uyên đến, Lam Tiêu Nhã cười gọi, “Đội trưởng.”

Tần Uyên gật đầu, không nói gì.

“Mộc Cửu à, đến đây, kể cho chị nghe một chút về cuộc đại chiến anh dũng của cô với hai cô gái đó đi.” Thời gian trước phòng làm việc có chút áp lực, hiện tại đã thoải mái hơn nhiều.

Trần Mặc đi đến cầm một cái thùng nhỏ đưa cho Mộc Cửu: “Mộc Cửu, cô có bưu kiện, đã kiểm tra rồi, không có vật gì nguy hiểm.”

Tần Uyên đã kiểm tra qua đồ vật trong thùng, anh dùng dao cắt băng dán, mở thùng ra thấy không có vấn đề gì mới đưa cho Mộc Cửu.

Mộc Cửu đến nhận, trong thùng có một cái váy và một tấm hình, Mộc Cửu cầm cái váy kia thì mở to mắt, hai tay run rẩy.

Triệu Cường thấy Mộc Cửu có chút kỳ lạ, vội hỏi: “Em gái Mộc Cửu, cô không sao chứ?”

Mộc Cửu không trả lời anh, đưa tay cầm tấm hình kia, đây là ảnh một gia đình, trong hình có 4 người, như là ba, mẹ và hai người con, người con trai đeo mắt kính, tạo cho người khác có cảm giác rất nho nhã, người

con gái đứng bên cạnh, rất đẹp, đang mặc một chiếc váy, mà cô bé trước mắt họ có đôi mắt rất to, nhìn đáng người chỉ khoảng 4, 5 tuổi, trong tay cô bé ôm một con búp bê rất dễ thương.

“Cái váy này?” Tất nhiên là giống y như chiếc váy của cô bé trong bức hình.

Đúng lúc này điện thoại trong phòng làm việc vang lên, Thạch Nguyên Phỉ nhận điện thoại, “Xin chào, đây là Đội Điều Tra Đặc Biệt.”

Bên kia nói gì đó, Thạch Nguyên Phỉ hướng Mộc Cửu nói: “Mộc Cửu, có người tìm cô này.”

Mộc Cửu buông cái váy xuống, “Anh Thạch Đầu, có thể mở loa ngoài không?” dường như cô đã khôi phục lại bình tĩnh.

Thạch Nguyên Phỉ nghe vậy liền mở loa ngoài.

Trong điện thoại truyền ra âm thanh của người đàn ông, “Tiểu Cửu, nhận được đồ vật ba gửi con rồi à.”

Mộc Cửu lạnh lùng nói: “Mẹ và em tôi ở trong tay ông?”

Giọng nói của người đàn ông dịu dàng hơn: “Xa nhà nhiều năm như vậy, có định quay trở về chưa?”

Mộc Cửu gằng từng chữ tên của ông ta, “Ngôn Phỉ Văn.”

“Gọi thẳng tên ba mình như vậy dường như không được lễ phép đó.”

“Tôi không có ba.”

Người đàn ông nhẹ giọng nói: “Ngôn Cửu, trên thế giới này con không thể nào thay đổi quan hệ ruột thịt của chúng ta, trong cơ thể con chảy dòng máu của ba, kế thừa gen của ba, vậy nên con chính là một phần của ba.”

Mộc Cửu hỏi: “Ông muốn gì?”

“Tìm được ba, thì sẽ thưởng cho con mẹ và em con. Đương nhiên trò chơi nào cũng có quy tắc, bắt đầu từ ngày mai, mỗi một ngày sẽ có 1 người chết, đến khi con tìm được ba mới kết thúc, đương nhiên mỗi lần ba sẽ để lại manh mối, thế nào?”

Mộc Cửu nghe xong đột nhiên quay đầu “Anh Cường, dạy tôi 1 câu mắng người.”

“A?” Mộc Cửu đột nhiên yêu cầu làm Triệu Cường phản ứng không kịp, ngây cả người.

Lam Tiêu Nhã liền mắng: “*****.”

“Nghe được chưa.” Mộc Cửu nói xong liền cúp điện thoại.

36. Chương 35: Mộc Cửu, Đây Chính Là Trò Chơi Của Con Và Ba

Cúp điện thoại, Tần Uyên liền hỏi Thạch Nguyên Phỉ: “Thạch Đầu, sao rồi, có thể truy tìm được vị trí chính xác không?”

Thạch Nguyên Phỉ bắt đầu dĩ lắc đầu, “Không được, căn bản là không truy ra được.”

Triệu Cường gãi đầu, “Có phải là ở nhà trước đây của Mộc Cửu không?”

Mộc Cửu: “Trước đây tôi sống dưới lòng đất, vừa sinh ra là đã ở đó.”

Từ nhỏ đã phải sống ở chỗ như vậy, mọi người nghe xong đều có chút đau lòng, Lam Tiêu Nhã bước đến ôm Mộc Cửu.

Tần Uyên nói: “Hắn tên Ngôn Phỉ Văn, Thạch Đầu, cậu điều tra tư liệu về ông ta.”

“Được, đội trưởng.” Thạch Nguyên Phỉ nhanh chóng gõ vào bàn phím, điều tra tư liệu về ông ta, “Ngôn Phỉ Văn, 47 tuổi, là giáo sư tâm lý học, chờ chút, trời ơi! Đội trưởng, trên này nói mấy năm trước hắn đã qua đời, chết trong 1 vụ nổ.”

Mộc Cửu nhớ trước đây Ngôn Luật từng nói về vụ nổ đó, “Đó là giả chết.”

Đường Dật cắn môi dưới, “Vậy mọi người nói xem, nếu đúng như hắn nói thì bắt đầu từ ngày mai hắn sẽ giết người? Thành phố nhiều người như vậy làm sao chúng ta biết hắn muốn giết ai, làm sao biết được người nào bị hắn giết?”

Mộc Cửu: “Phương thức bị giết tôi có thể nhận ra, có một loại người hắn sẽ không giết, chính là trẻ con.”

Hồng Mi vô thức hỏi: “Vì sao?”

Mộc Cửu mặt không đổi nói: “Bởi vì ông ta nghĩ trẻ con dễ cai tạo nhất.”

Triệu Cường hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì? Loại trừ trẻ con thì phạm vi cũng còn rất rộng.”

Tần Uyên trầm giọng nói: “Chị Mi, xin lệnh truy nã hắn, Trần Mặc điều tra xem thùng đồ này làm sao có thể đến được cục cảnh sát, chúng ta nhất định phải tìm ra hắn trước khi hắn giết người.”

Ngôn Luật ngồi trên ghế sa lon, trên người cậu không có gì ràng buộc, nhìn Ngôn Phỉ Văn cúp điện thoại liền nói: “Lần này ông chuẩn bị giết bao nhiêu người?”

“Vậy thì phải xem khi nào chị con tìm được chúng ta.” Ngôn Phỉ Văn cầm lấy mấy tấm hình trên bàn lật xem từng tấm một.

Ngôn Luật nhú mày nhìn hắn, “Đó đều là đối tượng lần này của ông?”

“Người không hoàn mỹ giữ lại thì có ích gì.” Ngôn Phỉ Văn cười đi đến đưa ảnh cho Ngôn Luật, không để ý bị cậu nhìn thấy, hắn lấy khăn tay tỉ mỉ lau hai tay, rồi bỏ lại vào túi, cười dịu dàng nói: “Được rồi, con có thể đi nói cho chị con biết, cũng có thể đưa cho nó xem hình những người này, như vậy có lẽ một trong những người đó có thể sẽ không chết.”

Ngôn Luật liền ném sấp ảnh, ảnh chụp rơi trên sàn nhà màu đỏ, cậu cười lạnh: “À, tại sao tôi phải cho chị ấy biết, lần này là chuyện của hai người, huống hồ tôi cũng rất mong được xem trò chơi này.” Thân thể cậu nghiêng về phía trước, nhìn thẳng vào ánh mắt của Ngôn Phỉ Văn, “Đặc biệt là tôi muốn xem cuối cùng là ông chết trước hay chị ta chết trước.”

Trên mặt hắn vẫn tươi cười, nhẹ giọng hỏi: “Con muốn thế nào?”

Khóe miệng Ngôn Luật giương lên, lạnh lùng nói: “Không cần biết kết quả thế nào, tôi vẫn muốn chính mình ra tay.”

“Ha ha.” Nụ cười của Ngôn Phỉ Văn càng sâu hơn, không có chút tức giận, vẻ mặt hắn hài lòng nhìn Ngôn Luật, nói rõ từng chữ: “Con quả nhiên là con trai của ba.”

Ngôn Luật ngửa người ra sau, tránh ánh mắt của hắn, thản nhiên nói: “Mẹ đâu?”

Ngôn Phỉ Văn mang mắt kính vào, đi đến bàn làm việc, “Tinh thần bà ấy không tốt lắm, hiện tại con không tiện gặp bà ấy.”

Ngôn Luật không nhịn được cười nhạt: “Khi mà tinh thần của mẹ tốt lên đều bị ông bức đến điên lại. Tôi không tiện gặp hay làm không thể gặp được mẹ?”

Ngôn Phỉ Văn cười khê, khóe mắt xuất hiện vài nếp nhăn nhỏ: “Có phải con nghĩ ba đã giết bà ấy không?”

Ngôn Luật nhìn hắn nói: “Ông cũng có thể giết dễ như trở bàn tay.”

Ngôn Phỉ Văn nhìn hình gia đình trên bàn, nói: “Con yên tâm, bây giờ bà ấy vẫn còn sống, chị con cố gắng tìm bà ấy nhiều năm như vậy ba ít nhất cũng cho nó gặp bà ấy một lần, con nói đúng hay không?”

Đội Điều Tra Đặc Biệt

Trần Mặc vội vã vào phòng làm việc của Tần Uyên nói: “Đội trưởng, tôi đã điều tra được cái thùng đó, một nhân viên chuyển phát nhanh nói là nhận thùng này ở một ngõ nhỏ trên đường núi, lúc đó người đàn ông đội mũ và đeo kính râm nên không thấy rõ được khuôn mặt nhưng cậu ta nói người đó chắc là một thanh niên, từ thân hình và giọng nói thì đoán khoảng hơn hai mươi tuổi, hơn nữa người chuyển phát nhanh đó nói trên hai tay của hắn ta đều có hình xăm, hình vẽ rất kỳ lạ.”

Lúc này Mộc Cửu đột nhiên nói: “Là hắn.”

Tần Uyên nhíu mày, “Em biết người đó?”

Mộc Cửu mặt không đổi nói: “Con nuôi của Ngôn Phỉ Văn, Ngôn Ca.”

Thạch Nguyên Phỉ bắt đầu dĩ vãng đầu, “Haiz, tiếc là khu đó không có camera, không biết được sau đó hắn đi đâu.”

Tần Uyên bình tĩnh nói: “Xem ra những chuyện này hắn sẽ không đích thân ra tay đâu, đều là giao cho con nuôi làm.”

Mộc Cửu: “Nhưng về việc giết người hắn sẽ không để người khác làm, hắn sẽ tự mình ra tay, vì hắn sẽ hưởng thụ toàn bộ quá trình.”

Tất cả mọi người đều thở dài.

Lời nói của Ngôn Phỉ Văn giống như một tảng đá lớn đè trong lòng mỗi người, ngày mai sẽ có một người vô tội chết, nhưng họ lại không biết ai sẽ chết, vào lúc nào, ở đâu, hay chết như thế nào, họ chỉ biết được hung thủ nhưng lại không biết ông ta ở đâu.

Vậy nên đêm nay chắc chắn sẽ có nhiều người thức trắng đêm.

Ngày thứ hai vẫn không có manh mối nào, tinh thần mọi người đều căng thẳng, ai cũng sợ gặp phải người bị hại đầu tiên, mọi người có thể tìm cách thức ra tay của Ngôn Phỉ Văn, họ điều tra được trước đây Ngôn Phỉ Văn làm việc ở trường học.

Không thể nghi ngờ Ngôn Phỉ Văn đúng là thiên tài, 26 tuổi đã trở thành giáo sư trẻ tuổi nhất ở trường, đồng nghiệp trong trường đều là những giáo sư già, Tần Uyên hỏi về hắn thì họ đều nói Ngôn Phỉ Văn là một người tao nhã, trên mọi phương diện đều là người xuất sắc, nhưng sau năm thứ hai thì hắn đã từ chức, sau đó thì không còn liên hệ nữa.

“Khi đó hắn đang ở lúc sự nghiệp thành công nhất, tại sao lại đột nhiên từ chức?” Tần Uyên nghĩ lúc đó đã xảy ra chuyện gì đó.

Mộc Cửu chậm rãi nói: “Một năm đó, hắn gặp được mẹ em, mẹ em lúc đó là bệnh nhân của ông ấy.”

Tần Uyên nhìn Mộc Cửu không nói gì, lúc này di động của anh vang lên.

“Đội trưởng, có án mạng rồi.” Trong điện thoại, âm thanh của Hồng Mi mang theo sự giận dữ và đau buồn.

Tần Uyên và Mộc Cửu đến hiện trường, mọi người của Đội Điều Tra Đặc Biệt đang ở đó, mặc dù là án mạng nhưng không thể xác định được có phải là Ngôn Phỉ Văn giết không, khi thấy Mộc Cửu thì mọi người đều nhìn cô, mong nghe đáp án từ cô.

Tần Uyên đang cùng thành viên trong đội trao đổi về vụ án, còn Mộc Cửu một mình đi vào phòng của người chết, trong phòng có một mùi hương nhàn nhạt, như là mùi hoa quả, ngoài cửa tủ có thể thấy vài đôi giày da đặt gọn gàng trong tủ giày, vào trong phòng khách, trên bàn trước ghế salon có một bình hoa, bên trong là một đóa bách hợp đã nở rộ.

Mộc Cửu nhìn thoáng qua sau đó đi vào phòng ngủ, có một người đàn ông đang nằm trên giường sát vách tường, anh ta nằm im trên chiếc giường màu trắng, Mộc Cửu đến bên giường nhìn anh ta, đầu tóc anh ta không có chút rối, thậm chí còn được vuốt chút keo, trên người mặc một bộ âu phục, bên trong là áo sơ mi trắng, trên cổ đeo nơ đen, chân ông ta vẫn còn đôi giày da đen vẫn còn sáng bóng, giống như đã cẩn thận chuẩn bị trang phục muốn ra ngoài dự tiệc.

Hai tay anh ta đặt ở trên bụng, trong tay còn có một đóa hoa giống đóa hoa bách hợp trong phòng khách. Ông ấy bình tĩnh nhắm mắt, tựa như đang ngủ, dường như cái chết không mang đến cho anh ta cảm giác đau khổ, mà là khoan thai bình tĩnh.”

Mộc Cửu lặng lẽ nhìn thi thể người đàn ông, sau đó nói với thành viên trong đội: “Là hắn.”

37. Chương 36: Mộc Cửu: Ách Hầu Chi Nữ

Mộc Cửu lặng lẽ nhìn thi thể người đàn ông, sau đó nói với thành viên trong đội: “Là hắn.”

Triệu Cường khó hiểu hỏi: “A? Vì sao? Mộc Cửu sao cô nhìn ra được?”

“Đầu tiên là mùi hương.”

“Mùi hương?” Triệu Cường đưa mũi ngửi thử, “Trong phòng đúng là có mùi lạ.”

Mộc Cửu nói tiếp: “Nhưng mùi hương đó không thuộc về căn nhà này, bên trong cũng không tìm được đồ vật nào có mùi hương này. Mặt khác trên vách tường rất dơ, dính đầy mỡ, trên đó còn có một mùi khó ngửi, hiện tại mùi đó đã phai đi nhiều, mùi khó ngửi lại càng hiện rõ ra, chứng tỏ mùi hương đó vốn không phải là mùi hương trong phòng này, Trong bếp không có bồn rửa chén, trên bàn có một lớp bụi chứng tỏ người chết không thường xuyên quét dọn phòng.”

Mọi người gật đầu.

“Thứ hai, là hoa. Chiếc bàn đặt bình hoa trong phòng khách đã được lau chùi, là nơi sạch nhất trong căn phòng, mà hoa bách hợp là hoa mẹ tôi thích nhất.”

“Thứ ba, là quần áo của người chết. Người chết không phải là người chú trọng ăn mặc, quần áo của anh ta không có âu phục, mà giá may âu phục rất cao, không phải là thứ mà anh ta có thể mua được, chân anh ta không mang giày da của mình, tủ giày không được lau chùi, đôi giày anh ta mang lại là giày mới, giá rất cao, nên chắc chắn là có người mang cho anh ta. Ngôn Phỉ Văn thích cải tạo người khác, hơn nữa hắn cho rằng trẻ trẻ con và người chết là dễ cải tạo nhất.”

Lam Tiêu Nhã chỉ vào mặt người chết nói: “Hơn nữa hắn còn trang điểm cho người chết.”

Mộc Cửu quay đầu hỏi: “Chị Tiêu Nhã, nạn nhân vì sao lại chết?”

Lam Tiêu Nhã đáp: “A, anh ta bị ngạt chết, hung khí là dây kềm.”

“Ngôn Phỉ Văn có bệnh sạch sẽ, không thích máu, nên sẽ giết người mà không dùng dao, hắn không thích mùi máu, mùi trong phòng là do ông ấy tạo ra, bởi vì hắn ghét giết người trong hoàn cảnh này. Vết thương của người chết bị nơ che lại, Ngôn Phỉ Văn không thích vết thương lộ ra ngoài, bởi vì hắn nghĩ sẽ bị ảnh hưởng đến sự thưởng thức cái đẹp.”

Triệu Cường nói: “Cứ cho là sau khi giết người hung thủ lau bàn, cắm hoa, xịt chút nước hoa, thay quần áo, trang điểm cho người chết sau đó thuận lợi rời khỏi, nhưng như vậy rất mất thời gian, lỡ như đang lúc đó bị người khác phát hiện không phải là thất bại sao?”

Tần Uyên trầm giọng nói: “Bởi vì hắn đã chuẩn bị kỹ càng, điều tra tất cả thông tin về người chết, nếu như cả âu phục và giày da mà còn đặc biệt chuẩn bị thì lần hành động này đã được sắp xếp ổn thỏa tất cả rồi.”

Mộc Cửu nhìn người chết trên giường, chậm rãi nói: “Ngôn Phỉ Văn từng nói giết người chính là một bữa tiệc, chỉ có chuẩn bị kỹ lưỡng thì mới có thể tận hưởng được quá trình. Chúng tôi không đơn giản chỉ là giết người, mà mục đích để chúng tôi giết người là không muốn để lại những người không hoàn mỹ trên thế giới này, chúng tôi muốn lấy mạng người đó vì muốn cải tạo tốt cho họ.”

Đường Dật tức giận nói: “Đây là lý luận gì, toàn là lời biện minh của bọn giết người.”

Trần Mặc: “Vậy hắn để lại manh mối ở đây? Không lẽ là trong túi áo vét?”

Lam Tiêu Nhã đến kiểm tra, trong túi không có gì cả, cô ấy đứng dậy rồi nhún vai với mọi người.

Đường Dật cũng thắc mắc: “Chẳng lẽ trong căn phòng này?”

Tần Uyên: “Mọi người chia nhau ra tìm, trong căn phòng này chắc sẽ có món đồ đặc biệt.”

Mộc Cửu một mình lùi ra phía cửa chính, cô giấu mình đằng sau chiếc cửa lớn.

Ngôn Phỉ Văn đến đây đem theo một cái túi, bên trong có quần áo, giày da, một ít công cụ và hoa bách hợp, hắn sẽ chọn gỗ cửa chứ không dùng dụng cụ phá cửa, người chết mở cửa, có thể người đó vừa mới rời giường, Ngôn Phỉ Văn không làm cho anh ta cảm thấy nguy hiểm, hắn có lý do để đi vào, có thể hắn giả làm thợ sửa chữa, người chết không đề phòng nên cho hắn vào trong.

Mộc Cửu đẩy cửa ra đi vào, sau khi vào trong Ngôn Phỉ Văn phải cởi giày của mình, thay dép đi trong nhà, trong phòng có mùi làm hắn khó chịu nên hắn sẽ xịt nước hoa, mùi thơm trong không khí khiến Ngôn Phỉ Văn cảm thấy thoải mái nhưng người chết sẽ thấy kỳ quái, nhưng vào đúng lúc này, Ngôn Phỉ Văn sẽ lấy dây kẽm siết cổ người chết, hắn đem người chết lên giường, thay quần áo cho ông ấy, hắn còn giúp anh ta chải tóc, trang điểm, lấy một cành hoa đặt vào trong tay người chết.

Trước khi hắn rời khỏi phòng, hắn đến phòng khách, trước tiên hắn tháo khẩu trang, sau đó lau sạch bàn, đặt bó hoa bách hợp ở đây.

Tay Mộc Cửu cầm bình hoa, ánh mắt cô lóe lên, bình hoa còn mới.

Quay lại cục cảnh sát, mọi người bắt đầu vây quanh bình hoa bàn luận.

Triệu Cường vuốt cằm: “Vậy hắn để lại manh mối chính là nói cái bình hoa này?”

Lam Tiêu Nhã tỉ mỉ quan sát, “Nhưng nhìn bình hoa này không có gì đặc biệt, cùng lắm chỉ là bình hoa khá đẹp.”

Thạch Nguyên Phỉ: “Hơn nữa tôi đã kiểm tra rồi, không có bất kỳ ký tự hay cái gì đặc biệt trên bình hoa, đến vân tay cũng không có.”

Hồng Mi đoán: “Chẳng lẽ đây là bình hoa cổ?”

Thạch Nguyên Phỉ: “Hơn nữa trên bình hoa này là hoa văn gì vậy?”

Đường Dật đột nhiên đề nghị: “Hay là đảo ngược bình hoa này lại thử?”

“Đảo ngược?” Trần Mặc nghe vậy liền đảo bình hoa lại.

Đường Dật tựa như nhận ra hoa văn trên bình: “A, chẳng trách tôi thấy nó quen như vậy, tôi từng nhìn thấy hoa văn trên bình hoa này rồi, nhưng chỉ là một phần của bình hoa này thôi.”

Lúc này Mộc Cửu nói: “Ách Hầu Chi Nữ.” (Bóp Cổ Con Gái)

Đường Dật ngạc nhiên nhìn Mộc Cửu gật đầu, “Đúng đúng, chính là nó. Ách Hầu Chi Nữ.”

Thạch Nguyên Phỉ đọc tên lại một lần, cảm thấy rất kỳ lạ, “Ách Hầu Chi Nữ? Tên của bình hoa này thật kỳ quái?”

Đường Dật giải thích tỉ mỉ: “Đây đúng là một bình hoa cổ, nhưng trước đó nó không tên như vậy, nó nổi tiếng vì người tạo ra nó bị giết chết ở nhà, chết do ngạt thở, hơn nữa không tìm được hung thủ, lúc đó có rất nhiều người muốn mua được bình hoa này nhưng những người có được nó thì đều bị ngạt chết, sau này mọi người chú ý thấy hoa văn trên bình hoa này như là hình hai cánh tay đang bóp cổ một người, vậy nên bình hoa này bị xem là bình hoa bị nguyên rủa.”

“Tôi kháo, nó quỷ quái như vậy à, tôi thấy cũng bình thường thôi mà.” Triệu Cường nói rồi chạm một chút vô bình hoa.

Lam Tiêu Nhã thấy vậy đột nhiên đi đến phía sau Triệu Cường, cười xấu xa, vươn tay mạnh mẽ bóp cổ cậu ta.

“A a a a!” Triệu Cường thảm thiết kêu, bộ dáng rất kỳ lạ, nhảy dựng lên.

Lam Tiêu Nhã nhánh chóng buông lỏng tay, lui qua một bên, vỗ ngực, nhìn cậu ấy bị hù dọa, “Cậu làm gì vậy? Kêu cái quỷ gì?”

Triệu Cường vuốt cổ, vẻ mặt kinh hoàng, trừng mắt suy nghĩ, “Không phải, thật sự vừa rồi tôi bị bóp cổ, không, không lẽ đây chính, chính là bình hoa đó thật sao?”

Mọi người không quan tâm đến lời nói của anh ta.

Anh ta thấy mọi người không để ý mình, càng khó chịu hơn, “Mọi người tin tôi đi mà, tôi thề đó, đội trưởng! Cổ tôi thật sự bị người ta bóp, hơn nữa còn là tay của phụ nữ! Làm sao bây giờ, có phải thật sự tôi đã bị nguyên rửa không?”

Đường Dật trấn an anh ta, “Anh Cường, đây là bình giả thôi, không có bị nguyên rửa, nói thật chuyện về cái bình hoa đó chỉ là được người ta truyền miệng nhau thôi, chưa được ai chứng thực hết.”

Triệu Cường nghĩ vẫn còn sợ, trốn sau lưng Trần Mặc, hai tay vẫn giữ cổ mình, không hề nhìn đến bình hoa đó lần nào nữa, Lam Tiêu Nhã nhìn bộ dạng của anh ta, che miệng cười trộm.

Thạch Nguyên Phỉ nâng cằm nói: “Nhưng bình hoa này biểu hiện cho cái gì? Hơn nữa người chết vừa rồi cũng bị ngạt chết, vậy lời nguyên kế tiếp là gì?”

Tần Uyên hỏi Đường Dật: “Cái bình hoa thật hiện đang ở đâu?”

Đường Dật dựa vào ký ức nói: “Bây giờ chắc là đang được trưng bày ở phòng triển lãm của một nhà nghệ thuật, là một người chuyên bán đồ nghệ thuật, hình như được gọi là Bác Dã.”

Về mặt Thạch Nguyên Phỉ khinh thường nói: “Bác Dã? A, tôi biết người này, con cáo già trên thương trường, căn bản không biết tác phẩm nghệ thuật là gì, sưu tầm đồ chỉ vì kiếm tiền thôi, lần trước có người nói ông ấy đầu cơ vào đồ cổ để trục lợi.”

Tần Uyên ra lệnh nói: “Vậy bây giờ chúng ta đến phòng triển lãm của nhà nghệ thuật đó.”

Trần Mặc: “Đội trưởng nghĩ cái bình này có thể là một sự báo trước, báo trước người chết tiếp theo?”

Tần Uyên khẽ gật đầu, “Ừ, có khả năng này.”

Triệu Cường vội vàng nói: “Đội trưởng, tôi không đi được, đồ dỏm đã có uy lực như vậy, thấy đồ thật thì chắc không chừng tôi đã bị bóp chết tại chỗ.”

Lam Tiêu Nhã cười nói: “Đi, chúng ta đều đi, cậu ở trong phòng làm việc với cái đồ dỏm này đi, nhớ bảo vệ cổ của mình đó nha!”

“Ha ha, tôi nghĩ lại rồi, hay là đi xem chút đi.” Nói xong liền chạy nhanh ra ngoài, sợ mình bị bỏ ở lại sau cùng.

Mọi người lái xe đến phòng triển lãm của Bác Dã, Triệu Cường đã bị cách trang trí xa xỉ làm kinh hãi rồi, “Phòng triển lãm này làm cho tôi nghĩ đến một chữ, tiền!”

Mọi người đi vào, người bên trong thấy cảnh sát đến đều tò mò nhìn bọn họ, đặc biệt là bảo vệ lập tức cầm bộ đàm nói chuyện, chắc là thông báo cho ông chủ biết.

Bọn Tần Uyên không để ý, nhanh chóng tìm được bình hoa đó.

Triệu Cường liếc một cái liền trốn sau lưng Trần Mặc, chăm chú giữ cổ của mình, rất sợ lại bị bóp cổ lần nữa.

Đường Dật, Lam Tiêu Nhã và Thạch Nguyên Phỉ tò mò nhìn.

Mộc Cửu nhìn một lát, đột nhiên nói: “Giả.”

“Cô bé nói nhăng nói cuội gì đó?” Đột nhiên có một âm thanh phía sau mọi người vang lên.

Đội Điều Tra Đặc Biệt nhìn lại liền thấy một người đàn ông trung niên, thân hình mập mạp, vẻ mặt không chút thiện cảm nhìn bọn họ, hai bên còn có hai vệ sĩ.

Mộc Cửu nhìn ông ta nói: “Đây là bình hoa giả.”

“Cô bé cô thì biết cái gì? Đây là đồ thật, mắt nào của cô thấy đây là đồ giả?”

Mộc Cửu trả lời: “Cả hai mắt.”

“Cảnh sát, mọi người đến chỗ tôi tham quan thì không thành vấn đề, dù sao thì cũng đều đã mua vé vào cửa, nhưng mọi người không thể nói lung tung, đồ vật hàng thật giá thật lại bị mọi người nói là đồ giả, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì làm sao chúng tôi tiếp tục làm ăn được?”

Mộc Cửu: “Đây là đồ giả mà ông cũng không biết. Tuy nó và cái bình hoa thật nhìn qua thì giống y như nhau nhưng cái này chắc chắn không phải đồ thật.”

Bác Dã cười lạnh nói: “Cô bé hình như rất có hiểu biết, nhưng sao cô biết được?”

Sắc mặt Mộc Cửu không đổi trả lời: “Bởi vì tôi từng thấy cái bình hoa thật.”

Bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng hơn, Tần Uyên kéo Mộc Cửu ra phía sau, nói với Bác Dã: “Chúng tôi đang điều tra hung thủ giết người tra được đến chỗ này, chúng tôi cho rằng ông Bác đây có thể là mục tiêu tiếp theo của hung thủ.”

Bác Dã nghe xong khó chịu nói: “Tôi là mục tiêu? A, mấy năm nay mọi người nghĩ những người muốn bắt cóc và giết tôi còn ít sao? Tôi sẽ sợ những việc này? Nhưng bây giờ không phải vậy rất tốt sao, hơn nữa bên cạnh tôi còn có vệ sĩ, so với cảnh sát còn đáng tin hơn đó. Nếu không có việc gì, mong mọi người mau chóng ra ngoài, chỗ của tôi còn phải tiếp tục kinh doanh.”

“Được rồi, cô bé, tôi đột nhiên phát hiện thấy cô làm vật sư tầm cũng tốt đó, ha ha ha!” Bác Dã cười lớn rồi cùng vệ sĩ rời khỏi.

Thạch Nguyên Phỉ tức giận nói: “Lão già này thật là, chúng ta tốt bụng nhắc nhở ông ta, ông ta còn tỏ ra phách lối.”

Tần Uyên nói: “Triệu Cường, phái cảnh sát đi theo Bác Dã.”

Triệu Cường vội vàng hỏi: “Ông ta không phải là không muốn chúng ta bảo vệ sao?”

Tần Uyên trừng mắt nhìn ông ta, “Âm thầm theo thôi, đừng làm cho ông ấy phát hiện là được.”

Triệu Cường gật đầu, đến bên cạnh Mộc Cửu, “Nói thật đi Mộc Cửu, cái này không phải là đồ thật hả?”

Mộc Cửu: “Ừ, không phải.”

Lam Tiêu Nhã cẩn thận đi sau lưng Triệu Cường, thừa dịp cậu ta đang lơ là, liền bóp cổ cậu ta.

“Mẹ ơi!” Triệu Cường sợ đến mức nhảy dựng lên.

38. Chương 37: Nếu Tôi Biến Ông Thành Vật Sư Tầm, Ông Nghĩ Thế Nào?

“Anh Cường, Bác Dã đã ra ngoài và lên xe của mình.”

“Cậu sắp xếp vài anh em đuổi theo, nhớ kỹ đừng theo sát quá, cũng đừng để mất dấu, có chuyện gì thì báo cho tôi biết.” Triệu Cường dặn dò xong liền cúp điện thoại, sau đó ngồi canh giữ trước cửa nhà Bác Dã.

Có một cảnh sát quen mặt đến bên cạnh Triệu Cường đẩy anh một cái rồi nói với vẻ tràn đầy ngưỡng mộ, “Anh Cường, nhà của Bác Dã này thật giàu có, khu nhà cao cấp này nhìn qua như một tác phẩm nghệ thuật, màu vàng thật chói mắt, hắc hắc, không biết khi nào tôi mới được ở trong nơi như vậy đây!”

Triệu Cường không nhận được võ đầu người cảnh sát kia, bình thường đều là người khác đánh vào đầu anh hôm nay anh có thể đánh được người khác rồi, cảm giác này thật không tệ, “Cũng không phải là quảng tiền qua cửa sổ hay sao, cậu thôi đi, đừng có mà mê những thứ như vậy, cậu nhìn vào thì thấy Bác Dã là người có tiền, ở nhà cao cửa rộng, nhưng cậu nghĩ kỹ đi, vì sao ông ta ra ngoài phải mang theo nhiều vệ sĩ như

vậy, chắc chắn là bình thường ông ấy rất hay gặp nguy hiểm, lỡ như bị mất mạng thì đâu thể nào hưởng thụ được cuộc sống như vậy.”

Cảnh sát kia sờ sờ đầu, gật đầu, cảm thấy rất có lý, “Cũng đúng, anh Cường, do tôi suy nghĩ đơn giản quá.”

Triệu Cường thường xuyên chú ý động tĩnh xung quanh, “Được rồi, chúng ta phải theo dõi nữa, chỉ mong Bác Dã có thể an toàn về nhà.”

Thư ký bên cạnh Bác Dã thường xuyên nhìn xung quanh xe, báo cáo với Bác Dã: “Ông chủ, không có bọn cớm đi theo nữa, ngài nghĩ ra được biện pháp này, thật lợi hại.”

Bác Dã mở mắt, trong mắt tràn đầy ánh sáng, ông cười lạnh nói: “Ha ha, một thằng nhóc mà muốn chơi với tôi, còn muốn điều tra tôi? Không biết lượng sức mình.”

Nam thư ký vừa nhìn sắc mặt của ông ta, vừa nhẹ giọng nói: “Ông chủ, hôm qua không phải tên nhóc kia nói có người muốn hại ngài sao, thật ra tôi thấy để bọn họ bảo vệ cũng tốt.”

Bác Dã vừa nghe liền hướng về phía anh ta mắng: “Cậu cho rằng họ thật sự đến bảo vệ tôi sao? Ngu ngốc! Nói hay thật, cái gì mà có người muốn giết tôi, toàn là lời bịa đặt, thật ra là muốn điều tra xem tôi có làm gì phạm pháp không, để bọn họ đi theo sẽ phả hồng chuyện lớn của tôi! Cậu đúng là không có đầu óc.”

Nam thư ký lau trán, cứ giữ bộ dạng cúi người, cúi đầu, nói theo lời ông ta, “Đúng, đúng, ông chủ nói không sai, là tôi không có đầu óc.”

Bác Dã cũng bớt giận, chậm rãi nói: “Được rồi, hẹn với ông Kim mấy giờ?”

Nam thư ký lập tức nói: “Thưa ông chủ, hẹn lúc hai giờ.”

Bác Dã nhìn đồng hồ đeo tay, “Ồ, đã hơn hai giờ rồi, tất cả đều tại bọn cớm, làm hại tôi mất biết bao nhiêu là thời gian.” Bác Dã bắt mẫn hừ lạnh, “Tài xế, lái nhanh chút.”

Lúc này ở chỗ khác, vài cảnh sát theo dõi xe của Bác Nhã đã lái được một đoạn khá xa, đã hơn một tiếng rồi mà chiếc xe vẫn không ngừng lại.

Một cảnh sát nói: “Nói thật, tôi thấy có gì đó không đúng, xe này sao lại chạy lâu như vậy, chẳng lẽ còn chưa đến nơi ông ta muốn đến à.”

Một cảnh sát khác cũng thấy lạ, “Đúng rồi, mọi người nhìn xem con đường này chúng ta đã đi qua hai lần, giống như là họ đang dẫn chúng ta chạy vòng vòng.”

Cảnh sát lái xe nghĩ chút rồi nói: “Này, nói không chừng là ông ta muốn đi hóng gió thôi.”

“Sao có thể, gió thì lớn, trời thì đầy mây, sao có thể hóng gió lúc này được. Không được, tôi phải gọi điện báo với anh Cường.” Anh ta lập tức gọi vào số của Triệu Cường, “Anh Cường, có chuyện rất lạ, xe của Bác Dã đã chạy trên đường hơn một tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa dừng lại, giống như chỉ chạy vòng vòng thôi.”

Triệu Cường vừa nghe liền thấy không ổn, vội vàng nói: “Nhanh chóng làm cho chiếc xe kia dừng lại, xem người bên trong có phải là Bác Dã không.”

Cảnh sát kia vội vàng nói: “Hành Hành, Tiểu Thang, mau chạy nhanh lên, chặn đầu chiếc xe kia lại.”

Xe trước mắt đã ngừng lại, vài người cảnh sát xuống xe nhìn, quả nhiên trong xe không có Bác Dã, chỉ có vài người vệ sĩ.

Cảnh sát đó vội la lên: “Bác Dã đâu?”

Vệ sĩ mặc tây trang màu đen nhìn bọn họ không nói lời nào.

Cảnh sát gấp gáp gọi điện thoại cho Triệu Cường: “Anh Cường, không xong rồi, chúng ta bị lừa rồi! Bác Dã không có ở trong xe này.”

“Chết tiệt!” Triệu Cường cúp điện thoại rồi chạy ra ngoài, “Nhanh lên, vào nhà ông ấy tìm xem!”

Đến cửa thì gặp phải quản gia của Bác Dã, “Bác Dã đâu?”

Quản gia thấy Triệu Cường đưa ra thẻ cảnh sát cũng không có chút khẩn trương bình tĩnh nói: “Cảnh sát tìm ông chủ của tôi có việc gì không?”

Triệu Cường vội la lên: “Trực tiếp nói ông ấy có ở nhà không?”

Quản gia vẫn từ từ nói: “Ông chủ của tôi đã ra ngoài.”

Triệu Cường cau mày hỏi: “Ông ấy đi đâu?”

Quản gia mỉm cười nói: “Cái này, tôi không rõ lắm.”

Triệu Cường nhìn bộ dạng thần nhiên của ông ta, đã gấp đến mức muốn “vắt giò lên cổ” rồi, “Không rõ lắm? Ông chủ của ông bây giờ sống chết chưa biết mà ông lại nói với tôi là không rõ lắm.”

Quản gia nghe Triệu Cường nói xong cũng có chút chần chừ: “Tôi chỉ biết ông chủ ra ngoài làm việc, cụ thể đi đâu tôi thật sự không biết.”

Triệu Cường tạo áp lực nói: “Vậy mau chóng gọi điện cho ông chủ của ông? Nếu ông chủ của ông mất mạng rồi thì ông phục vụ cho ai!”

“Được, tôi lập tức gọi.” Quản gia vừa nghe cũng sợ, nhanh chóng gọi di động cho Bác Dã, nghe trong điện thoại phát ra âm thanh máy móc, quản gia càng lúc càng khẩn trương, “Ông chủ đã tắt điện thoại.”

=====

Bác Da mang theo cái túi xách đẩy cửa vào trong, nhìn thấy một người đàn ông ngồi trên ghế salon đang thưởng thức rượu vang đỏ, ông ấy liền xin lỗi: “Ông Kim, thật có lỗi, đã để ông chờ lâu, tôi có một số việc đột xuất nên đến trễ.”

Người đàn ông ưu nhã ngồi trên ghế salon đặt ly rượu xuống, cười nhạt nói với Bác Dã: “Không sao.”

Bác Dã uống một ngụm của ly rượu vang đỏ trên bàn rồi nói với người đàn ông kia: “Ông Kim, ông mang bức tranh đã nói trong điện thoại đến rồi sao? Ông yên tâm, tôi cũng đã chuẩn bị tiền cho ông rồi. Chờ tôi kiểm chứng hàng thì liền giao tiền cho ông.”

Người đàn ông nhìn ông ta, nhẹ giọng nói: “Đã mang đến, ở trong này.”

Bác Dã nhìn chung quanh một lần, phát hiện không thấy bức tranh đâu, không đồng ý nói: “Ở đâu? Sao tôi không thấy được?”

“Ông Bác hôm qua không phải ông còn nói muốn sưu tầm người thật sao, nếu tôi biến ông thành vật sưu tầm, ông nghĩ thế nào?” Người đàn ông vừa nói vừa đứng dậy, chậm rãi đến bên cạnh Bác Dã, dường như đang cười nhưng không.

“Ông, ông!” Bác Dã đột nhiên che cổ họng của mình, ông ta đau khổ trừng lớn hai mắt, giống như là người sắp chết đang giãy giụa, ông ấy đưa tay ra muốn nắm giữ khuôn mặt của người đàn ông kia nhưng chỉ nắm được vạt áo của ông ấy, đôi mắt càng lúc càng không nhìn rõ, ông nhanh chóng buông lỏng tay, vô lực ngã xuống tấm thảm màu đỏ, không có chút động tĩnh.

Người đàn ông lấy khăn ra lau tay, rồi lau vạt áo bị Bác Dã đụng phải, ông nhìn thi thể trên đất, chậm rãi mang bao tay trắng vào.

Triệu Cường lại hỏi quản gia: “Người nào đi theo Bác Dã? Gọi điện thoại hỏi người đó.”

“Đúng rồi, là thư lý Đồng, anh ấy đi theo ông chủ.” Quản gia vội vàng gọi điện cho thư ký Đồng, khi cuộc gọi được kết nối, ông ta có chút thở phào nhẹ nhõm, lập tức nói: “Thư ký Đồng, bây giờ ông chủ có ở bên cạnh anh không?”

Thư ký Đồng đang thoải mái uống nước trong xe, “Có chuyện gì mà ông lại khẩn trương như vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Quản gia lo lắng hỏi: “Không phải là cảnh sát, nói ông chủ đang gặp nguy hiểm, hiện tại ông chủ có sao không?”

Thư ký Đồng vừa nghe liền nhíu mi, nghĩ thầm miếng giấy dán này đúng là phiền phức, tấm tắc hai tiếng, “Đừng nghe bọn cớm đó nói bậy, bọn họ nói vậy để biết được chỗ ông chủ muốn đi thôi, ông thấy đúng không.”

Triệu Cường nghe bọn họ nói mà tức điên người, giắt lấy điện thoại di động của quản gia, “Bác Dã đâu? Nếu bây giờ ông ấy không có ở bên cạnh cậu thì ông ấy đang gặp nguy hiểm đó, có biết không!”

Thư ký Đồng: “Ông chủ đang cùng đối tác bàn chuyện làm ăn.”

Triệu Cường rống to hơn: “Vậy là ông ấy chỉ có một mình? Cậu nhanh chóng đi kiểm tra đi! Xảy ra án mạng cậu phải chịu trách nhiệm đó!”

Bị Triệu Cường dọa sợ, thư ký Đồng cầm điện thoại, nhanh chân chạy đi kiểm tra, vừa mở cửa, anh ta thấy cảnh tượng trước mắt thì liền té trên đất, “A a a a!”

Lòng Triệu Cường đã nguội lạnh, anh nghĩ vậy là hết rồi.

39. Chương 38: Mộc Cửu: Ngôn Phỉ Văn Tức Giận

Căn phòng mờ tối, tràn ngập mùi thơm của rượu vang đỏ, như là chai rượu bị đổ, mùi hương tỏa ra xung quanh.

Tấm thảm màu đỏ trên đất giống như người dẫn đường đang dẫn mọi người đến một nơi, mà tia sáng duy nhất trong phòng ở trên vách tường, được chiếu bởi một ngọn đèn trên cao, tia sáng vàng nhạt chiếu sáng một góc, giống như đang trưng bày tác phẩm nghệ thuật.

Dưới ánh đèn, hai chân của một người đàn ông bị dang ra cố định ở hai cây đèn trên vách tường, nửa thân dưới của ông ta bị phơi bày trong không khí, trên đùi thậm chí còn thấy được chất lỏng màu đỏ còn lưu lại, mà nửa người trên của ông ta bị ngâm trong một hồ cá lớn, trong hồ cá có chất lỏng màu đỏ nhạt, có thể là rượu vang đỏ hoặc là máu tươi.

Đầu của người đàn ông trong hồ cá dong đưa dưới tác động của dòng nước, hai mắt ông ta trừng lớn, cứ như vậy nhìn ra ngoài hồ cá, quỷ dị đáng sợ.

Bác Dã đã bị cởi hết quần áo, bị lộn ngược người ngâm trong hồ cá.

Thành viên của Đội Điều Tra Đặc Biệt chạy đến hiện trường thì thấy được cảnh tượng như vậy.

Người đàn ông ăn mặc lộng lẫy, uống rượu vang đỏ đắt tiền, ở khu nhà cao cấp, hôm nay lại bị biến thành đáng vẻ như vậy trước mắt người khác, không còn tự tôn, không còn hơi thở, không còn mạng sống.

Tần Uyên nhìn thi thể Bác Dã nói: “Trên bình hoa có hoa văn đảo ngược, hẳn đã dùng cách này để báo trước trạng thái thi thể của Bác Dã.”

Lúc này Hồng Mi từ bên ngoài đi vào nói với Tần Uyên: “Đội trưởng, thư ký của Bác Dã là người đầu tiên chứng kiến, bây giờ đang sợ hãi, theo anh ta nói, Bác Dã đến chỗ này để gặp một người gọi là ông Kim, nói là muốn giao dịch một bức tranh, Bác Dã một mình vào căn phòng đó nên thư ký cũng không nhìn thấy ông Kim kia.”

Triệu Cường nghi ngờ nói: “Tại sao lại là ông Kim?”

Mắt Mộc Cửu lóe lên nói: “Mẹ tôi họ Kim.”

Trong nhà người chết thứ nhất có hoa bách hợp, sau đó là họ của mẹ Mộc Cửu, Ngôn Phỉ Văn đã sắp xếp tất cả, giống như muốn cho Mộc Cửu thấy tất cả mọi việc liên quan đến mẹ mình.

Lam Tiêu Nhã đi đến ôm trấn an Mộc Cửu.

Triệu Cường: “Thật ra Bác Dã cũng thật đáng thương, cuối cùng lại bị giết theo kiểu này.”

Mộc Cửu lạnh nhạt nhìn thi thể đó, đột nhiên nói: “Hắn tức giận.”

Lam Tiêu Nhã: “Cái gì?”

Mộc Cửu: “Ngôn Phỉ Văn tức giận, tôi cảm nhận được, thật ra hắn chỉ cần đảo ngược người chết thôi là được, nhưng hắn lại cởi hết quần áo, còn ngâm ông ấy trong hồ cá, hắn không chỉ lấy đi sinh mệnh của nạn nhân mà còn đang xỉ nhục ông ấy.”

Mộc Cửu vừa lui về gần ghế salon, vừa nói: “Hai người họ ngồi đối mặt nhau, uống rượu vang đỏ, Bác Dã ngồi ở chỗ này, ly rượu của ông ấy bị đổ trên đất, xung quanh không có dấu vết đánh nhau, chứng tỏ ông ấy chết rất nhanh chóng, không hề phản kháng, trên người ông ấy cũng không có vết thương, như vậy có khả năng ông ấy uống ly rượu này rồi chết.”

“Ừ, đúng là có dấu vết bị trúng độc.” Lam Tiêu Nhã nhìn thi thể Bác Dã, thật sự có chút không dám nhìn thẳng, thở dài nói: “Haiz, chờ mọi người đem thi thể về tôi sẽ kiểm tra kỹ hơn về nguyên nhân chết.”

Triệu Cường vuốt cằm nghĩ: “Nhưng lần này manh mối hắn để lại là gì? Chẳng lẽ lần sau người chết sẽ bị chết chìm sao? Hay có liên quan đến nước?”

Đường Dật cũng hỏi: “Còn mục tiêu kế tiếp của hắn là ai?”

Mộc Cửu cúi đầu suy nghĩ chút, sau đó ngẩng đầu hỏi Hồng Mi: “Chị Mi, Bác Dã đến gặp hắn làm gì?”

Hồng Mi đáp: “Nghe nói là giao dịch một bức tranh.”

“Bức tranh à.” Mộc Cửu dường như đang suy nghĩ.

Tần Uyên hỏi: “Em nghĩ bức tranh là manh mối à?”

Mộc Cửu: “Vậy thì phải xem bức tranh đó là tranh gì.”

Tần Uyên nói: “Nếu Bác Dã đã đến đây giao dịch thì chắc chắn ông ấy đã biết đây là bức tranh gì rồi.”

Đội Điều Tra Đặc Biệt quay về cục, đem mọi chứng cứ ở hiện trường về, còn mang theo cả máy tính của Bác Dã.

Tần Uyên nói với Thạch Nguyên Phỉ: “Thạch Đầu, cậu kiểm tra xem gần đây trong máy Bác Dã có nhận được tin về bức tranh nào không?”

“Được, đừng lo, cứ giao việc đó cho tôi.” Thạch Nguyên Phỉ ra dấu hiệu OK, rồi lập tức hăng hái chiến đấu trước máy tính.

Trần Mặc biết được tình huống ở hiện trường thì báo cáo: “Đội trưởng, đúng là lúc đó Bác Dã đang giao dịch phi pháp, nên Bác Dã còn đặc biệt dặn trong đó không được gắn camera. Nhân viên còn nói có nhìn thấy một người đàn ông trung niên đeo kính đen, mặc áo khoác đi vào nhưng không để ý hắn ta đi ra lúc nào.”

Mộc Cửu: “Hắn rất giỏi ngụy trang.”

Triệu Cường lắc đầu: “Không thể tin được là Bác Dã lại bị giết ở ngay trong địa bàn của mình, chắc là lúc đó ông ấy cũng không cảm thấy mình sẽ gặp nguy hiểm.”

Lúc này, âm thanh của Thạch Nguyên Phỉ ở trước máy tính truyền đến: “Đội trưởng, tôi tìm được rồi, đúng là có một bức tranh, mọi người đến đây xem đi.”

Đây là một bức tranh vẽ một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đang mỉm cười, trên má cô ấy còn có hai lúm đồng tiền, nhìn qua có thể thấy bức tranh này đã có từ lâu.

Đường Dật liếc mắt một cái liền nhận ra: “Woa, đây là họa sĩ Phúc!”

“Không phải chứ, sao lại là món đồ nổi tiếng, bình hoa lúc trước cũng vậy mà bức tranh này cũng vậy.” Triệu Cường đột nhiên nghĩ đến bình hoa Ách Hầu Chi Nữ, có chút sợ nói: “Chờ một chút, bạn nhỏ Đường Dật, cậu đừng nói cho tôi biết đây cũng là món đồ bị nguyên rửa nha.”

Đường Dật sờ tóc, ngượng ngừng cười với anh, “Anh Cường, anh nói đúng rồi đấy, bức tranh này cũng bị nguyên rửa.”

“Trời ơi, Phật ơi, cậu đợi lát nữa hãy nói, bây giờ tôi thấy mấy món đồ bị nguyên rửa này là cảm thấy lạnh người.” Triệu Cường lấy một cái khăn bao người mình lại, rồi co người lại để làm cho mình có cảm giác an toàn, “Được rồi, cậu nói đi.”

Thạch Nguyên Phỉ không chịu được nói: “Tôi nói thật này Triệu Cường, là gan của cậu cũng nhỏ quá đi đó.”

Triệu Cường tức giận: “Là do cậu chưa từng trải qua cảm giác bị người ta bóp cổ khiến cả người rét run, muốn kinh khủng bao nhiêu thì có bấy nhiêu.”

Thạch Nguyên Phỉ không quan tâm, đỡ trán nói: “Tôi thật sự bội phục tinh thần của cậu rồi, lớn như vậy rồi mà cũng tin những chuyện này. Quên đi, Đường Dật, cậu nói tiếp đi.”

Đường Dật bắt đầu nói về lịch sử của bức tranh này, “Thật ra bản thân tôi rất thích những câu chuyện tình đẹp nhưng buồn bã. Chuyện là là khi đó có một họa sĩ trẻ tuổi, anh ta vẽ tranh rất giỏi nhưng gia cảnh lại không được tốt, nên anh ấy chỉ có thể đi làm thầy giáo để mưu sinh. Có một lần, anh ta dạy một cô tiểu thư giàu có, cô tiểu thư đó rất xinh đẹp, hơn nữa cũng rất quan tâm anh ấy nên sau một thời gian tiếp xúc, người họa sĩ rất mến cô tiểu thư hiền lành kia mà cô tiểu thư cũng rất ngưỡng mộ tài năng của người họa sĩ nên hai người họ đã yêu nhau. Nhưng đáng tiếc không lâu sau đó, người nhà của cô tiểu thư phát hiện quan hệ của họ, họ cũng không thể chấp nhận người họa sĩ đó nên liền đánh người họa sĩ đó một trận rồi ném ra ngoài, nhưng cô tiểu thư này cũng rất si tình, nửa đêm đem theo tiền và đồ trang sức ra ngoài rồi cùng người họa sĩ bỏ trốn.”

Thạch Nguyên Phỉ ngắt lời nói: “Đó là cô gái trong bức tranh này sao?”

“Cô gái trong bức tranh chính là cô tiểu thư đó, hơn nữa còn là tranh của người họa sĩ đó vẽ cho cô ấy. Cái đêm mà họ cùng nhau bỏ trốn, để thoát khỏi sự truy lùng của người nhà cô tiểu thư, họ đã đến một nơi thật xa để làm lại từ đầu, bởi vì tài năng của người họa sĩ thêm vào đó là tiền tài của cô tiểu thư nên người họa sĩ ngày càng nổi tiếng, cũng ngày càng giàu có hơn, họ mua được một ngôi nhà lớn, cuộc sống ngày càng tốt, họ đã có được cuộc sống ấm no, đầy đủ.”

Triệu Cường suy đoán: “Lúc đó, bởi vì gia đình đã khá giả nên tên họa sĩ kia ra ngoài ngoại tình sao?”

“Không sai, chính là như vậy, đó còn là một cô gái rất xinh đẹp, nên cô tiểu thư kia rất khó chịu, hơn nữa lúc đó, cô ấy đang mang thai con của người họa sĩ. Nhưng ai ngờ người họa sĩ đó lại bỏ thuốc độc hại chết cô tiểu thư nên con của họ cũng mất luôn. Sau đó, người họa sĩ cưới cô gái kia, vào buổi tối hôn lễ đó, nhà của họ đột nhiên bị cháy, nhà của họ cũng bị biến thành một đồng trống, mọi thứ trong nhà đều bị cháy hết, nhưng có một chuyện kỳ lạ là chỉ có bức họa này không bị gì hết, cho dù một góc giấy cũng không bị đốt, nên lúc đó mọi người đồn nhau rằng linh hồn của cô tiểu thư đã nhập vào bức tranh này, cô ấy nhìn thấy người họa sĩ và cô gái kia từ từ bị chết cháy, cuối cùng cô ấy đã trả thù thành công.”

Thạch Nguyên Phỉ kinh ngạc nói: “Trời ơi, câu chuyện này thật kinh khủng, cô tiểu thư đó đã biến thành ma rồi à.”

Triệu Cường bực dọc quanh người, tổng kết lại: “Vốn là chuyện tình bị người khác cản trở, sau đó cứ tưởng tu thành chánh quả được ở bên nhau, nhưng lại biến thành người phản bội rồi còn trở thành hung thủ giết người, cuối cùng lại bị báo thù một cách kinh khủng và thần bí như vậy. Chuyện này có thật nhiều chuyển biến bất ngờ! Xong rồi, bây giờ tôi nhìn lại bức tranh này, càng nhìn càng thấy cô tiểu thư này cười thật kỳ lạ.”

Đường Dật dường như muốn giúp Triệu Cường bớt sợ nên nói thêm: “Thật ra tôi nghĩ lúc đó có một người yêu thầm cô tiểu thư phóng hỏa để giúp cô ấy báo thù, sau đó để bức tranh này ở chỗ tàn tích đó làm hiện tượng giả như là linh hồn của cô tiểu thư này báo thù.”

Triệu Cường thở dài nói: “Nhưng người họa sĩ này cũng đáng đời, làm ra loại chuyện này đúng là không bằng cảm thú, bị như vậy cũng là báo ứng.”

Trần Mặc suy nghĩ chút rồi nói: “Vậy nên mục tiêu kế tiếp là họa sĩ à?”

Triệu Cường bất an nói: “Không phải là bị thiêu chết đó chứ.”

40. Chương 39: MỘC CỬU: MẸ

“Thầy Chu, hẹn gặp lại.” Hai cô bé mang theo dụng cụ vẽ, cúi người nói với người bên trong.

“Hẹn gặp lại, đi đường cẩn thận.” Người đàn ông được gọi là thầy Chu cười nhạt một tiếng, tiễn hai cô bé học vẽ về.

Ông đóng cửa lại, căn phòng lớn lại khôi phục sự yên tĩnh, ông thu lại nụ cười, trong mắt hiện lên vẻ cô đơn.

Ông quay lại phòng vẽ tranh, ở đây được để rất nhiều đồ đạc và trên vách tường là nơi treo những bức tranh mà ông vẽ, ông đến gần phía trước một bức tranh, nhìn bức tranh gần gũi, lúc này đột nhiên chuông cửa lại vang lên.

“Haiz, hai cô bé này, chắc lại để quên đồ rồi.” Chu Phong cười lắc đầu, đi đến cửa trước rồi mở cửa ra.

“Ông là?” Chu Phong đứng nhìn người đàn ông trung niên, dường như không nhận ra hắn, ông thắc mắc hỏi: “Ông tìm ai?”

Người đàn ông cười với ông rồi nói: “Thầy Chu, đã lâu không gặp.”

Chu Phong cẩn thận nhìn một chút, còn chưa hiểu được, “Ông là ai, hình như tôi không quen ông.”

Người đàn ông chậm rãi nói: “Thầy Chu có còn nhớ Kim Tĩnh Di không?”

Cái tên vẫn nhớ trong lòng được người khác nhắc đến, Chu Phong mở to hai mắt, gương mặt hiện lên vẻ không thể tin được, “Cô ấy, ông, ông là!”

Ngôn Phỉ Văn: “Tôi là chồng của cô ấy.”

Chu Phong để hắn vào phòng, ông ngồi trên ghế sa lon, mắt rũ xuống, thở dài hỏi: “Cô ấy, bây giờ cô ấy khỏe không?”

Ngôn Phỉ Văn lấy ra một bức hình đặt trước mặt Chu Phong, “Thầy Chu tự mình xem đi.”

Trong hình là một người đàn bà một mình ngồi trên giường, tóc tai rối bời, mặt không cảm xúc, đôi mắt ngây ngốc nhìn về phía trước, sắc mặt đặc biệt trắng bệch, không có chút thần thái, giống như là một tượng gỗ.

Cô gái lúc trước dịu dàng xinh đẹp trong ký ức của ông lại biến thành bộ dạng như vậy, tay Chu Phong cầm bức ảnh run rẩy, ông ngẩng đầu nhìn Ngôn Phỉ Văn như đang muốn tìm đáp án nơi hắn ta, “Cô ấy, sao cô ấy lại trở nên như vậy?”

Ngôn Phỉ Văn chỉnh lại quần áo của mình, ngược mắt nhìn ông, “Thầy Chu, thầy nghĩ trải qua chuyện như vậy, cô ấy nên trở thành bộ dạng thế nào?”

Chuyện cũ như một thước phim hiện ra trước mắt ông, Chu Phong nhắm mắt lại, cuối cùng nước mắt cứ thế rơi ra từ khóe mắt ông, “Là tôi đã hại cô ấy.”

“Đúng vậy.” Ngôn Phỉ Văn khẽ mỉm cười.

Ánh lửa đỏ rực tuôn trào ra mang theo khói dày đặc cực nóng, giống như con quái vật đang giương nanh múa vuốt, lửa lan tràn không ngừng, vô tình hủy diệt tất cả những thứ xung quanh nó.

Bên ngoài có tiếng người hô hoán ầm ĩ, trong phòng là một thân thể đang đau khổ vùng vẫy, lúc này có một người ở một bên vừa quan sát vừa báo thù. Lúc lửa đang hủy diệt tất cả thì bên trong ánh lửa đó, cuối cùng chỉ đốt sạch những đồ vật hay còn thiêu cháy cả lòng người?

Ngôn Phỉ Văn cởi bộ đồ mà mình đã mặc ra ngoài, tẩy đi hết những thứ trên người hắn, hắn dùng khăn lau khô toàn bộ thân thể, rồi từ trong tủ lấy ra một cái áo sơ mi trắng mặc vào người, sau đó hắn quay vào phòng, bỏ mắt kính xuống, cẩn thận chỉnh lại cổ áo, chỉnh lại từng chi tiết nhỏ, hắn chải tóc rồi lại đeo kính vào. Sau khi hoàn tất mọi việc, hắn cầm lên một món đồ rồi đi vào tầng hầm.

Bên trong tầng hầm rất yên tĩnh, chỉ có duy nhất tiếng bước chân của hắn, không lâu sau đó, hắn đi đến một cánh cửa, dùng chìa khóa mở cửa ra, người trong phòng nghe thấy tiếng động thì theo bản năng co người lại, ánh mắt hoảng sợ nhìn Ngôn Phỉ Văn bước đến gần.

Ngôn Phỉ Văn nói: “Anh đến thăm em.”

Người đàn bà cuộn mình trên giường không nói lời nào, chỉ mở to mắt nhìn hắn.

“Không cần sợ anh như vậy.” Ngôn Phỉ Văn giơ tay muốn chạm vào bả vai của bà, người đàn bà càng sợ hãi hơn, hắn nở nụ cười, rồi thu tay về, “Nhìn em như vậy làm anh nhớ đến lần đầu tiên anh gặp em, cũng trong bộ dạng như vậy, giống như một con thỏ nhỏ đang hoảng sợ.”

Người đàn bà không nói lời nào, chỉ ôm lấy mình chặt hơn, đôi tay ôm chặt chân mình, muốn chôn cả khuôn mặt mình vào hai chân.

Ngôn Phỉ Văn nhìn mặt của bà nói: “Được rồi, bây giờ Ngôn Luật đang ở phòng này, nhưng Ngôn Cửu còn chưa đến, nó ở bên ngoài làm việc, em có muốn gặp các con không?”

Cuối cùng người đàn bà cũng có phản ứng, bà ngẩng đầu nhìn Ngôn Phỉ Văn, mở miệng cầu xin, “Trả con lại cho tôi.” Tựa như đã lâu không nói gì, âm thanh của người đàn bà có chút khàn, không được tự nhiên, từng lời từng chữ bà nói ra mang theo sự cố chấp và phần nộ của một người mẹ.

Ngôn Phỉ Văn nói: “Em đã sinh cho anh hai đứa con rất giỏi.”

Người đàn bà nhắm mắt lại, bà ghen ngào, nước mắt từ từ rơi xuống, mang theo sự hối hận và đau khổ.

“Anh đến đây là để tặng cho em một món quà.” Ngôn Phỉ Văn lấy món đồ trong tay ném lên giường, món đồ màu đen đỏ bung ra, hiện ra một bức tranh trước mặt người đàn bà.

Ở giữa bức tranh là một người phụ nữ đang ở độ tuổi trẻ trung và xinh đẹp nhất, mái tóc đen xõa trên vai, nụ cười sâu đến tận đáy mắt, trong tay cô là bó hoa bách hợp đang nở rộ, là người đẹp nhất trong bức tranh.

Người đàn bà sững người nhìn bức tranh, bà lập tức mở to hai mắt nhìn, như là đang nghĩ đến điều gì, mặt đầm nước mắt nhìn Ngôn Phỉ Văn: “Ông đã làm gì ông ta?”

Ngôn Phỉ Văn nở nụ cười, có nếp nhăn nhàn nhạt nơi khóe mắt hắn, hắn nhẹ nhàng nói: “Anh giúp em báo thù.”

“Ông, làm sao có thể, sao có thể!” Hai tay người đàn bà tạo thành nắm đấm, ôm chặt bức tranh kia, gào thét với Ngôn Phỉ Văn: “Tên biến thái này! Tại sao ông cứ muốn hành hạ tôi? Tại sao? Tại sao lại giết ông ta?”

Ngôn Phỉ Văn cười xuống, lại gần bà, “Em nói cho anh nghe thử tại sao hắn không thể bị trừng phạt? Lúc đó em hận hắn như vậy, em đã thiêu hết tất cả những thứ thuộc về hắn. Hắn đã phá hủy em, chẳng lẽ em không muốn phá hủy hắn sao?”

“Không có, không có!” Người đàn bà đau khổ lắc đầu.

Ngôn Phỉ Văn tiến lên nắm cằm của bà, ép buộc bà nhìn thẳng vào mình, “Lúc đó em không nói với anh như vậy, em vừa cầm hình của hắn vừa nói với anh em hận hắn, muốn giết hắn, muốn cho hắn trải qua sự đau khổ mà em phải chịu, chẳng lẽ không đúng sao? Em biết hắn chết thế nào không? Bị lửa thiêu chết, bị lửa thiêu khi vẫn còn sống, thế nào? Đủ đau khổ không?”

“Ông chết đi, chết đi!” Người đàn bà gào thét dùng đầu đánh vào đầu Ngôn Phỉ Văn, tựa như điên loạn kêu lên, tay quơ lung tung.

Ngôn Phỉ Văn đem người đàn bà đè ngã cuống giường, hấn xoa nhẹ vào cái trán bị đụng, lấy khăn tay dùng một góc nhẹ nhàng lau khô miệng, nhìn bà cười lạnh lùng.

“Tôi chết đây! Tôi chết!” Người đàn bà vùng vẫy đứng lên, dùng đầu đập mạnh vào bức tường phía sau, ‘Đông, đông đông’, sự trống trải trong phòng đặc biệt làm âm thanh này càng thêm rõ ràng.

“Muốn giải thoát? Nhớ Mộc Cửu không?” Ngôn Phỉ Văn kéo tóc bà, đem người đàn bà ném lên giường, “Em muốn để con nhìn thấy thi thể của mẹ mình sao?”

Người đàn bà cố gắng cầm chặt khăn trải giường, tiếng khóc và tiếng gào thét đau khổ quanh quẩn trong căn phòng lạnh lẽo.

Ngôn Phỉ Văn xoay người ra ngoài, hấn khóa cửa căn phòng lại, lấy khăn tay ra dùng sức cẩn thận lau hai tay mình, gương mặt vô tình.

“Mộc Cửu.” Hấn chậm rãi nói ra tên này.

Trận hỏa hoạn đã bị dập tắt, hiện trường là một quang cảnh hỗn động, trong phòng đã bị đốt đến đen kịt, cơ bản mọi thứ đều bị đốt sạch, chỉ còn khói và mùi khét trong căn phòng đang tỏa ra xung quanh.

Đội Điều Tra Đặc Biệt nhanh chóng đến hiện trường, Hồng Mi đã nói những điều cơ bản với họ: “Người chết tên là Chu Phong, bốn mươi bốn tuổi, nghề nghiệp là họa sĩ, nguyên nhân chết chưa rõ, hiện tại không biết là chết cháy hay đã chết trước khi xảy ra hỏa hoạn, chỉ biết là khi chết hấn đang ngồi trên ghế.”

Triệu Cường khó chịu nắm tóc, “Đúng là họa sĩ, hơn nữa còn có hỏa hoạn, thật sự là đúng theo bức tranh kia.”

Lúc này, đội trưởng Tiêu Phòng ôm một vật đưa cho Tần Uyên, “Đội trưởng Tần, ở đây có bức tranh, đặt trước cửa nhà người chết, không bị thiêu hủy.”

Tần Uyên nhận bức tranh rồi nói với anh ta, “Cảm ơn, vất vả rồi.”

Tần Uyên kéo tấm vải che ra, một bức tranh xuất hiện trước mắt mọi người.

Trong tranh là một người phụ nữ cười dịu dàng, bên cạnh cô là một vòng hoa bách hợp, xinh đẹp, thuần khiết.

Mộc Cửu thoáng mở to mắt, cô cầm chặt bức tranh trong tay, “Mẹ.”

Phía dưới góc phải có ký tên Chu Phong đặc biệt rõ ràng.

“Đây là mẹ của Mộc Cửu sao?”

Triệu Cường kinh ngạc nói: “Em gái Mộc Cửu, Chu Phong biết mẹ em đó.”

Hai tay Mộc Cửu nắm chặt khung tranh không nói gì.

Trên đường quay về cục cảnh sát, Mộc Cửu cầm bức tranh của mẹ mình suy nghĩ rất nhiều, cô nghĩ đến khi mình còn nhỏ, nhìn vào trong phòng, thấy mẹ ngồi nhìn chăm chăm bó hoa bách hợp, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đó là biểu cảm của hạnh phúc, tay mẹ nhẹ nhàng chạm vào cánh hoa, cẩn thận từng li từng tí, hình ảnh đó an tĩnh mà đẹp đẽ.

Cô nhớ khi còn nhỏ mẹ dạy cô viết chữ, đọc sách, dạy đàn dương cầm, dạy cô tất cả những gì mẹ biết nhưng một ngày cô nói muốn học vẽ một chút thì ánh mắt mẹ cô toát lên vẻ bi thương, tịch mịch.

Cô nhớ lúc nhỏ muốn mẹ kể chuyện cổ tích để dễ cô đi ngủ, đột nhiên mẹ cô dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, việc đó làm mẹ cô khóc thầm trong phòng, việc đó làm cho mẹ cô mất luôn cả tự do.

Cô không biết quá khứ của mẹ, mẹ cũng chưa bao giờ kể cho cô nghe nhưng hiện tại Mộc Cửu muốn gặp Ngôn Phỉ Văn để hỏi trước đây mẹ đã xảy ra chuyện gì. Hơn nữa, hôm nay thấy được bức tranh này, cô đã cảm giác được rất cuộc Chu Phong là người bắt đầu sự đau khổ của mẹ hay khi mẹ và Ngôn Phỉ Văn gặp nhau thì đau khổ mới bắt đầu rồi.

Mẹ đã trải qua những chuyện này trong quá khứ, đây chính là cách mà Ngôn Phỉ Văn muốn nói cho cô biết, dùng cách thức tàn nhẫn này để nói.

41. Chương 40: Mộc Cửu: Họ Ở Chỗ Đây

Tại phòng làm việc của Đội Điều Tra Đặc Biệt, mọi người đang sắp xếp lại các chứng cứ của ba vụ án.

Hồng Mi đứng trong phòng họp, trước mặt mọi người trình bày hết tất cả chứng cứ của các vụ án, “Người chết thứ nhất là Ôn Đạt Viên, là một công nhân viên chức phổ thông, bị giết trong nhà của mình, sau khi giết người, hung thủ đã tỉ mỉ thay quần áo cho nạn nhân, hơn nữa còn đặt trong phòng một bình hoa giả có hoa vẫn bị đảo ngược, bình hoa thật tên là Ách Hầu Chi Nữ, nghe nói người sở hữu bình hoa này đều sẽ bị bóp cổ chết.

Từ bình hoa này đã dẫn cho chúng ta tìm được người chết thứ hai, Bác Dã, là thương nhân, bị độc chết, sau khi bị giết đã bị cởi hết quần áo, đảo ngược người, ngâm vào hồ cá.

Cuối cùng là bức tranh Cô Gái Báo Thù, người chết là Chu Phong, họa sĩ, bị thiêu chết ở nhà, trước cửa nhà ông ta có đặt một bức tranh là của mẹ Mộc Cửu, hơn nữa Chu Phong chính là người đã vẽ bức tranh này, đây là tất cả những gì chúng ta biết được.”

Mộc Cửu nói: “Mẹ tôi chắc chắn có quen biết Chu Phong, năm đó bà ấy là bệnh nhân của Ngôn Phỉ Văn, chứng tỏ trước đó đã xảy ra việc gì đó khiến tinh thần mẹ tôi không tốt, có thể là có liên quan đến Chu Phong.”

Tần Uyên quan sát nét mặt của cô, “Ý em là có thể Ngôn Phỉ Văn giúp mẹ em báo thù.”

Mộc Cửu không đổi sắc mặt nói, “Cũng không phải là báo thù, chẳng qua hấn đang giày vò mẹ em.”

Tần Uyên suy nghĩ chút rồi nói: “Mộc Cửu, trong nhà người chết thứ nhất để lại hoa mẹ em thích nhất, để liên hệ với người chết thứ hai thì hấn dùng họ của mẹ em, có thể hai người kia cũng giống như Chu Phong, đều có liên quan với mẹ em, có lẽ hấn không ngẫu nhiên chọn người bị hại mà tất cả những thứ này đều do hấn sắp xếp.”

Mộc Cửu gật đầu, “Cả khả năng này.”

Tần Uyên: “Thạch Đầu, cậu điều tra về tư liệu của ba người này xem họ có liên quan gì đến nhau hay không.”

Thạch Nguyên Phỉ đưa tư liệu đã điều tra được cho mọi người xem, “Gần như không có liên quan gì, Ôn Đạt Viên năm nay 30 tuổi, Bác Dã thì 52, hai người họ chưa từng gặp mặt cũng chưa bao giờ liên lạc với nhau, nghề nghiệp cũng không tương thích, phạm vi giao tiếp thì không giống nhau, xem ra không thể cùng nhau xuất hiện trong bất kỳ hoàn cảnh nào.”

Nhưng lát sau, anh bất ngờ phát hiện chút nghi điểm, “Chờ chút, ba của Ôn Đạt Viên là Ôn Khải Hoa trước đây là một người giàu có, nhưng hơn mười năm trước đã bị phá sản vì đầu tư thất bại, bị đã kích nên năm đó đã nhảy lầu tự sát, sau đó nhà họ cũng trở nên nghèo túng.”

Tần Uyên: “Ôn Khải Hoa và Bác Dã có liên quan gì không?”

Thạch Nguyên Phỉ: “Tìm được rồi, trước đó bọn họ có cùng nhau hợp tác làm ăn nhưng sau khi Ôn Khải Hoa phá sản thì không còn liên lạc gì.”

Đây chính là điểm liên quan của họ.

Mộc Cửu nói: “Ôn Khải Hoa đã chết nên Ngôn Phỉ Văn chỉ có thể dùng vật thay thế, chính là con trai của hấn.”

Tần Uyên lại hỏi: “Thạch Đầu, hai người họ có liên quan gì đến Chu Phong không?”

Thạch Nguyên Phỉ tìm hiểu cũng không có phát hiện, anh lắc đầu, “Giữa họ tạm thời không thấy có quan hệ gì.”

Mộc Cửu cúi đầu suy nghĩ chút rồi quay qua nói với Thạch Nguyên Phỉ: “Anh Thạch Đầu, giúp tôi điều tra xem hơn hai mươi năm trước Chu Phong ở đâu và lúc đó đã xảy ra chuyện gì.”

“Được.” Thạch Nguyên Phỉ vùi đầu tìm hiểu chút rồi nói. “Tra được rồi, khi đó ông ta không có việc làm nhưng có được địa chỉ nhà cũ của ông ta.”

Tần Uyên nói với Mộc Cửu: “Bây giờ chúng ta cùng đến đó đi.”

Hơn hai mươi năm trước, Chu Phong ở trong một khu nhà cũ, may mắn là chỗ đó bây giờ chưa bị giải tỏa và cũng không ai rời đi, nên có thể sẽ có người biết được Chu Phong, Tần Uyên hỏi thăm vài người thì tìm được hàng xóm trước đó của Chu Phong, biết rõ chuyện lúc đó của Chu Phong nhất.

Ông cụ tuy đã hơn bảy mươi tuổi nhưng thân thể vẫn khỏe mạnh, trí nhớ vẫn tốt, xem ra là một người rất khỏe mạnh.

Lúc Tần Uyên nhắc đến Chu Phong, ông cụ suy nghĩ chút rồi lập tức nhớ ra, “Chu Phong à, ba nó là một tên tồi tệ, năm đó ba nó thiếu nợ nên bỏ mẹ con nó để bỏ trốn, lúc đó Chu Phong còn nhỏ, kết quả lúc bọn họ vay đến đòi nợ, bọn họ sao có thể trả được, trước đó có chút tài sản cũng bị ba nó đem đi hết, mẹ Chu Phong mỗi ngày làm cùng lúc nhiều công việc, vừa muốn trả nợ vừa muốn lo cho sinh hoạt của họ, thời gian đó rất là cực khổ, nhiều năm sau, thân thể không chịu được nên đã ngã bệnh, sau một trận bệnh nặng vì không có tiền chữa bệnh, nằm trên giường không lâu sau đó thì đã qua đời, chỉ để lại một mình Chu Phong.

Chu Phong này, lúc đó vẫn được mọi người xung quanh trợ giúp, hơn nữa nó cũng hay giúp việc cho những gia đình trong tiểu khu, cuối cùng cũng khôn lớn. Chu Phong khi còn bé rất thích vẽ, nên có giúp vài người vẽ tranh để kiếm tiền. Thằng nhóc này cũng là người hiểu chuyện, mặc dù kiếm không được nhiều lắm nhưng bình thường vẫn mua chút đồ ăn đưa đến cho tôi.”

Mộc Cửu nói: “Cụ ơi, lúc đó ông ấy có biết cô gái nào không?”

Ông cụ gật đầu nói: “Có, một cô gái rất xinh đẹp lại còn hiền lành, khi Chu Phong ở bên ngoài vẽ tranh, cô ấy sẽ ở bên cạnh hỗ trợ, giúp đỡ nhiều cho sinh hoạt của Chu Phong, chúng tôi gọi cô ấy là Tiểu Kim, cô ấy đối xử với chúng tôi cũng rất lễ phép, hai người họ cũng rất hạnh phúc, chúng tôi cũng thấy vui.”

Tần Uyên đưa hình mẹ của Mộc Cửu cho ông cụ xem, “Ông ơi, người ông nói có phải cô gái này không?”

Ông cụ nhìn liền nhận ra được, “Đúng, không sai, chính là Tiểu Kim.”

Tần Uyên lại hỏi: “Vậy sau đó họ xảy ra chuyện gì?”

Ông cụ thở dài, tiếp tục nói: “Hai người họ vẫn tốt, mọi người đều cho rằng họ sẽ kết hôn nhưng kết quả là có một ngày, nửa đêm Chu Phong trở về, uống rất nhiều rượu, ngòm xồm ở cửa vừa khóc vừa gọi, tôi thấy rất lạ, đi hỏi thăm nó một chút, hỏi nó đã xảy ra chuyện gì nó cũng không nói, chỉ ở đó khóc, nói cái gì mà nó đáng chết, đều là nó không tốt, ngày thứ hai sau khi tỉnh dậy lại uống rượu, tôi khuyên nó rất lâu, cái gì nó cũng không nói, tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng lúc đó kỳ lạ là không thấy Tiểu Kim đến nữa, tôi nghĩ họ đã xảy ra vấn đề nên cũng không tiện hỏi nhiều. Nửa năm sau, Chu Phong chuyển nhà, thỉnh thoảng quay lại đây để thăm tôi, có khi thì ngồi ở trong ngôi trong ngõ ngày người ra.”

Tần Uyên lấy hình của Ôn Khải Hoa và Bác Dã ra cho ông cụ nhận người, “Ông ơi, năm đó ông có thấy hai người này đi tìm Chu Phong không?”

Ông cụ sờ đầu, suy nghĩ một chút, “Người đàn ông này thì có chút ấn tượng.” Ông cụ nhìn thật kỹ, vỗ đầu một cái nói, “Đúng rồi, tôi nhớ rồi, người đàn ông này đã đến đây, hơn nữa còn là cách hai ba ngày sau khi Chu Phong uống rượu, còn lái xe đến, vừa nhìn đã biết là người giàu có, đúng rồi, khi đó ông ta còn cầm theo một cái vali, lúc về thì không thấy cái vali nữa, chắc là đã đưa cho Chu Phong, người còn lại thì không có ấn tượng, chắc là chưa bao giờ đến.”

“Ông ơi, cảm ơn ông, đã làm phiền ông rồi.”

Sau khi tạm biệt ông cụ, Tần Uyên và Mộc Cửu quay lại xe, Mộc Cửu ngồi trong xe, hai tay cầm chặt bức ảnh của mẹ, “Thảo nào Chu Phong đột nhiên có tiền, thì ra là đã bán mẹ em.”

Ngữ điệu Mộc Cửu không thay đổi, “Mẹ em lúc đó chắc là cho rằng Ngôn Phỉ Văn sẽ giải thoát cho bà, có thể kéo bà ra khỏi hố lửa của đời người, kết quả, Ngôn Phỉ Văn chỉ thiết kế một lồng giam để giày vò bà mà thôi.”

Tần Uyên vuốt đầu cô nói: “Mộc Cửu, em sẽ cứu được mẹ ra ngoài mà.”

“Đúng vậy, đây cũng là việc duy nhất em có thể làm vì bà ấy.”

Trở lại phòng làm việc, Đường Dật đang ở trong phòng họp ngồi trước màn chiếu nghiên cứu gì đó, thầy Tần Uyên và Mộc Cửu đến, Triệu Cường lập tức nói: “Đội trưởng, Đường Dật hình như đã phát hiện được gì đó.”

Tần Uyên: “Đường Dật, cậu phát hiện được gì?”

Đường Dật chỉ vào màn chiếu nói: “Đội trưởng, tôi nhờ anh Thạch Đầu chiếu lên bản đồ về địa điểm xảy ra vụ án của ba nạn nhân thì tôi phát hiện được một việc, tôi đo lường tính toán khoảng cách giữa bọn họ thì thấy nơi xảy ra vụ án thứ nhất đến phòng triển lãm của Bác Dã, khoảng cách từ phòng triển lãm của Bác Dã đến nơi phát hiện vụ án thứ hai, khoảng cách từ nơi phát hiện vụ án thứ hai đến nơi phát hiện vụ án thứ ba, khoảng cách từ nơi phát hiện vụ án thứ ba đến nhà cũ của Chu Phong, vừa đúng với tỉ lệ 1:2:3:5.”

Mộc Cửu hiểu ý anh, “Dãy Fibonacci.”(*)

Đường Dật gật đầu tiếp tục nói: “Đúng vậy, sau đó tôi nghĩ nơi ở của mẹ Mộc Cửu và em trai cô ấy có thể cũng dựa theo cách này để tính toán nhưng tiếc là hình như đã sai rồi, tôi tính ra được chỗ đó là một cửa hàng, chắc là trùng hợp thôi.”

“Không trùng hợp, Ngôn phỉ Văn là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, suy nghĩ của anh là đúng rồi nhưng còn thiếu điểm này.” Mộc Cửu vẽ một hình lên trên giấy, “Anh Thạch Đầu, giúp tôi đưa hình này lên trên bản đồ.”

Thạch Nguyên Phỉ nghe theo, điều chỉnh kích thước bức vẽ, bốn địa điểm hoàn toàn khớp với trên bức vẽ.”

Tất cả mọi người đều khâm phục.

“Đây là một hình xăm trên tay con nuôi của Ngôn Phỉ Văn.” Sau đó Mộc Cửu chỉ vào hai điểm giao nhau giữa hình vẽ, khẳng định: “Họ ở chỗ này.”

Ngôn Phỉ Văn đem thức ăn lên, ngồi đối diện với Ngôn Luật, bắt đầu dùng cơm, động tác của hắn rất chậm, cho dù là ăn uống cũng trong bộ dáng ưu nhã.

Ngôn Luật nhìn hắn, không nói gì, cuối đầu bắt đầu ăn.

Sau khi dùng cơm, Ngôn phỉ Văn lấy khăn lau tay, cẩn thận lau miệng và hai tay, làm xong, hắn người mắt nhìn Ngôn Luật nói: “Chị con sẽ nhanh chóng đến đây.”

Ngôn Lật nghe xong chỉ thản nhiên nói: “Đúng, cũng nhanh lắm.”

Ngôn Phỉ Văn đứng lên, khẽ mỉm cười, “Ngôn Luật, chờ lát nữa, xem biểu hiện của chị con.”

(*) Dãy Fibonacci là một dãy số trong đó một con số được xác định bằng cách cộng hai con số đứng trước nó. Bắt đầu với 0 và 1, dãy số tiếp tục 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, và cứ thế. Viết tổng quát thì biểu thức là $x_n = x_{n-1} + x_{n-2}$.

42. Chương 41: Ngôn Phỉ Văn: Bây Giờ Giữa Hắn Và Ngôn Luật, Con Chọn Giết Ai

Cửa biệt thự mở rộng giống như là biết trước sẽ có người đến.

Mộc Cửu dẫn đầu mọi người đi thẳng vào biệt thự.

Người đàn ông ngồi trên sô pha bằng da cầm ly rượu làm bằng thuỷ tinh trong suốt, nhẹ nhàng quơ qua quơ lại, rượu trong ly lắc lư, trên thân ly rượu đã lưu lại dấu vết, hẳn giọt ly rượu lên nhấp một ngụm, trên mặt lộ ra vẻ thích thú vừa lòng, dường như sự xuất hiện của người ngoài cũng không làm ảnh hưởng đến sự hưởng thụ của hắn.

Ngôn Phỉ Văn thưởng thức rượu mà Mộc Cửu bọn họ đứng trước mặt hắn, cách bàn trà nhìn hắn, không ai nói câu nào mà cũng không có hành động gì, hai bên cứ giằng co trong yên lặng, đến khi Ngôn Phỉ Văn ngừng uống rượu, cầm ly rượu đặt lên bàn, ly rượu chạm vào bàn tạo thành tiếng vang phá vỡ cục diện yên lặng trước đó.

“Con đến rồi.” Ngôn Phỉ Văn nhìn Mộc Cửu thản nhiên cười giống như là một người ba hiền từ, hắn nói: “Nhìn thấy ba mình mà không chào hỏi à.”

Mộc Cửu nhìn thẳng hắn đáp lại: “Tôi chỉ chào hỏi người, vừa đúng ông không ở trong phạm vi đó.”

Ngôn Phỉ Văn không có vẻ là đang tức giận, cười càng sâu, giống như là đang nói chuyện cùng với một đứa bé không hiểu chuyện: “Ngôn Cửu.”

Ngôn Cửu nói: “Bây giờ tôi học Mộc.”

Ngôn Phỉ Văn cười khê: “Vậy thì thay đổi được điều gì?”

Mộc Cửu trả lời hắn: “dễ nghe hơn.”

Ngôn Phỉ Văn không nói tiếp cũng không chấp nhất chuyện này mà nói: “Có thể tìm được đến đây chứng tỏ con đã biết được chuyện quá khứ của mẹ con rồi.”

Mộc Cửu nhìn hắn không nói gì, từ chối đưa ra ý kiến.

Ngôn Phỉ Văn tiếp tục nói: “Năm đó Chu Phong không có năng lực cứu mẹ con nên ông ta đã lựa chọn thoả hiệp, ông ấy chọn con đường dễ dàng để có được một cái gì đó, ông trời đối với mỗi người rất công bằng, người có được cái gì đó, thì sẽ phải mất đi một thứ khác.”

Mộc Cửu: “Nhưng ông ta không đến mất phải mất mạng.”

Ngôn Phỉ Văn thản nhiên nói: “Sao con biết đối với ông ấy chết không phải là giải thoát?”

Mộc Cửu: “Ông làm như vậy chẳng qua là muốn giày vò mẹ tôi.”

Ngôn Phỉ Văn nói: “Cho nên con muốn dẫn mẹ và em con rời khỏi?”

Mộc Cửu: “Ông có thể thả họ sao?”

“Có thể.” Ngôn Phỉ Văn từ phía dưới thân mình lấy ra một khẩu súng đặt lên bàn, sau đó nhìn cô, “Nhưng ba đã nói rồi, ông trời đối với mỗi người luôn công bằng, nếu con dẫn mẹ và Ngôn Luật đi thì con phải bỏ ra vài thứ.”

Mặt Mộc Cửu không đổi nói: “Nên ông muốn lấy mạng của tôi?”

“Không, nhưng ba muốn cho con làm lại lựa chọn mà năm đó Ngôn Luật đã làm.”

“Chị ơi, chị ơi!” Một cậu bé khoảng tám, chín tuổi vừa chạy vừa gọi, bé tìm kiếm khắp nơi trong hành lang, bởi vì gấp gáp nên bé thường bị đụng đầu vào người khác, mỗi lần đụng phải người nào, bé sẽ kéo người bị đụng lại, cuống quýt hỏi: “Có thấy chị của em không? Có nhìn thấy chị của em không?”

Người bị hỏi cũng chỉ lạnh lùng nhìn bé, hất tay bé ra, không để ý đến câu hỏi của bé mà tiếp tục đi về phía trước.

Bé cứ chạy mãi mà không có đích đến, khi đến một con đường mà dần dần mắt bé nhìn không rõ, bé ngẩng đầu, đem nước mắt ép xuống, “Không được, không được khóc, chị không thích mình khóc, chị nói con trai hay khóc là đồ vô dụng.”

“A Luật.” Trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh quen thuộc, Ngôn Luật ngẩng đầu, lau nước mắt, thấy ba của mình.

Bé vội vàng kéo tay áo của ba, lo lắng hỏi: “Ba ơi, chị đâu rồi? Chị đang ở đâu? Con tìm lâu rồi cũng không tìm thấy.”

Ngôn Phỉ Văn vuốt đầu bé nói: “Chị con đi rồi, bỏ chúng ta rồi.”

Ngôn Luật nghe xong càng thêm nóng nảy, “Đi rồi? Khi nào chị mới trở về?”

Ngôn Phỉ Văn trả lời bé: “Có lẽ chị con không muốn trở về nữa.”

Ngôn Luật há to miệng, không tin tưởng nhìn ba mình, “Vì sao?”

Ngôn Phỉ Văn cúi đầu nhìn bé nói: “Bởi vì chị con ghét ở đây.”

Ngôn Luật đứng ở trong phòng đã từng ở chung với chị, nghĩ đến lời nói của ba nói với bé rằng chị sẽ không trở về nữa bởi vì chị ghét ở đây, nên mình đã bị bỏ lại sao? Đây rõ ràng là nói người chị luôn bảo vệ mình cứ như vậy liền từ bỏ mình sao?

Ngôn Luật suy nghĩ một chút, nước mắt không tự chủ trào ra, bé vừa dùng sức lau nước mắt vừa tự nói với chính mình, “Không được khóc, như vậy chị sẽ càng ghét mình hơn, sẽ càng không trở về nữa.”

Vài ngày sau, ba lại đến tìm bé, nói cho bé biết đã tìm được chị rồi.

Ngôn Luật vui vẻ nói: “Thật không? Chị sẽ trở về sao?”

Lại thấy ba mình lắc đầu, “Chị con không thể trở về được.”

“Vì sao?” Ngôn Luật cúi đầu, nhẹ giọng hỏi: “Là chị không chịu trở về sao?”

Ngôn Phỉ Văn nói: “A Luật, ba nói con nghe, nơi này có quy tắc của nó, tự ý rời đi chỉ có thể bị xử tử, chị con đã vi phạm quy tắc thì phải bị phạt như vậy.”

Ngôn Luật liền căng thẳng cầu xin ba mình, “Không, con không muốn chị chết, ba ơi, đừng để chị chết, con, con có thể làm rất nhiều việc, con làm cái gì cũng được nhưng ba đừng giết chị con.”

Ngôn Phỉ Văn cắt đứt lời bé, trầm giọng nói, “A Luật, ba nói rồi, con muốn có được thứ này nhất định phải mất đi thứ khác, chị con có thể không chết nhưng con cũng phải cố gắng một chút, như vậy mới công bằng.”

Ngôn Luật vội la lên: “Con phải bỏ cái gì?”

“Giết Vu Chí Minh.” Ngôn Phỉ Văn đưa tay, trên tay hần cầm một con dao, “A Luật, chị con và bạn của con, con phải chọn giết một người.”

Ngôn Luật mở to hai mắt, nhìn con dao trên tay ba, trong đầu đấu tranh.

“A Luật.” Ngôn Phỉ Văn chờ sự lựa chọn của bé.

Cuối cùng Ngôn Luật nhắm mắt mặt, run rẩy vươn tay.

Ngôn Phỉ Văn uống một ngụm rượu đỏ rồi nói: “Năm đó A Luật chọn giữa con và bạn của mình thì nó chọn giết chết bạn mình. Ngôn Cửu, hôm nay đến lượt con lựa chọn, nơi này có một khẩu súng, bây giờ có một khẩu súng khác ở trước đầu em của con, con dùng khẩu súng trên bàn này giết người đàn ông bên cạnh con hay để cho em của con chết.”

“Bây giờ giữa cậu ta và Ngôn Luật, con chọn giết ai?”

“Mộc Cửu.” Tần Uyên đột nhiên lên tiếng.

Mộc Cửu nhéo tay anh một cái ý bảo anh đừng nên cử động.

Sau đó cô nhìn mặt Ngôn Phỉ Văn đang cười, nói: “Ngôn Luật.” Giọng nói của cô thẳng thắn, mang theo sự dứt khoát.

Ngôn Phỉ Văn bật cười, nếp nhăn nơi khóe mắt càng thêm rõ ràng, hần chăm chú nhìn ánh mắt Mộc Cửu nói: “Nên cuối cùng con vẫn chọn vứt bỏ em trai con sao?”

Ngôn Luật cười, nhắm hai mắt lại.

Mộc Cửu chậm rãi nói: “Nó là em của tôi.”

“Phanh!”

Mộc Cửu nhìn lỗ máu trên trán Ngôn Phỉ Văn, chậm rãi nói: “Nên tôi hiểu nó.”

Ngôn Luật lặng lẽ nhìn mọi việc bên dưới, một thanh niên bên cạnh cậu đang lấy tay che lại hai tai, ngồi chồm hổm dưới đất co lại thành một khối, thân thể hoàn toàn phát run, đương nhiên là bị tiếng súng dọa cho sợ hãi.

Ngôn Luật thu súng, cuối đầu nhìn dáng vẻ của tên kia, khinh thường nói: “Thật là, sao tự nhiên lại sợ đến như vậy?” Cậu vừa định dùng chân đẩy tên đó, nghĩ một chút thì thu về, ngược lại dùng tay vỗ vai tên đó, “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Thanh niên đó nhìn cậu gật đầu, tựa như từ kinh sợ bình tĩnh lại, tên đó thả tay xuống, duy trì tư thế nửa ngồi chồm hổm, quay lưng mình về phía Ngôn Luật.

Ngôn Luật nằm sấp trên lưng thanh niên đó, lấy tay vẽ vòng tròn lên cổ tên đó, “Đi thôi.”

Tần Uyên xoay người nhìn về hướng đạn bắn ra, ở đó đã không còn bóng người, anh nhắc Mộc Cửu, “Cậu ta đi rồi.”

Mộc Cửu không nhìn thi thể của Ngôn Phỉ Văn nữa, vội vàng chạy ra ngoài, rất nhanh liền nhìn thấy Ngôn Luật đang chuẩn bị lên chiếc xe cách đây không xa.

“Ngôn Luật.” Mộc Cửu gọi cậu.

Ngôn Luật quay đầu nhìn cô.

Thấy người đối diện, thanh niên đó rất khấn trương, thân thể co rút lại, mắt thường liếc nhìn bọn Mộc Cửu, lại nhìn Ngôn Luật cẩn mật bất an, cuối cùng vẫn di chuyển lên phía trước Ngôn Luật, dùng thân thể đỡ cho cậu, tuy rằng rất sợ nhưng vẫn không nhúc nhích, như là đang bảo vệ Ngôn Luật, thân thể cao to có thể hoàn toàn che cho Ngôn Luật phía sau.

“Lên xe.” Ngôn Luật thấy thanh niên đó cản trở, dùng tay đẩy tên đó một cái.

Thanh niên thu tay, lo âu nhìn cậu, có chút không biết phải làm sao, không biết nên lên xe hay tiếp tục che chở cho Ngôn Luật.

Ngôn Luật thấy thanh niên đó bất động, trừng mắt liếc cậu ta, lạnh giọng uy hiếp, “Có nghe không! Lên xe, cậu không lên tôi để cậu ở lại đây luôn.”

Lời này quả nhiên có hiệu quả, thanh niên nghe xong lập tức mở cửa lên xe, ngồi ở chỗ tài xế, đóng cửa sau lại, mắt vẫn còn chú ý đến Ngôn Luật.

Lúc này Ngôn Luật mới dùng tầm mắt đặt lên người Mộc Cửu, cậu nói với cô: “Thật ra cây súng trên bàn không có đạn.”

Mộc Cửu: “Chị biết, Ngôn Phỉ Văn sẽ không mang theo vũ khí bên người, nếu có đạn sẽ trực tiếp nổ súng.”

“Lúc đầu không nên một phát bắn chết hắn, để hắn nhìn thấy chính mình đang chảy máu quả thật không tệ.” Ngôn Luật dùng tay quay súng, có chút tiếc rẻ nói: “Nhưng mà chị nên cảm thấy may mắn vì súng của tôi chỉ có một viên đạn, nếu không viên tiếp theo sẽ là cho chị.”

Mộc Cửu gật đầu, “À, chị có đây, em muốn không?”

Ngôn Luật bị ghen hòng, trừng mắt, nổi giận mắng cô: “Chị là đồ mặt lạnh.”

Mộc Cửu mặt không đổi nhìn hắn: “Em là đồ ngạo kiêu.”(*)

Ngôn Luật trừng cô một lúc mới nói: “Mẹ ở trong phòng dưới lòng đất, chăm sóc mẹ cho tốt.” Bỏ lại những lời này rồi mở cửa lên xe.

Xe chạy ra ngoài, Ngôn Luật ngồi trong xe nghĩ một lát, cậu nhú mày, lẩm bẩm: “Đồ ngạo kiêu? Ngạo kiêu là cái gì?”

(*) Ngạo kiều: thường dùng trong đam mỹ ý chỉ một người rất dễ thương, mềm mại nhưng bề ngoài lại ra vẻ lạnh lùng.

43. Chương 42: Mộc Cửu: Anh Ấy Là Bạn Trai Của Con

Nhìn Ngôn Luật ngồi trên xe rời đi, Tần Uyên nghiêng đầu nhìn Mộc Cửu nói: “Em không giữ nó ở lại à?”
Mộc Cửu nhìn về hướng xe chạy nói: “Không sao đâu.”

Đội Điều Tra Đặc Biệt quay lại biệt thự, Triệu Cường và Trần Mặc ở trên lầu hai trong một căn phòng phát hiện một người đàn ông đã chết nằm trên mặt đất, trên tay hắn có một hình xăm, giống y như hình mà Mộc Cửu đã vẽ, chắc đây là con nuôi của Ngôn Phỉ Văn.

Mộc Cửu và Tần Uyên từ trên người Ngôn Phỉ Văn tìm được chìa khóa đi xuống tầng hầm, tầng hầm này rất yên ắng, Mộc Cửu bước nhanh đi vào bên trong, Tần Uyên đi theo bên cạnh cô.

Đi đến trước một căn phòng, Mộc Cửu lấy chìa khóa cắm vào ổ, cô dừng lại một chút, như là đang chuẩn bị tâm lý, sau đó tay cô chuyển động, mở cánh cửa này ra

Mộc Cửu nhẹ nhàng đẩy cửa ra còn Tần Uyên đứng chờ trước cửa không vào vì không muốn làm phiền họ.

Người đàn bà ngồi trên giường nghe thấy tiếng động, cuộn người lại, cả người run rẩy, trong miệng phát ra tiếng nức nở. Tóc bà đã rối loạn, hai tay đang ôm lấy chân, trên người có nhiều vết bầm máu.

Trong lòng Mộc Cửu co rút, đau đớn, mẹ cô lại bị biến thành như vậy, lại bị giày vò như vậy.

Cô chậm rãi đi đến bên giường, mẹ cô lại càng thêm run sợ hơn nữa, hiển nhiên là đang rất sợ người đang đến gần mình.

“Mẹ.” Cô nhẹ giọng gọi.

Cô nhìn thấy mẹ mình ngẩn người ra, từ từ ngẩng đầu, nhìn cô.

“Mẹ.” Cô lại gọi lần nữa. Khi còn nhỏ cô nhớ mẹ là người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng nay thì khí sắc trắng bệch, trên mặt như không còn chút máu.

Kim Tĩnh Di không gọi được tên con gái mình, bà cứ mở miệng như muốn nói gì đó, rốt cuộc cũng nói được cái tên mà bà ngày nhớ đêm mong, là lý do duy nhất để bà tiếp tục sống trên đời, “Tiểu Cửu.”

“Mẹ.” Mộc Cửu vươn tay nhẹ nhàng vuốt mặt mẹ mình, gương mặt trẻ tuổi khi xưa giờ không còn mịn màng nữa mà đã xuất hiện nhiều nếp nhăn.

Kim Tĩnh Di nắm lấy bàn tay Mộc Cửu, khóc không thành tiếng, nhưng ngay lập tức, trong đầu bà đột nhiên nghĩ đến Ngôn Phỉ Văn, bà kéo tay Mộc Cửu, lo lắng nói: “Tiểu Cửu, Ngôn Phỉ Văn, con mau đi đi, mau đi đi!”

Mộc Cửu nói: “Mẹ, Ngôn Phỉ Văn đã chết rồi.”

Tin tức này khiến cho bà giống như đang ở trong cơn mơ, “Đã chết?”

Mộc Cửu nói: “Hắn đã chết rồi, sẽ không làm tổn thương mẹ nữa.”

“Hắn đã chết, Hắn đã chết, Hắn đã chết.” Bà không ngừng lặp đi lặp lại để mình nhớ kỹ, đột nhiên bật cười “Ha ha ha, Hắn đã chết, rốt cuộc đã chết a a a!” Áp lực bị đè nén từ lâu sau khi biết tin người đàn ông hành hạ mình nhiều năm cuối cùng đã chết như được giải thoát ra, bà khóc lớn, giống như một đứa trẻ bị thương.

Mộc Cửu bị mẹ mình ôm chặt lấy, cuối đầu đem mặt kề lên trên tóc mẹ, lấy tay nhẹ nhàng vỗ lưng bà, giống như khi còn nhỏ mẹ dỗ cô ngủ, cũng không lâu lắm, mẹ cô không chống đỡ được nữa thì bị ngất đi.

Mộc Cửu nhắm mắt, một giọt nước mắt từ trong khóe mắt cô chảy ra, rơi xuống cánh tay đang đặt trên lưng mẹ cô.

“Mẹ, cảm ơn mẹ vì đã còn sống.” Cô nhẹ giọng nói.

Xe cứu thương đưa Kim Tĩnh Di đến bệnh viện, sau một loạt kiểm tra và trị liệu, bà đang nằm trên giường bệnh, Mộc Cửu đang ở bên cạnh chăm sóc, vẫn luôn nắm chặt tay mẹ.

Bởi vì sống trong đau khổ một thời gian dài nên bà vẫn không thể có được một giấc ngủ yên, cho dù khi ngủ bà vẫn cau mày, có lúc lại đột nhiên run rẩy.

Mộc Cửu nắm tay mẹ thật chặt, tay kia nhẹ nhàng vuốt tóc bà, an ủi bà.

Không bao lâu, Kim Tĩnh Di giật mình tỉnh dậy, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

“Mẹ.”

Kim Tĩnh Di nắm chặt tay Mộc Cửu hỏi: “Tiểu Cửu, Tiểu Luật đâu, Tiểu Luật ở chỗ nào? Nó có xảy ra chuyện gì không?”

Mộc Cửu trấn an nói: “Mẹ, Tiểu Luật không sao, sau này nó sẽ đến thăm mẹ.”

Kim Tĩnh Di vẫn lo lắng hỏi: “Em con thật sự không có việc gì sao? Con đừng gạt mẹ.”

“Thật sự không sao, con bảo đảm.”

Kim Tĩnh Di nhìn vào mắt con gái mình, cuối cùng cũng yên tâm.

Một tháng sau, mẹ Mộc Cửu xuất viện, Tần Uyên lái xe đến đón họ về nhà mình.

Kim Tĩnh Di thấy người lạ vẫn có chút sợ hãi, vô ý thức tránh né về phía Mộc Cửu.

Mộc Cửu giới thiệu: “Mẹ, đây là đội trưởng của tụi con.”

Tần Uyên nói: “Chào dì.”

Kim Tĩnh Di khẽ gật đầu, “Chào đội trưởng.”

Tần Uyên nói: “Dì gọi con là Tiểu Tần là được rồi.”

Trên đường đi, Kim Tĩnh Di nhìn bên ngoài cửa sổ, nơi này với bà vừa quen thuộc vừa xa lạ khiến nước mắt bà rơi mãi không ngừng được.

Tần Uyên từ kính chiếu hậu thấy được thì nói: “Dì à, sau này con dẫn dì và Mộc Cửu đi dạo phố mua sắm nha.”

Nửa tiếng sau, Tần Uyên lái xe đến dưới lầu, Mộc Cửu đỡ mẹ đến trước cửa nhà Tần Uyên, Tần Uyên mở cửa để họ đi vào.

Kim Tĩnh Di có chút bất an, “Tiểu Cửu, chúng ta ở đây được không?”

“Trước giờ con vẫn luôn ở đây.”

Kim Tĩnh Di thấy không thích hợp, nói với Mộc Cửu: “Tiểu Cửu, hay con đưa mẹ đến bệnh viện tâm thần đi.”

“Mẹ.”

Tần Uyên nói: “Dì ơi, dì yên tâm ở đây đi, đưa dì đi đâu Mộc Cửu cũng không yên tâm đâu.”

“Nhưng đây là nhà của cậu.”

Tần Uyên đột nhiên nói: “Sau này cũng là nhà của dì.” Giống như một lời hứa hẹn.

Kim Tĩnh Di dùng ánh mắt thăm dò con gái mình.

“Anh ấy là.” Mộc Cửu suy nghĩ chút, bỏ đi sự phòng bị của mình, “bạn trai của con.”

“A?” Kim Tĩnh Di có chút không phản ứng kịp.

Tần Uyên nhìn Mộc Cửu khẽ mỉm cười, “Mộc Cửu dìu mẹ ngồi xuống đi, anh đi làm cơm tối.”

“Tần Uyên nhanh chóng làm xong bàn đồ ăn, Kim Tĩnh Di nhìn cũng bất ngờ, dường như không nghĩ đến cậu ta có thể làm được như vậy.”

Mộc Cửu gấp món mình thích ăn là thịt kho tàu cho mẹ, “Mẹ nếm thử đi.”

Kim Tĩnh Di cầm đũa gấp thịt kho tàu cho vào miệng, nhau thử, “Ăn ngon thật, Tiểu Tần tay nghề nấu nướng của con thật tốt, bình thường con đều làm đồ ăn cho Tiểu Cửu ăn sao?”

“Dạ.”

Mộc Cửu thản nhiên nói: “Con không biết làm.”

Kim Tĩnh Di vuốt đầu Mộc Cửu, mỉm cười với Tần Uyên nói: “Tiểu Tần, cảm ơn con vì vẫn luôn chăm sóc Tiểu Cửu của dì.”

Tần Uyên mỉm cười nói: “Là việc con nên làm mà.”

Dùng cơm tối xong, Mộc Cửu đưa mẹ về phòng, Kim Tĩnh Di nằm trên giường, nắm tay Mộc Cửu nói: “Tiểu Tần là người đàn ông tốt, thấy cậu ấy đối xử tốt với con mẹ cũng yên tâm.”

Mộc Cửu cũng không mắc cỡ, nhìn mẹ gật đầu.

Tần Uyên đọc sách trong phòng khách, thấy Mộc Cửu đến gần thì để sách xuống, “Mẹ em ngủ rồi à.”

Mộc Cửu gật đầu, “Ừ đang ngủ.”

Tần Uyên: “Tình trạng của mẹ em đã tốt hơn nhiều rồi, em hãy chăm sóc mẹ thật tốt, nhất định bà sẽ hồi phục hoàn toàn thôi.”

Mộc Cửu ngồi bên cạnh Tần Uyên, nhìn anh nói: “Tần Uyên, cảm ơn anh.”

Tần Uyên khẽ cười, còn chưa lên tiếng, Mộc Cửu đã nói tiếp: “Mẹ em nói anh là người đàn ông tốt.”

“Hự hự.” Tần Uyên bị sặc.

Mộc Cửu nhìn mặt anh nói: “Anh xấu hổ à?”

Tần Uyên nhìn đôi mắt đen láy của cô có chút bất đắc dĩ xấu hổ, theo bản năng vươn tay che khuất đôi mắt đó.

Mộc Cửu: “Lại muốn cắn miệng à?”

“...” Tần Uyên không biết phải biểu hiện thế nào, anh không nói gì thả tay xuống, vỗ đầu cô, “Trong đầu em nghĩ gì thế?”

Mộc Cửu có chút buồn bực nhìn Tần Uyên.

Tần Uyên lập tức thay đổi chủ đề câu chuyện, “Đúng rồi, em trai em bắn súng tốt thật.”

Mộc Cửu gật đầu.

Tần Uyên: “Ai dạy nó?”

Mộc Cửu đáp: “Em dạy nó.”

Tần Uyên có chút bất ngờ: “Em biết dùng súng sao?”

Mộc Cửu nhanh chóng trả lời: “Biết chứ.”

Tần Uyên vẫn còn nghi ngờ.

Ngày hôm sau, Tần Uyên dẫn Mộc Cửu đến phòng tập bắn súng.

Tần Uyên ở bên cạnh luyện bắn súng, Mộc Cửu cũng cầm súng, ngắm trúng bia bắn vài phát.

Tần Uyên luyện tập được một lúc thì nhìn thấy bia của Mộc Cửu, cau mày nói: “Em bắn mấy phát rồi.”

Mộc Cửu đáp: “Năm phát.”

“Vây tại sao trên bia chỉ có dấu của một viên đạn.” Tần Uyên nhìn cô nói: “Không phải em nói em biết sao?”

“Thì em biết nổ súng.”

Tần Uyên không nói, đỡ trán, bật cười nói: “Em trai em đúng là thiên tài.”

44. Chương 42-2: Câu Chuyện Nhỏ 3 : Tiểu Ngôn Cửu, Tiểu Ngôn Luật

Lúc Ngôn Cửu ba tuổi, cô bé nhìn thấy bụng mẹ mình càng lúc càng lớn, giống như lúc cô bé và Hứa Vĩ cùng nhau thổi bong bóng, càng thổi càng lớn.

Khi đó bé có chút lo lắng cảm thấy nếu cứ như vậy thì bụng mẹ bé sẽ nổ tung giống như quả bóng kia, vì thế bé chạy đến hỏi mẹ: “Mẹ ơi, sau này bụng mẹ sẽ nổ tung sao?”

Mẹ mỉm cười vuốt đầu cô bé nói: “Đợi bụng mẹ lớn thêm chút nữa thì có thể sinh em bé cho con rồi.”

Ngôn Cửu lo lắng hỏi: “Lúc sinh em bé mẹ sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Mẹ bé cười: “Không có đâu, lúc sinh con ra cũng như vậy mà, đúng rồi, Tiểu Cửu, con thích mẹ sinh em trai hay em gái?”

Ngôn Cửu không cần nghĩ đã nói: “Em gái.”

“Tại sao?”

Ngôn Cửu nhẹ nhàng chạm vào bụng mẹ nói: “Con có thể bảo vệ em ấy.”

“Con cũng có thể bảo vệ em trai mà.”

Ngôn Cửu bĩu môi nói: “Ba nói con trai không cần được bảo vệ, con trai mà đợi để được bảo vệ đều là đồ vô dụng.”

“Đừng nói như vậy, Tiểu Cửu, hứa với mẹ, bất luận là em trai hay em gái con cũng phải bảo vệ em, được không?”

Ngôn Cửu thấy ánh mắt cầu khẩn của mẹ cuối cùng cũng gật đầu thoả hiệp.

Hơn một tháng sau, lúc cô bé và Hứa Vĩ đang ăn đồ thì thấy mẹ ở trong phòng đang kêu la thảm thiết, Ngôn Cửu nhanh chóng muốn chạy vào phòng nhưng ba đã ngăn lại không cho cô vào.

“Tiểu Cửu, mẹ con đang sinh em bé, con chờ ở bên ngoài đi.”

Ngôn Cửu chỉ có thể chờ ở bên ngoài, thỉnh thoảng nghe được tiếng la của mẹ, cô bé nắm chặt hai tay nhỏ bé của mình, lo lắng nhìn vào bên trong.

Sau một lúc lâu, một chút âm thanh cũng không có thay vào đó là tiếng khóc.

Hứa Vĩ vui vẻ kéo tay cô bé, “Dì đã sinh rồi, đó là tiếng khóc của em bé.”

Một lát sau, cửa phòng bị mở ra, ba mới để cho bé bước vào phòng.

Ngôn Cửu vội vàng đi vào, mau chóng chạy nhanh đến bên giường nhìn, cái đầu nhỏ nhỏ cố gắng duỗi ra chỉ có thể nhìn thấy mẹ đang nằm đó, hai mắt nhắm lại, trên đầu toàn là mồ hôi, sắc mặt tái nhợt.

“Mẹ bị làm sao vậy?” Ngôn Cửu sợ hãi.

Ba vuốt đầu bé, “Mẹ con không sao, chỉ là quá mệt thôi.”

Hứa Vĩ ở bên cạnh cũng vui vẻ rửa Ngôn Cửu qua, “Tiểu Cửu, mau đến nhìn cục cưng nè.”

Ngôn Cửu liếc nhìn mẹ, rồi mới không tình nguyện đến chỗ Hứa Vĩ, sau đó, cô nhìn thấy một cục cứng nho nhỏ, đỏ đỏ, Ngôn Cửu ghét bỏ nói: “Thật xấu quá.”

Ba nói: “Trẻ con mới sinh ra đều như vậy, sau này đây sẽ là em trai của con.”

“Là em trai?” Ngôn Cửu có chút không vui, không phải là em gái mà là em trai nhưng lại làm cho mẹ đau đớn và mệt mỏi như vậy, trước mắt, Ngôn Cửu thật sự không thích em trai này chút nào, vừa định bỏ đi nhưng lại nhớ đến lời dặn của mẹ, cô vươn tay đụng một cái, “Thật là mềm.” Sau đó có chút không tình nguyện nhẹ giọng nói: “Em trai, tuy chị không thích em, nhưng chị đã hứa với mẹ nên chị sẽ bảo vệ em.”

Đến thời gian Ngôn Luật tập đi, Ngôn Cửu đứng bên cạnh mẹ, nhìn Ngôn Luật đi qua hai người, thân thể nho nhỏ xiêu xiêu vẹo vẹo, hai cái tay nhỏ đung đưa, bước đi từng bước, đi được một nửa thì ngã ra trên đất, gương mặt nhỏ nhăn vừa nhăn lại, oa oa khóc lớn tiếng.

Mẹ nhanh chóng chạy đến, ôm Ngôn Luật, cẩn thận dỗ bé, Ngôn Cửu đi đến, có chút bất mãn nói: “Con trai mà khóc cái gì.”

“Tiểu Cửu.” Mẹ cô định quát lớn, lại phát hiện Ngôn Luật hít mũi một cái, không khóc nữa, hai mắt chăm chăm nhìn chị mình.

Mẹ cô bất đắc dĩ nở nụ cười, giọng nói cũng mềm mại hơn, “Hình như em muốn con ôm đó.”

Ngôn Cửu ôm Ngôn Luật, lấy tay lau qua loa nước mắt trên mặt bé, “Em trai ngoan, không khóc mới là em bé ngoan.”

Lúc Ngôn Cửu năm tuổi, Ngôn Luật hai tuổi, ba nói cho cô biết thân thể mẹ không được khỏe, không thể chăm lo cho họ được, vì vậy Ngôn Cửu ở trong một căn phòng và Ngôn Luật cũng ở chung với cô.

Ngôn Cửu ngồi trên ghế salon đọc sách, Ngôn Luật ngồi trên đất chơi đồ chơi, khi còn bé Ngôn Luật rất dính Ngôn Cửu, tự mình chơi một lúc, bé chạy đến bên cạnh Ngôn Cửu, hai tay nhỏ ôm tay Ngôn Cửu, không nhoe: “Chị ơi ôm.”

Ngôn Cửu đang chăm chú đọc sách, bị Ngôn Luật quấy rầy thì khép sách trừng mắt nhìn bé: “Thật phiền quá qua bên kia chơi đi.”

Ngôn Luật nhớ đến cách của anh Hứa Vĩ, đưa khuôn mặt của mình đến gần gò má của Ngôn Cửu rồi hôn xuống một cái.

Ngôn Cửu mở to hai mắt, sửng sốt một chút, quay đầu nhìn em trai ngày càng xinh đẹp của mình, hai mắt của bé thật to, cái miệng nho nhỏ, sau đó cô bé để sách xuống, dùng tay ôm bé vào lòng, “Ai dạy em vậy?”

Ngôn Luật thành thật trả lời: “Anh Hứa Vĩ.”

“Em nhớ mẹ không?”

“Nhớ.”

“Chúng ta lên đi thăm mẹ, mẹ bệnh rồi, chắc cũng đang nhớ chúng ta.”

Ngôn Luật gật đầu.

Lần đó, Ngôn Cửu và Ngôn Luật thấy mẹ rất kỳ lạ, mẹ nắm lấy tóc mình, gào khóc, thấy bọn họ còn đuổi họ đi.

Họ nhìn mẹ giống như biến thành một người hoàn toàn khác, Ngôn Luật sợ hãi trốn sau lưng Ngôn Cửu, hoảng sợ nhìn mẹ bên trong.

Ngôn Cửu kéo Ngôn Luật trở về, càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh, cô bé quay lại phòng của mình, không nói câu nào, chỉ ở đó đọc sách, không biết vì sao, cô bé đột nhiên ý thức được có thể mẹ mình không chỉ bị bệnh đơn giản.

Sau đó, cô bé biết được tinh thần của mẹ bé có vấn đề, nhưng mỗi lần Ngôn Luật hỏi thì cô bé không nói gì cả, chỉ dẫn bé đi thăm mẹ mỗi khi mẹ bình thường.

Năm Ngôn Cửu sáu tuổi biết được rất nhiều chuyện, tinh thần mẹ bé thường xuyên có vấn đề, mẹ bé rất ngại ba, cuộc sống của họ rất lạnh lùng.

Rất cuộc có một ngày, cô bé nhìn thấy thi thể, một ngày trước còn thấy người, ngày hôm sau đã bị chết thối, khi đó cô bé không rõ chuyện gì đang xảy ra, về sau cô bé mới biết được là họ tàn sát lẫn nhau chỉ vì sinh tồn, ở chỗ này, nếu không nhìn thấu người khác thì cuối cùng mình sẽ là người mất mạng.

Cô bé không nói cho Ngôn Luật biết, cô bé phải bảo vệ bé, vậy nên từ khi biết chuyện, ngoại trừ vài người bạn, cô bé không hề tin tưởng bất kỳ ai, cô bé quyết định phải dẫn mẹ và em trai thoát khỏi chỗ này.

Năm cô bé mười hai tuổi, bé và Hứa Vĩ lần đầu tiên ra ngoài, cũng không lâu sau đó, Hứa Vĩ đã chết, cô bé thì may mắn tìm được đường sống trong chỗ chết, lần nữa quay lại nơi đó nhưng lúc này phát hiện Ngôn Luật đã thay đổi, bé không còn thân mật gọi cô bé là chị nữa mà lại dùng ánh mắt lạnh lùng, biểu cảm vô tình nhìn cô bé.

45. Chương 43: Ngôn Luật: Tên Hung Thủ Đây Chọc Đến Tôi

Sáng sớm thứ năm, ở một khu vui chơi mới vừa hoạt động, một cậu bé đội nón len màu xanh đen kéo tay mẹ mình vội vã đi vào bên trong.

Mẹ cậu bé nhắc nhở: “Tiểu Thiên, chậm một chút.”

Cậu bé chỉ dùng sức đẩy mẹ mình, “Mẹ ơi nhanh lên đi, con muốn chơi vòng quay ngựa gỗ.”

Mẹ cậu nói: “Biết rồi, sẽ dẫn con đi chơi mà.”

Cậu bé hé miệng nhỏ nhắn cười với mẹ, “Mẹ ơi, khó khăn lắm mới có được một ngày để đi chơi, con muốn hôm nay sẽ chơi hết tất cả các trò ở đây.”

Mẹ cậu bắt đầu dĩ cười nói: “Được, hôm nay cho con làm chủ.”

Bởi vì đang trong thời gian làm việc và vừa mới mở cửa nên hiện tại du khách đến đây không nhiều, ở vòng quay ngựa gỗ ngoại trừ nhân viên đang làm việc thì không có người khác.

Cậu bé hưng phấn chạy đến, nhờ sự giúp đỡ của mẹ mà leo lên một con ngựa gỗ màu trắng, hai tay bé nắm lấy hai tay nắm trên ngựa gỗ, xem ra bé rất hài lòng.

Nhân viên nhanh chóng mở chốt khởi động, thiết bị chậm rãi chuyển động, ngựa gỗ cứ nhấp nhô lên xuống, cậu bé một tay giữ tay nắm, tay kia thì vỗ mông ngựa hô: “Hey, hey!”

Mẹ bé ở bên ngoài dùng máy chụp hình chụp cho bé, rồi lại nhắc nhở bé chú ý an toàn.

Vòng xoay ngựa gỗ chuyển đến bên kia thì cậu bé đột nhiên chỉ vào chỗ ở cách đó không xa: “Mẹ ơi, bong bóng kia, bên kia có rất nhiều bong bóng đẹp.”

Mẹ cậu bé buông máy chụp hình xuống, xoay người nhìn lại quả nhiên ở bức tường bên kia có rất nhiều bong bóng đủ màu sắc nhìn rất đẹp.

Sau khi chơi vòng quay ngựa gỗ cậu bé nhảy xuống kéo tay mẹ mình nhõm nhõm: “Mẹ ơi, con muốn có bong bóng đó, muốn có nhiều bong bóng.”

Mẹ bé bắt đầu dĩ nói: “Bên đó mẹ không lấy được.”

Cậu bé không nghe theo, ở một bên hô: “Mẹ, con muốn bong bóng! Con muốn có bong bóng.”

Mẹ cậu bé bị cậu bé nhõm nhõm không có cách nào khác là hỏi nhân viên ở vòng quay ngựa gỗ, “Anh ơi, thật ngại quá, cho hỏi sao bên đó có nhiều bong bóng vậy?”

“Ôi chao, bong bóng bên kia sao? Tôi còn mới biết đó.” Nhân viên có chút bất ngờ, sờ sờ đầu, “Kỳ quái, bên kia còn đang thi công, ở đâu ra nhiều bong bóng như vậy.”

Cậu bé: “Con muốn có bong bóng.”

Nhân viên thấy cậu bé bĩu môi trông có vẻ rất mong muốn, sờ đầu bé rồi nói: “Anh bạn nhỏ muốn có bong bóng sao, đừng gấp, chú qua đó nhìn xem sao.”

Cậu bé mỉm cười nói: “Cảm ơn chú.”

Bức tường không quá cao, nhân viên đó giẫm lên một tảng đá ở gần đó, đưa đầu nhìn bên trong.

“Aaaa!”

Trong vòng tròn bong bóng rực rỡ, một cậu bé an tĩnh nằm đó, trên cổ cậu bé thắt một chiếc nơ bướm bằng dây ruy băng đỏ thẫm, một tay của bé thì cột hai cái bong bóng, một hồng nhạt, một xanh nhạt.

Chờ tổ pháp chứng kết thúc công việc, Đội Điều Tra Đặc Biệt mới bước vào hiện trường.

Mỗi quả bong bóng chung quanh cậu bé đều được dùng dây cột vào một viên đá nhỏ, những viên đá này cũng được xếp dựa theo hình dáng của cậu bé, một trong một ngoài ở dưới đất, từ trên nhìn xuống giống như là những thứ này đang ôm lấy những quả bong bóng.

Lam Tiêu Nhã cởi dây trói của cậu bé ra kiểm tra rồi nói: “Cậu bé này bị sợi dây siết chết, thời gian tử vong là khoảng 1 đến 2 giờ sáng.”

Triệu Cường ở bên cạnh tức giận nói: “Lại có thể ra tay với một cậu bé như vậy, đúng là súc sinh.”

Tần Uyên hỏi cảnh sát bên cạnh: “Người báo án là ai?”

Cảnh sát đó đáp: “Là nhân viên của khu vui chơi, đang ở bên đó.”

Nhân viên đó lúc này còn chưa bình tĩnh được, thân thể vẫn còn run rẩy.

Anh ta nói với Tần Uyên về quá trình tìm thấy thi thể, “Có một bé trai và mẹ chơi vòng quay ngựa gỗ, sau đó cậu bé nói bên kia có nhiều bong bóng nên muốn tôi đi xem thử xem có lấy được không, kết quả, vừa đến thì liền thấy thi thể của cậu bé kia, thật, thật là đáng sợ, thật sự rất đáng sợ.”

Tần Uyên lại hỏi: “Bên đó là chỗ nào?”

Nhân viên thành thật trả lời anh: “Nơi đó là do khu vui chơi của chúng tôi định xây thêm một khu vực nữa.”

Tần Uyên: “Nơi đó không có quản lý sao?”

Anh ta lắc đầu: “Không có, còn chưa có chuẩn bị làm.”

Từ chỗ quản lý quay lại Trần Mặc cũng xác nhận nhân viên này nói đúng, camera gần nhất cũng không thể nào quay đến chỗ tranh vẽ kia.

“Sai.” Mộc Cửu đứng bên cạnh thi thể cậu bé nhìn một lát, đột nhiên ngẩng đầu nói: “Còn một người nữa.”

Triệu Cường sững sốt một chút, bĩu môi nói: “Cái gì?”

“Phải còn một người nữa.” Mộc Cửu vừa nói vừa cuối đầu nhìn trên đất vừa đi, Triệu Cường cũng mơ màng theo sát Mộc Cửu, đi một đoạn, Mộc Cửu đột nhiên ngừng lại.

Ở bên chân cô có một sợi dây ruy băng đỏ, bên trên sợi dây còn có chút bùn đất.

Mộc Cửu nhìn sợi dây ruy băng đỏ đó nói: “Ở chỗ này.”

Dùng xẻng để đào bùn đất lên, thi thể một cô bé từ từ xuất hiện trước mắt mọi người, một đầu khác của sợi dây ruy băng đỏ kia được thắt trên cổ của cô bé.

Lam Tiêu Nhã đang chuẩn bị về để kiểm tra thi thể thì nghe tin tức nên cũng đi đến, thấy từ trong hố có thi thể một cô bé được đặt trên đất, đau lòng nói: “Sao lại thêm một đứa bé nữa?”

Mất thấy toàn bộ quá trình Mộc Cửu tìm được thi thể, trên mặt Triệu Cường thể hiện sự khiếp sợ, nếu không tận mắt chứng kiến anh cũng không tin được, “Em gái Mộc Cửu, sao cô biết còn một đứa bé nữa?”

“Do tay của cậu bé.” Mộc Cửu giải thích: “Bốn ngón tay trên bàn tay của cậu bé cong lên, lòng bàn tay hướng xuống dưới, cánh tay cách thân thể một khoảng cách lớn giống như là đang nắm lấy tay của người nào đó, tay kia của bé có hai quả bóng, mà số bóng chung quanh bé cũng là số chẵn, nên tôi đoán còn một đứa bé nữa.”

Triệu Cường tức giận nắm tóc, “Tên hung thủ này thích số chẵn sao? Đến giết cũng giết hai đứa bé! Kháo, thật đúng là biến thái.”

Lam Tiêu Nhã kiểm tra một chút, thở dài nói: “Giống như cậu bé kia, bị hung thủ dùng dây siết chết.”

Quay lại cục cảnh sát, Lam Tiêu Nhã vội vàng đến phòng pháp y, những người khác trong Đội Điều Tra Đặc Biệt đến phòng họp nghiên cứu vụ án.

Hồng Mi giới thiệu cho họ biết tư liệu cơ bản của người bị hại: “Cậu bé đó tên Từ Tuệ Dật, năm nay tám tuổi, theo mẹ cậu bé nói, lúc tan học mẹ cậu bé có việc, nên đến trễ một chút, tới trường học thì cậu bé đã đi rồi, nhưng khi về nhà, người nhà tìm rất lâu cũng không thấy nên đã báo cảnh sát. Cô bé tên là Ngô Duyệt, năm nay sáu tuổi, chiều hôm qua chơi trong tiểu khu sau đó bị mất tích, người nhà cũng đã báo cảnh sát.”

Tần Uyên hỏi: “Thời gian cụ thể hai bé mất tích là khi nào?”

Hồng Mi nói: “Mẹ cậu bé đến trường lúc 4 giờ 50 phút, chắc là Từ Tuệ Dật mất tích trong khoảng 4 giờ 30 đến 4 giờ 50 phút. Còn Ngô Duyệt thì chơi đùa cùng bạn bè, ba mẹ bé nói khoảng 4 giờ thì phát hiện không thấy bé nữa. Mà từ tiểu khu nhà Ngô Duyệt đến trường học của Từ Tuệ Dật mất khoảng 15 phút.”

Tần Uyên suy nghĩ chút rồi nói: “Nên hung thủ đã bắt cóc Ngô Duyệt trước sau đó đến trường bắt cóc Từ Tuệ Dật. Hai đứa bé đó có quen biết nhau không?”

Hồng Mi lắc đầu, “Không biết, tôi đã hỏi người nhà của hai bé, họ nói hai đứa hoàn toàn không biết nhau.”

Trần Mặc phân tích: “Lúc đó Ngô Duyệt đang chơi cùng bạn bè, bên cạnh cũng có người lớn, nhưng lúc hung thủ muốn dẫn cô bé đi thì cô bé cũng không kêu to, một là cô bé cũng không cảm thấy nguy hiểm, hai là hung thủ hành động rất nhanh, không để cô bé có thể phản kháng.”

Tần Uyên gật đầu: “Còn camera ở trường học thì sao?”

Thạch Nguyên Phỉ nói: “Ừ, lúc 4 giờ 35, camera quay được Từ Tuệ Dật một mình rời đi, bên cạnh không có ai.”

Triệu Cường vuốt cằm nói: “Xem ra hung thủ chờ bé rời khỏi trường học mới ra tay.”

Trần Mặc: “Mang theo một đứa bé, bắt cóc một bé nữa, hung thủ có thể có xe.”

Đường Dật nhỏ giọng nói: “Từ Tuệ Dật đã tám tuổi, cũng có khả năng nhận thức vấn đề rồi.”

Tần Uyên: “Chúng ta nhìn qua tên hung thủ này sẽ không khiến cho trẻ em thấy bị đe dọa.”

Lúc này Lam Tiêu Nhã cảm báo cáo đi đến, “Đã có kết quả nghiệm thi, ngoại trừ vết thương trên cổ, trên người hai bé không có bất kỳ vết thương nào khác, chứng tỏ hung thủ không ngược đãi họ, không bị xâm phạm, không có dấu vết bị xâm phạm, trong cơ thể cũng không có thuốc, hơn nữa trước khi chết, hung thủ còn cho họ ăn rồi, là hamburger.”

Tần Uyên: “Hai bé bị mang đến nơi cũng không hẻo lánh lắm, trẻ con khi chống đối nhất định sẽ có người qua đường phát hiện. Nên hai bé có thể tự nguyện đi cùng hung thủ có thể trước đây hai bé đã từng gặp hung thủ. Thạch Đầu và Trần Mặc điều tra camera những khu vực gần tiểu khu và trường học, để ý xem có người nào cố ý tiếp cận hai bé không. Chị Mi và Đường Dật đi tìm ba mẹ hai bé hỏi thăm xem có phát hiện đối tượng nào khả nghi hay không.”

Triệu Cường cầm ví tiền ra ngoài nói, “Được rồi, đừng lo về cơm trưa, cứ giao cho tôi.”

Sau khi mọi người rời đi, Tần Uyên phát hiện Mộc Cửu cứ nhìn ảnh chụp hiện trường vụ án, “Mộc Cửu sao khi này không nói, đang nghĩ gì à?”

Mắt Mộc Cửu không rời ảnh chụp, nói: “Hung thủ đặt chung quanh cậu bé toàn là bong bóng mà cô bé bị chôn ở cách đó không xa, em cảm giác đây là một loại nghi thức gì đó, nhưng bây giờ em không biết nó nói lên điều gì.”

Thạch Nguyên Phỉ đang ở trong phòng làm việc đột nhiên ló đầu vào nói: “Em gái Mộc Cửu, bảo vệ nói có người ở trước cục cảnh sát tìm cô, nói là em trai của cô.”

Mộc Cửu mở to mắt, nhìn Ngôn Luật và một thanh niên ở phía sau cậu, đứng ở trước cửa nói: “Em đến đây làm gì.”

“Bắt hung thủ.” Ngôn Luật nhìn cô cười khiêu khích, “Vì hung thủ này đã chọc đến tôi.”

46. Chương 44: Ngôn Luật: Hấn Đang Khiêu Chiến Tôi

Ngôn Luật: “Vì hung thủ chọc đến tôi.”

Mộc Cửu nhìn cậu nói: “Em biết hung thủ?”

Trước tiên Ngôn Luật lấy một cái ghế bên cạnh ngồi xuống, khoanh hai tay trước ngực rồi từ từ nói: “Không biết, nhưng hiện tại hấn gần như dựa vào sách của tôi viết để giết người.”

Mộc Cửu: “Em viết sách?”

“Đúng vậy.” Ngôn Luật hất cằm lên, quay đầu nói với thanh niên phía sau: “Đại Bạch, đưa sách cho chị ấy xem.”

“A, a.” Thanh niên được gọi là Đại Bạch kia nghe nói liền làm theo, mang cái túi thật to để trên bàn, sau đó mở dây kéo, lấy ra một quyển sách, chậm rãi vươn tay muốn đưa cho Mộc Cửu, nhưng cả người cậu ta rúc lại, cổ cũng rúc lại, nhìn qua có vẻ rất bất an.

Mộc Cửu thấy tình trạng của cậu ấy, trong lòng cũng đã hiểu rõ, liền tự mình đi đến lấy quyển sách.

Đại Bạch thấy Mộc Cửu cầm sách đi, bộ dạng giống như trút được gánh nặng, kéo dây kéo trên túi lại rồi vác túi trên lưng, sau đó đứng phía sau Ngôn Luật.

“Đây là sách em viết?” Mộc Cửu nhìn bìa sách, đọc lên tên sách: “Bắt Đầu Tử Vong.”

Ngôn Luật đắc ý nói: “Đúng vậy, bây giờ tôi dựa vào cái này để kiếm tiền.”

Tần Uyên nhìn thoáng qua quyển sách, hỏi Ngôn Luật: “Vây là hung thủ đã đọc sách của cậu rồi dựa vào đó tiến hành quá trình phạm tội?”

Ngôn Luật nhún mày: “Anh là ai?”

Mộc Cửu đáp: “Anh rể tương lai của em.”

Ngôn Luật bất mãn, liếc nhìn Tần Uyên, giọng khinh thường, “Là anh ta?”

Mộc Cửu nghe xong híp mắt, sau đó chỉ vào Đại Bạch phía sau Ngôn Luật, “Cậu ta là ai?”

Ngôn Luật trừng mắt nhìn cô, sau đó nói: “Tôi nhạt được thôi.” Thấy bị nhắc đến, Đại Bạch lại lùi về phía sau một chút.

Hai người vẫn trừng nhau.

Cuối cùng, Tần Uyên nhìn không được nên nói trước: “Hai người tạm gác vấn đề này qua một bên đi, chúng ta nói về vụ án.”

Ngôn Luật bĩu môi, nhìn sang chỗ khác, Mộc Cửu thì ngồi xuống, “Để tôi đọc xong quyển sách này trước đã.”

Mộc Cửu nhanh chóng lật sách, lúc này Triệu Cường ở bên ngoài mua pizza vừa mới về, Lam Tiêu Nhã ngửi được mùi pizza cũng chạy đến phòng làm việc.

Lam Tiêu Nhã thấy bọn họ hưng phấn nói: “A, chúng ta đến phòng làm việc nhìn hai nhóc đáng yêu đó đi.”

Triệu Cường thấy Ngôn Luật rất kinh ngạc, “A, Mộc Cửu, em trai cô đến rồi.”

Ngôn Luật không nói gì, chỉ dùng mũi ngửi thử mùi pizza.

Mộc Cửu đóng sách lại, hỏi: “Em đã chọn đến ai rồi?”

Ngôn Luật nổi điên lên: “Tôi không chọn ai cả, rõ ràng là hắn chọn đến tôi! Hắn lại bắt chước dở tệ...”

Mộc Cửu trực tiếp ngắt lời cậu, “Vụ án lần này bắt chước theo vụ án đầu tiên của em, nên em nghĩ hắn sẽ tiếp tục dựa theo sách của em tiếp tục gây án?”

Ngôn Luật tức giận nói: “Đúng vậy!”

Triệu Cường còn chưa hiểu được vấn đề, mơ hồ nói: “A? Ai đến đây nói cho tôi biết đang xảy ra chuyện gì được không?”

Lam Tiêu Nhã đến xoa đầu anh ta, “Ngốc quá, là quyển tiểu thuyết đầu tiên của em trai Mộc Cửu, lần này hung thủ dựa vào tình tiết của cuốn tiểu thuyết đó để giết người.”

Triệu Cường nghe xong kinh hãi: “Cái gì? Có chuyện này nữa sao? Mau, ai đó cho tôi biết nội dung của cuốn tiểu thuyết này đi!”

Mộc Cửu nói: “Một tên biến thái.”

Mắt Triệu Cường lấp lánh, “Cầu xin cô kể lại đi Mộc Cửu!”

Mộc Cửu từ từ nói: “Kể về một tên biến thái giết người.”

Triệu Cường thở dài, đáng thương nói: “...Để tôi tự xem sách vậy.”

Lam Tiêu Nhã sờ sờ bụng, kêu gọi mọi người: “Các bạn nhỏ, chúng ta vừa ăn vừa nói đi.”

Triệu Cường lấy pizza trong túi ra, chia đều để trên bàn, để phòng ngừa mình không được ăn, trong miệng cậu ta đã có một miếng, trên tay cầm hai miếng.

Mộc Cửu cầm một miếng ăn, vẫn ngồi ở đó không nhúc nhích nhìn thoáng qua Ngôn Luật, sau đó cầm một miếng pizza đi về phía Ngôn Luật.

Mộc Cửu cầm pizza đưa đến.

Ngôn Luật liếc nhìn một cái, thì thầm nói: “Đây là gì?” Đồng thời tay chuẩn bị đưa ra nhận lấy.

Cũng ngay lúc đó, tay Mộc Cửu đột nhiên dời đi, đưa đến trước mắt Đại Bạch, cô nói: “Ăn pizza.”

Đại Bạch nhìn pizza trước mặt, đầu tiên là bất ngờ, cậu ta rúc về phía sau, hai tay cong lại đặt ở trước miệng, hai mắt nhìn miếng pizza đó, rồi liếc mắt nhìn Mộc Cửu nhưng không dám đưa tay nhận.

Bị Mộc Cửu đùa giỡn, mặt Ngôn Luật đen lại, nghiêng răng nói: “Chị ấy cho cậu ăn đó.”

Lúc này Đại Bạch mới vươn tay, cẩn thận nhận pizza trên tay Mộc Cửu, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn, cảm ơn.”

Mộc Cửu vừa ăn pizza vừa quay lại chỗ ngồi, sau đó Ngôn Luật đen mặt nhìn cô.

Đại Bạch thấy sắc mặt của Ngôn Luật không vui liền đưa pizza cho cậu, nhỏ giọng nói: “Ngôn Luật, ăn.”

Ngôn Luật quay đầu nhìn cậu ta, há miệng, Đại Bạch cẩn thận dứt pizza cho cậu rồi rút tay về.

Ngôn Luật trong miệng nhai pizza, về mặt đặc ý nhìn Mộc Cửu, lại phát hiện Mộc Cửu đang vừa uống trà sữa vừa ăn pizza, không thèm nhìn cậu ta lấy một cái, mặt cậu ta liền đen lại.

Lam Tiêu Nhã thấy Đại Bạch không có pizza, nên cầm một miếng đến cho cậu ta ăn, Đại Bạch nói một tiếng cảm ơn rồi nhanh chóng ăn.

Lam Tiêu Nhã nhin không được xoa đầu cậu ta, “Đứa bé này thật ngoan.”

Đại Bạch có chút xấu hổ cúi đầu, ngoan ngoãn đứng tại chỗ cho Lam Tiêu Nhã xoa.

Hồng Mi và Đường Dật từ bên ngoài trở về cũng đã ăn xong pizza, các đội viên quay lại phòng họp tiếp tục nghiên cứu vụ án, Lam Tiêu Nhã mỉm cười nhìn Đại Bạch nói: “Đại Bạch, bọn họ đi làm việc, em ra đây chơi với chị đi.”

Đại Bạch quay đầu nhìn Ngôn Luật như đang trưng cầu ý kiến.

Ngôn Luật phát tay, “Đi đi.”

Đại Bạch không ngừng liếc nhìn Ngôn Luật rồi vác túi theo Lam Tiêu Nhã ra ngoài.

Các đội viên khác ở lại trong phòng họp.

Hồng Mi nói: “Tôi và Đường Dật chia nhau ra hỏi người nhà của hai nạn nhân, bọn họ nói gần đây không có phát hiện chuyện gì bất thường, cũng không có người xa lạ nào cố tình tiếp cận con của họ.”

Đường Dật bổ sung: “Hơn nữa theo họ nói hai đứa bé này bình thường ở bên ngoài thì chỉ hoạt động trong phạm vi tiểu khu và trường học thôi, cơ hội để hung thủ tiếp cận được hai bé là không cao lắm.”

Triệu Cường phản bác: “Nhưng bây giờ trẻ con bị gạt cũng không ít mà, nếu bây giờ tôi cầm đồ ăn gì đó ra ngoài đi vài vòng chắc chắn khi quay về có thể mang theo một đứa bé.”

Trở về trọng tâm của vụ án, Mộc Cửu nhìn hình chụp hiện trường vụ án nói: “Đây là nghi thức được thiết kế trong vụ án của em sao?”

Ngôn Luật: “Không sai, nhưng hấn làm sơ sài quá. Hấn lựa chọn đối tượng không sai nhưng chi tiết đã làm sai nên mất đi ý nghĩa của nó.”

Triệu Cường hiếu kỳ hỏi: “Đó là nghi thức gì? Dùng để làm gì?”

Ngôn Luật quay đầu nhìn Triệu Cường cười: “Dùng để nguyên rửa.”

Triệu Cường thấy nụ cười âm trầm của Ngôn Luật, thoáng cái đã lạnh người, cắn ngón tay có chút oán giận: “Tại sao lại là nguyên rửa chứ!”

Đường Dật chống cằm nói: “Tôi nghĩ có thể là fan hâm mộ cuồng nhiệt của em trai Mộc Cửu nên mới có thể làm ra những chuyện như vậy.”

Mộc Cửu đã có lý giải của mình, “Nhưng mà có thể hấn thay đổi chi tiết trong đó không phải là do hấn làm sơ sài mà là hấn đang tự tạo ra một cái mới dựa trên tình tiết của em, hấn nghĩ hấn có thể làm tốt hơn em.”

Ngôn Luật cười lạnh, “Nói như vậy là hấn đang khiêu chiến tôi?”

Tần Uyên nói: “Nếu như hung thủ muốn khiêu chiến Ngôn Luật vậy thì chắc chắn hấn gây án là để Ngôn Luật xem. Ngôn Luật, người hâm mộ muốn gửi thư cho cậu thì gửi đến đâu?”

Ngôn Luật tùy tiện nói: “Chỗ biên tập của tôi.”

Tần Uyên nói: “Vậy bây giờ chúng ta đến đó đi.”

Những người khác tiếp tục điều tra, Tần Uyên dẫn Mộc Cửu và Ngôn Luật đến phòng làm việc của biên tập.

Lúc đến nơi, khi xuống xe, họ tình cờ thấy hai bạn nhỏ đang ăn kem ly, nhìn qua có vẻ là một cặp chị em.

Em trai ăn xong rồi nhìn ly kem trong tay, vẫn còn muốn ăn nữa nên mắt nhìn chăm chăm chị mình, dùng giọng êm ái nói: “Chị ơi, em muốn ăn kem ly nữa.”

Chị gái có hai bím tóc giải thích cho em trai: “Không phải em đã ăn xong rồi sao, mẹ nói rồi, chỉ được ăn một ly thôi.”

Em trai kéo tay áo của chị không nhẽo: “Chị ơi! Chị ơi!”

Chị gái nhìn em trai mình mềm lòng, hơi nhú mi, như là đang băn khoăn không biết nên nghe lời mẹ hay nên mua cho em trai thêm một ly nữa đây.

Em trai nhìn chị mình do dự, nhón chân lên hôn chị gái mình một cái rồi tiếp tục nhõng nhẽo, “Chị là tốt nhất mà.”

Cái này làm chị gái đó hoàn toàn mềm lòng, lấy ly kem của mình đưa cho em trai, “Được rồi, chị còn một nửa đó, em ăn hết đi.”

“Cảm ơn chị.” Em trai nhận ly kem, cười tươi như hoa, ăn hết miếng này đến miếng khác.

Chị gái xoa đầu em trai mình, kéo tay nhỏ của em trai, hai người đi càng lúc càng xa.

Mộc Cửu nhìn một lát sau đó quay đầu nhìn Ngôn Luật nói: “Em trai đó và em khi còn nhỏ rất giống nhau, lúc nhõng nhẽo thì sẽ hôn mặt chị.”

Vừa dứt câu mặt Ngôn Luật liền đen hơn, đối với Ngôn Luật mà nói, cậu ta chỉ muốn mãi mãi xóa đi lịch sử đen tối đó, tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng đó là sự thật, cậu không thể phản bác.

Hai người lại trừng nhau.

Lúc này Tần Uyên đột nhiên nói: “Vậy là chị em hai người đều giống nhau, khi nhõng nhẽo thì thích hôn mặt người khác.”

Ngôn Luật nhìn về phía Tần Uyên

Mặt Mộc Cửu không chút biểu cảm, “Chúng ta vào thôi.”

47. Chương 45: Ngôn Luật: Thú Vị Lắm

Ba người tìm được phòng biên tập của Ngôn Luật, Ngôn Luật gõ cửa liền có người ra mở, là một cô gái hơn hai mươi tuổi, mở cửa thấy Ngôn Luật thì cô gái kia rất bất ngờ, mở to miệng, “A, sao hôm nay đại tác giả Ngôn lại đến đây?”

Ngôn Luật nâng khóe miệng, “Đến lấy tiền nhuận bút.”

Nữ biên tập trừng mắt nhìn, nhìn cậu ta một lát thì không nói gì, đưa tay chuẩn bị đóng cửa.

Khi còn lại một khe hở nhỏ thì cửa bị giữ lại, nữ biên tập làm thế nào cũng không đóng lại được, trong chốc lát, cửa lại bị đẩy ra.

Tần Uyên lấy thẻ cảnh sát trong người ra, “Xin chào, chúng tôi là Đội Điều Tra Đặc Biệt.”

Nữ biên tập thấy còn có cảnh sát đến, hai mắt trong phút chốc trừng lớn, nóng nảy đến mức giậm chân, “Đây là sao? Ngôn Luật cậu làm gì phạm pháp hả? Không, là cậu tố cáo tôi làm gì phạm pháp hả? Anh cảnh sát, tôi là người dân lương thiện, vẫn luôn làm đúng công việc của mình, trên đường có nhặt được tiền tôi cũng sẽ đưa cho cảnh sát, chú à, tôi không tham ô, không nhận hối lộ, không làm bất cứ việc gì trái với luật pháp, từ nhỏ mẹ tôi đã dạy tôi có thể tham chút lợi ích nhỏ nhưng tuyệt đối không làm chuyện phạm pháp.”

Nữ biên tập liền thở gấp sau đó tiếp tục nói: “Lần này chưa đưa tiền nhuận bút cho cậu ta là vì cậu ta cố tình kéo dài thời gian giao bản thảo, hơn nữa tôi cũng không nuốt tiền nhuận bút của cậu ấy, trời đất chứng giám đó, tôi đối với cậu ấy rất tốt, không gây áp lực cho cậu ta, còn sắp xếp các hoạt động khác cho cậu ấy, để cho cậu ấy có không gian tự do sáng tác, Ngôn Luật cậu nói đúng không, cậu không thể đối xử với tôi như vậy, tôi cũng không phải không muốn đưa tiền nhuận bút cho cậu mà.”

Nữ biên tập đó đột nhiên nói như sấm bắn liên thanh, cứ thao thao bất tuyệt không ngừng, tốc độ nhanh đến mức ba người muốn chen vào cũng không được, nói đến mức không còn gì để nói mới dừng lại, thở hổn hển.

Tần Uyên: “Cô à, chúng tôi muốn hỏi fan của Ngôn Luật có gửi gì cho cậu ta không?”

Nữ biên tập sững sốt một chút rồi vỗ ngực thở dài, “A, khụ khụ, được rồi, sao mọi người không nói sớm một chút.” Nữ biên tập chỉnh sửa lại mái tóc, mỉm cười nói: “Đi theo tôi, thật sự là có nhiều đồ đó.”

Đi đến căn phòng cách vách, nữ biên tập chỉ vào đồng hồ vật nơi góc tường nói: “Ở đây, đa số là thư, còn có chút quà, toàn bộ đều ở đây, tôi không bỏ cái nào hết.” Nữ biên tập ra sức mở to hai mắt, muốn dùng vẻ mặt để chứng minh độ tin cậy trong lời nói của mình.

Bỏ tất cả thư và quà tặng vào trong túi, tổng cộng có đến 4 túi lớn, Tần Uyên mang theo hai túi đi xuống, Mộc Cửu ôm một túi lớn bằng nhung đi theo sau, nữ biên tập cũng mang theo hai túi, khó khăn để đuổi kịp người phía trước, nhìn Ngôn Luật nhàn nhai đi phía trước, cô gọi: “Ngôn Luật, cầm giúp tôi 1 túi đi.”

Ngôn Luật quay đầu, đưa tay lấy hai bức thư nói: “Hết tay rồi.”

Nữ biên tập: “...”

Tần Uyên chở mọi người và mấy túi đồ quay về cục cảnh sát.

Đội Điều Tra Đặc Biệt không nghĩ sẽ có nhiều như vậy, sau khi nhìn thấy thì rất bất ngờ.

Triệu Cường: “Trời ơi, fan hâm mộ bây giờ cũng nhiệt tình quá.”

Hồng Mi: “Em trai của Mộc Cửu rất được yêu mến nha!”

“Bởi vì sách rất hay mà!” Sau khi xem sách của Ngôn Luật, Đường Dật cũng trở thành fan hâm mộ.

Biết họ trở về, Lam Tiêu Nhã dẫn Đại Bạch quay lại phòng làm việc, trong miệng cậu ta đang ăn snack khoai tây của Lam Tiêu Nhã cho, thấy Ngôn Luật, cậu ta liền chạy qua bên cạnh Ngôn Luật, đưa snack qua cho Ngôn Luật tựa như đang dâng lễ vật quý hiếm.

Một mình cậu ăn đi. Ngôn Luật vốn định nói câu này để biểu đạt ý kiến của mình nhưng lời chưa ra đến miệng đã nuốt xuống, tay cầm một miếng ăn.

Đại Bạch ngây ngốc cười, sau đó tiếp tục ăn snack trong tay.

Thấy cảnh tượng như vậy, Mộc Cửu cứ nhìn chăm chăm Ngôn Luật.

Ngôn Luật cảm thấy phía sau có cảm giác gì đó cũng quay lại trừng.

Tần Uyên đem túi đồ đặt giữa hai người họ, xem như là cắt đứt cuộc thi trừng của họ.

Bởi vì thư và quà tặng quá nhiều nên để tìm được hung thủ, mọi người phải đem những thứ này chia đều, ai cũng tham gia kiểm tra.

Tần Uyên nói: “Hung thủ chắc chắn sẽ gửi đến mấy bức thư, hơn nữa thư của hắn ta sẽ rất dài, nên chúng ta ưu tiên chọn ra những người gửi nhiều thư cho cậu ta.”

Mộc Cửu và Đường Dật dùng trí nhớ hơn người của họ để chọn ra những người đã viết hai bức thư trở lên.

Khi bắt đầu xem thư, Mộc Cửu nói với họ: “Hắn viết thư rất đặc biệt, ngay từ đầu hắn sẽ miêu tả cảnh tượng trong tiểu thuyết, trích dẫn nhiều câu trong tiểu thuyết. Càng về sau là hắn sẽ phân tích diễn biến trong lòng hung thủ, hắn cảm nhận được sự tàn nhẫn của hung thủ, hắn không kiềm chế được nên đã rơi vào cảm xúc đó. Thế nhưng những bức thư sau sẽ có thay đổi nhiều so với những bức trước, ngược lại hắn sẽ phân tích người bị hại trong tiểu thuyết, dùng từ ngữ thô tục để nhục mạ những người bị hại, hơn nữa hắn còn đưa vào đó những tưởng tượng của mình, xem mình là hung thủ. Ở bức thư gần nhất, hắn sẽ nhắc tới quá trình phạm tội lần này của hắn, đây chính là sáng tạo của hắn, giọng văn của hắn sẽ rất khoe khoang tự cao.”

Sau khi Mộc Cửu nói xong, mọi người bắt đầu hành động, Tần Uyên, Mộc Cửu, Ngôn Luật, Đường Dật, Triệu Cường, Hồng Mi phụ trách xem thư, Lam Tiêu Nhã và Trần Mặc thì xem qua tặng.

Tần Uyên và Ngôn Luật xem rất nhanh, mà tốc độ đọc của Mộc Cửu và Đường Dật còn đáng ngạc nhiên hơn, Mộc Cửu căn bản là chỉ nhìn lướt qua, cứ liên tục lật, đối với hai loại tốc độ hơn người này, Triệu Cường và Hồng Mi chỉ có thể cố gắng xem thư nhanh hơn.

Mà Lam Tiêu Nhã ở bên cạnh mở quà cũng sợ hãi than thở: “Trời ơi, lại còn có người gửi dao đến. Thần thánh ơi, đây là cái gì? Còn gửi đến một khăn tay dính máu nữa chứ.”

Trần Mặc yên lặng, bình tĩnh mở quà, ngoại trừ cau mày thì một chút phản ứng cũng không có. Còn Đại Bạch thì mở quà rất hưng phấn, tựa như rất thích loại cảm giác ngạc nhiên này.

Thời gian dần trôi qua, lúc này, Mộc Cửu cầm hơn mười bức thư trong tay, cứ liên tục đảo mắt xem rồi ngẩng đầu nói: “Tìm được rồi.”

Mọi người nghe thấy đều đến gần, Mộc Cửu cầm hơn mười bức thư đặt lên bàn rồi lần lượt bày ra cho mọi người xem, sau đó nói: “Đây là những bức thư đầu tiên của hắc, chữ viết rất gọn gàng, ngoài những dòng chữ thể hiện sự yêu thích của hắc đối với quyển sách này thì hắc còn trích dẫn rất nhiều câu trong quyển sách, những câu trích dẫn thì hắc dùng viết khác màu để viết, hắc rất nghiêm túc đọc quyển sách này nhiều lần.

Mấy bức thư giữa hắc lại nhiều lần dùng đến mấy loại câu như ‘Hắc thật tàn nhẫn, hắc cứ đi lấy mạng người khác mà không có bất kì lý do gì.’ ‘Hắc giống như một tên đồ tể, mà những người bị hại không thể nào thoát khỏi vũ khí của hắc, chỉ có thể để cho hắc hành hung, không thể phản kháng.’ ‘Thì ra cuối cùng hắc là người như vậy, có thể làm ra những chuyện như vậy, tôi không thể tưởng tượng ra được.’ Lúc này chữ của hắc đã xấu hơn nhiều, có một vài chỗ là hắc cố gắng lắm mới có thể viết được, bởi vì lúc này tâm lý của hắc đã bắt đầu nóng nảy, gấp gáp.

Mà những bức thư gần đây, sự miêu tả của hắc đối với người trong tiểu thuyết lại là ‘Bọn họ thật đáng chết, những người ngu xuẩn thì không nên sống trên đời này.’ ‘Hắc có thể chết thảm hơn nữa, chết như vậy thật dễ dãi cho hắc.’ Mà bây giờ hắc lại nói về hung thủ thể này ‘Chắc là phải sáng tạo hơn chứ, những thứ này không đủ, tôi chắc chắn làm tốt hơn hắc.’ Lúc này chữ của hắc càng xấu hơn, thậm chí có vài bức thư bị hắc vo lại nữa.

Bức thư cuối cùng, được gửi vào ngày hôm qua, hắc đã viết ‘Tôi nắm giữ tính mạng của nó, bong bóng sẽ đem nó đến thiên đường.’ ‘Tôi đã chôn cất cô ấy, lời nguyện rửa của cô ấy đã ngấm vào bùn đất, từ từ sinh sôi, từ từ lớn lên.’ ‘Phá hủy và phục hồi, tôi chính là người sáng tạo.’ Hắc đã thực hiện tất cả trước khi viết, chữ viết hắc không còn xấu nữa, nhưng không còn gọn gàng như lúc đầu, hắc viết rất dễ dàng, dường như có chút nhẹ nhàng, bởi vì hắc đã tìm được cảm giác thành tựu, hắc đang thể hiện thành quả của mình.”

Nghe phân tích của Mộc Cửu, miệng Triệu Cường và Lam Tiêu Nhã mở càng lúc càng dài, càng lớn, Đường Dật thì bội phục nhìn Mộc Cửu, Ngôn Luật chỉ ở bên cạnh cười nhạt.

Tần Uyên hỏi: “Hắc có ký tên không?”

Mộc Cửu: “Hắc không viết tên của mình, bức thư cuối cùng hắc ký tên là: Người Sáng Tạo.”

Ngôn Luật nhìn chữ ký trên bức thư cuối cùng, nâng khóe miệng, “Thú vị lắm.”

48. Chương 46: Ngôn Luật: Hắc Không Giống Như Người Có Khả Năng Làm Những Việc Hung Thủ Đã Làm

Thạch Nguyên Phỉ phiền não nói: “Chúng ta không biết tên hắc, trên thư cũng không có địa chỉ làm sao có thể tìm được người này đây?”

Tần Uyên đột nhiên đề nghị: “Tổ chức một buổi ký tặng sách.”

Mọi người quay đầu nhìn Tần Uyên.

Tần Uyên giải thích: “Tổ chức một buổi ký tặng sách cho Ngôn Luật, người đó chắc chắn sẽ đến.”

Triệu Cường có chút hoài nghi, “Hắc chắc chắn sẽ đến sao? Dù sao cũng quá nguy hiểm.”

Mộc Cửu khẳng định: “Không, hẳn chắc chắn sẽ đến, hẳn không chống lại sự mê hoặc này được đâu.”

Vậy nên mọi người nhanh chóng liên lạc với nữ biên tập của Ngôn Luật, nữ biên tập nghe nói Ngôn Luật muốn tổ chức một buổi ký tặng sách thì ở bên đầu dây bên kia kích động đến mức gào khóc, “Không phải là tôi đang nằm mơ chứ, chắc cậu đang đùa giỡn với tôi đúng không?” Sau khi luyên thuyên một tràn dài, cuối cùng cô ta cũng tin lời Ngôn Luật nói, “Được, tôi lập tức chuẩn bị, ngày mai, trễ nhất là ngày kia tôi sẽ chuẩn bị chỗ cho cậu, tới lúc đó cậu đừng có lỡ hẹn đó.”

Cuối cùng buổi ký tặng được quyết định tổ chức vào hai ngày sau, địa điểm là một nhà sách lớn nhất trong thành phố.

Hai ngày trước buổi ký tặng, chủ đề ‘Tác giả của tiểu thuyết Bắt Đầu Từ Vong mở buổi ký tặng sách’ trên các diễn đàn đã lập ra, các nhà sách trong thành phố cũng tổ chức tuyên truyền muốn cho tất cả các độc giả biết đến tin tức này, nên Đội Điều Tra Đặc Biệt không cần lo hung thủ sẽ không biết đến tin tức này.

Đến buổi ký tặng, nữ biên tập hối thúc Ngôn Luật sớm đến nhà sách, mọi người trong Đội Điều Tra Đặc Biệt cũng mặc thường phục đến hiện trường, tuy rằng lúc này cách thời điểm bắt đầu hơn 1 tiếng thế nhưng đã có rất nhiều độc giả đã đến hiện trường.

Triệu Cường nhìn fan hâm mộ cảm thán: “Xem ra fan hâm mộ của em trai Mộc Cửu đều rất nhiệt tình, trai gái, già trẻ, lớn bé đều có đủ.”

Đường Dật cầm sách đã được Ngôn Luật ký tên xong vui vẻ nói: “Đúng vậy, tôi đã được ký tên trước rồi, không thì chắc phải xếp hàng chờ dài cổ rồi.”

Triệu Cường ước mơ: “Aiz, không thì tôi cũng đi làm tiểu thuyết gia nghiệp dư, kiếm được tiền còn được nổi tiếng. A, Đường Dật, hay tôi ký tên cho cậu trước, sau này tôi nổi tiếng rồi thì chữ ký đó sẽ đáng giá lắm đó.”

Đường Dật chăm chú suy nghĩ: “Không cần.”

Triệu Cường kiên trì, “Đường Dật à, không thể biết trước được chuyện gì đâu. Bây giờ tôi ký tên cho cậu trước nếu không sau này cậu có xếp hàng cũng không được tôi ký cho đâu.”

Đường Dật vỗ vai anh ta nói: “Anh Cường, chờ khi nào báo cáo của anh không cần tôi sửa nữa rồi hãy nói.”

“...” Triệu Cường liền bị nghẹn họng.

Một giờ sau, buổi ký tặng sách bắt đầu, Ngôn Luật xuất hiện đúng giờ, hiện trường liền rối loạn, bởi vì đây là lần đầu tiên Ngôn Luật lộ diện trước mặt mọi người, trước đây cậu ấy vẫn luôn thần bí, độc giả không biết gì về tuổi tác cũng như dáng vẻ của cậu nên đây là một trong những lý do hấp dẫn nhiều độc giả đến buổi ký tặng sách này.

Có lẽ không ngờ rằng tác giả còn nhỏ tuổi như vậy, độc giả tại hiện trường càng thêm sùng bái Ngôn Luật, càng nhiệt tình với cậu ta hơn.

Đối với sự nhiệt tình của fan hâm mộ, Ngôn Luật vẫn giữ thái độ ngoài cười nhưng trong không cười, tuy rằng không thích những hoạt động như vậy nhưng để có thể tìm được hung thủ, cậu vẫn chịu đựng để thỏa mãn các yêu cầu của độc giả, thế nhưng sắc mặt thì càng lúc càng khó chịu.

Triệu Cường đồng cảm nói: “Tôi nghĩ em trai Mộc Cửu sắp đến giới hạn chịu đựng rồi.”

Trần Mặc hỏi: “Người kia còn chưa xuất hiện sao?”

Mộc Cửu lắc đầu.

Đường Dật cũng có chút lo lắng, “Lỡ hung thủ không xuất hiện thì sao?”

Mộc Cửu nói: “Hẳn nhất định sẽ đến.”

Buổi ký tặng còn đang tiến hành, mọi người trong Đội Điều Tra Đặc Biệt từng giờ từng phút đều chú ý đến từng độc giả, lúc này Mộc Cửu đột nhiên kéo tay Trần Uyên.

Tần Uyên cuối đầu, phát hiện Mộc Cửu đang đến một nơi khác để nhìn, nhìn theo hướng mắt của Mộc Cửu, anh thấy một thanh niên đội mũ đứng gần cuối hàng, nhìn qua hắn ta khoảng hơn 20 tuổi, sắc mặt có chút tái nhợt, trong tay ôm chặt sách của Ngôn Luật, cứ cuối đầu đi về phía trước, nhìn qua như là người đang lo nghĩ việc gì đó, đương nhiên đây không phải là nguyên nhân chính để Mộc Cửu chú ý đến hắn ta, nguyên nhân chính là trên cổ tay của thanh niên đó có cột dây ruy băng màu đỏ, giống y như dây ruy băng đã cột vào người hai đứa bé bị hại.

Sau khi Tần Uyên thấy thì hạ giọng nói cho bọn Triệu Cường biết, ba người sau khi nhìn thấy thì âm thầm chú ý người đàn ông này.

Nửa tiếng sau, cuối cùng cũng đến lượt thanh niên này.

Hắn ta nhìn chằm chằm vào Ngôn Luật, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Ngôn Luật phát hiện hắn ta không để sách lên bàn thì ngẩng đầu lên nhìn, khi nhìn thấy cổ tay thanh niên này có cột một sợi ruy băng đỏ, lại chú ý thấy Mộc Cửu và Tần Uyên đang đến gần mình thì trong lòng đã hiểu rõ.

Trước đó Ngôn Luật vẫn luôn không muốn nói chuyện thì lúc này lại mở miệng nói: “Anh ơi, đưa sách cho tôi đi.”

Thanh niên này lập tức dùng hai tay để sách lên bàn trước mặt Ngôn Luật, hai tay không ngừng chà sát, mắt nhìn chằm chằm Ngôn Luật.

Ngôn Luật cầm bút hỏi: “Anh tên là gì?”

Thanh niên rất bất ngờ, có chút bị nói lắp: “A, tên là, Người, Người Sáng Tạo.”

“Người Sáng Tạo?” Ngôn Luật để bút xuống, ngẩng đầu nhìn hắn, nâng khóe miệng, “Cuối cùng cũng tìm được anh.”

Người của Đội Điều Tra Đặc Biệt đang ở bên ngoài phòng thẩm vấn nhìn người ngồi bên trong.

Hồng Mi nói: “Thạch Đầu đã tra được tư liệu về hắn, hắn tên là Trịnh Dư Khánh, năm nay 26 tuổi, đang thất nghiệp.”

Triệu Cường rất khó hiểu: “Sao tôi cứ có cảm giác hắn tự đâm đầu vào lưới vậy, tự nhiên nói với Ngôn Luật mình là Người Sáng Tạo.”

Tần Uyên nói: “Bởi vì trong nội tâm hắn mong muốn Ngôn Luật chú ý đến hắn, với hắn mà nói Ngôn Luật chính là thần tượng, đây là một kiểu fan hâm mộ điên cuồng.”

Ngôn Luật đang rảnh rỗi nhìn bọn họ, “Vậy bây giờ mọi người định làm gì?”

Tần Uyên nhìn Ngôn Luật nói: “Ngôn Luật, cậu đi thẩm vấn hắn đi.”

Ngôn Luật rất bất ngờ, “Để tôi đi?”

Tần Uyên giải thích: “Bây giờ hắn rất kín miệng, người khác hỏi gì hắn cũng không nói, nhưng cậu không giống với những người khác, hắn rất muốn nói cho cậu biết quá trình phạm tội của hắn, hắn muốn có được sự công nhận của cậu.”

Ngôn Luật nhún vai, “Nếu mọi người đồng ý thì tôi không có ý kiến.”

“Chị vào chung với em.” Mộc Cửu nói xong thì đẩy cửa vào.

Mộc Cửu bước vào cầm điều khiển chỉnh nhiệt độ máy lạnh cao hơn, nhiệt độ trong phòng đã đỡ lạnh hơn.

Ngôn Luật bước vào phòng thẩm vấn trực tiếp ngồi đối diện Trịnh Dư Khánh, khoanh hai tay lại nhìn hắn.

Trịnh Dư Khánh cuối đầu, sắc mặt tái nhợt, tóc cũng rối loạn, thân thể hắn hơi đung đưa theo tiết tấu, tay trái vẫn đặt trên cổ tay phải có dây ruy băng đỏ kia.

Lát sau, Ngôn Luật từ từ nói: “Người Sáng Tạo.”

Trịnh Dư Khánh thoáng cứng người lại, các động tác khác cũng dừng lại nhưng lại nhanh chóng khôi phục lại bộ dạng như cũ.

Ngôn Luật: “Anh là người đã viết thư cho tôi, ký tên là Người Sáng Tạo?”

Trịnh Dư Khánh gật đầu.

Ngôn Luật nhìn chằm chằm hấn hỏi: “Vậy anh nghĩ hung thủ trong quyển tiểu thuyết thứ nhất của tôi thế nào?”

Trịnh Dư Khánh vẫn còn khấn trương, nói lắp rất nhiều, tựa như không biết làm thế nào để trả lời vấn đề của Ngôn Luật, “Hấn, hấn, rất, tốt.”

Ngôn Luật lại hỏi: “Anh thấy mình có thể làm tốt hơn hấn sao?”

Trịnh Dư Khánh không nói gì, chỉ liên tục gẩy dây ruy băng đỏ kia.

Ngôn Luật lại hỏi tiếp, nhìn dây ruy băng đỏ trên tay hấn hỏi: “Dây ruy băng đỏ này có ý nghĩa gì?”

Trịnh Khánh Dư đáp: “Là người khác cho tôi.”

Ngôn Luật hỏi: “Tại sao người đó cho anh cái này?”

Hấn thành thật trả lời: “Cột lại như vậy sẽ không đau đớn nữa, vết thương cũng không còn đau nữa.”

Mộc Cửu như đang suy nghĩ gì đó, sau đó hỏi: “Vậy nên anh đã cột dây ruy băng đỏ trên cổ họ? Vì anh sợ họ đau sao?”

Trịnh Dư Khánh gật đầu.

Mộc Cửu: “Bữa đó anh làm thế nào để tiếp cận rồi bắt hai đứa bé đó đi?”

Ánh mặt Trịnh Dư Khánh nhìn xa xăm, “Tôi cho cô bé đó viên kẹo sau đó dẫn cô bé đó đi, rồi tôi đến trường học gần đó, bắt cậu bé lên xe. Xong rồi tôi dẫn họ đi ăn hamburger, rồi để họ ở trong phòng của tôi, họ không khóc cũng không ầm ĩ, buổi tối tôi siết cổ họ chết rồi đem họ ra chỗ gần khu vui chơi,” Hấn cứ mở miệng nói, dùng giọng điệu bình thản, không nhanh không chậm nói ra những lời này.

Hấn dừng lại một chút, sau đó vuốt dây ruy băng đỏ trên cổ tay tiếp tục nói: “Tôi cột dây ruy băng đỏ cho họ, con làm thành một chiếc nơ bướm bướm, rất đẹp, cứ như vậy sẽ không nhìn thấy vết thương nữa.”

Mộc Cửu và Ngôn Luật ra khỏi phòng thẩm vấn, Mộc Cửu không có biểu cảm gì, Ngôn Luật lại cau mày.

Tần Uyên hỏi: “Sao rồi?”

Mộc Cửu nhìn thân thể Trịnh Dư Khánh đang đung đưa nói: “Rất lạ, hấn tự thuật quá trình gây án của mình giống như là người đứng xem hơn là người thực hiện, những chỗ then chốt hấn đều chỉ nói sơ qua nhưng chỉ khi nói về lúc cột dây ruy băng đỏ hấn mới miêu tả kỹ quá trình, chỉ có lúc đó hấn mới là người thực hiện.”

Ngôn Luật hiếm khi ủng hộ suy nghĩ của Mộc Cửu cũng nói, “Trạng thái tinh thần của hấn không được tốt, giống khi hấn viết thư cho tôi, nhưng nếu hấn là hung thủ, với tình trạng bây giờ của hấn thì hấn không thể lạnh lùng như vậy được, hấn không giống như người có khả năng làm những việc hung thủ đã làm.”

Triệu Cường nghe xong thì kinh hãi: “Vậy chúng ta bắt làm người rồi sao? Hấn không phải hung thủ sao?”

Hai người không nói gì, chỉ nhìn Trịnh Dư Khánh trong phòng thẩm vấn, rơi vào trầm tư.

“Đội trưởng, không xong rồi, có án mạng.” Đường Dật vội vã chạy đến, nhìn thấy Ngôn Luật thì dừng lại một chút, chậm rãi nói: “Hơn nữa còn giống như vụ án thứ hai trong tiểu thuyết của em trai Mộc Cửu.”

49. Chương 47: Một Khi Đã Bắt Đầu Thì Không Thể Dừng Lại

Bọn họ đã bắt được đối tượng tình nghi nhưng vụ án vẫn tiếp tục xảy ra, lời nói của Đường Dật như đã chứng thực suy đoán của Mộc Cửu và Ngôn Luật, hay nói chính xác là hung thủ vẫn chưa bị bắt.

Đội Điều Tra Đặc Biệt nhanh chóng đến hiện trường vụ án.

Nhìn hiện trường vụ án khiến mọi người cảm thấy như bị nghẹt thở, cô gái mặt đầm trắng lẳng lặng nằm trên mặt đất, nhắm hai mắt, gương mặt trông rất bình tĩnh, mái tóc đen dài xõa ra hai bên, hai tay tạo thành hình chữ thập trước ngực, trên đôi tay trắng nõn của cô có hai đóa hồng đỏ xinh tươi, mà làm cho người ta kinh sợ nhất chính là những đóa hồng đỏ nở rộ đang vây quanh cô, xinh đẹp kiều diễm, màu trắng, màu đỏ, màu đen, ba màu sắc trộn lẫn lại, tạo ra một bức tranh tuyệt mỹ.

Lam Tiêu Nhã làm công tác kiểm tra đơn giản rồi nói với họ: “Trên người nạn nhân không có bất kỳ vết thương bên ngoài nào, nguyên nhân tử vong chắc là do trúng độc, nhìn tình trạng của cô ấy, có thể là trúng độc Kali Xyanua, hơn nữa thời gian tử vong là khoảng hơn hai tiếng trước.”

Triệu Cường nắm tóc, “Không quá hai tiếng đồng hồ? Khi đó Trịnh Dư Khánh đang ở nhà sách dự buổi ký tặng mà, không lẽ thật sự bắt nhầm người rồi sao?”

Mộc Cửu cẩn thận nhìn thi thể nói: “Vẫn là 2.”

Về mặt Triệu Cường mơ hồ, “Hả? Cái gì 2?”

Mộc Cửu chỉ vào hoa hồng bên cạnh thi thể, “Số hoa hồng trên đất, mỗi một hàng đều là bội số của hai, hần đối với số hai có một chấp niệm mãnh liệt.”

Đường Dật cũng nhanh chóng đếm qua, “Đúng vậy, lần trước cũng vậy, hai người bị hại, số bong bóng cũng là bội số của 2.”

Ngôn Luật sờ cằm, “Chúng cường bức đó. Có thể bây giờ hần đã mất đi đồng bọn nên sẽ là 2 thiếu 1, trong lòng hần chắc chắn rất lo lắng.”

Trần Mặc nói: “Vậy nên vụ án lần trước có hai người, một là Trịnh Dư Khánh, 1 là hung thủ vụ án lần này.”

Mộc Cửu cuối đầu, mắt vẫn nhìn theo thi thể, “Trịnh Dư Khánh có cá tính rất đặc biệt nhưng hần không thể tự mình hoàn thành những việc này, nên có một người khác là hung thủ, hần là người thực hiện toàn bộ vụ án. Hần có chứng cường bức, tính cách kiêu ngạo, thông minh, hơn nữa hần sẽ đem những tưởng tượng của Trịnh Dư Khánh ra để thực hiện.”

Ngôn Luật khoanh hai tay lại cười nhạt, “Một tưởng tượng, một hành động, đúng là một tổ hợp tuyệt vời.”

Cuối cùng Tần Uyên cũng lên tiếng: “Nếu Trịnh Dư Khánh cũng biết hần chúng ta có thể thông qua Trịnh Dư Khánh để tìm ra hần.”

Quay lại cục cảnh sát, Đội Điều Tra Đặc Biệt ở trong phòng họp để phân tích vụ án.

Hồng Mi cầm tư liệu về nạn nhân nói: “Lần này người chết tên là Lý Mộng Quyên, năm nay 28 tuổi, là chủ của 1 cửa hàng bán hoa, sáng nay cửa hàng vẫn mở cửa bình thường, lúc chiều chủ cửa hàng kể bên nói trong nhà Lý Mộng Quyên có chuyện nên đóng cửa sớm, sau đó không thấy quay lại nữa, Lý Mộng Quyên ở chung với ba mẹ của cô ấy, buổi chiều cô ấy về nhà vì mẹ cô ấy nói cho cô ấy biết sức khỏe ba cô ấy không tốt, nên buổi chiều cô ấy lập tức về nhà, sau đó không còn liên lạc được với cô ấy nữa.”

Trần Mặc: “Tôi xem camera khu vực gần nhà Lý Mộng Quyên thấy đúng là khoảng 1 giờ rưỡi cô ấy đã về đến nhà, 2 giờ 15 lại đi ra ngoài, sau đó thì bị mất tích.”

Tần Uyên nói: “Lúc 2 giờ 45, Trịnh Dư Khánh vẫn còn ở nhà sách để dự buổi ký tặng mà Lý Mộng Quyên chết vào khoảng 3 giờ rưỡi đến 4 giờ. Nếu hung thủ phát hiện Trịnh Dư Khánh bị bắt thì có khả năng hần đã phạm tội trong thời gian này.”

Ngôn Luật nói: “Nếu bởi vì mất đi đồng bọn khiến hần lo lắng vậy hần sẽ nhanh chóng tiếp tục gây án.”

Mộc Cửu bình tĩnh nói: “Bởi vì một khi đã bắt đầu thì không thể dừng lại.”

Quay lại phòng thẩm vấn một lần nữa, Trịnh Dư Khánh vẫn giữ bộ dạng đó, cứ đứng đưa người, không ngừng gảy ruy băng đỏ trên cổ tay, trông có vẻ rất căng thẳng, lo lắng.

Ngôn Luật nhìn dây ruy băng đỏ của hắn nói: “Dây ruy băng này là lúc anh bị thương bạn của anh tặng cho anh sao? Anh ta tên gì?”

Trịnh Dư Khánh chỉ mím môi.

Ngôn Luật tiếp tục hỏi: “Bây giờ bạn của anh đang ở đâu.”

Trịnh Dư Khánh cúi đầu không nói gì, ngón tay tiếp tục gảy dây ruy băng đỏ nhiều hơn.

Ngôn Luật nghiêng người về phía trước, đến gần hắn hơn, “Bạn của anh vừa giúp anh biến những tưởng tượng của anh thành sự thật, đúng lúc, có một người bị giết, một cô gái, mặc váy màu trắng, nằm trên hoa hồng, đây chẳng phải là ảo tưởng của anh sao?”

Ngôn Luật dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Bây giờ trạng thái tinh thần của anh ta không tốt, bởi vì anh ta không tìm được anh, anh ta vì anh nên mới trở nên như vậy, dẫn chúng tôi đi tìm anh ta, đây là cách duy nhất để ngăn anh ta lại.”

Một lúc lâu, Trịnh Dư Khánh mới từ từ nói: “Tôi, tôi không biết anh ta đang ở đâu.”

Sau đó Ngôn Luật không nói gì, hắn cũng ngậm miệng không nói lời nào nữa.

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Mộc Cửu thường vẫn im lặng nói: “Sự lo lắng của họ khác nhau, Trịnh Dư Khánh là một người được bảo vệ, tên hung thủ kia thì có nhiệm vụ là người bảo vệ. Nhưng bây giờ, Trịnh Dư Khánh đã bị bắt, hắn sẽ không tiết lộ bất kỳ điều gì về người đó cho người khác biết, bởi vì hắn nghĩ bây giờ chính là lúc hắn bảo vệ người đó.”

Tần Uyên trầm giọng nói: “Vậy chúng ta sẽ tìm ra hắn, bây giờ chúng ta đến nhà của Trịnh Dư Khánh.”

Trong nhà của Trịnh Dư Khánh không còn một người nào, mẹ hắn đã mất khi hắn còn nhỏ, ba hắn thì đã vứt bỏ hơn, không hề quay lại tìm, nên hắn được ông bà nội nuôi lớn, về sau hai ông bà cũng mất vì bệnh, còn lại một mình hắn.

Họ đi vào trong nhà, trong nhà rất sạch sẽ, không có chút bừa bộn nào.

Tần Uyên liếc mắt nhìn trong tủ giày có hai đôi giày có số đo không giống nhau, “Có hai người sống ở đây.”

Tủ giày có hai tầng, phía ngoài cùng bên phải đặt hai đôi giày còn bên trái thì không có gì, Mộc Cửu nhìn thoáng qua nói: “Ồ đây vốn là có 4 đôi giày, hai đôi đã được mang đi.”

Triệu Cường đã hiểu được ý, “Mỗi người có hai đôi giày, lại là 2.”

Mọi người tiếp tục đi vào trong, bên trong được bài trí rất nhiều thứ đều là một cặp, hai cái ghế sofa nhỏ, hai cái ghế, hai cái chén, hai bàn chải đánh răng, trên bàn cũng có 2 quyển sách được đặt ngay ngắn chung với nhau.”

Triệu Cường đau khổ ôm mặt, “Oa, đúng là bị chứng cưỡng bức.”

Đường Dật vỗ vai Triệu Cường, “Chứng cưỡng bức chính là như vậy, hắn cũng không khống chế được.”

Ngôn Luật đột nhiên quay đầu hỏi Mộc Cửu: “Thấy thế nào?”

Mộc Cửu nhìn chung quanh nói: “Chỉ có thể nhìn thấy hình thức sinh hoạt của một người.”

Triệu Cường không thèm để ý, “Cũng bình thường thôi, người kia bị chứng cưỡng bức mà, hơn nữa hai người họ còn phụ thuộc vào nhau rất nhiều.”

Vài người đi vào 2 căn phòng bên trong, hai căn phòng tạo cảm giác khác biệt hoàn toàn, một trong hai căn phòng toàn là sách, mà sách đều được đặt rất tùy tiện, trên bàn trong phòng đó có một quyển sách, chính là tiểu thuyết của Ngôn Luật ‘Bắt Đầu Từ Vong’, trên tủ đầu giường đặt vài sợi dây ruy băng màu đỏ, căn phòng rất tối, làm cho người khác cảm thấy rất áp lực.

Trần Mặc nói: “Xem ra đây chính là phòng của Trịnh Dư Khánh.”

Phòng còn lại thì khiến cho người ta cảm thấy rất giống như phòng khách, cẩn thận, tỉ mỉ, đồ vật được bài trí rất kỹ lưỡng.

Triệu Cường nói: “A, đây nhất định là căn phòng của người còn lại.”

Mọi người tìm kiếm một lát cũng không tìm được bất kỳ giấy tờ hay đồ vật nào biểu hiện thân phận của người kia, cũng không có nhật ký hay ảnh chụp nào cả.

Đường Dật cầm món đồ trên tay kêu lên: “Đội trưởng. mọi người mau đến xem cái này nè!”

Triệu Cường liền đến nhìn thứ, “A? Đây không phải là bản đồ sao?”

Tần Uyên nhìn một chút rồi nói: “Hắn đã đánh dấu những vị trí này, đây là tiểu khu và trường học của hai đứa bé đầu tiên, đây là khu vui chơi, còn đây là cửa hàng bán hoa, kia là nơi vứt xác trong vụ án thứ hai.”

Trần Mặc chỉ vào hơi nơi khác trên bản đồ, “Vậy thì hai cái này thì sao?”

Ngôn Luật: “Chính là nơi tiếp theo hắn gây án.”

50. Chương 48: Ngôn Luật: Có Lẽ Có Người Đã Bị Tráo Đổi Rồi

Đội Điều Tra Đặc Biệt và Đội Đặc Công chia nhau hành động, hai đội chia nhau ra đi đến hai nơi này, Đội Điều Tra Đặc Biệt đến một công trường được đánh dấu trên bản đồ.

Hiện trường là một mảng hỗn độn, bùn đất xung quanh có nhiều vết máu, chỗ thì từng giọt, từng giọt, chỗ thì từng vũng máu, giống như bảng vẽ màu nâu bị dính những vết máu đỏ sẫm.

Mà chỗ có nhiều máu nhất chính là ở chỗ một người đàn ông, nửa thân trên của anh ta lộ ra ngoài, nửa thân dưới bị chôn vùi trong bùn đất, tay anh ta vô lực trên đất, đầu ngửa ra sau, miệng mở lớn, trên mặt và quần áo đều bị dính máu và bùn đất.

Tần Uyên cuối đầu nhìn thi thể của người đàn ông, trầm giọng nói: “Đã đến chậm rồi.”

Ngôn Luật híp mắt, “Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh.”

Mộc Cửu đứng bên cạnh không nói gì, như là đang suy nghĩ gì đó.

Thi thể người đàn ông được đào lên cẩn thận, Lam Tiêu Nhã kiểm tra sơ qua rồi nói với mọi người: “Bụng người chết bị đâm rất nhiều nhất dao, tay và chân có dấu vết do bị trói, thời gian tử vong là khoảng một tiếng trước.

Thân phận người chết cũng được Hồng Mi nhanh chóng xác nhận, người chết tên là Tương Vĩnh Hâm, 36 tuổi, là một thợ làm vườn, địa điểm Đội Đặc Công đi đến chính là nơi làm việc của anh ta.

Lam Tiêu Nhã kiểm tra thi thể rồi nhanh chóng viết báo cáo, dựa theo yêu cầu của Lam Tiêu Nhã, Thạch Nguyên Phỉ phóng lớn vết thương trên bụng của người chết lên màn chiếu, vết thương không có quần áo và vết máu che khuất nên hiện ra rất rõ ràng.

Tần Uyên nhìn ảnh chụp sờ cằm, “Hình như là một bản đồ.”

Tần Uyên nói: “Và giống như bản đồ trên bụng do vết dao đâm trong tiểu thuyết của Ngôn Luật.”

Mộc Cửu nhìn Lam Tiêu Nhã, “Chị Tiêu Nhã, mức độ mỗi vết dao đâm như thế nào?”

Lam Tiêu Nhã nói cho họ biết: “Có sâu có nông, có một số nhất dao bị đâm trùng lên, mọi người có thể thấy, mấy nhất dao lúc đầu còn nông nhưng càng về sau càng đâm càng sâu.”

Đường Dật nói: “Xem ra tâm lý của hắn đã có biến hóa, từ lo lắng đến càng lúc càng lạnh lùng.”

Mộc Cửu khe khẽ lắc đầu, đôi mắt đen nhánh nhìn họ nói: “Nhưng loại biến hóa này phát sinh trên người hắn thì rất kỳ quái, hai vụ án trước biểu hiện tên hung thủ này là một người tự cao, bình tĩnh, nắm chắc

được mọi tình huống, hung thủ của hai vụ án kia xử lý hiện trường rất tốt, nhưng lần này ngoại trừ việc đem thi thể chôn dưới đất thì hắn không hề xử lý những chi tiết khác. Hắn dùng dao giết người khiến cho tôi có cảm giác hắn chống cự với điều này nhưng vì hắn có chứng cứ buộc nên hắn phải hoàn thành những việc này, hắn không muốn làm nhưng bị ép buộc phải làm như vậy.”

Ngôn Luật nhìn thoáng qua Mộc Cửu, như suy nghĩ ra điều gì đó.

Tần Uyên suy nghĩ chút rồi nói: “Có thể đồng bọn của hắn đã bị bắt nên hắn nóng nảy hấp tấp, không thể bình tĩnh được, nên mới xử lý hiện trường sơ sài như vậy.”

Tần Uyên nhìn kỹ ảnh chụp hiện trường nói: “Mọi người có để ý bất cứ chỗ nào trên thân thể người chết có vết thương thì đều bị chôn đi không.”

Thạch Nguyên Phỉ chỉ vào ảnh chụp nói: “Đúng vậy, bụng, đùi, chân đều bị chôn dưới đất.”

Tần Uyên nói: “Hắn đang giấu đi những vết thương đó.”

Triệu Cường vẫn không hiểu, mơ hồ hỏi: “A? Điều này thể hiện cái gì?”

Mộc Cửu: “Giống như dây ruy băng màu đỏ.”

Triệu Cường càng thêm mơ hồ, “Chờ một chút, tôi thật không hiểu, sao tên hung thủ này lại liên quan đến dây ruy băng màu đỏ?”

Mộc Cửu: “Thủ pháp gây án, tâm lý và khả năng khống chế của hung thủ có biến hóa lớn, không còn lạnh lùng, có thể thấy hắn bị chứng cứ buộc, lo lắng và sợ hãi.”

Tần Uyên nói tiếp lời của cô: “Giống như là biến thành một người khác.”

Triệu Cường xoay tròn mắt, suy đoán: “Chẳng lẽ còn có một hung thủ nữa sao?”

Ngôn Luật nâng khóe miệng, “Không, có lẽ có người đã bị tráo đổi rồi.”

“Tráo đổi?” Triệu Cường nhìn tất cả mọi người như đang có điều suy nghĩ, buồn bực nói: “Chờ chút, chẳng lẽ chỉ có mình tôi không hiểu thôi sao?”

Mộc Cửu và Ngôn Luật vào phòng thẩm vấn một lần nữa, Trịnh Dư Khánh ngồi ở đó, thấy họ đi vào, hắn có vẻ càng thêm nóng nảy, không ngừng gảy dây ruy băng màu đỏ, rồi trở về tình trạng như trước.

Ngôn Luật yên lặng ngồi trên ghế, Mộc Cửu đứng đối diện hắn, không ngồi xuống, đôi mắt đen nhánh của cô nhìn hắn, sau đó bình tĩnh nói: “Ở nhà anh, chúng tôi có tìm thấy một tấm bản đồ, trên đó có đánh dấu địa điểm gây án, sau đó chúng tôi thông qua những nơi đó để tìm được bạn của anh, nhưng anh ấy đã giết một người.”

“Chúng tôi đến đó vừa đúng lúc nên đã gặp được bạn của anh, biết anh ta bây giờ thế nào không? Lo lắng hoang mang, sợ hãi, rồi cuối cùng anh ta đã tự sát, anh ấy đã chết.”

Trước đó Trịnh Dư Khánh vẫn cứ đung đưa người nhưng vì một câu nói của Mộc Cửu mà người hắn cứng đờ.

Mộc Cửu nhìn chằm chằm mặt hắn, bắt được những biến hóa rất nhỏ trên người hắn. “Vậy bây giờ anh sẽ làm gì? Không đúng, chắc bây giờ anh rất hưng phấn, mọi việc đều dựa trên kế hoạch của anh, đầu tiên anh đến buổi ký tặng sách đeo dây ruy băng đỏ để chúng tôi bắt được, sau đó bắt chước theo tình trạng của anh ta để chúng tôi nghĩ rằng anh không phải là người gây án mà chỉ là người chứng kiến, để chúng tôi nghĩ tất cả những vụ án này đều do đồng bọn của anh làm, thì chúng tôi sẽ đi bắt một người khác, mà người đó đang bỏ trốn, lỡ như bị chúng tôi bắt thì anh ta sẽ tự sát.”

“Anh thật sự đã lên kế hoạch cho tất cả, căn nhà kia anh đã sửa sang lại, tấm bản đồ cũng do anh cố tình để chúng tôi tìm được, địa điểm cũng là do anh đánh dấu vào, nhưng anh đã quên mất một điểm, bạn anh bị chứng cứ buộc đối với số 2 rất có chấp niệm nên đến tờ giấy trên bàn anh ta vẽ cũng phải vẽ hai hình tròn nhưng trên tấm bản đồ chỉ có một hình tròn.”

“Trên tay người kia cũng có vết thương, trên tay anh ấy cũng có một dây ruy băng đỏ, mà dây ruy băng đó là của anh đưa cho anh ta, anh vẫn làm như mình là người bảo vệ anh ấy, nên anh ấy mới tin anh, phụ

thuộc vào anh, tiếp tục thực hiện kế hoạch của anh, bởi vì một khi anh ấy đã bắt đầu thì không thể dừng lại được, anh dùng thi thể và bản thân mình kích thích tinh thần của anh ấy, anh ép anh ta mang tội giết người của anh.”

Nếu không phải chúng tôi xuất hiện đúng lúc nên khiến tinh thần anh ta bị suy sụp vậy kế hoạch tiếp theo của anh là gì?”

Kế hoạch đã bị vạch trần, Trịnh Dư Khánh cuối cùng cũng khôi phục lại dáng vẻ của hấn, hấn xé dây ruy băng đỏ, dựa người vào lưng ghế, trên mặt thậm chí còn mang vẻ tươi cười, “Hay là cậu đoán thử xem?”

Lúc này Ngôn Luật nói: “Vụ án cuối cùng trong tiểu thuyết của tôi là vụ án bắt cóc, nên cậu muốn để anh ta bắt cóc tôi sao?”

Trịnh Dư Khánh thờ ơ nói: “Đúng thì sao? Mọi thứ đều được tôi chuẩn bị hết rồi, mọi người biết thì sao, các người có chứng cứ sao? Đừng tưởng tôi không biết, trong tay các người không có chứng cứ chứng minh tất cả mọi chuyện là do tôi sắp xếp, thậm chí còn không thể chứng minh vụ án giết người là do tôi gây ra.”

“Chúng tôi sẽ để đồng bọn của anh làm chứng.” Ngôn Luật nói xong thì ra ngoài.

“Anh ta chưa chết? Mọi người gạt tôi!” Âm thanh tức giận của Trịnh Dư Khánh từ trong phòng truyền ra.

Mộc Cửu đóng cửa lại, nhìn vẻ mặt lo lắng của Ngôn Luật nói: “Đại Bạch đang gặp nguy hiểm.”

Lam Tiêu Nhã vội la lên: “Mau chóng gọi điện cho cậu ta, xác nhận xem cậu ấy có an toàn không.”

Ngôn Luật vừa đi vừa nói: “Cậu ấy sẽ không bắt máy, cậu ấy sợ chuông điện thoại.”

Tần Uyên tức tốc lái xe đến nhà Ngôn Luật, dọc đường đi, sắc mặt Ngôn Luật âm trầm, hai tay nắm chặt, Mộc Cửu lặng lẽ đưa tay đặt lên tay của cậu.

Ngôn Luật nhắm mắt, có chút đau khổ nói: “Ngay từ đầu tôi đã biết để cậu ta bên cạnh là sai lầm mà.”

51. Chương 49

Mọi người nhanh chóng đến nhà Ngôn Luật, cửa nhà Ngôn Luật đóng chặt, Ngôn Luật dứt chìa khóa để mở cửa vào trong, trong nhà không có một bóng người, hy vọng duy nhất cuối cùng cũng biến mất, nhưng mọi thứ trong nhà đều bình thường, không có gì khác thường, cũng không hề có dấu vết đánh nhau hay tranh chấp.

Mọi người xem camera trong tiểu khu nhanh chóng tìm được thời điểm đó nhưng khiến người ta bất ngờ nhất đó chính là Đại Bạch đi bên cạnh một người đàn ông cao gầy mặc áo hoodie ra khỏi tiểu khu, không bị cưỡng ép, giống như cậu ấy tự nguyện đi theo người đàn ông kia.

Triệu Cường kinh hãi: “Đại Bạch cứ như vậy mà đi theo hấn?”

Trần Mặc cũng cảm thấy kỳ lạ, “Theo lý thuyết Đại Bạch sẽ không như vậy, không rõ tình hình cậu ấy chắc chắn sẽ không đến gần người lạ huống chi là đi cùng một người xa lạ.”

Ngôn Luật cắn môi, sắc mặt càng khó coi hơn, “Tên ngu ngốc này, chắc chắn là nghĩ tôi cho người quen đến đón cậu ta, cậu ấy tuy thể hiện không muốn cùng người khác nói chuyện nhưng thật ra cậu ấy đã gần gũi hơn với người khác rồi, hơn nữa cậu ấy sẽ không nghi ngờ lời nói của người khác, thậm chí cậu ấy cũng không cảm giác được sự nguy hiểm.” Càng nói, sắc mặt cậu càng âm trầm, tức giận Đại Bạch quá đơn giản nhưng càng bất mãn và căm phẫn chính mình hơn, nếu không phải cậu nghĩ Đại Bạch cứ ngu ngốc quẩn quít bên cạnh làm cậu thấy phiền thì cậu sẽ không để Đại Bạch ở nhà một mình, thì sẽ không xảy ra việc như hôm nay, cậu nên sớm nghĩ đến họ đã dựa theo tiểu thuyết của cậu để giết người thì mục tiêu cuối cùng nhất định sẽ là cậu.

Mộc Cửu nói: “Bây giờ cậu ấy còn sống.” Dường như đang an ủi Ngôn Luật.

Giọng nói Ngôn Luật nghe có chút kìm nén, “Nhưng chúng ta không biết họ ở đâu.”

Thạch Nguyên Phỉ nhanh chóng sao chép hình ảnh của camera, phóng to gương mặt của người đàn ông tra trong kho tư liệu thì tìm được thân phận của hắn.

Thạch Nguyên Phỉ: “Hắn tên là Lỗ Tô, năm nay 24 tuổi, là người thành phố này, vốn là một công nhân sửa chữa nhưng một tháng trước đã bị sa thải, mẹ hắn sau khi sinh hắn không bao lâu thì qua đời, sau đó hắn sống với ba mình, địa chỉ của ba hắn vẫn không thay đổi, mọi người có thể đến chỗ này để tìm hắn.”

Nhà Lỗ Tô ở trong một khu dân cư kiểu cũ, khu vực này không lâu nữa sẽ bị giải tỏa, đã có một số người dọn đi chỗ khác, bên trong không có nhiều người lui đến nên không ồn ào, nhưng trong khu dân cư rất hỗn độn, trên tường có nhiều vết sơn đỏ thẫm chữ ‘Phá bỏ’, trên đất cũng có nhiều rác thải.

Đội Điều Tra Đặc Biệt căn cứ theo lời của Thạch Nguyên Phỉ đi đến địa chỉ nhà Lỗ Tô, trước cửa nhà có rất nhiều đồ vật linh tinh, còn có những chai bia chắn trước cửa ra vào, bị ném lung tung dưới đất.

Tần Uyên đá những chai bia đó qua một bên, gõ vài lần, đợi một lát cũng không có động tĩnh gì.

Tần Uyên lại gõ thêm vài cái nữa, Triệu Cường thì hô lên vài tiếng, đúng lúc này có một hàng xóm nhìn thấy họ, biết họ là cảnh sát thì còn hoảng sợ hơn.

Bà ấy lưỡng lự một chút nhưng vẫn cứ đi đến, lo lắng hỏi: “Anh cảnh sát à, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tần Uyên quay đầu nói với bà: “Chào bác, xin hỏi có ai trong nhà này không?”

Bác gái đó nói: “A, có Lỗ Lâm Phát ở đây, ông ta chỉ ở đây một mình thôi, ông ta đó, vừa uống hết chai rượu lâu năm nên chắc là đang ngủ bên trong, mọi người gõ cửa ông ấy cũng không nghe thấy.”

Tần Uyên hỏi tiếp: “Vậy bác có biết tin gì về con trai của ông ấy không?”

Bác gái đó đúng là biết rõ sự tình, lại hết sức kể chuyện của hai cha con cho họ biết: “Tô biết Lỗ Tô, ôi, chao ôi, đó là một đứa bé đáng thương, mẹ nó khi sinh nó ra thì đã qua đời, ba nó thì cả ngày chỉ biết uống rượu, uống rượu xong thì đánh đập nó, không nghĩ xem nó chỉ là một đứa trẻ. Lỗ Tô từ khi còn nhỏ thì da dễ không tốt, sau khi bị đánh xong thì trên da sẽ có vết bầm đen, bầm đỏ, mọi người nói xem tên đó đúng là kẻ vô dụng, chuyện gì cũng đổ hết lên người của đứa nhỏ, nó không phải là một món đồ mà. Khi Lỗ Tô lớn lên, căn bản là do nó tự kiếm tiền nuôi bản thân, ba nó cũng không quan tâm nó sống chết thế nào.”

Triệu Cường: “Lúc nào?”

Bác gái lắc đầu, thở dài nói: “Tôi nhớ rõ khi Lỗ Tô mười ba tuổi, có một lần họ cãi nhau rất lớn, lần đó thật sự rất đáng sợ, lần đó là ba nó chơi mạng chược bị thua rất nhiều tiền, uống rượu rồi quay về đánh Lỗ Tô, đánh đến chảy máu rất nhiều, chúng tôi cũng không dám đến can, không ngờ lát sau thì thấy ba nó chạy ra ngoài, trên đầu toàn là máu, Lỗ Tô chạy theo, cầm cục gạch trong tay, chạy đến đập lên người ba nó, mọi chuyện rất hỗn loạn, chúng tôi nhanh chóng báo cảnh sát, sau đó Lỗ Tô ném cục gạch chạy đi rồi không thấy trở về nữa. Nhưng mà tôi thấy không quay về cũng tốt, tính tình ba nó càng lúc càng tệ, chúng tôi cũng không dám chọc vào ông ta, lỡ Lỗ Tô quay về có thể sẽ bị ba nó đánh chết.”

Mộc Cửu đợi bà ấy nói xong rồi hỏi: “Lỗ Tô có điểm nào kỳ lạ không bác?”

Bác gái suy nghĩ một lát rồi đột nhiên nghĩ ra một việc: “Cô nói như vậy thì tôi thấy có một việc, đứa trẻ này mỗi lần mở cửa thì sẽ vặn cửa hai lần, đóng cửa cũng như vậy, có lần tôi nghĩ do cửa bị hư nhưng khi thử mở thì không có vấn đề gì. Hơn nữa, ngày nào cũng vậy khi chuông đồng hồ báo đúng 2 giờ chiều thì nó có vẻ đặc biệt căng thẳng, tôi cũng không rõ, chỉ là thấy lúc đó nó rất kỳ lạ.”

Mộc Cửu tiếp tục hỏi: “Trước đó ba cậu ta có yêu cầu đặc biệt gì với cậu ta không?”

“Để tôi nghĩ. Ách, không biết cái này có tính không, Lỗ Tô vẫn luôn giúp tôi lắp ráp linh kiện, mỗi ngày đều phải đúng giờ đưa qua cho tôi, nếu như nó đưa trễ sẽ bị ba nó đánh.”

Ánh mắt Mộc Cửu lóe lên, sau đó nói: “Cảm ơn.”

Bác gái đó thấy họ cứ hỏi về vấn đề của Lỗ Tô thì lo lắng hỏi: “Không biết Lỗ Tô đã phạm tội gì vậy?”

Đội điều tra đặc biệt còn chưa lên tiếng, đột nhiên có một giọng của đàn ông cắt đứt đối thoại của họ.

“Chuyện gì? Con chó mà tôi nuôi có chuyện gì? Hả?” Cánh cửa bị đóng chặt đột nhiên được mở ra, cánh cửa lay động chút rồi dừng lại, một người đàn ông mặc áo cộc tay lão đảo đi ra, trong tay hắn đang cầm một sợi dây nịch, “Có phải nó còn chưa chết, trở về rồi đúng không? Để xem tôi phải xử nó thế nào.”

Theo tiếng la mắng là một mùi rượu bay đến, mọi người xung quanh đều cau mày.

Người đó còn đang chửi bới, nhìn thấy bác gái kia liền dùng tay chỉ thẳng mặt mắng: “Bà tám bà đang nói gì đó! Đang ngủ thì nghe bà ở ngoài cứ lúu rúu liên tục, tôi còn nghe được tên con của tôi, bây giờ nó ở đâu?”

Bác gái trừng mắt nhìn hắn mắng mình, không chống lại được nên đành trốn đi.

“Chào ông Lỗ, chúng tôi là người của Đội Điều Tra Đặc Biệt, đang tìm con trai của ông, có thể cho chúng tôi vào nhà của ông xem chút được không?”

“Náo loạn cái gì, không cần biết là tụi bây muốn giải tỏa hay muốn đuổi tao ra ngoài, tao cho tụi bây biết không có cái giá khiến tao hài lòng tao tuyệt đối không dọn đi, tụi bây nằm mơ đi. Ai dám đi vào tao sẽ đánh chết người đó!” Lỗ Lâm Phát cúi người kiểm mấy chai bia trên đất.

Trần Mặc nhanh chóng tiến đến không chế hắn ta, Lỗ Lâm Phát càng lúc càng tức, vừa giãy giụa mạnh mẽ, vừa kêu to: “Đánh người này, đánh người này, TM, mày buông tao ra, không thì bố mày đánh chết mày.”

Triệu Cường cũng giúp ấn hắn xuống, cảnh cáo: “Ông đang hoang một chút, đúng là tên cặn bã, tôi khinh thường nhất là loại người đánh con như ông, ông yên lặng một chút thì không có việc gì, không thì người chịu khổ là ông thôi.”

Bọn Tần Uyên đi vào trong, trong nhà tối tăm, có trộn lẫn mùi rượu và mùi hôi thối, ở lâu chút có thể sẽ bị ngất đi.

Mộc Cửu và Ngôn Luật che mũi đi vào trong, rồi nhìn xung quanh, đột nhiên có một con gián lớn bò ra, nó bò đến chỗ Ngôn Luật, Ngôn Luật nhìn thấy thì cả người cứng lại, đứng yên không dám động đậy, chân cũng không dám di chuyển, Mộc Cửu nhìn thấy thì bình tĩnh đi đến, giơ chân đạp chết con gián sau đó xoay người tiếp tục quan sát căn phòng, ở tầng trệt không thấy có bất kỳ vật gì liên quan đến Lỗ Tô.

Trong căn nhà có một cái cầu thang, phía trên là một căn gác nhỏ, bởi vì diện tích thật sự rất nhỏ lại còn thấp nên chỉ có một mình Mộc Cửu bò lên.

Trên căn gác có rất nhiều đồ vật, đã đọng nhiều bụi, trong góc tường có mấy cái mạng nhện, xem ra đã lâu không có ai lau dọn, trong góc có một cái chăn, phía dưới lót một tấm thảm, có thể trước đây Lỗ Tô đã sống ở đây, trên gác này chỉ có một cái cửa sổ, bây giờ chỉ là một mảng mong manh, nhìn không rõ bên ngoài.

Lúc Lỗ Tô ở đây, mỗi tối đều bị ba mình đánh sau đó thì lên căn gác nhỏ này ngủ, ở trong không gian chật hẹp, cả người đều là vết thương nhưng không có ai băng bó giúp cho cậu ta, cậu ta chỉ có thể tự ôm lấy mình, nhìn xuyên qua cửa sổ này, nhìn bầu trời đêm bên ngoài, đây có lẽ là thời gian thanh tĩnh khó có được của cậu ấy.

Mộc Cửu ngồi xổm xuống tỉ mỉ tìm kiếm đồ vật trên căn gác, trên căn gác toàn là bụi, tay cô thì cứ mãi tìm kiếm, không lâu sau trên tay và cả quần áo của cô đều dính đầy bụi, nhưng cô không để ý cứ tiếp tục tìm.

Sau đó tay cô bị kẹt giữa hai món đồ, rồi sờ được một vật nhỏ ở trong đó cô rút ra, mở ra thì thấy đó là nhật ký của Lỗ Tô.

Mộc Cửu nhanh chóng lật xem, sau đó xuống cầu thang, Tần Uyên đưa tay đỡ cô để cô dễ dàng đi xuống.

Cô cầm trong tay nhật ký của Lỗ Tô nói với mọi người: “Bởi vì khi còn bé hắn bị kích thích, hắn đối với số 2 rất nhạy cảm, mà hôm nay là ngày 22 tháng 12, nên hắn chọn ngày hôm nay, bởi vì hắn muốn kết thúc tất cả vào ngày hôm nay.”

Ngôn Luật: “Vậy bây giờ hắn ở đâu?”

Mộc Cửu: “Một nơi hắn rất muốn đi.”

52. Chương 50: Khi Chúng Ta Nhìn Lên Trời Thì Cảm Nhận Được Sự Tự Do

Đại Bạch đi theo Lỗ Tô, Đại Bạch thấy cảnh tượng trước mắt thì kinh ngạc nói: “A, là khu vui chơi, chúng ta vào đó sao?”

Lỗ Tô dẫn Đại Bạch đi vào: “Đúng, đây là lần thứ hai tôi tới đây, lần trước đến vào buổi tối, không có hoạt động, mọi thứ đều tối đen.” Hôm đó Trịnh Dư Khánh dẫn hắn đến chỗ này, còn đem theo thi thể của một cô bé và một cậu bé.

Đại Bạch hưng phấn, “Tôi mới đến lần đầu thôi, chỉ, chỉ nghe vài đứa trẻ nói qua, đúng là rất đẹp.”

Lỗ Tô hỏi cậu ta: “Ngôn Luật không dẫn cậu đến đây chơi sao?”

Đại Bạch ngoan ngoãn đáp: “Không có, cậu, cậu ấy rất bận, phải viết tiểu thuyết kiếm tiền, không rảnh dẫn tôi đi.”

Lỗ Tô cúi đầu, trong mắt hiện lên tia bi thương, “Đúng vậy, cũng không có ai dẫn tôi đến đây chơi.”

Đại Bạch nhìn dáng vẻ của hắn nói: “Từ nhỏ ba mẹ tôi đã vứt bỏ tôi, anh cũng bị vậy sao?”

Lỗ Tô ngẩng đầu nhìn cậu ta một lát hỏi: “Cậu muốn chơi cái gì?”

Đại Bạch cũng không để ý hắn không trả lời cậu, hỏi hắn: “Vây, vậy có thể chơi, chơi tất cả sao?”

Lỗ Tô: “Đúng, có thể chơi tất cả.”

Triệu Cường nhìn thấy xe dừng ở trước khu vui chơi là nơi phát hiện vụ án đầu tiên, sau khi xuống xe thì khó hiểu nhìn họ hỏi: “Tại sao hắn lại chọn khu vui chơi?”

Mộc Cửu giải thích: “Bởi vì khu vui chơi là nơi xảy ra vụ án đầu tiên, hắn cũng muốn chọn nơi này làm nơi kết thúc.”

Tần Uyên nhìn đồng hồ nói với Triệu Cường: “Bây giờ là 1 giờ 35 phút, Triệu Cường cậu nói với nhân viên của khu vui chơi chỉnh đồng hồ lớn ở trung tâm chạy trễ nửa tiếng.”

Triệu Cường khó hiểu: “A? Vì sao?”

Mộc Cửu và anh giải thích: “Bởi vì hắn muốn kết thúc tất cả lúc 2 giờ.”

Trong khu vui chơi có rất nhiều trẻ con và phụ huynh của các bé, Triệu Cường và Trần Mặc tìm nhân viên khu vui chơi để chỉnh đồng hồ, những người còn lại thì tìm Lỗ Tô và Đại Bạch.

Tần Uyên, Mộc Cửu và Ngôn Luật tìm trong khu vui chơi, trừ lần trước đến đây phá án thì Mộc Cửu cũng như Ngôn Luật đều là lần đầu đến chỗ như thế này, trong khu vui chơi rất ồn ào, trẻ con chạy khắp nơi, còn rượt đuổi nhau, có đủ các trò chơi khác nhau, trên mặt của các bé rất sung sướng vui vẻ, đây là cảm giác mà họ chưa từng trải qua, cảm giác xa lạ.

Tròng lòng Mộc Cửu nghĩ có thể Lỗ Tô đối với loại hoạt động gia đình kiểu này cũng có suy nghĩ giống cô, từ nhỏ, hắn bị nhốt ở một căn gác bẩn thỉu, chật hẹp, chịu đựng những trận đòn, những lời mắng chửi của ba mình, từ từ không còn chịu được nữa nên đã bộc phát, rồi quyết định bỏ đi, sau đó gặp được Trịnh Dư Khánh, có thể hắn bị tên đó xem như một công cụ.

Lúc này điện thoại của Tần Uyên vang lên, Trần Mặc ở đầu dây bên kia nói: “Đội trưởng, tôi tìm được họ rồi, bọn họ ở vòng quay ngựa gỗ.”

Đại Bạch ngồi trên ngựa gỗ, xung quanh toàn là trẻ con, chỉ có một mình cậu ta là người lớn nên có chút ngại ngùng, cậu nhìn Lỗ Tô bên dưới nói: “Anh không chơi sao?”

“Được, chơi.” Cuối cùng, Lỗ Tô cũng do dự đi đến, ngồi con ngựa bên cạnh ngựa của Đại Bạch.

Vòng quay ngựa gỗ từ từ khởi động, cứ nhấp nhô lên xuống, Đại Bạch lúc đầu còn rất căng thẳng, hai tay nắm thật chặt tay nắm trên ngựa gỗ, không dám động dấy chút nào, nét mặt cũng cứng lại, không còn tự nhiên.

Lỗ Tô cũng lần đầu được chơi nên cũng có chút căng thẳng nhưng từ từ cũng thích ứng được, nhìn sang bên Đại Bạch rồi nói với cậu ta: “Cậu nhìn ra bên ngoài sẽ không còn sợ nữa.”

Đại Bạch lo lắng nuốt nước bọt, nghe Lỗ Tô nói thì từ từ ngẩng đầu lên, cảnh vật xung quanh cứ liên tục biến hóa, Đại Bạch dần dần cũng thích ứng được, vui vẻ thay thế căng thẳng, cậu cẩn thận vươn tay, cười ngây ngốc.

Lỗ Tô thấy cậu ta vui vẻ, đột nhiên hỏi: “Cậu có hận ba mẹ mình không? Cậu còn bé như vậy mà họ lại bỏ cậu.”

Đại Bạch nghĩ vấn đề này rất khó trả lời, suy nghĩ lát rồi nói: “Không, không biết, bây giờ tôi có Ngôn Luật rồi, sẽ không cô đơn nữa.”

Lỗ Tô lại hỏi: “Người khác đều dùng ánh mắt khác thường nhìn cậu, cậu không cảm thấy đau khổ sao?”

Đại Bạch bắt đầu nhớ lại, “Khi, khi đó tôi bị nhiều người đánh, là Ngôn Luật đã cứu tôi, sau đó cho tôi uống thuốc, cậu ta nói với tôi, tôi là một người đặc biệt không giống với người khác, nên đặc biệt hơn người khác.”

Lỗ Tô cúi đầu, tự lẩm bẩm: “Đặc biệt hơn người khác.”

Lúc này, đột nhiên Đại Bạch kêu lên: “A! Là bong bóng, có thật nhiều bong bóng!”

Lỗ Tô nhìn theo hướng ngón tay của Đại Bạch, có một chiếc xe bán bong bóng, trên xe có rất nhiều bong bóng đủ màu sắc, xung quanh có rất nhiều trẻ con đang chỉ vào những quả bóng muốn ba mẹ mua cho mình.

Hắn nhớ đến hai đứa bé bị hại ở đây, họ cũng giống những đứa trẻ kia, cuối tuần được ba mẹ dẫn đến đây chơi, rồi chơi vòng quay ngựa gỗ, có bong bóng để chơi, bây giờ họ chỉ có thể lạnh lẽo nằm trên mặt đất.

Lỗ Tô quay đầu nhìn về nơi cao nhất của khu vui chơi, 1 giờ 10 phút, nên kết thúc rồi.

Vòng quay ngựa gỗ dừng lại, Đại Bạch từ trên vòng quay ngựa gỗ đi xuống, liền nhìn thấy Ngôn Luật thì muốn chạy nhanh đến gần, cậu vui vẻ, vỗ tay, “Ngôn Luật.”

Nhưng trên cổ đột nhiên có một con dao, cản trở cậu đi tiếp.

Ngôn Luật thấy Lỗ Tô đặt dao lên cổ Đại Bạch, trong lòng hoảng hốt, nhanh chóng nói với cậu ta: “Đại Bạch, cậu đừng động, cứ ở đó đừng nhúc nhích!”

Thấy tình huống như vậy, phụ huynh và các bé đều rơi vào tình trạng kinh hoàng, chung quanh có tiếng thét chói tai, mọi thứ đều trở nên hỗn loạn, cảnh sát thì nhanh chóng sơ tán mọi người.

Tần Uyên từ từ đến gần hắn, “Lỗ Tô, để dao xuống, trong lòng anh đã hiểu, anh không cần thiết phải làm như vậy.”

Lỗ Tô lắc đầu, “Không, tôi không có cách nào để dừng lại, không thể dừng lại.”

Lúc này, giọng nói của Mộc Cửu vang lên, “Anh nhìn thấy những đứa bé xung quanh không? Anh xem nét mặt sợ hãi của họ khi nhìn anh, sợ hãi, sợ, ba anh từng để cho anh trải qua cảm giác này, hôm nay anh đã khiến cho họ cảm nhận được cảm giác này.”

Lỗ Tô ngỡ ngàng nhìn xung quanh, những đứa bé kia đều trốn sau lưng ba mẹ, trừng mắt nhìn hắn, hắn đau khổ run rẩy.

Tần Uyên tiếp tục thuyết phục hắn: “Lỗ Tô, bây giờ là 1 giờ 14 phút, cách 2 giờ thời gian rất dài, anh còn có một thời gian dài để suy nghĩ, chúng tôi biết đây không phải là ý của anh, anh bị Trịnh Dư Khánh lợi dụng, bây giờ còn có thể quay lại, không ai ngăn cản anh, không ai ép buộc anh.”

“Mọi, mọi người không hiểu.” Nét mặt Lỗ Tô đau khổ, tay nắm chặt thành quả đấm.

Mộc Cửu: “Hai đứa bé kia, đêm hôm đó đã nằm ở đó, còn anh khi còn nhỏ chen chúc trên căn gác kia còn có được cửa sổ, anh có thể nhìn ra bên ngoài, thấy bầu trời, thấy những ngôi sao, thấy được ánh trăng, nhưng còn họ? Họ đã nhắm mắt lại, không nhìn thấy được gì, sau đó cũng không thấy được ai là người đã giết họ.”

Lỗ Tô hét lớn: “Là lỗi của tôi, là lỗi của tôi!”

Mộc Cửu: “Không phải tại anh, là Trịnh Dư Khánh, hắn dùng dây siết chết bọn họ, đem họ đến chỗ này, mà anh chỉ vô tình nhìn thấy, anh đưa cho hắn một sợi dây ruy băng màu đỏ, vì anh sợ họ đau.”

Ngôn Luật tiếp lời của cô: “Vậy mà bây giờ anh dùng dao để giết Đại Bạch sao? Cậu ấy cũng sẽ đau, anh không muốn tổn thương đến cậu ấy đúng không? Cậu ấy đối với anh không có đề phòng, có thể đến bây giờ cậu ấy cũng không hiểu được tại sao anh lại tổn thương cậu ấy.”

Đại Bạch thấy Ngôn Luật, một chút cũng không sợ, “Đúng. Anh ấy sẽ không làm tổn thương tôi.” Sau đó cậu nhìn về phía Lỗ Tô nói với hắn: “Anh có làm sai chuyện gì không? Làm sai cũng không sao, có người tha thứ cho anh thì tốt rồi, tôi sẽ tha thứ cho anh.”

Mộc Cửu: “Lỗ Tô, anh đã bỏ đi cái nơi bẩn thỉu chật hẹp đó. Bây giờ chỉ cần anh ngẩng đầu thì có thể nhìn thấy bầu trời, đó là tự do, không ai có thể cướp đoạt tự do của anh, chỉ cần anh chịu buông tay.”

Nét mặt Lỗ Tô đau khổ nhìn Mộc Cửu, tựa như đang nhớ lại quá khứ, cũng dường như đang suy nghĩ lời nói của cô, hắn cảm giác tay mình không còn lực nữa, thậm chí không thể cầm được con dao kia.

Hắn ngẩng đầu, nhìn bầu trời xanh, thấy mây trắng, thấy được bong bóng đang bay lên cao, đó là tự do, hắn nghĩ như vậy.

Sau đó, hắn từ từ buông lỏng tay ra.

Lỗ Tô bị Tần Uyên khống chế, giải lên xe cảnh sát, Ngôn Luật đi đến trước mặt Đại Bạch, vốn lo lắng sẽ không đến kịp cứu cậu ta, gương mặt cậu trở nên tức giận, hai mắt trừng Đại Bạch, mà Đại Bạch cứ như vừa rồi không có chuyện gì, “Ngôn Luật, đến khu vui chơi vui lắm.”

Ngôn Luật tức giận mắng: “Chơi vui cái rắm!”

Ngay sau đó, Mộc Cửu vươn tay, đánh một cái vào ót Ngôn Luật, “Không được nói tục.”

Ngôn Luật không có phòng bị, bị đánh như vậy, đầu bị đẩy thẳng về phía trước, Đại Bạch nhanh chóng đỡ lấy cậu ta.

Ngôn Luật đứng vững lại, quay đầu mắng: “Chị là đồ mặt lạnh!”

Mộc Cửu không quay lại nhìn cậu, “Em là đồ ngạo kiêu!”

Quay lại cục cảnh sát, Lỗ Tô đưa ra một chứng cứ khiến Trịnh Dư Khánh không thể nào phản bác, đó là một đoạn ghi âm, ghi lại toàn bộ kế hoạch và quá trình phạm tội của hắn.

Nội dung được kể lại các tỉ mỉ khiến Triệu Cường sợ ngây người, “Hắn lại ghi âm quá trình gây án của mình?”

Trong tay Mộc Cửu cầm quyển nhật ký trả lời anh ta: “Rất bình thường, đây là thói quen của hắn, đem tất cả những gì hắn nhớ ghi chép lại.”

Mộc Cửu mở quyển nhật ký ra, ở trang cuối cùng viết một câu như vậy ‘Tôi còn có thể có được tự do sao?’

“Giả dối.” Mộc Cửu cúi đầu, như đang lẩm bẩm, “Tự do không phải người khác cho mà là tự mình giành lấy.”

53. Chương 50-2: Câu Chuyện Nhỏ 4

Có một ngày, Tần Uyên lái xe chở Mộc Cửu ra ngoài ăn điểm tâm, lúc trên đường về nhà, Mộc Cửu đột nhiên nói với Tần Uyên: “Dừng xe.”

Tần Uyên không rõ tại sao, “Chuyện gì vậy?” Nhưng vẫn dừng xe lại bên đường.

“Xem chút đồ.” Mộc Cửu nói xong cởi dây an toàn xuống xe, Tần Uyên cũng xuống theo.

Mộc Cửu đi mấy bước đến một cửa hàng bán thú cưng, thông qua tấm kính thủy tinh trong suốt nhìn vào bên trong.

“Đến cửa hàng bán thú cưng làm gì?” Tần Uyên đột nhiên có một dự cảm xấu, “Không phải em muốn mua thú cưng chứ?”

Mắt Mộc Cửu không rời những động vật nhỏ bên trong, gật đầu.

“Không được.” Tần Uyên bị bệnh sạch sẽ kiên quyết bác bỏ.

Mộc Cửu ngẩng đầu nhìn anh, “Em chỉ muốn nuôi một con cho mẹ có bạn thôi mà.”

Bởi vì ở cục cảnh sát rất bận rộn, đặc biệt là khi có vụ án, hai người căn bản không thể về nhà, nên lúc đó mẹ Mộc Cửu ở nhà rất cô đơn.

Tần Uyên nghĩ một chút, cuối cùng cũng đáp ứng.

Mộc Cửu kéo tay Tần Uyên đi vào cửa hàng bán thú cưng, trong cửa hàng đa số là chó với mèo, có rất nhiều loại, Mộc Cửu đi đến một chiếc lồng sắt trước mặt, nhìn chằm chằm con mèo nhỏ bên trong, mèo con khẽ híp mắt, tựa như sắp ngủ, xem ra rất ngoan ngoãn.

“Em muốn con này.”

“Em muốn nuôi mèo sao?” Tần Uyên dịu dàng vuốt tóc cô, “Quên đi, trong nhà đã có một con mèo rồi.”

Mộc Cửu nhìn con mèo trong lồng, lại nhìn chính mình, giống nhau sao?

Mộc Cửu lại đi đến một cái lồng sắt khác, nhìn một lát, lại chỉ vào con chó nói: “Em muốn con này.”

Tần Uyên nhíu mày, “Em muốn nuôi cho Alaska sao? Bây giờ thì nó nhỏ những khi trưởng thành sẽ lớn lắm, chúng ta chọn một loại chó nhỏ thôi.”

Mắt Mộc Cửu và mắt của chú chó Alaska đó nhìn nhau, Mộc Cửu kiên trì nói: “Em muốn nuôi nó.”

Tần Uyên cũng kiên trì: “Không được.”

Mộc Cửu đột nhiên cuối đầu, mái tóc che đi mặt cô, không thấy rõ mặt của cô, cô nói: “Lúc nhỏ em có nuôi một chú chó Alaska, là mẹ tặng cho em, nhưng vài ngày sau thì nó chết.” Nếu là người không quen biết Mộc Cửu nhất định cho rằng cô đang đau thương.

Đáng tiếc đối tượng là Tần Uyên.

Tần Uyên: “Không được.”

Mộc Cửu ngẩng đầu, quả nhiên gương mặt không chút biểu cảm, sau đó cô đi đến gần Tần Uyên, đột nhiên nghiêng đầu dựa vào lòng Tần Uyên, cọ cọ đầu, miệng nói: “Meo meo.”

Tần Uyên không nhịn được cười, nhưng lập tức thu hồi nụ cười, vẫn như cũ nói: “Không được.”

Mộc Cửu ngẩng đầu, sau đó nhón chân lên, đưa mặt đến gần, sau đó hôn mặt Tần Uyên một cái, hôn xong, cô mở to mắt nhìn Tần Uyên.

Tần Uyên lập tức dễ chịu nói: “Ông chủ, chúng tôi mua con chó này.”

Mộc Cửu: “...”

Mộc Cửu ôm chú chó Alaska ra khỏi cửa hàng, chú chó Alaska cũng không sợ người lạ, hai mắt nhìn Mộc Cửu, có chút ngạc nhiên.

Ngồi trên xe, Tần Uyên hỏi Mộc Cửu: “Em muốn đặt tên cho nó là gì?”

“Dạ.” Mộc Cửu gật đầu nói: “Gọi A Luật đi.”

Tần Uyên: “...”

54. Chương 50-3: Câu Chuyện Nhỏ 5

Tôi là A Luật, là một chú chó Alaska đẹp trai, không sai, tôi là một con chó đực.

Cô chủ của tôi là một người không có chút gì giống phụ nữ, nhưng cô ấy rất tốt với tôi, cho tôi ăn nhiều đồ ăn, không bao giờ la tôi, tôi rất thích cô ấy.

Nhưng tôi rất sợ cậu chủ, chỉ cần tôi cắn vật gì, hoặc là đi tiểu trên sô pha, anh ta sẽ đánh tôi, đầu tiên tôi chỉ biết trốn xung quanh nhưng sau này tôi tìm được một địa điểm tốt, chỉ cần tôi trốn sau lưng của cô chủ thì cùng lắm anh ta chỉ mắng tôi thôi, sẽ không đánh tôi. Tuy rằng anh ta đối xử với tôi không tốt lắm nhưng ai bảo tôi là một con chó rộng lượng, chỉ cần anh ta cho tôi ăn ngon, tôi sẽ tha thứ cho anh ta.

Bây giờ tôi đang tựa vào lòng của mẹ cô chủ, bà ấy luôn ôm tôi vào lòng sau đó vuốt lông tôi, đây là lúc tôi thấy thoải mái nhất.

“A Luật, con đến rồi.”

Tôi mở mắt, được rồi, không phải là đang nói tôi, mà tôi nhìn thấy chàng trai trước mắt, tên của cậu ta và tôi giống nhau.

Tuy rằng tôi không thường gặp cậu ta nhưng tôi rất sợ cậu ta bởi vì ánh mắt của cậu ta khiến tôi nghĩ rằng nếu có cơ hội tay cậu ta nhất định sẽ mò đến cổ tôi, rồi cậu ấy sẽ dùng lực, đem tôi bóp chết.

Tôi thấy chúng tôi rất có duyên, đều tên là A Luật, vốn là nên cùng chung sống vui vẻ, thế nhưng từ khi biết tôi tên A Luật, cậu ấy bắt đầu dùng ánh mắt đáng sợ nhìn tôi, tôi thật sự không hiểu.

Tôi từ trong lòng ấm áp của mẹ cô chủ nhảy xuống đất, tuy rằng tôi không muốn rời khỏi cái ôm ấm áp kia nhưng tôi chỉ có thể cách xa chàng trai quái dị kia thì mới cảm thấy an toàn.

Tôi vung vẩy 4 chân để đi ra ngoài, đi được mấy bước thì bị người khác xách lên.

Tôi rất hoảng sợ, chàng trai đó ôm tôi vào lòng, tôi không dám cử động, rất sợ cậu ấy sẽ ném tôi xuống đất.

Cậu ấy mang tôi ra ngoài, sau đó tôi nhìn thấy cô chủ dễ thương, xinh đẹp của mình.

Tôi dùng hai mắt to tròn, đắm nước mắt nhìn cô chủ, mong cô chủ có thể cứu tôi.

“Tôi mang nó về nhà nuôi hai ngày.”

“Em muốn cùng nó bồi dưỡng tình cảm hay muốn làm thịt ăn?”

“Làm thịt ăn.”

Cô chủ không nói gì, tôi lại càng thêm kinh hãi. Lúc này, tôi biết được tính mạng của tôi đang bị uy hiếp vì vậy tôi ra sức đấu tranh, tôi dùng móng vuốt, sau đó...Tôi đứng trên mặt đất ngẩng đầu nhìn trên mặt chàng trai đã có mấy vết cào đỏ, đột nhiên tôi thấy có khả năng tối nay tôi không được ăn thịt kho tàu nữa rồi.

55. Chương 50-4: Câu Chuyện Nhỏ 6

Gần đây lừa đảo qua điện thoại ngày càng nhiều, người của Đội Điều Tra Đặc Biệt cũng nhận được không ít các cuộc điện thoại lừa đảo như thế này.

(1)

Lừa đảo: Xin chào, chúng tôi ở bệnh viện XXX, người nhà cô đã gặp tai nạn xe hiện đang cấp cứu ở bệnh viện chúng tôi, đang cần tiền để chữa trị, xin mau chóng gửi tiền đến ngân hàng XX.

Mộc Cửu: Người nhà nào?

Lừa đảo: Là ba của cô.

Mộc Cửu nghe xong nhìn Ngôn Luật đang ngồi trên salon ăn đào: Ngôn Luật, bệnh viện nói Ngôn Phỉ Văn đang được cấp cứu trong bệnh viện.

Ngôn Luật: "..."

Lừa đảo nghe xong liền nói: Đúng vậy, ông Ngôn hiện đang bị thương nặng, cần tiền gấp để chữa trị.

Mộc Cửu: Không cần chữa, đã là xác chết rồi.

(2)

Lừa đảo: Xin chào, chúng tôi ở bệnh viện XXX, người nhà cô đã gặp tai nạn xe hiện đang cấp cứu ở bệnh viện chúng tôi, đang cần tiền để chữa trị, xin mau chóng gửi tiền đến ngân hàng XX.

Lam Tiêu Nhã: Bệnh viện XXX? Người nhà nào?

Lừa đảo: Là bạn trai của cô, hiện tại anh ấy đang trong phòng cấp cứu.

Lam Tiêu Nhã không nói gì, đưa điện thoại cho bạn trai đang ngồi bên cạnh.

Nam bác sĩ: Uy, xin chào, tôi chính là người đang được các người cấp cứu.

(3)

Lừa đảo: Xin chào, chúng tôi ở bệnh viện XXX, người nhà anh đã gặp tai nạn xe hiện đang cấp cứu ở bệnh viện chúng tôi, đang cần tiền để chữa trị, xin mau chóng gửi tiền đến ngân hàng XX.

Thạch Nguyên Phỉ: A? Người nhà nào (âm thanh bàn phím)

Lừa đảo: Mẹ của anh.

Thạch Nguyên Phỉ: A, mẹ của tôi, bị thương nặng không? Chân có sao không? (âm thanh bàn phím).

Lừa đảo: Đang cấp cứu, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức, sẽ không sao đâu, mong anh mau chóng gửi tiền.

Thạch Nguyên Phỉ: Vậy thì tốt rồi, phải biết là mẹ tôi thích nhất là khiêu vũ, sở thích duy nhất bây giờ là khiêu vũ, mỗi tối đều phải ra quảng trường nhảy, được rồi, giọng nói không sao chứ, ngày xưa bà ấy rất thích đến KTV hát. Khụ khụ, anh sẽ không nghĩ là tôi nói nhiều chứ, không sai, anh cảm thấy như vậy thì đúng rồi, bởi vì tôi vừa tìm được chỗ của anh, đường XXX, số nhà XXX, đúng không? Không cần ngạc nhiên, tôi là cảnh sát! A, hình như tôi đã nghe được bên anh có tiếng xe cảnh sát.

56. Chương 51

Buổi tối, trong một khu vui chơi lớn nhất thành phố, đèn chiếu sáng rực rỡ vô cùng đẹp, du khách đến cũng không ít hơn so với ban ngày, đa số là ba mẹ dẫn con mình đến chơi, khu vui chơi tràn ngập nụ cười và sự vui vẻ.

Một cậu bé mặc áo bông nhỏ kéo tay ba mình, ngẩng đầu nói với ba mình: "Ba ơi, con khát nước, muốn uống nước."

Người phụ nữ trẻ tuổi bên cạnh người đàn ông dắt tay cậu bé, nói với người đàn ông: "Anh đi mua đi, em ở lại với Tiểu Gia Kỳ."

Người đàn ông gật đầu, trước khi đi cũng không quên dặn: "Được rồi, em cẩn thận một chút, con phải nghe lời dì đó, biết không?"

Cậu bé ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi người đàn ông đi, người phụ nữ lập tức buông tay cậu bé ra, lấy điện thoại ra chơi, không trông chừng cậu bé nữa.

Cậu bé nhìn người phụ nữ, chỉ vào vòng đu quay cách đó không xa nói: “Dì ơi, con muốn chơi cái đó.”

Người phụ nữ không giữ được thái độ dịu dàng nữa, khó chịu nói với cậu bé: “Ồi, ở đây không đi đâu hết, chờ ba con quay về rồi chơi.” Người phụ nữ gắt gỏng nói rồi tiếp tục chơi điện thoại.

Cậu bé đứng tại chỗ nhìn người phụ nữ, rồi lại xoay người chạy đến chỗ vòng đu quay mà người phụ nữ kia không biết được.

Một lúc lâu sau, người đàn ông mang ba ly nước vội vã chạy đến thấy người phụ nữ thì đưa một ly nước cho cô ấy, “Thật là, bên kia có rất đông người mua nước uống, xếp hàng rất dài.”

“Chồng em cực khổ rồi.” Người phụ nữ lập tức cười dịu dàng, kéo tay người đàn ông làm nũng.

Người đàn ông thấy cô vợ trẻ thì liền không còn thấy mệt nữa, hôn má cô một cái, hai người âu yếm một lát, người đàn ông nhìn hai ly nước trên tay, lúc này mới nhớ đến con trai mình, nhìn xung quanh người phụ nữ phát hiện không thấy con trai mình nữa, “A? Gia Kỳ đâu?”

Người phụ nữ tùy ý chỉ về phía sau. “Ở phía sau em mà.”

Người đàn ông bắt người phụ nữ quay người lại nhìn, “Em xem coi có không.”

Lúc này người phụ nữ mới hoảng sợ, “Nó vừa mới ở bên cạnh em mà sao trong nháy mắt thì không thấy rồi.”

Người đàn ông cau mày tức giận, “Em thật là, đến một đứa bé cũng không trông chừng được!”

Lúc này người phụ nữ nghĩ đến, “A đúng rồi. Hồi nãy nó nói với em muốn đi vòng đu quay chơi, em nói nó chờ anh đến rồi đi, có thể nó tự chạy đến đó chơi rồi.”

Người đàn ông hét: “Nhanh đi tìm đi.”

Hai người chạy đến vòng đu quay, ở dòng người đang xếp hàng vừa tìm vừa gọi tên cậu bé nhưng vẫn không thấy cậu bé đâu, bấy giờ, nhân viên khu vui chơi cũng dùng loa phát thanh để tìm cậu bé, hơn nửa tiếng cũng không tìm được cậu bé, mọi người lập tức báo cảnh sát.

Phòng làm việc của Đội Điều Tra Đặc Biệt.

Triệu Cường đến gần bàn làm việc của Đường Dật, thấy anh ta đang nghiêm túc đọc sách thì tò mò hỏi: “Đường Dật, cậu đang đọc gì vậy?”

Đường Dật đưa bìa sách cho anh xem, “A, là sách mới của em trai Mộc Cửu ‘Quỷ Án’, thể loại tâm linh, trinh thám.”

“Tâm linh?” Không biết có phải do tác dụng tâm lý không, Triệu Cường vừa nghe đến hai chữ này đột nhiên thấy lạnh sống lưng, khí lạnh từ từ lan đến tụ tập ở cổ khiến anh không khỏi run lên.

Đường Dật không thấy sự khác thường của anh ta, tiếp tục nói với Triệu Cường: “Đúng vậy, là kể về những vụ án xảy ra sau cái chết của một đứa bé.”

“Trẻ con có oán niệm rất mạnh.” Đang nói, đột nhiên có một vật chạm rầy sờ lên vai anh, ngay sau đó liền thấy lạnh cổ, Triệu Cường trừng lớn hai mắt, kêu lên thảng thốt đến mức tăng trên cũng có thể nghe được.

“Ồi, lỗ tai của tôi.” Lam Tiêu Nhã là đầu sỏ che lỗ tai lại, cô là người cầm ly nước lạnh đặt lên cổ Triệu Cường, “Thật là, Triệu Cường, cậu đường đường là cảnh sát mà sao lá gan lại nhỏ như vậy.”

Triệu Cường vỗ ngực một cái, bộ dạng bị hù chết, “Tôi nói chị đó, sao lúc nào cũng hù tôi vậy.”

Mộc Cửu ở bên cạnh nói: “Không còn cách nào, ai bảo trêu chọc anh rất vui.”

Triệu Cường: “...”

Lúc này, Hồng Mi đi vào phòng làm việc, nói với mọi người: “Các bạn, phải dừng lại rồi, có vụ án mới.” Sau đó nói sơ về tình hình cho họ biết.

Thạch Nguyên Phỉ nghĩ thấy có chút kỳ lạ, “Một đứa bé mất tích ở khu vui chơi? Mấy vụ án này vẫn luôn do Đội Hình sự giải quyết mà.”

Hồng Mi giải thích: “Gần đây Đội Hình Sự có điều động nhân sự, vụ án tương đối gấp nên chuyển đến tay chúng ta.”

Tần Uyên: “Bây giờ xuất phát.”

Đội Điều Tra Đặc Biệt đi ô tô đến khu vui chơi, vào phòng quản lý thì liền thấy hai người phụ nữ và một người đàn ông, trong đó có một người phụ nữ hình như đang mang thai.

Thai phụ: “Anh nói xem anh trông con thế nào? Anh có xem nó là con trai của mình không?”

Người đàn ông: “Ai biết được sẽ xảy ra chuyện này, tôi thấy có một ngày nên mới dành chút thời gian dẫn nó đi chơi, nó nói khát nước tôi mới xếp hàng đi mua nước cho nó, ai biết lát sau quay lại đã không thấy nó đâu.”

Thai phụ: “Đúng vậy, anh đi mua nước uống nhưng bên cạnh không phải còn có người sao, không lẽ hai người bỏ đứa trẻ ở đó để cùng nhau đi mua nước uống à?”

Người phụ nữ: “Lúc đó nó vẫn ở bên cạnh tôi, nói muốn đi chơi đu quay, tôi nói nó chờ ba về rồi cùng đi, sao tôi biết được nó lại tự ý bỏ đi chứ.”

Thai phụ giễu cợt nói: “Cô không biết? Nó không phải con ruột cô cô đương nhiên không biết, tôi nghĩ chắc cô cũng không muốn tìm được nó luôn đúng không?”

Người đàn ông che chở cho vợ mình, cãi lại: “Dư Bích, cô nói chuyện đằng hoàng chút, Tiểu Kiều đối xử với nó có thể không tốt nhưng còn cô thì bỏ mặc con trai mình, cứ đẩy nó cho tôi.”

Thai phụ cười lạnh nói: “A, để anh trông nó vài ngày thì nói là đẩy nó cho anh? Nó không phải con anh sao?”

Người đàn ông nhìn bụng cô nói: “Tôi nghĩ cô cũng không quan tâm đứa con này lắm đâu không thì sao phải nhanh chóng sinh một em trai cho nó chứ.”

Thai phụ mở to mắt nhìn, giận dữ nói: “Anh, anh nói cái gì đó?”

Hồng Mi đã hiểu quan hệ giữa họ, thấy bọn họ cứ muốn tiếp tục tranh cãi, cô nhanh chóng ngắt lời họ, “Các người là ba mẹ của cậu bé sao lúc này lại ở đây tranh cãi, điều quan trọng nhất bây giờ là tìm ra cậu bé.”

Người đàn ông: “Tôi cũng có ý này nhưng chính cô ta mới là người tranh cãi trước.”

Thai phụ: “Tôi với anh cãi nhau, đều là do lỗi của mấy người.”

“Đủ rồi.” Tần Uyên hạ giọng ngắt lời họ, nhìn người phụ nữ hỏi: “Lúc đó cô ở chung với cậu bé đúng không?”

Người phụ nữ đáp: “Đúng vậy, nó ở bên cạnh tôi.”

Tần Uyên tiếp tục hỏi: “Cô có nắm tay bé không?”

Người phụ nữ nhấn mạnh: “Không có, nhưng tôi vẫn luôn nhìn nó.”

Tần Uyên lại hỏi: “Vẫn luôn?”

Người phụ nữ rõ ràng ngậy người một lúc: “Đúng vậy.”

Lúc này Mộc Cửu đột nhiên hỏi: “Hôm nay cậu bé mặc áo màu gì?”

Sắc mặt người phụ nữ thoáng cái tái đi, “A? Cái này, tôi không nhớ rõ.”

Mộc Cửu: “Cô vẫn luôn nhìn cậu bé nhưng lại không nhớ bé mặc áo màu gì sao?”

“Tôi.” Người phụ nữ lúc này ấp a ấp úng nói: “Tôi nhìn điện thoại một lát không biết nó sẽ biến mất, tôi không cố ý.”

Người đàn ông nghe xong biết được vợ mình đã nói dối, càng thêm tức giận, “Không phải anh đã bảo em trông chừng nó cẩn thận sao? Em trông như vậy, anh nói cho em biết, nếu không tìm được nó thì em cũng không cần trở về nữa!”

Người phụ nữ tủi thân nói: “Anh trách em làm gì, em cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy mà.”

Đội Điều Tra Đặc Biệt không rảnh tiếp tục nghe họ cãi nhau, đi qua xem camera của khu vui chơi, cuối cùng tìm thấy một người đàn ông đi cùng cậu bé mất tích đó.

Trong camera cho thấy, lúc 6 giờ 40, ba của cậu bé rời khỏi để đi mua nước uống, lúc 6 giờ 44, cậu bé bỏ đi, chạy đến vòng đu quay, lúc 6 giờ 47. Cậu bé đến nơi camera không quay đến được, mà lúc 6 giờ 53, cậu bé lại xuất hiện giữa camera, lúc này, bên cạnh cậu bé có thêm một người, là người đàn ông đội nón, không thấy rõ gương mặt, vóc dáng rất cao, nắm tay cậu bé, đi ra ngoài khu vui chơi, sau đó không thấy được họ đã đi đâu.

Hồng Mi gọi ba mẹ cậu bé đến: “Đây là người đàn ông đã dẫn con ông bà đi, mọi người thấy người đàn ông này có ấn tượng gì không? Có phải là người quen không?”

Ba mẹ bé đều lắc đầu, “Không có, chúng tôi không biết người nào lại cao như vậy.”

Tần Uyên: “Nếu như hấn bắt cóc con ông bà vì tiền thì nhất định sẽ gọi điện thoại liên hệ với ông bà, có bất kỳ tin tức gì ông bà lập tức liên hệ với chúng tôi, đừng tự ý hành động.”

57. Chương 52

Ở giữa căn phòng, có một cái ghế ngã trên sàn nhà màu nâu, phía trên có treo một cô gái, đầm ngủ màu trắng của cô ấy dài đến mắt cá chân, hai tay vô lực thả xuống, trên cổ cô ấy có một sợi dây to, sinh mệnh của cô gái trẻ ấy đã kết thúc.

Bên ngoài nhà, Đồng Kha suy sụp tinh thần ngồi xổm dưới đất, tay che mắt, tràn đầy đau thương, trong một đêm ngắn ngủi, con trai mất tích, không biết sống chết thế nào, hôm nay thì cô vợ mới kết hôn không lâu cũng tự tử chết.

Hồng Mi cúi người dịu dàng nói với ông ta: “Ông Đồng, đừng quá đau buồn, tôi có chút chuyện muốn hỏi ông, ông là người đầu tiên phát hiện thi thể sao?”

Đồng Kha ngẩng đầu, khóe mắt có chút nước mắt, ông ấy từ từ nói: “Không sai. Hôm qua con trai tôi bị bắt cóc, tôi có trách cô ấy vài câu vì không trông con cẩn thận, cô ấy tức giận nên muốn về nhà, tuy lúc đó tôi rất tức giận nên tôi không đưa cô ấy về nhà mà đưa cô ấy đến căn nhà trước đây cô ấy ở trước khi đám cưới, sáng sớm hôm sau tôi cũng đã bớt giận, muốn đón cô ấy trở về, ai biết được, vừa mở cửa, liền, liền, thấy, cô ấy.” Đồng Kha đau khổ cúi đầu

Thi thể Chu Vân treo giữa không trung, Tần Uyên nhìn thi thể của cô ấy rồi nói với các thành viên trong đội: “Nếu như người vừa vào phòng thấy vợ mình treo cổ tự sát phản ứng đầu tiên là gì?”

“Đương nhiên là đem cô ấy xuống để xem còn có thể cứu hay không. A!” Triệu Cường há to miệng, đột nhiên nghĩ ra một việc.

Tần Uyên: “Thế nhưng Đồng Kha không làm như vậy, phản ứng đầu tiên của ông ấy là báo cảnh sát sau đó ở bên ngoài chờ cảnh sát đến.”

Triệu Cường mỉa mai nói: “Đúng vậy, chuyện này không thể xảy ra, anh xem bây giờ ông ta còn giả bộ đau khổ, dưới tình huống đó sao ông ấy có thể bình tĩnh như vậy, không quan tâm đến sống chết của vợ mình mà chỉ đi báo cảnh sát, không phá hư bất cứ chi tiết gì ở hiện trường.”

Tần Uyên tiếp tục phân tích: “Hơn nữa việc Chu Vân tự sát có rất nhiều điểm đáng nghi:

Thứ nhất, nguyên nhân tự sát của cô ấy là gì? Ngày hôn qua bởi vì cô ấy không cẩn thận nên khiến con của chồng mình bị bắt cóc, có thể cô ấy tự sát vì áy náy nhưng với biểu hiện ngày hôm qua của cô ấy có thể tự sát vì áy náy sao? Cô ấy không quan tâm đến đứa con, cũng không thể vì chồng trách mình vài câu mà đột nhiên muốn tự tử.

Thứ hai, để di thư trên bàn. Lá thư này không phải viết tay mà được in ra, trong nhà cũng không có máy in, như vậy cô ấy đã ra ngoài in bức thư này, hôm qua, Đồng Kha lái xe đưa cô ấy về nhà, trên đường không có dừng lại ở đâu, nên cô ấy đã về đến đây trước buổi tối. Về đến nhà, cô ấy nảy sinh ý định tự tử sau đó ra ngoài in ra di thư rồi về nhà tự sát.”

Trần Mặc gật đầu nói: “Đúng vậy, như vậy có chút kỳ lạ, cô ấy căn bản không cần làm như vậy sẽ rất tốn công phí sức, trực tiếp viết thư tay là được rồi.”

Thi thể Chu Vân được đặt dưới đất, Lam Tiêu Nhã kiểm tra sơ qua, “Thời gian tử vong vào khoảng 2 đến 3 giờ sáng, chết do nghẹt thở, a, đội trưởng, anh tới xem, đầu của cô ấy có dấu vết từng bị đánh.”

Trần Mặc: “Nói như vậy thì cô ấy bị đánh trước sau đó bị treo lên, hung thủ trước đó đã chuẩn bị di thư đặt trên bàn, tạo dựng hiện trường thành một vụ tự tử.”

Tần Uyên: “Hơn nữa hung thủ còn biết đêm qua sẽ có vụ bắt cóc, hung thủ đã lên kế hoạch rất cẩn thận.”

Hồng Mi vội vã đến gần: “Đội trưởng, Đồng Kha đột nhiên xông ra ngoài, ông ấy nói đã biết ai giết Chu Vân.”

Tần Uyên: “Đi, chúng ta theo ông ấy.”

Đội Điều Tra Đặc Biệt đi theo xe Đồng Kha, Tần Uyên lái xe, hỏi Mộc Cửu ngồi bên cạnh: “Em đoán xem ông ấy đi đâu?”

Mộc Cửu chắc chắn nói: “Đến nhà vợ trước của ông ta.”

Kết quả đúng là vậy, Đồng Kha lái xe đến nhà vợ trước của mình, ông ấy nhấn chuông cửa vài lần rồi mạnh mẽ gõ cửa.

Vợ trước của ông ấy, Dư Bích, ra mở cửa, vừa nhìn thấy Đồng Kha đang tức giận thì thoáng lui về phía sau một chút, “Anh làm gì thế? Có tin của con trai sao?”

Đồng Kha trực tiếp hỏi: “Chu Vân có phải do cô giết hay không?”

“Chu Vân?” Dư Bích có chút không kịp phản ứng, dường như không biết lý giải thế nào, cuối cùng hiểu ra thì kinh ngạc, “Cái gì? Chu Vân đã chết? Đã xảy ra chuyện gì?”

Đồng Kha cười lạnh nói: “Chuyện gì? Chẳng lẽ không phải cô giết người sao?”

Dư Bích cũng kích động, “Anh nói bây cái gì đó? Vợ mình bị giết anh đổ hết lên người tôi à? Tôi là phụ nữ có thai mà lại đi giết cô ấy? Anh nghĩ tôi có thể làm được sao?”

“A.” Đồng Kha nhìn cô ấy nói: “Bây giờ tôi hiểu hết rồi, lúc nào không đưa con cho tôi, canh ngay lúc tôi để Chu Vân trông nó thì cô dẫn nó đi, sau đó buổi tối đến giết Chu Vân, ngụy tạo như cô ấy tự tử, để người khác nghĩ cô ấy ấy náy nên tự sát.”

Dư Bích: “Anh càng nói càng quá đáng rồi đó, sao tôi có thể bắt cóc con trai mình được, hơn nữa hôm qua anh không nhìn thấy trong camera sao? Là một người đàn ông dẫn nó đi, không phải tôi! Hơn nữa tôi làm những việc đó vì cái gì?”

“Không phải bởi vì cô luôn oán hận có ấy nên đã thiết kế tất cả những việc này sao?”

“Tôi oán hận cô ta? Đúng, trước đây tôi hận cô ta, hận cô ta làm tiểu tam, hồ ly tinh, nhưng bây giờ tôi đã kết hôn rồi, tôi còn phải cảm ơn cô ta, nếu không nhờ cô ta tôi làm sao thấy rõ được bộ mặt thật của anh, anh làm cho tôi cảm thấy buồn nôn anh có biết không? Còn nữa, anh cho rằng Chu Vân cam tâm tình nguyện theo anh sao, nếu như không phải vì những đồng tiền dơ bẩn của anh thì anh nghĩ cô ấy sẽ để ý đến anh sao, anh nghĩ với tuổi tác của anh còn có thể thỏa mãn cô ta à?” Dư Bích càng nói càng hả giận, nói đến đây thì càng mỉa mai ông ấy hơn: “Đúng rồi, không lẽ anh không biết, bên cạnh cô ấy không chỉ có một người đàn ông, lần trước tôi còn thấy cô ấy hôn một người đàn ông đẹp trai trên đường đó.”

Nghe vợ trước mình nói như vậy, lửa giận của Đồng Kha càng lúc càng cao, khuôn mặt trở nên hung dữ, Dư Bích thu lại bộ dạng đắc ý, che chở bụng mình lui về phía sau, “Anh, anh làm gì thế?”

“Tôi bóp chết cô!”

Đội Điều Tra Đặc Biệt thấy tình huống này, nhanh chóng ngăn cản Đồng Kha đang nổi điên.

Hồng Mi đỡ Dư Bích còn đang hoảng hốt ngồi xuống salon trong phòng khách.

Đồng Kha tuy bị khống chế nhưng miệng vẫn còn la hét: “Là cô ấy giết Chu Vân, là cô ấy giết Chu Vân! Mọi người mau bắt cô ta lại!”

Tần Uyên: “Ông Đồng, ông bình tĩnh một chút, chúng tôi sẽ điều tra rõ cái chết của Chu Vân.”

Đồng Kha cũng từ từ bình tĩnh lại, Tần Uyên thấy tình trạng của ông ta đã khá hơn nên để Triệu Cường thả ông ấy ra.

Đồng Kha ngồi salon đối diện với Dư Bích nhưng vẫn tức giận nhìn Dư Bích, Dư Bích hừ lạnh một tiếng, không nhìn ông ấy nữa.

“Chúng tôi có một số vấn đề muốn hỏi hai người. Cô Dư, đêm qua sau khi rời khỏi khu vui chơi cô đã đi đâu?”

Dư Bích vuốt bụng mình, “Tôi về nhà, tôi ở nhà với chồng của tôi, không tin mọi người có thể xem camera, tôi không hề đi ra ngoài.”

Tần Uyên lại hỏi: “Còn ông Đồng thì sao?”

Đồng Kha lập tức cảm thấy khó chịu, “Vì sao lại hỏi tôi, các người nghĩ tôi giết vợ mình sao?”

“Ông Đồng, tại sao sau khi thấy vợ mình treo cổ tự tử, phản ứng đầu tiên của ông không phải thả cô ấy xuống xem cô ấy còn sống hay không mà lại đi báo cảnh sát trước chứ?”

Đồng Kha ấp úng, “Tôi, lúc đó tôi quá sợ hãi thôi mà.”

Tần Uyên: “Theo như tôi thấy lúc đó ông Đồng rất bình tĩnh.”

Mộc Cửu phân tích: “Việc này có hai trường hợp, thứ nhất, Chu Vân là do ông giết, hiện trường tự tử cũng do ông ngụy tạo, thứ hai, khi thấy Chu Vân chết, ngoại trừ sợ hãi ông cũng không cảm thấy đau khổ gì, có thể ông biết Chu Vân bên ngoài có người đàn ông khác nhưng ông không ly dị với cô ta, bởi vì ông muốn tìm chứng cứ để phòng khi ly hôn phải bị chia tài sản. Nên sau khi thấy Chu Vân treo cổ tự tử, phản ứng đầu tiên của ông không phải là xem cô ấy còn sống hay chết mà ông đã bình tĩnh tính toán, cô ấy không thể tự tử, sau khi thấy di thư, ông càng chắc chắn cô ấy bị giết, ông nghi ngờ tất cả là do vợ trước làm, con cũng là do cô ấy nhờ người bắt đi nên ông không hề động đến hiện trường mà đi báo cảnh sát trước tiên.”

Dư Bích hoảng sợ nhìn chồng trước của mình, “Ông thật đáng sợ, người bên gối ông bị treo cổ mà ông lại đi tính toán những chuyện này, nói không chừng người cũng là do ông giết rồi.”

Đồng Kha cũng trực tiếp nói: “Người không phải tôi giết, nhưng cô nói không sai, là trường hợp thứ hai, cô ấy có người đàn ông khác bên ngoài, tôi đã sớm biết chuyện rồi, chờ đến bây giờ là để tìm được chứng cứ xác thực, tôi không muốn cho tiện nhân đó một phần tiền nào hết. Hơn nữa người như cô ta sao có thể tự tử, nghĩ đến hôm qua con trai bị bắt cóc nên tôi đoán là do Dư Bích làm thôi, không chừng con trai vẫn ở trong nhà cô ta đó!”

Dư Bích kích động nói: “Ông bị điên à, sao lại nghĩ tôi làm nhiều chuyện như vậy chỉ để giết một người phụ nữ? Tôi còn đang mang thai sao có thể làm ra những chuyện như vậy?”

Lúc này Thạch Nguyên Phỉ gọi điện thoại đến: “Đội trưởng. Tôi đã xem camera ở khu nhà Chu Vân rồi, kết quả thấy được một người, chính là người đàn ông tối qua đã dắt cậu bé đi, khoảng 3 giờ 15 sáng hôm qua hắn xuất hiện gần nhà Chu Vân. Mà Dư Bích và Đồng Kha đêm qua đều ở nhà, không có ra ngoài.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn.” Tần Uyên cúp điện thoại, quay đầu nói với Dư Bích: “Đêm qua người bắt cóc con trai cô xuất hiện ở gần nhà Chu Vân. Cô Dư, phiền cô dẫn chúng tôi đến phòng của con trai cô.”

Dư Bích cho là họ đang nghi ngờ cô, “Đến đó làm gì? Lẽ nào anh cho rằng tôi giấu con mình ở nhà?”

Tần Uyên hỏi lại cô: “Người đó vừa mới bắt cóc con trai cô sau đó lại giết mẹ kế của cậu bé, cô cho rằng đây là trùng hợp sao?”

Mộc Cửu: “Hắn hiểu rất rõ hoàn cảnh gia đình của hai người nên không phải ngẫu nhiên hắn lại đi bắt cóc con trai hai người đâu.”

58. Chương 53

Nhà của Dư Bích và chồng hiện tại là một căn trong chung cư cao cấp, phòng của Gia Kỳ, con trai cô ấy là căn phòng trong cùng trên lầu hai.

Cửa phòng được đóng kín, trên cửa không có bất kỳ một vật trang trí gì, Dư Bích mở cửa, lui về sau một bước để họ đi vào.

Căn phòng rất lớn, nhưng nhìn qua thì không giống phòng của một cậu bé tám tuổi chút nào, giường cạnh cửa sổ rất lớn đủ để hai người lớn nằm, bên cạnh đó là một bàn học, trên đó có một ít truyện tranh, trong góc phòng có một cái thùng lớn, Tần Uyên vừa nhìn qua, bên trong có rất nhiều đồ chơi.

Mộc Cửu nhìn qua một chút rồi nói với Dư Bích: “Trước đây, căn phòng này không phải của con trai cô.”

Dư Bích gật đầu, “Đúng vậy, sau khi ly hôn, con trai được giao cho chồng cũ của tôi, nhưng cứ vài ngày thì ông ta đưa thằng bé qua đây, đây vốn là phòng khách, chúng tôi chỉ sắp xếp đơn giản nên cũng không mua nhiều đồ cho trẻ em, khi con trai đến sẽ ngủ ở đây.”

Mộc Cửu nói: “Chồng hiện tại của cô không muốn cậu bé ở nhà cô chút nào.”

Dư Bích trầm mặc, rồi lúng túng nói: “Việc này cũng bình thường thôi, dù sao cũng không phải con ruột của anh ấy, giống như Chu Văn vậy, không thích Gia Kỳ ở trong nhà.” Dư Bích vuốt bụng đã lớn, nói với họ: “Hơn nữa con của chúng tôi sắp chào đời, nhưng mọi người đừng hiểu lầm, chồng tôi tuy không thích Gia Kỳ nhưng tuyệt đối không ngược đãi nó.”

Tần Uyên dạo quanh phòng một vòng, nhìn cửa nói: “Những món đồ chơi và truyện này là ai mang đến?”

Dư Bích: “Tự nó mang đến, truyện và đồ chơi đều do nó sắp xếp và quản lý.”

Bảo mẫu đưa Dư Bích trở về phòng, Đội Điều Tra Đặc Biệt tiếp tục ở trong phòng cậu bé tìm manh mối.

Triệu Cường tò mò hỏi: “Em gái Mộc Cửu, làm sao cô biết được chồng cô ấy không thích cậu bé?”

Mộc Cửu giải thích với anh: “Căn phòng này ở góc trong cùng của ngôi nhà, cách phòng của hai người họ rất xa, như cô ấy nói, đây vốn là phòng khách, sau khi con cô ấy vào ở, chỗ này cũng không thay đổi nhiều, vì họ không muốn cho cậu bé ở đây lâu dài. Còn những món đồ chơi này cũng được mua khi cậu bé còn nhỏ, bé không có đồ chơi mới. Cô ấy rất quý trọng cuộc hôn nhân bây giờ, nên cũng chiều theo ý chồng mình, không quan tâm nhiều đến cậu bé.”

Triệu Cường nghe xong thở dài nói: “Đứa trẻ này thật đáng thương, sống trong gia đình như vậy, mẹ thì không muốn nuôi bé, ba ruột cũng không muốn dẫn bé theo, cảm giác như mình chỉ là một thứ dư thừa, bây giờ còn bị bắt cóc, haiz!”

Mộc Cửu: “Đứa bé này rất biết điều, làm việc rất có trật tự, vì sống trong một gia đình như vậy nên cậu bé rất biết nhìn sắc mặt người khác, chắc chắn có thể biết được hoàn cảnh của mình.”

Tần Uyên tiếp lời cô: “Nên gặp người người lạ bé có thể biết được tốt xấu, không dễ dàng đi theo người lạ.”

Trần Mặc: “Nhưng từ nguyên nhân nào mà cậu bé lại đi theo người lạ đó?”

Triệu Cường không giải thích được: “Mục đích hắn bắt cóc cậu bé là gì? Đến bây giờ cùn không có người gọi điện cho ba mẹ cậu bé đòi tiền chuộc, trái lại, tên đó lại đi giết mẹ kế của cậu bé, có phải là người đàn ông bên ngoài của Chu Văn không?”

Tần Uyên: “Đã để Thạch Đầu điều tra, kể cả chồng hiện tại của Dư Bích.”

Đầu óc Triệu Cường xoay chuyển, có một suy nghĩ, “Hắn làm như vậy có phải để tạo ra áp lực với ba mẹ cậu bé không, để bọn họ sợ hãi, mọi người nghĩ xem, con trai bị bắt cóc, người bên cạnh bị giết, có thể họ sẽ lo lắng người tiếp theo có phải sẽ đến lượt mình hay không, nếu như lúc đó hắn lại đòi tiền chuộc, thì số tiền chắc chắn sẽ đặc biệt hơn rồi.”

Trần Mặc: “Vậy tại sao hắn phải dựng thành hiện trường tự tử?”

Triệu Cường trầm tư suy nghĩ thật lâu, “Không biết.”

“Ăn cơm.” Người đàn ông vào phòng, đem bữa trưa để lên bàn, chuẩn bị quay người đi.

Cậu bé từ trên giường đi xuống, đến bên cạnh người đàn ông, đem vật trong tay đưa cho hắn, “Tặng cho chú.”

Người đàn ông nhận tờ giấy, là một bức tranh, vẽ một người đàn ông, người đàn ông đó liền nhận ra, “Đây là tôi? Cậu vẽ cho tôi à?”

Cậu bé nói: “Đúng.”

Người đàn ông cúi đầu, nhìn ánh mắt cậu bé, không có sợ hãi, chỉ có bình tĩnh, “Cậu không sợ tôi sao?”

Cậu bé nhìn thẳng vào mắt hắn, “Không sợ.”

Người đàn ông nhíu mày, “Vì sao? Tôi đã bắt cóc cậu đó.”

Cậu bé từ từ nói: “Chú sẽ không làm tổn thương con, con cảm thấy chú sẽ không.”

Người đàn ông cười lạnh, “Nhưng tôi là một người xấu, cậu biết không, tôi đã giết mẹ kế của cậu.”

Cậu bé hỏi: “Dì Chu Vân sao?”

Người đàn ông gật đầu với bé, “Đúng, tôi làm cô ấy bất tỉnh sau đó siết chết cô ấy.”

Cậu bé đột nhiên hỏi: “Khi đó dì ấy có đau không?”

Người đàn ông thấy vấn đề cậu bé hỏi có chút lạ, nhất thời không biết trả lời thế nào, “Chắc là đau.”

Cậu bé cúi đầu trầm mặc chốc lát, đột nhiên cởi áo khoác của mình ra, lộ ra một chút vết bầm đen trên lưng.

Người đàn ông nhìn thoáng qua, cũng trầm mặc một lát, một lúc lâu sau, hắn chỉ vào bức tranh của cậu bé, “Ở đây còn thiếu một thứ, chính là cậu.”

Người của Đội Điều Tra Đặc Biệt quay lại cục cảnh sát, vừa vào phòng làm việc đã thấy Ngôn Luật ngồi trên ghế, hai tay khoanh lại, vẻ mặt không kiên nhẫn, còn Đại Bạch và Lam Tiêu Nhã đang chơi trò chơi.

Thấy Mộc Cửu và mọi người đến, Ngôn Luật liếc mắt nhìn Mộc Cửu nói: “Cuối cùng chị cũng trở về.”

Mộc Cửu: “Sao em lại đến đây?”

Ngôn Luật nhàn nhã hỏi: “Mọi người có vụ án mới?”

Mộc Cửu không quay người nhìn cậu, mà tiếp tục vấn đề vừa hỏi, “Em đến đây làm gì? Muốn giúp chị phá án?”

Ngôn Luật khinh thường nói: “Ai muốn giúp các người phá án chứ.” Ngôn Luật dừng lại một chút mới nói ra mục đích của mình, “Gần đây chị bận nhiều việc nên tôi muốn đưa mẹ qua nhà tôi ở.”

Mộc Cửu: “Chị không yên tâm. Ai sẽ chăm sóc mẹ?”

Ngôn Luật hỏi lại: “Lẽ nào mẹ ở chỗ chị là chị chăm sóc mẹ sao?”

Mộc Cửu cũng hỏi người lại: “Lẽ nào ở nhà em là em chăm sóc Đại Bạch sao?”

Ngôn Luật bị nghẹn họng không nói lại được.

Lúc này Đại Bạch đứng dậy, xoa xoa hai tay, từ từ nói: “Mẹ Ngôn Luật đến ở, em sẽ chăm sóc tốt cho bà ấy.”

Mộc Cửu gật đầu, “Vậy thì chị sẽ yên tâm hơn.”

Ngôn Luật: “...”

Mặc kệ quá trình làm sao Ngôn Luật có được sự cho phép của Mộc Cửu, cũng không quan tâm đến vụ án của họ, liền dẫn Đại Bạch trở về, trước khi đi, Ngôn Luật đến cửa thì dừng lại một chút, quay đầu nói với Mộc Cửu: “Mọi người đang điều tra vụ án cậu bé bị bắt cóc ở khu vui chơi đúng không, cho mọi người một gợi ý: Đau xót. Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi thôi.”

Triệu Cường suy nghĩ một chút, “Đau xót? Có ý gì?”

Mộc Cửu: “Có thể cậu bé kia từng bị ngược đãi trên tinh thần và cả thân thể.”

Xung quanh tối đen, đưa tay cũng không thấy được bàn tay, trong không khí ẩm ướt, tản ra mùi thối nhàn nhạt.

Bà ấy đang ở đâu? Bà ấy cũng không biết.

Bà ta cảm giác được mình đang bị trói, không vùng vẫy được, bà đang nằm trên mặt đất lạnh ẩm ướt, chung quanh rất yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền tiếng nhỏ giọt của những giọt nước.

Tí tách, tí tách.

Chít chít, chít chít.

Là âm thanh gì vậy?

Người đàn bà hoảng sợ dựng thẳng tai lên, tinh thần căng thẳng.

Âm thanh càng lúc càng gần, bà ấy có thể cảm thấy có một vật trên đất, phát ra âm thanh chít chít, nó chạy bên này rồi chạy sang bên kia, rồi đột nhiên nó đến bên cạnh bà, là một con chuột!

Bà cảm giác được con chuột đang lướt qua mặt bà, cả người bà run rẩy, loại cảm giác này khiến bà chán ghét, bà di chuyển thân thể.

Con chuột cảm giác được người bên cạnh có động tĩnh, nên nhanh chóng chạy trốn mất.

Người đàn bà thở phào nhẹ nhõm, bà không biết mình đã bị nhốt bao lâu, đã bao lâu không có gì vào bụng, bao lâu không có nước uống, bao lâu không nhìn thấy được, không có ai đến, bà không biết bà đang bị nhốt ở đâu, cũng không biết vì sao. Bà chỉ có thể chờ đợi trong bóng tối, cũng không biết kết cục chính mình là thế nào.

Lạc cạch

Trên đỉnh đầu có đèn sáng.

Tia sáng đột ngột này làm cho người đàn bà nhắm hai mắt lại, không biết người đến là ai, chỉ có thể kêu cầu, van xin: “Thả tôi ra đi, mau thả tôi ra đi! Cầu xin anh, thả tôi ra ngoài đi!”

Không có âm thanh đáp trả.

Lát sau, người đàn bà thích ứng được với ánh sáng, vừa định mở mắt ra.

Lạch cạch.

Đèn tắt, bốn phía lại quay về một màu tối đen.

59. Chương 54

Đội Điều Tra Đặc Biệt quay lại phòng làm việc, Thạch Nguyên Phỉ nhanh chóng chạy đến chỗ Tần Uyên, nói phát hiện lớn của anh ấy.

Đường Dật chỉ vào người đàn ông trong bức ảnh nói với mọi người: “Đồng Kha đã đưa ảnh chụp Chu Vân và người đàn ông ở bên ngoài cửa cô ta cho chúng ta, chính là người này, tên là Tương Chấn Văn.”

“Căn cứ vào hình này, tôi đã xem lại camera ở khu nhà của Chu Vân vào đêm cô ấy bị giết, sau hình ảnh người bắt cóc Gia Kỳ khoảng 10 phút, Tương Chấn Văn cũng xuất hiện trong camera theo dõi, đồng thời bộ dạng rất khả nghi.” Thạch Nguyên Phi đưa hình ảnh ta lên vi tính, trên màn hình vi tính là hình ảnh của Tương Chấn Văn.

Tần Uyên hỏi: “Có tra được địa chỉ và nói làm việc của anh ta không?”

Thạch Nguyên Phi vội gật đầu, “Vâng, điều tra được.”

Tần Uyên chỉ huy: “Được rồi, Triệu Cường và Trần Mặc hai người chia nhau tìm Tương Chấn Văn, tìm được thì đưa anh ta về cục lấy lời khai.”

Sau đó không lâu, Triệu Cường và Trần Mặc đang đi tìm thì mang về một tin khiến hiềm nghi của Tương Chấn Văn càng lớn hơn.

Tương Chấn Văn không có ở nhà, trong nhà chỉ có ba mẹ anh ta, Triệu Cường hỏi Tương Chấn Văn đã đi đâu, mẹ anh ta mới đầu còn ấp úng, đến khi Triệu Cường nói Tương Chấn Văn có liên quan đến một vụ án mạng vào tối hôm qua thì ba mẹ anh ta mới nặng nề nói: “Quên đi, giúp nó gạt cảnh sát làm gì? Đêm qua nó ra ngoài một lúc, sáng sớm mới trở lại, ngay từ đầu, nó chỉ buồn bực ở trong phòng, chúng tôi gõ cửa kêu thế nào cũng không được, hỏi gì nó cũng không nói, sau đó chợt nghe trong phòng nó có tiếng kiểm đồ rồi thấy nó xách hành lý đi ra, nó nói muốn ra ngoài ở vài ngày, không cho chúng tôi biết nguyên nhân, cũng không nói là đi đâu, lúc đó chúng tôi thấy không yên tâm, cảm thấy chắc chắn nó đã xảy ra chuyện gì đó, không nghĩ đến đúng là thật sự có cảnh sát tìm đến cửa.”

Triệu Cường nhanh chóng hỏi: “Sau khi anh ta đi thì anh ấy có liên lạc với hai người không?”

Người ba già lắc đầu: “Không có, gọi điện thoại cho nó là điện thoại của nó luôn tắt máy, chúng tôi cũng rất lo lắng. Anh cảnh sát, nó đã phạm tội gì? Không biết có chuyện gì lớn không?”

Triệu Cường không muốn đem vụ án kể cho hai ông bà lão, chỉ trấn an nói: “Ông đừng quá lo lắng, chúng tôi chỉ đang điều tra, nghĩ Tương Chấn Văn có thể cung cấp manh mối cho chúng tôi, nếu anh ta có gọi điện thoại cho hai người thì nhớ liên lạc với tôi, đây là số điện thoại của tôi, cảm ơn.”

Trần Mặc đến chỗ làm việc của Tương Chấn Văn cũng có được câu trả lời giống như vậy, sáng nay Tương Chấn Văn không đi làm, cũng không xin nghỉ, họ cũng không liên lạc được với anh ta, Trần Mặc cũng để lại số điện thoại để họ có thể liên lạc rồi trở về.

Triệu Cường nói: “Không biết anh ta đã trốn đi đâu? Nào có chuyện trùng hợp như vậy, Chu Vân vừa mới chết, sáng sớm anh ta đã thu dọn hành lý rời đi.”

“Không vội, chỉ cần anh có mua vé xe lửa hoặc máy bay thì tôi đều có thể tìm được anh ta.” bộ dáng Thạch Nguyên Phi tràn đầy tự tin, vừa nói vừa nhanh chóng đánh máy, “Được rồi, tìm được rồi, anh ta ở trên ô tô lúc 8 giờ 35 sáng, địa điểm là thành phố M bên cạnh, khách sạn của anh ta tôi cũng đã tra được.”

Hồng Mi lập tức liên lạc với cảnh sát thành phố M, sau đó Thạch Nguyên Phi cũng nhanh chóng nói tên khách sạn mà Tương Chấn Văn đang ở.

2 tiếng sau, Tương Chấn Văn đã ngồi trong phòng thẩm vấn của Đội Điều Tra Đặc Biệt.

Tần Uyên và Mộc Cửu ngồi đối diện anh ta, Tần Uyên nhìn anh ta rồi trực tiếp hỏi: “Tại sao anh muốn bỏ trốn?”

“Tôi, tôi không bỏ trốn.” Tương Chấn Văn nắm chặt hai tay, trên mặt không giấu được sự khẩn trương, tất nhiên là do anh ta không ngờ cảnh sát sẽ tìm được mình.

Tần Uyên từ từ hỏi: “Vậy hôm nay lúc 2 giờ sáng anh đã ở đâu?”

Tương Chấn Văn nuốt nước miếng, “2 giờ sáng sao? Trễ như vậy tất nhiên là tôi ở nhà ngủ rồi.”

“Chúng tôi thấy được trong camera, đã trễ như vậy mà anh còn đến nhà Chu Vân, tình huống của anh chúng tôi biết rất rõ, Chu Vân đã chết rồi anh biết không? Hiện tại tình huống rất bất lợi với anh, anh là tình nhân của Chu Vân, lúc xảy ra vụ án, camera còn quay được anh đến nhà của Chu Vân, sau đó anh lại bỏ trốn, Tương Chấn Văn, tất cả chứng cứ cho thấy anh chính là hung thủ giết chết Chu Vân.”

Tương Chấn Văn bị Tần Uyên dọa, nhanh chóng hô: “Không, không phải tôi!” Trên trán anh ta toàn mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng trắng hơn vài phần, tựa như đang nhớ lại tình hình hôm đó, “Lúc tôi đến thì Chu Vân đã chết, đêm đó Chu Vân quay về nhà của mình, chồng cô ấy không có ở đó nên cô ấy gọi tôi đến, ai ngờ. A, hơn nữa hình như tôi thấy được người giết chết cô ấy.”

Tương Chấn Văn thở hổn hển rồi nói tiếp: “Là một người đàn ông, tôi lên cầu thang thì thấy người đàn ông đó vào nhà cô ta nên tôi nhanh chóng núp đi, người đàn ông đó không phải chồng của cô ta vì tôi biết hình dáng của chồng cô ấy, Đã trễ như vậy, tôi tưởng cô ấy chỉ có một mình tôi là tình nhân nên tôi muốn đợi một lát để lên đó chất vấn cô ấy, chờ người đàn ông đó đi ra tôi liền chạy lên tìm cô ấy, kết quả thấy cô ấy bị treo cổ trong phòng, tôi cùng bị hù chết, nhanh chóng chạy đi thì thấy được người đàn ông kia, hình như hắn cũng đang nhìn tôi, tôi không dám về thẳng nhà, ở bên ngoài đi vài vòng mới trở về, tôi càng nghĩ càng sợ, không dám nói với ba mẹ tôi, sau đó tôi liền thu dọn hành lý trốn đi. Mọi việc chính là như vậy, tôi không gạt mọi người, tôi càng không thể giết giết người được.” Bộ dạng Tương Chấn Văn không giống nói dối, rõ ràng là bị hoảng sợ.

Mộc Cửu hỏi: “Vậy anh thấy đáng về người đàn ông kia thế nào?”

Tương Chấn Văn liên tục lắc đầu, “Không có, tôi chỉ thấy hắn rất cao, hơn 1 mét 8, gần 1 mét 9, đội nón, những cái khác tôi không rõ lắm.”

Tần Uyên: “Gần đây Chu Vân có nói qua có ai theo dõi cô ấy không?”

Tương Chấn Văn khẳng định: “Cái đó thì không có.”

Tần Uyên: “Vậy tôi hỏi anh, anh và Chu Vân thường gặp mặt ở đâu?”

Tương Chấn Văn thành thật khai báo: “Có đôi khi ở bên ngoài, thế nhưng phần lớn thời gian đều ở nhà Đồng Kha, vì Đồng Kha thường xuyên đi công tác nên không có ở nhà, cô ấy gọi điện cho tôi thì tôi sẽ qua đó.”

Tần Uyên: “Khi đó con trai Đồng Kha có ở nhà không?”

“Cậu bé kia à, cũng ở nhà, nhưng đứa nhỏ như vậy thì biết cái gì, Chu Vân dọa nó một chút nó sẽ không nói với ba nó.”

Tần Uyên lại hỏi: “Anh thấy Chu Vân đối xử với bé có tốt không?”

Tương Chấn Văn thở dài, sắc mặt bây giờ đã đỡ hơn nhiều: “Sao có thể tốt được, cũng không phải con ruột của cô ấy, gả cho Đồng Kha là vì tiền của ông ta, cô ta làm sao có thể đối xử tốt với thằng bé được, nhưng đôi khi cũng hơi quá, nếu tôi thấy không được thì cũng khuyên Chu Vân một chút.”

Mộc Cửu hỏi: “Anh có bao giờ thấy cô ấy đánh đứa bé không?”

Tương Chấn Văn nhớ lại chút rồi nói: “Nghe cô ta nói qua thì hình như là có, là lần đầu tiên đứa bé đó thấy tôi và Chu Vân ở cùng nhau, tôi cũng bị dọa một chút, nhanh chóng chạy lên hỏi xem Chu Vân xử lý thế nào, cô ấy nói đã đánh thằng bé một trận, nó sẽ không nói với ba mình, nói tôi yên tâm, tôi thấy thằng bé này rất nghe lời, suốt ngày chỉ ở trong phòng, không gọi nó nó sẽ không ra ngoài.”

Từ phòng thẩm vấn đi ra, Tần Uyên và Mộc Cửu quay lại phòng làm việc.

Tần Uyên đã hiểu sơ về tình huống của họ: “Theo lời Tương Chấn Văn nói, anh ta đến nhà Chu Vân thì thấy người đàn ông bắt cóc đứa bé đi ra, sau đó anh ta vào xem thì thấy được Chu Vân đã chết, hơn nữa quả thật Chu Vân từng đánh, mắng đứa trẻ, bình thường đối xử với cậu bé cũng không tốt.”

Đường Dật phân tích: “Một người vừa bắt cóc trẻ con rồi lại đi giết mẹ kẻ đối xử không tốt với cậu bé, lẽ nào hắn từng bị mẹ kẻ đối xử như vậy nên mới giết Chu Vân?”

Mộc Cửu cúi đầu suy tư một chút rồi nói suy đoán của mình, “Về cơ bản theo suy đoán của tôi thì hung thủ là đàn ông, tuổi từ 25 đến 30, hắn làm việc rất cẩn thận, không cho phép mình phạm sai lầm, việc này chắc là có liên quan đến chuyện khi hắn còn nhỏ.

Hắn và cậu bé kia có hoàn cảnh giống nhau, lúc nhỏ, ba mẹ ly dị, ba mẹ đều có gia đình riêng, không ai quan tâm đến hắn, hắn ở chung với mẹ kế, cũng có thể là cha kế nhưng khả năng cao là mẹ kế. Mẹ kế hắn từng đánh mắng thậm chí là ngược đãi hắn, đặc biệt là khi hắn phạm sai lầm, nên tính cách hắn có chút khép kín, nhưng ba hắn thì không biết chuyện này, hắn cứ như vậy mà lớn lên.

Mẹ kế hắn có thể bây giờ cũng còn sống nhưng hắn không ra tay với mẹ kế hắn. Khi hắn nhìn thấy cậu bé bị mẹ kế đối xử như vậy thì hắn nghĩ đến chính mình, hắn nghĩ hắn có thể cứu cậu bé này, sau đó trừng phạt mẹ kế.”

Triệu Cường hỏi: “Vậy tiếp theo hắn sẽ làm gì? Đã trừng phạt mẹ kế rồi lẽ nào đến phiên ba mẹ cậu bé? Có thể hắn nghĩ ba mẹ cậu bé đối với cậu bé cũng rất đáng trách.”

“Tin tốt, tin tốt.” Lúc này Hồng Mi chạy vào phòng làm việc, trên mặt tràn đầy vui sướng, “Đội trưởng, cậu bé đã trở về rồi.”

60. Chương 55

“Đứa trẻ đã trở về?” Khi mọi người nghe được tin này thì cảm thấy vui mừng nhiều hơn cả kinh ngạc.

Hồng Mi cười gật đầu, ngoại trừ việc là cảnh sát cô cũng là một người mẹ nên khi nghe được tin cậu bé đã trở về thì cô đặc biệt vui mừng hơn so với những người khác.

Tần Uyên nhanh chóng hỏi: “Vậy bây giờ cậu bé ở đâu?”

Hồng Mi đáp: “Ở nhà của ba ruột.”

Triệu Cường há to miệng, một lúc lâu mới nói: “Vậy sao bé trở về được? Trốn về sao? Hay hung thủ cảm thấy áp lực quá nên thả con tin?”

Hồng Mi lắc đầu nói: “Chi tiết thì không rõ lắm nhưng đứa trẻ đã trở về, ba mẹ bé cũng không hỏi nhiều như vậy, nhưng chúng tôi đã nói chuyện với ba mẹ cậu bé rồi, lúc nào cũng có thể qua đó hỏi chuyện.”

Tần Uyên gật đầu nói: “Chuẩn bị đi, bây giờ chúng ta lập tức qua đó.”

Một tiếng sau, Tần Uyên, Mộc Cửu, Hồng Mi đã có mặt trong nhà Đồng Kha.

Đồng Kha, Dư Bích và chồng hiện tại của Dư Bích cũng ở đây, họ đang ngồi trên salon, nét mặt rất dễ chịu không còn khẩn trương như trước nữa.

Dư Bích ngồi bên cạnh chồng cô ấy, cô vuốt ve cái bụng đã lớn, Đồng Kha thì uống trà, ba người đều không nói gì, giống như đang giăng co trong yên lặng.

Cuối cùng vẫn là do Hồng Mi mở miệng hỏi về tình trạng đứa trẻ trước, “Ông Đồng, cậu bé sao rồi? Thân thể khỏe không?”

Đồng Kha để ly nước xuống nói với cô: “Đã để bác sĩ kiểm tra qua, không có vấn đề gì, bây giờ đang ngủ trong phòng.”

Tần Uyên nói: “Ông Đồng, phiền ông đem sự việc cậu bé trở về nói qua một chút được không?”

Đồng Kha nói: “Chiều nay khoảng 3 giờ, tôi nghe chuông cửa vang lên, vừa nhìn thì thấy Gia Kỳ đã trở về, bên cạnh không có bất kỳ ai, tôi còn nhìn lại dưới lầu, không hề thấy người đàn ông bắt cóc Gia Kỳ, cũng không có người nào khả nghi. Lúc tôi liên hệ với bác sĩ gia đình để ông ta kiểm tra cho con trai có sao không thì đồng thời cũng gọi điện báo cho Dư Bích biết. Sau khi kiểm tra nó nói mệt muốn đi ngủ, tôi đã để nó vào phòng nghỉ, chỉ có vậy thôi.” Nói đến phần sau giọng ông ta có chút không kiên nhẫn.

Trong khi đợi cậu bé tỉnh dậy, Tần Uyên cũng nói cho họ nghe một chút sự tình. Bởi vì thấy không khỏe nên Dư Bích và chồng về nhà trước.

Đồng Kha nhìn Dư Bích và chồng cô ta bằng vẻ mặt khinh thường.

Một giờ sau cậu bé thức dậy.

Đồng Gia Kỳ ngồi trên giường, vừa mới thoát khỏi nguy hiểm hơn nữa còn là lần đầu tiên tiếp xúc với cảnh sát gần như vậy nên cậu bé có chút khấn trương, bất an, trốn sau lưng ba mình, không dám nhìn họ.

Đồng Kha dịu dàng vuốt tóc con trai, trấn an: “Gia Kỳ, không sao đâu, cô chú cảnh sát chỉ muốn hỏi con vài vấn đề thôi.”

Tần Uyên và Mộc Cửu nhìn qua không thân thiện lắm, thêm nữa là không biết cách nào để nói chuyện với trẻ con nên tất cả là do Hồng Mi đặt câu hỏi.

Hồng Mi vỗ nhẹ lên giường, dịu dàng cười, “Xin Chào Tiểu Gia Kỳ, cô có thể ngồi ở đây không?”

Đồng Gia Kỳ nhìn cô gật đầu.

Hồng Mi ngồi xuống, đến gần cậu bé hơn, “Cảm ơn, Tiểu Gia Kỳ thấy thế nào rồi? Có chỗ nào khó chịu không?”

Đồng Gia Kỳ lắc đầu.

Hồng Mi thử thân mật nói chuyện với cậu bé hơn, “Vậy thì tốt quá. Tiểu Gia Kỳ đói bụng chưa? Con có muốn ăn gì không?”

Đồng Gia Kỳ lại trả lời: “Đã ăn trưa rồi, ăn mì sợi.”

Tần Uyên nhìn về phía Đồng Kha, Đồng Kha lắc đầu, tất nhiên không phải do ông ta cho bé ăn.

Hồng Mi lại hỏi: “Là ai cho con ăn vậy?”

Đồng Gia Kỳ đáp: “Là một chú.”

Xem ra là người đàn ông bắt cóc cậu bé.

Hồng Mi: “Là cái chú mà ngày con và ba đi khu vui chơi đã dẫn con đi sao?”

Đồng Gia Kỳ gật đầu, “Đúng vậy.”

Hồng Mi: “Tiểu Gia Kỳ có nhớ hôm đó chú kia và con đã nói gì với nhau hay không?”

“Chú nói dẫn con đi chơi.”

Hồng Mi dịu dàng hỏi: “Lúc đó chú dẫn con đi đâu?”

Đồng Gia Kỳ tựa như đã thả lỏng không ít, “Lên xe, sau đó chú đưa con về nhà của chú.”

“Tiểu Gia Kỳ nhớ nhà chú đó ở đâu không?”

“Không nhớ rõ, con chỉ mới đi qua một lần.”

Hồng Mi cười: “Không nhớ rõ cũng không sao, vậy xe đi khoảng bao lâu?”

Đồng Gia Kỳ suy nghĩ chút rồi nói: “Rất lâu, hơn một tiếng.”

Hồng Mi: “Trong nhà chú còn có ai không?”

“Không có, chỉ có một mình chú.”

Hồng Mi: “Vậy nhà của chú đó như thế nào? Có lớn như nhà của Gia Kỳ không?”

“Không lớn, chú để con ở trong một căn phòng, trong đó có rất nhiều đồ chơi.”

Hồng Mi muốn hỏi tiếp nhưng lúc này nhạc chuông chói tay phá vỡ bầu không khí, là điện thoại của Đồng Kha vang lên.

Đồng Kha ra khỏi phòng nghe điện thoại, không lâu sau đó thì quay vào, “Gia Kỳ, công ty ba có việc gấp, ba đi xử lý một chút sẽ nhanh chóng quay lại, con ở đây ngoan ngoãn nói chuyện với cô chú nha.”

Rồi ông ta nói với Đội Điều Tra Đặc Biệt: “Xin lỗi, tôi có việc phải đi trước, làm phiền mọi người chăm sóc nó.” Nói xong thì vội vã đi.

Đứa bé không nói gì, nhưng vẻ mặt có chút mất mát.

Hồng Mi sờ tóc bé, an ủi: “Tiểu Gia Kỳ, ba con có việc, cô chú sẽ ở đây với con. Con vừa nói trong nhà chú đó có rất nhiều đồ chơi vậy phòng của con ở có cửa sổ không?”

“Có.”

“Từ trong nhà nhìn ra ngoài con thấy cái gì?”

“Cửa sổ màu đen, không thấy được bên ngoài.”

Theo như họ nghĩ, chắc là hắc đã dùng băng keo đen dán lại hết rồi.

“Vậy những cửa sổ khác thì sao? Cũng là màu đen luôn à?”

Đồng Gia Kỳ gật đầu.

“Tiểu Gia Kỳ có nhớ rõ hình dáng của chú kia không? Có thể vẽ ra không?”

Đồng Gia Kỳ cuối đầu: “Không nhớ rõ.”

Hồng Mi nghĩ một chút rồi chỉ vào Tần Uyên đang đứng bên cạnh, hỏi Gia Kỳ, “Con thấy tuổi của chú đó và của chú cảnh sát này ai lớn hơn?”

Đồng Gia Kỳ nhìn Tần Uyên một chút rồi nói với Hồng Mi: “Chú cảnh sát này trẻ tuổi hơn.”

“Tốt, vậy hôm nay sau khi ăn trưa xong chú đã đưa con đi đâu?”

“Chú lái xe đưa con ra ngoài, sau đó để con xuống xe, chỗ đó là vườn hoa gần nhà con sau đó thì con về nhà.”

Hồng Mi: “Lúc đó chú kia có nói gì với con không?”

“Chú nói để con về nhà, còn nói cảm ơn con.” Đồng Gia Kỳ dừng lại một chút, đột nhiên nhìn Hồng Mi nói: “Cô ơi, có phải dì Chu Vân đã chết rồi đúng không?”

Hồng Mi có chút bất ngờ, không nghĩ đến Đồng Gia Kỳ đã biết chuyện này, “Là ai nói con biết, ba con sao?”

Đồng Gia Kỳ lắc đầu nói: “Không phải, là chú kia nói.”

Hung thủ còn chủ động nói những lời này với đứa bé, Hồng Mi hỏi: “Tiểu Gia Kỳ con có nhớ chú đã nói với con thế nào không?”

Đồng Gia Kỳ chậm rãi nói: “Chú nói chú là người xấu, là chú đã giết chết dì Chu Vân.”

Hồng Mi: “Tiểu Gia Kỳ sợ chú đó không?”

Làm mọi người bất ngờ chính là đáp án của Gia Kỳ: “Không sợ, chú đó đối với con rất tốt.”

Hồng Mi: “Còn dì Chu Vân thì sao?”

Đồng Gia Kỳ lắc đầu, “Không tốt.” Hồng Mi sờ đầu bé, có chút xúc động.

Hơn một tiếng sau, Đồng Kha về đến nhà, Hồng Mi cơ bản đã hỏi xong, ba người cùng rời khỏi nhà Đồng Kha.

Bây giờ mọi người có thể chắc chắn hung thủ là một người đàn ông, hơn 30 tuổi, có một chiếc xe màu trắng rất cũ, có nhà riêng, sống một mình, trong nhà có thể có hai phòng ngủ và một phòng khách, cửa sổ đều bị dán băng keo màu đen, trong nhà có rất nhiều đồ chơi cho trẻ con, theo lời cậu bé nói thì đồ chơi mới cũ đều có, hung thủ không ngược đãi cậu bé, cậu bé có thể tự do hoạt động trong ngôi nhà đó.

Hung thủ ở một mình không có người khác, điều này không giống với suy đoán trước đó của Mộc Cửu vì Mộc Cửu cho rằng hung thủ vẫn còn sống chung với mẹ kế, và người mẹ kế đó còn chưa qua đời.

Từ lúc ở nhà Đồng Kha ra ngoài, Mộc Cửu vẫn không nói gì, những người khác đều nghĩ do Mộc Cửu thấy bản thân suy đoán sai nên mới như vậy, cũng không nói đến vấn đề mẹ kế của hung thủ nữa.

Tần Uyên sắp xếp lại những manh mối lấy được từ Đồng Gia Kỳ, “Trong nhà hung thủ có vài điểm khác thường, thứ nhất là đồ chơi trong phòng có mới có cũ, rõ ràng là không mua cùng lúc, hung thủ khoảng 30 tuổi thì không thể nào là của người khác tặng hẳn nên những món đó chắc chắn là do hung thủ mua, mọi người nghĩ xem hẳn mua đồ chơi để làm gì?”

Đường Dật nói ra suy nghĩ của mình: “Tôi nghĩ là một kiểu tâm lý bồi thường. Bởi vì khi còn nhỏ, hoàn cảnh gia đình của hắn giống như Đồng Gia Kỳ, không được ba mẹ quan tâm, không có đồ chơi mới nên sau khi lớn lên, đến lúc hắn có khả năng, hắn mới mua những món đồ chơi xem như cho bản thân hắn một sự bồi thường, khi còn nhỏ thiếu thốn cái gì thì khi lớn lên hắn sẽ càng yêu thích cái đó hơn.”

Tần Uyên gật đầu, anh cũng có suy nghĩ tương tự như vậy, anh nói tiếp: “Thứ hai hung thủ dùng băng keo đen dán hết tất cả các cửa sổ trong phòng chứng tỏ hắn không muốn tiếp xúc với thế giới bên ngoài, có thể hắn không muốn bị người khác nhìn trộm cuộc sống của mình. Đương nhiên không loại trừ khả năng những cửa sổ này đã bị dán khi hung thủ còn nhỏ.”

Lúc này cửa phòng họp đột nhiên bị mở ra, Trần Mặc đi đến, “Đội trưởng, tôi đã xem qua camera vườn hoa gần tiểu khu của nhà Đồng Kha, đúng là có thấy một chiếc xe màu trắng nhưng biển số xe đã bị che mất, nên tiếp theo tôi và Thạch Đầu sẽ đi xem camera ở những nơi gần đó để tìm chiếc xe.”

“Được, vậy chiếc xe này giao cho hai người điều tra.” Tần Uyên quay qua bên cạnh nói với Mộc Cửu, “Mộc Cửu, em có ý kiến gì không?”

Mộc Cửu ngẩng đầu, đôi mắt đen nhánh của cô có một sự kiên định, “Em vẫn kiên trì với suy đoán trước đó của mình.”

Mọi người trong phòng họp đều nhìn Mộc Cửu.

Tiếp theo, Mộc Cửu nói một câu khiến mọi người đều kinh sợ.

“Ngoài ra, có thể đứa bé này đã nói dối.”

61. Chương 56

Bên ngoài mưa rơi tí tách, cửa sổ bên giường không được đóng nên có một vài hạt mưa bay vào.

Cậu bé ở trên giường nhắm mắt lại, cậu lấy chăn che kín người, cảm thấy hơi lạnh, cậu mở mắt, quay đầu nhìn cửa sổ, mưa rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, cậu cảm thấy thật lạnh.

Cậu lẳng lặng nhìn một lát sau đó vén chăn bước xuống giường. Cậu mang dép vào, đi về phía cửa, hai tay đặt ở tay nắm cửa, bấy giờ cậu nghe được tiếng nói chuyện từ bên ngoài truyền vào.

Cậu bé để sát lỗ tai lên cửa, âm thanh càng thêm rõ ràng.

“Em yêu à, em đừng vội, tiện nhân kia mới chết vài ngày, còn nhiều chuyện chưa xử lý xong, con trai anh bị bắt cóc mới được thả về nhà, bây giờ cảnh sát vẫn còn ra vào thường xuyên. Chờ vài ngày nữa, anh thu xếp xong mọi chuyện anh sẽ đón em qua đây. A nha, anh đâu có lạnh nhạt với em. Em xem hôm qua, em vừa mới gọi điện thoại cho anh không phải anh đã lập tức đến chỗ em sao. Được được, lát nữa sẽ mua quần áo, túi xách cho em, em muốn gì thì anh mua cho em hết.”

“Em chờ chút, có người nhấn chuông cửa, mới sáng sớm không biết ai nữa? Không phải, làm gì có hồ ly tinh nào, anh chỉ có mình em, anh đi mở cửa, em chờ chút.”

“Anh, anh là ai? A!”

Âm thanh từ từ thay đổi, ngoài cửa truyền đến tiếng vang, có tiếng bước chân, tiếng vật nặng rơi trên sàn.

Cậu bé lẳng lặng đứng đó, nghe một lát rồi cậu xoay người chạy lên giường, cậu ngồi trên giường cởi dép, sau đó đắp chăn lên người, điều này làm cho cậu thấy ấm áp hơn.

Cậu vươn tay lục lọi trong chăn, lấy ra một khối rubik.

Cậu dựa người vào tường, tay không ngừng quay khối rubik trên tay, không chớp mắt nhìn nó, cậu chuyển động khó khăn, quay vài cái thì dừng lại, tự hỏi không biết làm sao để quay tiếp.

Ngoài cửa ngoài trừ tiếng bước chân thì không còn âm thanh nào, mà tiếng bước chân ngày càng gần phòng cậu nhưng cậu không hề hay biết, vẫn ở đó chơi khối rubik trong tay.

Tiếng bước chân hơi ngừng lại, người bên ngoài dường như đã dừng lại, tiếng bước chân lại vang lên nhưng lúc này càng lúc càng bước xa ra khỏi phòng cậu.

Cửa nhà bị đóng lại, toàn bộ không gian lại trở nên yên tĩnh, trong phòng có thể nghe được tiếng mưa, tiếng gió thổi và tiếng quay rubik.

Lạch cạch

Cuối cùng các màu sắc trong khối rubik cũng được xếp chung với nhau, màu đỏ, xanh lá, trắng, vàng, xanh dương và màu đen.

Cậu bé nhìn mỗi mặt của khối rubik một lần, xác định nó đã hoàn thành thì giơ khối rubik lên cao, tay chuyển động giống như đang thưởng thức.

Cầm khối rubik trong tay, cậu lại vén chăn xuống giường, đi đến cửa, lần này cậu xoay tay nắm cửa.

Thi thể người đàn ông nằm trên mặt đất, có một vũng máu ở chính giữa, ánh mắt của ông ta trừng lớn, nhìn về phía cậu bé.

Cậu bé đứng yên tại chỗ, nhìn thi thể trên đất, rồi giơ khối rubik trên tay lên.

Cậu nhếch miệng cười giống như đang biểu diễn thành quả của mình.

Người chết tên Đồng Kha, 42 tuổi, ông chủ của một công ty, bị phát hiện chết trong nhà của mình.

Lam Tiêu Nhã ngồi xổm dưới đất kiểm tra, rồi nói với mọi người: “Nguyên nhân chết là do nghẹt thở, có thể là bị hung thủ dùng tay bóp chết, chết vào khoảng một đến hai tiếng trước. Sau đó, ông ta bị cắt đi “chỗ đó”, trong nhà không tìm thấy, chắc là hung thủ đã mang đi.”

Tần Uyên hỏi: “Là ai phát hiện thi thể và báo cảnh sát?”

Trần Mặc nói: “Là Đồng Gia Kỳ, lúc ba bé bị giết bé cũng đang ở nhà. Bây giờ cậu bé đang ở trong phòng, Mộc Cửu và chị My đang nói chuyện với bé.”

Tần Uyên: “Mẹ cậu bé đâu?”

Trần Mặc lắc đầu, “Mẹ bé đang ở bệnh viện, chắc là sắp sinh rồi, cha mẹ cũng đang ở bệnh viện, bây giờ không thể rời khỏi. Những người thân khác của bé đều không muốn đến đây.”

Triệu Cường nhin không được thở dài nói: “Haiz, đứa bé này thật đáng thương, vừa bị bắt cóc, khó khăn lắm mới được về nhà, bây giờ thì ba mình đã chết, đứa bé vừa mở cửa nhìn thấy thi thể ba mình chắc là rất sợ hãi.”

Trong phòng, Đồng Gia Kỳ ngồi trên giường, Hồng Mi vuốt đầu bé, trong mắt tràn đầy tình thương.

Hồng Mi: “Gia Kỳ, đừng sợ, bây giờ không sao rồi, mẹ con ở bệnh viện, không thể đến được, lát nữa cô sẽ đưa con đến bệnh viện với mẹ.”

Mộc Cửu quan sát Đồng Gia Kỳ một chút rồi nói với Hồng Mi: “Chị Mi, em muốn nói chuyện riêng với bé.”

Hồng Mi nghe vậy thì sững người một chút, nhưng vẫn gật đầu, “Gia Kỳ, chị này có chút việc muốn hỏi em, em đừng sợ.”

Hồng Mi đứng lên, vẫn có chút không yên tâm, nói với Mộc Cửu: “Thân thiện một chút, đừng dọa bé.”

Mộc Cửu gật đầu, ý cô tự biết chừng mực.

Hồng Mi ra khỏi phòng, cửa phòng lại được đóng lại.

Sắc mặt Mộc Cửu không đổi nhìn Đồng Gia Kỳ ngồi trên giường, mà Đồng Gia Kỳ cũng bình tĩnh đối diện cô.

Mộc Cửu nói trước: “Em có thể nói chị nghe tình huống sáng nay không?”

Đồng Gia Kỳ từ từ nói: “Em đang ngủ, bên ngoài trời mưa, mưa rơi trên mặt em, sau đó em rời giường. Em chuẩn bị ra ngoài thì nghe ba đang nói chuyện điện thoại.”

Mộc Cửu hỏi: “Nói chuyện điện thoại với ai?”

Đồng Gia Kỳ: “Là một người phụ nữ, là dì tương lai của em, giống như dì Chu Vân.”

Mộc Cửu: “Sau đó thì sao? Em có ra ngoài không?”

“Không có, em về giường, chơi rubik.” Đồng Gia Kỳ cầm khối rubik, quay vài lần, làm rối loạn các màu rồi đưa cho Mộc Cửu.

Mộc Cửu nhận lấy, nhìn một chút, bắt đầu quay rubik, “Em rất thích cái này sao? Là ai cho em?”

Đồng Gia Kỳ: “Là chú kia.”

Mộc Cửu không thấy lạ.

Mộc Cửu vừa quay khối rubik vừa hỏi: “Lúc em chơi rubik có nghe được gì không?”

Đồng Gia Kỳ: “Bên ngoài có người bấm chuông, sau đó ba đi mở cửa, rồi không có âm thanh nào của ba nữa.”

Mộc Cửu nhanh chóng quay xong rubik, trả lại cho Đồng Gia Kỳ: “Lúc đó, em đang làm gì?”

“Chị thật giỏi.” Đồng Gia Kỳ nhìn sáu mặt rubik, rồi làm rối loạn một lần nữa, rồi chơi lại, “Em tiếp tục chơi rubik.”

Mộc Cửu: “Lúc đó em sợ không?”

Đồng Gia Kỳ: “Không sợ.”

Mộc Cửu tiếp tục hỏi: “Bởi vì em biết người đến là chú kia đúng không?”

Đồng Gia Kỳ gật đầu, “Vâng, chú đó sẽ không làm hại em.”

Mộc Cửu: “Chú đó có đến phòng tìm em không?”

“Không có.” Cậu tiếp tục chuyên chú chơi rubik, “Sau khi chú đi, em có nghe tiếng đóng cửa.”

Mộc Cửu: “Sau đó thì sao? Em tiếp tục chơi rubik?”

“Vâng, em quay khối rubik xong rồi.” Đồng Gia Kỳ đem khối rubik đã quay xong cho Mộc Cửu xem.

Mộc Cửu không nhìn khối rubik tiếp tục hỏi Đồng Gia Kỳ: “Chơi xong rubik thì em đi ra ngoài, thấy ba của em như vậy thì em báo cảnh sát?”

Đồng Gia Kỳ gật đầu.

Ánh mắt đen nhánh của Mộc Cửu nhìn Đồng Gia Kỳ: “Em nhớ rõ hình dáng của chú kia sao?”

Đồng Gia Kỳ dừng lại vài giây, “Trên má trái của chú có một vết sẹo rất dài.”

Mộc Cửu lại hỏi: “Trong nhà chú đó em có thấy ai khác không?”

Đồng Gia Kỳ đáp: “Có, một người đàn bà”

Mộc Cửu: “Lớn tuổi không?”

Đồng Gia Kỳ: “Lớn tuổi hơn ba em.”

Mộc Cửu: “Em có nói chuyện với bà ấy không?”

Đồng Gia Kỳ: “Em nghe được bà ấy nói, ‘Thả tôi ra ngoài! Thả tôi ra ngoài!’”

Mộc Cửu: “Bà ấy bị trói sao?”

Đồng Gia Kỳ gật đầu nói: “Bị trói.”

Mộc Cửu: “Em biết bà ấy là ai không? Có quan hệ thế nào với chú đó?”

Đồng Gia Kỳ ngoan ngoãn trả lời: “Chú nói đó là mẹ kế của chú, giống như quan hệ của em và dì Chu Vân.”

Cuối cùng Mộc Cửu hỏi: “Em gặp bà ấy mấy lần?”

Đồng Gia Kỳ: “Một lần.”

Mộc Cửu ra khỏi phòng, đến bên cạnh Tần Uyên.

Tần Uyên hỏi: “Thế nào?”

Mộc Cửu lấy thứ trong tay ra đưa cho anh, đó là bức tranh vẽ một người đàn ông, trên má trái của hắn có một vết sẹo, “Là cậu bé vẽ.”

Triệu Cường cũng đến gần xem, ngạc nhiên nói: “Hôm nay cậu bé thấy được mặt hung thủ?”

Mộc Cửu lắc đầu nói: “Không phải, hôm nay cậu bé không thấy được.”

Triệu Cường càng khiếp sợ hơn, “Nói như vậy là lần trước cậu bé đó đã nói dối. Rõ ràng là bé nhớ được hình dáng của hung thủ.”

Mộc Cửu lại nói: “Hơn nữa, mẹ kế của hung thủ ở trong nhà của hắn, cậu bé nói thấy bà ấy bị trói, chắc là đang bị nhốt, bây giờ tình trạng của bà ấy không được lạc quan lắm.”

Trần Mặc cau mày không hiểu hỏi: “Vì sao trước đó hỏi cậu bé không nói, hôm nay lại nói hết ra như vậy?”

Mộc Cửu nhìn về phía thi thể nằm trên mặt đất, trầm mặc.

62. Chương 57

Thạch Nguyên Phỉ nhìn vào hình ảnh máy tính nói: “Tôi điều tra chiếc xe màu trắng, nó cuối cùng cũng xuất hiện trên camera trên đường Kiến Quốc, bên cạnh là một khu dân cư kiểu cũ, không có camera theo dõi, có thể hung thủ ở gần đây.”

Tần Uyên hỏi: “Có thể điều tra những người sống trong khu này không?”

Thạch Nguyên Phỉ gật đầu: “Có thể.”

Mộc Cửu đưa ra những điều kiện để sàng lọc: “Đàn ông, tuổi vào khoảng 30 đến 35, ba mẹ ly hôn, sau đó ba tái hôn, ba hắn đã qua đời nhưng mẹ kế hắn vẫn còn sống.”

Thạch Nguyên Phỉ nhanh chóng gõ bàn phím: “Nói như vậy thì chỉ còn lại ba người này.”

Tần Uyên nói: “Thạch Đầu, cho xem ảnh của họ đi.”

Triệu Cường liếc mắt liền nhận ra người đàn ông đó, chỉ vào hắn nói: “A chính là hắn, mọi người xem, trên má trái của hắn có vết sẹo.”

Thạch Nguyên Phi in tài liệu của hần ra: “Người này tên là Tương Kính, năm nay 31 tuổi, 7 tuổi ba mẹ hần đã ly dị, năm đó ba hần cũng tái hôn, đúng ra hần được xử cho mẹ hần nuôi dưỡng nhưng năm thứ hai sau đó mẹ hần bị bệnh qua đời nên hần mới phải sống chung với ba và mẹ kế, khi hần 15 tuổi, ba hần gặp tai nạn xe qua đời nên hần đã sống chung với mẹ kế cho đến bây giờ, đây là địa chỉ nhà hần.”

Tần Uyên: “Lập tức xuất phát!”

Bên ngoài mưa lớn, trên mặt đất gập ghềnh còn có nhiều vũng nước to nhỏ, xe cảnh sát đi qua làm văng nước hai bên, mang theo chút bùn đất.

Đội Điều Tra Đặc Biệt đến trước nhà Tương Kính, Triệu Cường gõ cửa nhưng không ai trả lời, Triệu Cường áp tai lên cửa nghe một chút thì lắc đầu, trong nhà không có động tĩnh.

Tần Uyên phát tay, ý bảo mọi người phá cửa vào trong.

“A.” Triệu Cường xông vào, thấy cảnh tượng bên trong thì mở to hai mắt, hít một hơi khí lạnh.

Chính giữa ngôi nhà có một người đàn ông bị treo giữa không trung, trên cổ hần là một sợi dây to.

Tần Uyên kiểm tra qua rồi nói với mọi người: “Đã chết.”

Mộc Cửu nhìn hiện trường khẳng định: “Là tự tử.”

Triệu Cường không giải thích được: “Vì sao đột nhiên hần lại tự tử? Cảm thấy mình tội lỗi? Hay cảm thấy áy náy?”

Tương Kính tự tử nằm ngoài dự liệu của họ, mấy tiếng trước hần vừa mới giết người bây giờ hần lại giết chính mình.

“Mẹ kế của hần đâu? Mọi người chia nhau ra tìm đi.”

“Đội trưởng, không có ai, trong nhà không có người khác.”

Tần Uyên suy nghĩ một chút, tiếp tục tìm kiếm trong nhà, đi đến một cái sàn thì anh dừng lại, dùng chân đạp xuống sàn, sau đó, lùi ra phía sau ngồi xổm xuống.

Một tấm ván bị mở ra, lộ ra một lỗ đen, từ ánh sáng bên ngoài có thể thấy được những bậc thang.

Tần Uyên hô một tiếng: “Ở chỗ này.”

Trần Mặc có chút ngoài ý muốn, “Lại còn có tầng hầm?”

“Đi xuống xem một chút.”

Tần Uyên, Mộc Cửu và Trần Mặc lần lượt đi xuống cầu thang.

Ngoài mùi ẩm ướt, còn có mùi hôi thối quen thuộc xông vào mũi họ, mặc dù biết khả năng mẹ kế Tương Kính còn sống là không cao nhưng vẫn khiến lòng họ trầm xuống.

Cuối tầng hầm có một cánh cửa, Tần Uyên tiến đến mở cửa, mùi thối càng thêm nặng hơn.

Trên mặt đất ẩm ướt có một người đàn bà trung niên, toàn thân bị trói chặt, trên cổ có vết dao, vết máu đã khô, đã chết hơn một ngày.

Ba người trở lại bên trên, để tầng hầm cho đồng nghiệp pháp chứng và pháp y kiểm tra.

Mộc Cửu vào căn phòng có rất nhiều đồ chơi, trong phòng có chiếc giường nhỏ, chỉ đủ để một đứa bé nằm, còn có quần áo và đồ dùng hằng ngày, nhìn qua có vẻ là quần áo của đứa bé 7 8 tuổi, phòng này là phòng của một bé trai.

Tần Uyên nhìn xung quanh, anh nhíu mày, lập tức gọi điện cho Thạch Nguyên Phi: “Thạch Đầu, điều tra xem mẹ kế của hần có con không.”

Thạch Nguyên Phi nhanh chóng điều tra, vội vàng nói: “Con? Chờ chút, a, đúng là có, là con trai, nhưng 8 tuổi đã chết rồi.”

Mộc Cửu nhìn những món đồ chơi đó thì từ từ nói: “Phòng này là phòng của em trai cùng cha khác mẹ của hần, những món đồ chơi này là mua cho cậu bé đó, mà nhìn những món này có nhiều món còn rất mới, là được mua sau khi em trai hần chết.”

Thật lâu sau Tần Uyên mới trầm giọng nói: “Chu Vân không phải người đầu tiên hần giết.”

Mộc Cửu: “Bởi vì hần cảm thấy áy náy nên những món đồ chơi này không phải mua cho hần mà là mua cho em trai của hần, xem như một sự bồi thường, cũng giảm bớt sự hổ thẹn của bản thân hần.”

Quay lại cục, đã có kết quả báo cáo nghiệm thi của mẹ Tương Kính.

Lam Tiêu Nhã nói: “Mọi người đoán đúng, bà ấy bị siết chết, nhưng vết thương trên cổ tay và trên cổ là do bị dao cắt, bà ấy bị trói ít nhất là hai ngày, chết vào sáng sớm hôm qua khoảng 7 đến 9 giờ, hơn nữa, điểm kỳ lạ là tôi thấy có một chút thuốc mê trong cơ thể bà ta, có thể suy đoán trước khi bị siết chết bà ta đã hôn mê.”

Một người đàn ông trưởng thành muốn siết chết một người đàn bà trung niên bị trói chặt là chuyện rất dễ dàng, bây giờ mẹ kế Tương Kính lại bị chuốc thuốc mê sau đó bị siết chết, trên cổ lại có vết dao cắt, đây rõ ràng là việc làm thừa thãi.

Sau khi Mộc Cửu nghe xong thì nói: “Hần đang che giấu chứng cứ.”

Che giấu chứng cứ, che giấu chân tướng gì? Trong lòng của mỗi người Đội Điều Tra Đặc Biệt đều có đáp án nhưng đáp án này thật khiến họ kinh hãi.

Bệnh viện XX

Bên trong một phòng bệnh đang tràn đầy hạnh phúc, có nam có nữ, mọi người đều vây xung quanh giường.

Một bà cụ mặt mày vui mừng, ôm đứa bé vừa mới ra đời, vừa trêu đùa đứa bé, vừa nói: “Ôi, chào ôi, đứa cháu gái của ta, thật là dễ thương.”

Người phụ nữ bên cạnh cũng vui vẻ sờ mặt đứa bé, nói với bà cụ: “Mẹ, mẹ xem, mặt mũi đứa bé rất giống anh hai.”

Bà cụ nghe vậy thì càng thêm vui vẻ, “Ôi chào, đúng là rất giống, mọi người xem, nó chuyển động này. Dư Bích, cực khổ cho con rồi.”

Dư Bích ngại ngùng nói: “Mẹ, mẹ làm con ngại quá.”

Lúc này người đàn ông đứng bên cạnh nói: “Mẹ, để Dư Bích nghỉ ngơi đi, cô ấy mệt rồi, con tiễn mọi người.”

Bà cụ liên tục gật đầu, “Được, được, ngày mai mẹ sẽ đem canh đến cho con.”

“Chị hai, nghỉ ngơi cho tốt nha, mai em lại đến thăm chị.”

Chồng Dư Bích nhẹ nhàng vuốt ve cô một chút, dịu dàng nói: “Em ngủ một chút đi, anh sẽ quay lại ngay.”

Một lát sau, trong phòng lại trở nên yên tĩnh, Dư Bích ngồi dậy, đi đến nhìn nôi trẻ con với gương mặt hạnh phúc, cô nhẹ nhàng vươn tay quạt quạt cho khuôn mặt nhỏ nhắn, tràn đầy nụ cười.

Nhìn con một lúc, cô lại trở về giường nằm, nhắm hai mắt lại, khóe miệng vẫn giữ nụ cười.

Khoảng mười phút sau, trong phòng bệnh chỉ còn tiếng hít thở đều đặn.

Bây giờ, cửa từ từ đẩy ra, một thân ảnh nhỏ đi đến.

Cậu bé đi vào trong rồi xoay người đóng cửa lại, sau đó tiếp tục đi vào.

Chân cậu nhẹ nhàng đến gần giường bệnh, tựa như không muốn đánh thức mẹ đang ngủ, nhìn mẹ nằm ở đó, trên gương mặt có nụ cười nhàn nhạt, cậu mím môi, cúi đầu, không biết đang nghĩ cái gì.

Sau đó lại ngẩng đầu nhìn cái nôi bên cạnh, cậu tò mò đến gần.

Cậu thấy một khối nho nhỏ, hồng hồng, một thân thể đang nhắm chặt hai mắt, mũi nhỏ, miệng nhỏ, tay cũng nhỏ, cô bé còn nhỏ như vậy, yếu đuối như vậy.

Cậu vươn tay, khẽ đụng vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé.
Thật là mềm, cậu thầm nghĩ.
Tay nhỏ của bé đột nhiên đung đưa, sau đó đụng phải tay cậu bé.
Cậu bé giống như bị chạm vào điện liền rút tay mình lại.
Cậu ngẩng đầu nhìn mẹ trên giường, cúi đầu nhìn vào trong nôi, đứa bé vừa mới ra đời, em của cậu.
Em gái, cậu lẩm bẩm nói.
Lần thứ hai, cậu vươn tay, lúc này, cậu đặt tay trên cổ cô bé.
Em gái à.
Cậu từ từ siết chặt tay.

63. Chương 58: Ngoại Truyện 1

Ba tháng sau

Mộc Cửu và Ngôn Luật đến trại cải tạo cho nhi đồng, Tần Uyên ở trong xe chờ họ.

Ngôn Luật nhàm chán ngáp, “Sao chị phải đến đây, cũng đâu phải con trai chị ở trong đó.”

Mộc Cửu nói: “Bởi vì không ai đến thăm cậu bé ấy hết.”

Ngôn Luật khinh thường: “Ba mẹ nó cũng đã không quan tâm sao chị phải để tâm như vậy?”

Mộc Cửu nhìn cậu từ từ nói: “Quan điểm duy nhất của Ngôn Phi Văn mà chị công nhận chính là ‘Trẻ con là dễ cải tạo nhất’, nên dù bây giờ cậu bé ấy có xấu xa thế nào thì vẫn có thể trở nên tốt hơn.”

Ngôn Luật bĩu môi hỏi: “Chị nghĩ có thể được sao?”

Mộc Cửu nhìn khối rubik trong tay nói: “Giống như khối rubik này vậy, dù bị biến đổi như thế nào nhưng vẫn sẽ có cách khôi phục lại hình dáng ban đầu.”

Ngôn Luật liếc mắt nhìn cô.

Mộc Cửu nhanh chóng quay khối rubik sau đó đưa cho cậu ta, “Chị có khả năng này.”

Ngồi trên xe, Ngôn Luật vừa nhìn khối rubik vừa nói: “Mấy ngày nữa tôi sẽ dẫn mẹ ra ngoài chơi.”

Mộc Cửu nói: “Chị cũng muốn đi chơi.”

Ngôn Luật nói: “Không phải chị phải đi làm sao, nhưng mà nếu chị từ chức thì tôi sẽ suy nghĩ dẫn chị theo.”

Mộc Cửu đưa mắt nhìn Tần Uyên.

Tần Uyên: “Nếu em muốn đi du lịch thì đợi khi đi hưởng tuần trăng mật anh dẫn em đi, em muốn đi đâu thì đi đó.”

Ngôn Luật liền liếc mắt: “Này này, tôi vẫn còn ngồi trên xe đó, hai người muốn nói những chuyện này thì đợi tôi xuống xe rồi nói tiếp được không?”

Mộc Cửu không khách khí đuổi cậu ta: “Vậy bây giờ em xuống xe luôn đi.”

Ngôn Luật: “...”

Buổi tối về đến nhà, sau khi Mộc Cửu ăn no sau đó nằm trên ghế sofa, gối đầu lên chân Tần Uyên đang ngồi ăn trái cây.

Tần Uyên dùng răng cắn táo, “Mộc Cửu, mai là thứ bảy, mẹ muốn chúng ta đi ăn cơm chung, em muốn đi không?”

Mộc Cửu ăn quả táo trong tay Tần Uyên, trừng mắt nhìn rồi lập tức ngồi dậy, cô mím môi suy nghĩ một chút rồi nói: “Em cần chuẩn bị cái gì?”

Tần Uyên: “Em không cần chuẩn bị gì hết, anh đã chuẩn bị hết rồi.”

Mộc Cửu ngoan ngoãn gật đầu.

Dưới ánh đèn, mắt cô sáng hơn, xem ra sẽ không ngoan ngoãn nghe theo đâu, Tần Uyên khẽ cười rồi cúi đầu hôn cô.

Mộc Cửu vẫn như trước mở to mắt.

Tần Uyên bắt đắc dĩ thở dài, mơ hồ nói: “Nhắm mắt lại đi.”

Mộc Cửu liền nghe lời nhắm mắt lại.

Sau khi kết thúc nuptial hôn, Tần Uyên buông tay ra, lui người về phía sau, tách hai người ra.

Mộc Cửu liếm môi, đôi mắt đen nhánh nhìn Tần Uyên, chủ động nhích đến gần.

Tần Uyên đầu tiên thì thấy sưng sốt, sau đó thì hôn sâu hơn.

Sau khi kết thúc, Tần Uyên ôm Mộc Cửu cười nói: “Em rất to gan đó.”

Mộc Cửu vui đầu vào lòng anh.

Hai ngày sau.

Tần Uyên lái xe đưa Mộc Cửu về nhà, Tần Uyên dẫn Mộc Cửu xuống dưới lầu, rồi nhìn Mộc Cửu, tuy gương mặt cô không có biểu cảm gì nhưng anh cảm nhận được cô đang khấn trương, tay chân cô cũng cứng lại.

Tần Uyên kéo tay cô, đến trước cửa nhà, Tần Uyên nắm tay cô, nghiêng đầu nói với cô: “Đừng lo lắng, không sao đâu, em thấy thi thể còn không sợ thì những việc này có gì phải sợ chứ.”

Mộc Cửu mạnh miệng nói: “Em không lo lắng.”

Tần Uyên bắt đắc dĩ cười, “Vậy em đừng run tay nữa.”

Mộc Cửu che mặt lại.

“Không sao đâu, có anh ở đây rồi.” Tần Uyên vỗ vai cô, rồi nhấn chuông cửa.

Cửa nhanh chóng được mở ra, mẹ Tần thấy con trai mình và cô gái phía sau, khuôn mặt cười dịu dàng nói: “Đến rồi à, mau vào đi.”

Mộc Cửu nói: “Chào dì.”

Mẹ Tần thân thiết nói với Mộc Cửu: “Tiểu Cửu mau vào đi, đói bụng không?”

Mộc Cửu nhẹ nhàng lắc đầu, cẩn thận đi vào cùng Tần Uyên.

Ba Tần ngồi trên salon đọc báo, Mộc Cửu thấy ông thì nói: “Chào chú.”

Ba Tần bỏ tờ báo xuống, khuôn mặt nghiêm túc, khẽ gật đầu, “Ừ, xin chào.”

Mẹ Tần khó chịu với thái độ của ông, “Em mới nói với anh thế nào, anh phải thân thiện một chút, trưng ra khuôn mặt cứng nhắc đó cho ai xem?”

Ba Tần lúng túng ho khan hai tiếng.

“Tiểu Cửu đến đây, đừng để ý đến ông ấy, ăn chút trái cây lót dạ trước, đợi lát nữa có thể ăn cơm trưa rồi, dì có làm món sườn xào chua ngọt con thích nhất đó.”

Mộc Cửu sáng mắt nhìn mẹ Tần, “Cảm ơn dì.”

Mẹ Tần thấy biểu cảm của Mộc Cửu, càng nhìn càng thấy dễ thương, sờ đầu cô, rồi đứng dậy đi xuống nhà bếp tiếp tục nấu ăn.

Mộc Cửu suy nghĩ chút thì đi theo đến nhà bếp, “Dì à, để con giúp dì.”

Mẹ Tần vẫy tay nói: “Không cần, không cần, con ra ngoài ăn trái cây đi.”

Mộc Cửu muốn giúp đỡ nhưng mẹ Tần lại không cho cô giúp, nhất thời bối rối, đứng đây không giúp gì thì không được, đi ra ngoài đó ngồi cũng không đúng, cô liền nhìn về phía Tần Uyên đang ngồi nói chuyện với ba mình, vẻ mặt nhờ giúp đỡ.

Tần Uyên chú ý Mộc Cửu, thấy nét mặt của cô thì liền bị chọc cười, vẫy tay nói với cô: “Em đến đây đi, không cần giúp mẹ đâu.”

Mộc Cửu như trút được gánh nặng, đi đến, ngồi bên cạnh Tần Uyên.

Bây giờ không khí ở chỗ salon có chút lạnh lẽo, bản thân ba Tần là người nghiêm túc, bình thường không nói nhiều, Mộc Cửu cũng như vậy.

Bầu không khí cứ như vậy kéo dài đến giờ cơm, đến khi mẹ Tần bảo họ đến ăn cơm thì mọi người đến phụ dọn cơm.

Đối mặt với đĩa sườn xào chua ngọt lớn và hấp dẫn như vậy, Mộc Cửu khó có thể ăn ít được nhưng đột nhiên cô trở nên nho nhã, ăn hết một chén thì liền buông đũa.

Tần Uyên đương nhiên biết cô ăn không no, “Mẹ, cho cô ấy một chén cơm nữa đi.”

“Mộc Cửu còn muốn ăn nữa sao?”

Mộc Cửu ngượng ngùng nói: “Dạ, bởi vì đồ ăn quá ngon.” Mặt có chút ửng đỏ.

Mẹ Tần cười, rồi bới cho cô thêm một chén cơm nữa, “Con ăn nhiều một chút, mẹ thấy con bây giờ gầy quá, nên ăn nhiều hơn nữa mới tốt.”

“Dạ, dạ.” Mộc Cửu gật đầu.

Ăn cơm xong, Mộc Cửu và Tần Uyên thu dọn, đem chén đĩa để vào nhà bếp, Mộc Cửu cầm chén chuẩn bị rửa, Tần Uyên lấy lại nói, “Để anh rửa cho, tránh để em lo lắng đến mức làm bể.”

Mộc Cửu ở bên cạnh đợi Tần Uyên rửa chén.

Tần Uyên vừa rửa chén vừa nói với cô, “Không cần thận trọng như vậy, em vốn rất tốt, không cần thay đổi gì, nếu không anh còn tưởng mình nhất nhằm cô gái nào đó trên đường nữa.”

“Với lại ba anh là người nghiêm túc nhưng ông ấy đặc biệt rất thích người thông minh.”

Mộc Cửu nghe Tần Uyên nói xong thì suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Bình thường chú thích làm gì?”

“Chơi cờ tướng.” Tần Uyên nghĩ ra điều gì đó thì cười nói, “Được rồi, đừng lo, mọi việc cứ giao cho anh.”

Thu dọn xong, Mộc Cửu và Tần Uyên ra ngoài, Tần Uyên nhìn ba mình ngồi ghế salon rồi nói với ông: “Ba đã lâu rồi con không chơi cờ tướng với ba, chúng ta cùng chơi đi.”

Ba Tần nghe nói đến cờ tướng thì liền hào hứng, “Được.”

Mẹ Tần vào thư phòng đem bàn cờ tướng ra.

Ba Tần và Tần Uyên bắt đầu chơi, mẹ Tần thì kéo Mộc Cửu sang bên cạnh xem họ chơi.

Sau khoảng chừng mười ván, cơ bản thắng bại gần như phân nửa, phần thắng nghiêng về ba Tần nhiều hơn. Bấy giờ mẹ Tần hỏi Mộc Cửu: “Tiểu Cửu biết chơi cờ tướng không?”

Mộc Cửu nói: “Con chưa chơi bao giờ.”

Mẹ Tần biết Mộc Cửu học bất cứ cái gì đều rất nhanh, liền hỏi: “Vậy con xem qua rồi có hiểu cách chơi không?”

Mộc Cửu gật đầu nói: “Cũng có một chút.”

Mẹ Tần vội vàng nói: “Đến đây, Tần Uyên, con và Mộc Cửu chơi một ván đi.”

Ba Tần nhường chỗ cho Mộc Cửu, đi qua chỗ Tần Uyên đẩy cùi chỏ nhẹ vào anh ý nói anh phải nhường nhịn một chút.

Kết quả sau năm ván, Mộc Cửu liên tục thua hai ván, cả ba ván tiếp theo cũng thua luôn, hơn nữa ba Tần nhìn ra được Tần Uyên không hề nhường cô.

Tần Uyên nhường vị trí, đến lượt Mộc Cửu chơi với ba Tần, sau 5 ván thì Mộc Cửu thắng hai ván thua ba ván.

Ba Tần lại rất vui vẻ, trong lòng rất thoải mái, khích lệ nói: “Đứa bé này thật thông minh, bây giờ đến lượt mình không phải đối thủ của cô bé rồi.”

Tần Uyên và Mộc Cửu chuẩn bị về nhà thì ba Tần nói với Tần Uyên: “Mắt nhìn của con không sai, đối xử với con gái nhà người ta tốt một chút.”

Ngồi trên xe, Mộc Cửu ôm một đồng hồ ăn, cứ đung đưa hai chân, rõ ràng trong lòng rất vui vẻ.

Tần Uyên cũng bị sự vui vẻ của cô kéo theo, cúi đầu hôn cô, “Chúng ta cùng về nhà thôi.”

64. Chương 59: Ngoại Truyện 2

Vào một ngày của tháng 5.

Lam Tiêu Nhã và Hồng Mi kéo người chuẩn bị làm cô dâu là Mộc Cửu đi dạo phố.

Lam Tiêu Nhã nhìn thẳng vào mắt Mộc Cửu, cười gian xảo, nói: “Em gái Mộc Cửu à, mau nói cho tụi chị biết, đội trưởng của chúng ta làm thế nào để cầu hôn em đi?”

Mộc Cửu: “Cầu hôn?”

Lam Tiêu Nhã: “Chính là lúc em nhận lời kết hôn với anh ấy, anh ấy đã nói, có tặng hoa hồng hay quỳ gối gì không? Quan trọng nhất chính là nhẫn đó!”

Mộc Cửu có chút khó hiểu, “Cần phải có những cái đó sao?”

Lam Tiêu Nhã sợ ngây người, kích động nói: “Cái gì? Em gái Mộc Cửu à, em cũng dễ bị gạt quá, trước khi kết hôn phải cầu hôn là chuyện đương nhiên, đó là thời khắc lãng mạn nhất của một cô gái em nhất định phải trải qua một lần chứ.”

Hồng Mi vỗ vai cô, “Được rồi Tiêu Nhã, em nghĩ đội trưởng sẽ làm những việc này sao, hơn nữa chỉ cần họ vui vẻ là được rồi, những thứ khác không cần thiết, em xem Mộc Cửu cũng không để ý mấy chuyện đó đâu.”

Lam Tiêu Nhã bĩu môi. “Haiz, nhưng như vậy thì tiếc quá.”

Một giây kế tiếp Mộc Cửu liền nói: “Em cầu hôn được không?”

“Em cầu hôn.” Lam Tiêu Nhã lặp lại một lần nữa rồi mở to mắt hô lên: “Cái gì? Em cầu hôn?”

Mộc Cửu không hiểu được: “Không được sao?”

“Em gái Mộc Cửu, cầu hôn là việc của đàn ông mà.”

Lam Tiêu Nhã phản đối: “Sai, chị Mi, chị sai rồi, nam nữ bình đẳng mà, vì sao nhất định phải là đàn ông cầu hôn, phụ nữ cầu hôn cũng được mà, em thấy cách của Mộc Cửu rất tốt, chị ủng hộ em cả hai tay hai chân luôn!”

Lam Tiêu Nhã hưng phấn nói: “Được rồi, Em gái Mộc Cửu, em muốn cầu hôn thế nào?”

“Không biết nữa.”

Lam Tiêu Nhã đề nghị: “Không bằng như vậy, em cầm hoa đứng bên ngoài cục cảnh sát của chúng ta.”

Hồng Mi trực tiếp phản đối, “Chúng ta đều tan sở cùng lúc, hơn nữa, chuyện này gây chú ý quá, đừng nói sẽ làm đội trưởng tức giận, đến cục trưởng chắc cũng sẽ tức chết.”

Lam Tiêu Nhã lại đề nghị thêm một phương án, “Khiêm tốn chút cũng được, vậy ở nhà, chọn ngày hôm nay đi, chúng ta chuẩn bị một chút trong nhà, cho đội trưởng một sự bất ngờ. Để chị đi gọi bọn Triệu Cường, cùng nhau lên kế hoạch.”

Cuối cùng kế hoạch là Triệu Cường và Trần Mặc kéo Tần Uyên ra ngoài, những người còn lại đến nhà Tần Uyên.

Đường Dật hưng phấn nói: “Woa, đây là lần đầu tiên tôi đến nhà đội trưởng đó.”

Thạch Nguyên Phỉ vào nhà, nói với Mộc Cửu: “Ai nói không phải đâu, em gái Mộc Cửu à, nếu tôi đi giày vào nhà của đội trưởng, khi anh ấy về có làm thối tôi không?”

Lam Tiêu Nhã nói: “Anh có thể thử một chút, sau đó đội trưởng có thể tìm được dấu chân của anh.”

Thạch Nguyên Phỉ liền đen mặt: “Tôi có thể đổi dép mà.”

“Chờ chút, hoa đâu? Hoa hồng đâu?”

Thạch Nguyên Phỉ tự hào nói: “Yên tâm đi, tôi đặt hàng online rồi, trong vòng nửa tiếng nữa họ sẽ giao đến.”

Lam Tiêu Nhã châm chọc: “Trạch nam.”

Thạch Nguyên Phỉ nhú mào: “Thì sao nào? Ở nhà, trang bị để biến đổi toàn thế giới được không?”

“Cứ cho là biến đổi toàn thế giới nhưng chúng ta phải biến đổi căn nhà này trước đã.”

Đường Dật hỏi: “Bây giờ chúng ta làm gì?”

Lam Tiêu Nhã cười hì hì: “Hoa hồng thì không thành vấn đề, tiếp theo là đến nền trong bữa ăn.”

Thạch Nguyên Phỉ nói: “Nền và rượu tôi đã mua rồi.”

Lam Tiêu Nhã: “Được rồi, em gái Mộc Cửu, em định chuẩn bị nấu gì cho đội trưởng?”

Mộc Cửu: “Em không biết.”

Hồng Mi nói: “Không sao, chị sẽ chỉ em. Chúng ta làm mấy món đơn giản thôi.”

Lúc Hồng Mi dạy Mộc Cửu nấu ăn thì hoa hồng được đem đến, những người khác cùng nhau trang trí căn nhà.

Lúc này đột nhiên Đường Dật nói: “Mọi người nghĩ có cần trang trí cho phòng ngủ luôn không?”

Lam Tiêu Nhã cười gian xảo, nói: “Đường Dật à, không ngờ nha.”

Mặt Đường Dật liền đỏ như quả táo.

Nói là trang trí nhưng thật ra là đem hoa hồng rải trong phòng khách, sau đó Lam Tiêu Nhã lấy những cánh hoa hồng rải lên giường ngủ, rồi thả vài quả bong bóng vào trong phòng khách, trang trí xong, mọi người hài lòng, ngồi trong phòng khách nhìn thành quả của mình.

Trong nhà bếp, Mộc Cửu miễn cưỡng làm một món ăn, Lam Tiêu Nhã liền kéo cô ra ngoài xem.

“Em gái Mộc Cửu nhìn đi, không tệ đúng không?”

Mộc Cửu gật đầu: “Cảm ơn mọi người.”

Thạch Nguyên Phỉ cười nói: “Cảm ơn gì, thật sự tôi rất muốn nhìn thấy phản ứng của đội trưởng nhưng tiếc là không được.”

Mộc Cửu hỏi: “Mọi người không ở lại đây sao?”

Lam Tiêu Nhã cười gian nói: ‘Ha ha, em gái Mộc Cửu, chúng tôi ở đây để đội trưởng làm thịt chúng tôi sao.’ Lát sau, Trần Mặc gọi điện thoại đến, Lam Tiêu Nhã nhận, “A? Đội trưởng trở về rồi à? A, a, được.”

“Mau, chúng ta rút thôi, em gái Mộc Cửu, việc còn lại trông cậy hết vào em rồi.”

Tiến mọi người đi, Mộc Cửu ngồi trên ghế salon suy nghĩ chút, rồi đi đến phòng của mình.

Nửa tiếng sau, Tần Uyên về đến nhà, đột nhiên Triệu Cường và Trần Mặc gọi anh ra ngoài, một mực không để anh quay về, anh chắc chắn họ đã làm gì đó ở nhà anh nhưng mà nhìn cửa nhà đang đóng, Tần Uyên đột nhiên có chút mong chờ, không biết mở cửa ra sẽ có gì bất ngờ không.

Tần Uyên mở cửa, đập vào mắt anh là hoa hồng, trong không khí cũng tỏa ra hương hoa hồng nhàn nhạt, ở phía trước anh có một cái hộp quà lớn.

Tần Uyên thay dép rồi đến gần hộp quà trước mặt.

Một giây sau khi mở hộp quà ra, Mộc Cửu từ bên trong đứng lên, trong tay cầm một đóa hoa hồng đỏ, mặt cô có chút đỏ, đôi mắt sáng lên nhìn Tần Uyên.”

Tần Uyên nâng khóe miệng, nhìn hoa hồng nói: “Cho anh à?”

Mộc Cửu gật đầu, “Dạ.”

Tần Uyên nhận hoa hồng, lúc này mới phát hiện. đồ Mộc Cửu đang mặc là bộ đồ lần đầu tiên khi cô theo cục trưởng đến cục cảnh sát, anh nói với Mộc Cửu: “Ra ngoài trước đi.” Tần Uyên nắm tay cô để cô dễ dàng ra khỏi hộp quà.”

Tần Uyên một tay cầm hoa hồng, một tay nắm tay Mộc Cửu đi đến phòng khách, khi nhìn lên bàn ăn thấy rượu đỏ và đồ ăn thì kinh ngạc, “Không phải đều do em làm đó chứ.”

“Chị Mi dạy đó.”

Tần Uyên nói đùa: “Đây đúng là bất ngờ, anh còn nghĩ Mộc Cửu của chúng ta không biết làm gì thì ra cũng biết nấu ăn rồi.”

Mộc Cửu bĩu môi.

Tần Uyên: “Ngồi xuống ăn đi, anh cũng muốn nếm thử tài nấu ăn của em.”

Mộc Cửu nói: “Để thấp nển trước đã.”

Tần Uyên bất đắc dĩ nói: “Được.”

Sau khi thấp nển và rót rượu, Tần Uyên cầm đĩa nếm thử món ăn Mộc Cửu làm.

Mộc Cửu mong đợi nhìn Tần Uyên, “Thế nào?”

Tần Uyên nuốt xuống: “Không tệ.”

Mộc Cửu che mặt lại, “Gạt người.”

Tần Uyên ăn thêm vài miếng, “Lần đầu làm như vậy là được rồi.”

Mộc Cửu cũng lấy đĩa gấp đồ ăn, nhíu mày, khó khăn nuốt xuống, “Thật là khó ăn.”

“Không sao, anh có mua bánh kem rồi.” Tần Uyên đứng dậy, đem bánh kem đến.

Hai chân Mộc Cửu đứng đưa, nhìn chằm chằm bánh kem, Tần Uyên mở hộp, Mộc Cửu nhìn rồi vui vẻ nói: “Là bánh kem hạt dẻ.”

Tần Uyên đưa miếng cho cô, Mộc Cửu xấn một miếng lớn, đang chuẩn bị đưa vào miệng, lại đột nhiên ngừng lại, sau đó, chuyển hướng, đưa đến miệng Tần Uyên.

Tần Uyên cười, ăn vào, sau khi nuốt miếng bánh kem thì hỏi Mộc Cửu: “Hôm nay em chuẩn bị như vậy là muốn làm gì? Vừa hoa hồng vừa nển rồi nấu ăn nữa.”

Mộc Cửu can đảm nói: “Cầu hôn.”

Tần Uyên: “Em cầu hôn anh? Vậy bắt đầu đi.”

Rất muốn làm nhưng đến khi làm thật, Mộc Cửu lại luống cuống, vì cô không biết phải làm gì, làm thế nào để cầu hôn, có hoa hồng rồi chẳng lẽ bây giờ phải quỳ xuống sao?

Mộc Cửu nghĩ là làm, cô liền trực tiếp quỳ một chân xuống, Tần Uyên thấy thì dở khóc dở cười, ôm cô vào lòng, “Cô gái ngốc.”

Mộc Cửu vùng vẫy ra, kiên trì nói: “Em muốn cầu hôn anh mà.”

“Để anh cầu hôn cho. “Tần Uyên từ trong túi lấy ra một cái hộp, bên trong là hai cái nhẫn, “Em có đồng ý đeo nó không?”

Mộc Cửu tựa vào lòng anh, ngẩng đầu nhìn anh, “Nếu như đeo lên thì không thể tháo ra, đây là một loại khế ước.”

“Được.” Tần Uyên lấy một cái nhẫn đưa cho Mộc Cửu, sau đó vươn tay, “Đeo cho anh đi.”

Mộc Cửu cầm nhẫn, đeo vào một ngón tay của anh.

Tần Uyên dở khóc dở cười sửa lại cho cô: “Đeo sai rồi, phải đeo vào ngón áp út.”

Thật vất vả mới đeo vào được, Mộc Cửu đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, “Chờ chút, anh còn chưa quỳ xuống.”

Tần Uyên xoa mặt cô rồi hôn lên.

Đến giờ ngủ, Tần Uyên tắm xong đi vào phòng thì thấy Mộc Cửu mặc áo ngủ nằm trên giường anh, xung quanh là một đống hoa hồng.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tần Uyên ngẫm lại thì biết ngày là Lam Tiêu Nhã làm.

Mộc Cửu nằm đung đưa chân nhỏ nhìn Tần Uyên.

Tần Uyên ngồi trên giường, vỗ đầu cô nói: “Ngoan, về phòng ngủ đi.”

Mộc Cửu cúi đầu, bắt đầu lăn trên giường, hoa hồng dính hết lên quần áo và trên tóc cô.

Tần Uyên cười nói: “Em làm gì vậy?”

Mộc Cửu vừa lăn vừa nói: “Ồ đây thoải mái hơn.”

“Vậy anh qua phòng em ngủ.” Tần Uyên nói rồi chuẩn bị đứng dậy.

Mộc Cửu không lăn nữa, liền đưa tay ôm anh.

Tần Uyên bóp mũi cô, nói: “Muốn ngủ cùng anh à? Không sợ anh ăn em sao.”

Mộc Cửu liền trực tiếp nằm lên giường, “Vậy ăn đi.”

Tần Uyên: “...”

65. Chương 60: Ngoại Truyện 3

Hôn lễ diễn ra vào ngày 25 tháng 9, vài tháng trước đó họ bận rộn chuẩn bị hôn lễ, Đội Điều Tra Đặc Biệt thường đi họp mặt để thảo luận việc trong hôn lễ.

Hôm nay có rất nhiều người họp mặt, Triệu Cường và bạn gái Lục Đình, Lam Tiêu Nhã và bạn trai Bạch Nghị, Ngôn Luật và Đại Bạch.

Thạch Nguyên Phỉ hỏi: “Đội trưởng, mọi người chọn người dẫn chương trình trong hôn lễ chưa.”

Tần Uyên: “Chưa, việc này do mẹ tôi chuẩn bị.”

Lam Tiêu Nhã đề nghị: “Đội trưởng, để Bạch Nghị làm người dẫn chương trình thì sao?”

Bạch Nghị bên cạnh nói: “Đúng vậy, bác sĩ và y tá ở bệnh viện tôi kết hôn đều là do tôi làm người dẫn chương trình, tôi có kinh nghiệm rất phong phú, chắc chắn tôi sẽ làm hôn lễ của hai người rất náo nhiệt, tuyệt đối không sợ nhàm chán, tôi có rất nhiều trò chơi, đảm bảo mọi người sẽ chơi vui vẻ.”

Tần Uyên và Mộc Cửu cùng nhau nói: “Không được.” Lý do như nhau, sợ bị dày vò.

Bạch Nghị bĩu môi, “Được rồi.”

Triệu Cường: “Phù rể và phù dâu thì sao?”

Lam Tiêu Nhã cười gian nói: “Phù dâu đương nhiên là tôi rồi. Tôi đã sớm nói với Mộc Cửu rồi.”

Thạch Nguyên Phỉ nói: “Phù rể thì sao? Không lẽ để Ngôn Luật làm à.”

Mộc Cửu lắc đầu: “Nó là hoa đồng.”

Lúc này Ngôn Luật bùng nổ: “Cái gì? Chị để tôi làm hoa đồng?”

Đại Bạch hỏi: “Hoa đồng có phải là người đi trước rải hoa không?”

Lam Tiêu Nhã trả lời cậu: “Đúng vậy.”

Đại Bạch hưng phấn nói: “Tôi cũng muốn làm hoa đồng.”

Mộc Cửu gật đầu: “Nên tôi mới để Ngôn Luật và Đại Bạch làm hoa đồng.”

Ngôn Luật hét: “Chị có thấy hoa đồng nào lớn như vậy chưa?”

Lam Tiêu Nhã đề nghị: “Còn con nuôi của tôi nữa! Chị Mi, để con nuôi của em làm hoa đồng, nhất định rất dễ thương.”

Hồng Mi gật đầu cười nói: “Được, chắc bé cũng rất thích.”

Mộc Cửu: “Được, vậy có ba hoa đồng.”

Ngôn Luật kêu: “Tôi không đồng ý!”

Mộc Cửu: “Chúng ta tiếp tục thảo luận về phù rể đi.”

Ngôn Luật: “...”

Lam Tiêu Nhã: “Để Thạch Đầu làm đi, thuận tiện giải quyết vấn đề độc thân của cậu ta.”

Ngôn Luật hừ một tiếng: “Trạch nam.”

Đường Dật yếu ớt giơ tay: “Tôi làm được không?”

Ngôn Luật: “Đứa trẻ xấu xa.”

Đường Dật oan ức tố cáo trong lòng: Tôi lớn hơn cậu đó!

Triệu Cường tự ứng cử: “Tôi thì sao?”

Ngôn Luật híp mắt: “Hàng cũ.”

Lam Tiêu Nhã: “Vậy để Trần Mặc làm đi, đủ chín chắn.”

Ngôn Luật cười: “Một cô dâu mặt lạnh thêm một phù rể mặt lạnh, được, rất tốt.”

Cuối cùng cũng quyết định để Trần Mặc làm phù rể.

Mấy ngày trước khi diễn ra hôn lễ, Lam Tiêu Nhã dẫn Mộc Cửu ra ngoài, trong tiệm đồ ngọt, Lam Tiêu Nhã thần bí cười gian xỏ lấy một cái USB đưa cho Mộc Cửu.

Mộc Cửu ăn một miếng bánh xoài, hỏi Lam Tiêu Nhã: “Đây là cái gì?”

Lam Tiêu Nhã tắc lưỡi cười nói: “Hì hì, Mộc Cửu ơi, cuối tuần này em kết hôn rồi, chị biết em có chút chuyện không rõ lắm, nên chị lưu mấy quyển tiểu thuyết vào USB này, em về nhà xem học tập một chút đi.”

Nháy mắt với Mộc Cửu một cái.

Lam Tiêu Nhã đột nhiên nghĩ đến Tần Uyên, liền nhanh chóng dặn cô: “Đúng rồi, đừng để cho đội trưởng thấy, tránh để đội trưởng mắng chết chị, cái này cũng là muốn tốt cho anh ấy thôi, haiz, dù sao thì em cũng phải về nhà xem kỹ nha, vì lý do an toàn đừng để đội trưởng thấy.”

Lam Tiêu Nhã đã nghĩ tốt hết mọi chuyện nhưng cô lại quên một chuyện quan trọng chính là Mộc Cửu không biết dùng máy tính, còn lười học nên đến bây giờ Mộc Cửu chỉ biết mỗi việc mở máy tính.

Vì vậy Mộc Cửu mang USB trở về, sai khi mở máy tính thì ngồi trên giường Tần Uyên vừa cắm USB vừa ăn snack khoai tây.

Tần Uyên đến gần thấy Mộc Cửu ngồi trên giường ăn snack khoai tây, cười nói: “Người ta kết hôn đều cố gắng giảm cân, em thì ngược lại cứ liên tục ăn.”

Mộc Cửu vừa ăn vừa đưa cho Tần Uyên ăn.

Tần Uyên không nhận, ngồi trên giường thấy cô đang nhìn máy tính, “Em ngây người nhìn máy tính làm gì? Muốn lên mạng hả?”

“Hôm nay chị Tiêu Nhã hẹn em ra ngoài đưa em một cái USB, dặn em về nhà xem thật kỹ.”

Vừa nghe Lam Tiêu Nhã cho, Tần Uyên lập tức cảnh giác, “Để anh xem thử.” Tần Uyên cắm USB vào máy tính, sau đó mở ổ đĩa USB, trong đó có một đồng tiểu thuyết.

Tần Uyên có chút thở phào nhẹ nhõm, sau đó tùy tiện mở một cuốn tiểu thuyết rồi kéo xuống.

“A nhẹ chút, đau quá, đi ra đi, a, em không chịu được.”

Tần Uyên bị dọa sợ, thấy đầu nhỏ của Mộc Cửu đang nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, đọc lên thành tiếng nghe có vẻ rất buồn cười.

Tần Uyên vội vàng đóng tiểu thuyết lại, rút USB ra.

“Sao lại đóng lại?”

“Trẻ con không được xem.” Những lời này nói ra cảm thấy không đúng thì liền sửa lại: “Bây giờ không được xem.”

Mộc Cửu nheo mắt nhìn anh.

Tần Uyên hôn cô một cái, “Ngoan.”

Cuối cùng cũng đến ngày kết hôn, buổi tối ở nhà hàng, trong phòng trang điểm, Mộc Cửu mặc áo cưới trắng ngồi trên ghế salon rung chân.

Lam Tiêu Nhã thay đồ phù dâu xong ra ngoài, nhìn thấy giày cao gót bị vứt sang một bên, hét lớn: “Mộc Cửu! Sao em lại cởi giày ra?”

“Khó chịu.” Cho đến bây giờ Mộc Cửu cũng chưa từng mang giày cao gót, tuy đôi giày này không quá cao nhưng Mộc Cửu vẫn cảm thấy mang giày để bằng là thoải mái nhất.

Lam Tiêu Nhã khuyên: “Khó chịu cũng phải nhịn, cùng lắm thì lát nữa đội trưởng xoa bóp chân cho em, đó cũng là tình thú vợ chồng nha.”

Mộc Cửu khó chịu một chút cuối cùng vẫn gật đầu.

Hôn lễ chính thức bắt đầu, Mộc Cửu khoác tay mẹ đi vào, trên mặt mẹ cô chỉ có nụ cười, Mộc Cửu biết mẹ cô đã thoát khỏi quá khứ, bây giờ là lúc bà hạnh phúc nhất.

Mẹ của Mộc Cửu cầm tay cô giao cho Tần Uyên, “Mẹ giao Mộc Cửu cho con, đối xử tốt với nó nha.”

“Dạ, mẹ.”

Mộc Cửu khoác tay Tần Uyên đi về phía sân khấu, theo sau là Lam Tiêu Nhã và Trần Mặc, còn có ba hoa đồng, Ngôn Luật và Đại Bạch một bên nắm tay Tiểu Bảo Bảo một bên rải hoa, gương mặt của Đại Bạch và Tiểu Bảo Bảo rất vui vẻ.

Hôn lễ tiến hành thuận lợi, đến khi cô dâu ném hoa, những cô gái đều đứng đằng sau để chờ bắt hoa.

Mộc Cửu ném bó hoa đi, mọi người đều tranh nhau bắt lấy, cuối cùng lại để Tiểu Bảo Bảo bắt được.

Lam Tiêu Nhã ngăn người nhìn, “Con nuôi, con tặng bó hoa cho mẹ nuôi nha.”

Tiểu Bảo Bảo đưa hoa cho mẹ mình, hùng hồn nói: “Tặng cho mẹ nè.”

Hồng Mi nhận lấy bó hoa, ôm con trai hôn một cái.

Sau khi hôn lễ kết thúc, Mộc Cửu trực tiếp cởi giày, Tần Uyên ôm cô lên xe, vừa ngồi lên xe cô liền nhắm mắt ngủ.

Đến trước cửa nhà, cô vẫn còn ngủ.

Tần Uyên bóp nhẹ mũi cô, đánh thức cô, “Đồ lười biếng, đến nhà rồi.”

Tần Uyên mở cửa xuống xe, rồi đi qua bên cạnh ghế phụ, mở cửa ôm Mộc Cửu xuống.

Sau khi vào trong nhà, Tần Uyên đem Mộc Cửu đặt lên ghế salon, xoa tóc cô, “Đi tắm đi.”

Mắt Mộc Cửu liền sáng lên, gật đầu, bước chân không vào phòng tắm.

Nửa tiếng sau, Mộc Cửu tắm rửa xong ra ngoài, Tần Uyên nhìn lại, thì liền ngăn người, “Em, cái này, quần áo.”

Lúc này Mộc Cửu đang mặc một cái đầm ngủ tơ tằm màu đen, trên đầm còn viền ren hoa, càng tôn thêm màu da trắng nõn của cô, mặt cô đỏ hồng, đôi mắt đen nhánh nhìn ánh mắt của Tần Uyên, “Chị Tiêu Nhã đưa đó.”

Tần Uyên nhìn Mộc Cửu như vậy đột nhiên thấy có chút xấu hổ, ho khan một tiếng nói: “Anh đi tắm.” Rồi đi vào phòng tắm.

Mộc Cửu rửa một trái lê rồi ăn, ngồi trên giường đợi Tần Uyên ra ngoài.

Tiếng bước chân ngày càng gần, Mộc Cửu ngẩng đầu nhìn sang sau đó trừng mắt nhìn.

Trên người Tần Uyên chỉ có duy nhất một cái khăn tắm, mới tắm xong nên trên tóc anh vẫn còn nước, những giọt nước trên tóc cứ rơi trên người anh.

Mộc Cửu nuốt nước miếng.

Tần Uyên cười nâng khóe miệng, “Chảy nước miếng rồi.”

Mộc Cửu nhìn thẳng anh, vô thức sờ khóe miệng mình, phát hiện Tần Uyên đang gạt người, rồi tức giận nhìn anh.

Tần Uyên đi tới, từ từ cúi xuống hôn lên trán cô.

Mộc Cửu nói: “Lúc này anh phải nói: Bảo bối, em thật đẹp.”

Tần Uyên dừng lại một chút, trực tiếp ôm cô đặt lên giường, vừa hôn cô vừa nói: “Xem tiểu thuyết rồi à?”

Mộc Cửu trả lời: “Em xem hết rồi, rất đặc sắc.”

Những nụ hôn của Tần Uyên dày đặc rơi lên mặt cô, tìm được cái miệng đang thao thao bất tuyệt kia rồi hôn sâu.

Mộc Cửu bị anh hôn đến choáng váng, nhưng cô đột nhiên đưa tay, kéo khăn tắm trên lưng Tần Uyên ra.

Tần Uyên cảm giác được thì liền ngừng lại, ngừng hôn cô, hơi đứng dậy.

Mắt Mộc Cửu liếc xuống, nhìn một lát, sau đó nhìn mặt Tần Uyên nói với anh: “Lúc này anh phải nói: Bảo bối, em thấy hài lòng không?”

Tần Uyên phụt cười.

Mộc Cửu nói tiếp: “Sau đó anh phải nói: A, em mệt rồi tiểu yêu tinh.”

Tần Uyên sờ mặt cô, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn cô: “Mộc Cửu, em đang xấu hổ sao.”

Mộc Cửu không nói gì.

Tần Uyên hôn cô, “Mộc Cửu, em biết không? Lúc em khấn trương thì sẽ ít nói chuyện còn lúc em xấu hổ thì sẽ nói nhiều hơn.”

Mộc Cửu: “...”

66. Chương 61: Ngoại Truyện 4

Sau khi kết thúc hôn lễ, Ngôn Luật dẫn Đại Bạch chuẩn bị về nhà, còn chưa đi xa, đã bị một cánh tay dùng sức kéo lại, kéo đến trong một góc nhỏ.

Ngôn Luật giận dữ hét: “Ai đó?”

Đại Bạch vội vàng chắn trước, để Ngôn Luật phía sau.

“Tiểu Luật Luật~.”

Da đầu Ngôn Luật tê rần, nổi da gà khắp người, vừa nhìn thì thấy là biên tập của mình, Hoa Thần.

Ngôn Luật liếc cô một cái, “Là chị à, có chuyện gì?”

Hoa Thần tiếp tục làm nũng, “Tiểu Luật Luật~.”

Ngôn Luật không nhin được nữa, “Chị dừng lại đi, gọi buồn nôn như vậy để làm gì!”

Hoa Thần cười nịnh nói: “Tiểu Luật Luật, bình thường chị đối với cậu không tệ đúng không, cái gì tốt cũng đều cho cậu, còn từng mời cậu ăn nữa.”

Ngôn Luật giễu cợt nói: “Mời ăn KFC một lần chị còn nhớ đến giờ sao?”

Hoa Thần vẫy ngón trỏ, “Haiz, cậu không thể kỳ thị KFC, dù sao cũng là dùng tiền mua, cậu nói xem theo quan hệ của chúng ta, cậu ngoại trừ mẹ cậu và Đại Bạch thì chị là người thân nhất đúng hay không?”

Ngôn Luật ngắt lời cô, “Chị nói mau, chị gọi tôi lại có chuyện gì?”

Hoa Thần cười hì hì, “Chị chỉ muốn hỏi một chút, em có quen biết phù rể không?”

Ngôn Luật: “À, cái tên mặt lạnh đó, là người trong đội của chị tôi, làm sao vậy?”

Hoa Thần hỏi tiếp: “Tên gì?”

Ngôn Luật: “Trần Mặc.”

Hoa Thần đi thẳng vào vấn đề, “Vậy anh ấy có bạn gái chưa?”

Ngôn Luật nghi ngờ nói: “Chị hỏi cái này để làm gì?”

Hoa Thần nói: “Mau nói cho chị biết, hỏi thăm mới biết có thể ra tay được hay không!”

Ngôn Luật liên tỉnh ngộ, “À, thì ra là chị vừa ý người ta. Theo tôi được biết thì tên mặt lạnh đó vẫn còn độc thân, chị cố gắng lên.” Sau đó cô khoát tay bỏ đi, “Được rồi, không phiền chị suy nghĩ, tôi về trước.”

Hoa Thần thấy cậu chuẩn bị đi, nhanh chóng kéo tay cậu ta, “Ôi chào, cậu chờ một chút, chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay là cơ hội tốt, cậu nghĩ cách giới thiệu chúng tôi biết nhau đi.”

“Được rồi.” Ngôn Luật dễ chịu đáp ứng, sau đó, quay người gọi Trần Mặc đang ở xa: “Này, Trần Mặc, biên tập của tôi tên là Hoa Thần, chị ấy nói chị ấy thích...”

Hoa Thần bị cậu ta hù chết, xông lên liều mạng bịt miệng cậu ta lại.

“Cậu muốn chết à.” Hoa Thần buông tay ra, “Người ta sẽ nghĩ chị đây háo sắc đó.”

Ngôn Luật khoanh tay nhìn cô, “Chẳng lẽ chị không háo sắc sao? Chị xem, chị đúng lúc họ Hoa thì đổi tên thánh háo sắc luôn đi.” (*)

(*) Trong tiếng Trung háo sắc là hoa si.

Hoa Thần tức đỏ huyệt, “Cậu không dìm tôi thì trong người khó chịu sao?”

Ngôn Luật thẳng thắn nói: “Khó chịu.”

Hoa Thần nắm tay cậu, oan ức nói, “Tiểu Luật Luật~, Tiểu Luật Luật~.”

Ngôn Luật ghét bỏ hất tay cô ra, “Chị hai, chị mấy tuổi rồi, được rồi, đừng gọi nữa, vậy chị muốn tôi giới thiệu thế nào?”

Hoa Thần nghiêm túc nói: “Cứ như vậy đi, cậu để anh ta lái xe chở cậu về, chị thuận tiện quá giang, như vậy thì có thể giới thiệu tôi trong xe rồi.”

Ngôn Luật suy nghĩ chút thì thấy như vậy mình cũng không mất mát gì, “Được, vừa đúng lúc tiết kiệm được tiền đi taxi.” Ngôn Luật nhún mày nhìn cô. “Vậy tôi được gì?”

Hoa Thần hào phóng nói: “Mời cậu ăn cơm một bữa.”

Ngôn Luật nhìn thoáng ra bên ngoài: “Thật ra ở đây cũng không khó đón xe lắm.”

Hoa Thần cắn răng: “Hai bữa.”

Ngôn Luật quay đầu nói với Đại Bạch: “Đại Bạch, cậu ra ngoài xem ở đó có taxi không?”

Hoa Thần dậm chân, “Ba bữa.”

Ngôn Luật lấy điện thoại ra nói: “Không thì gọi điện thoại kêu xe đến, bên ngoài có thể không có xe.”

Hoa Thần thấy Trần Mặc ra ngoài, chỉ có thể bất chấp mọi thứ, “Tôi mời hai cậu ăn cơm một tuần, Ngôn Luật! Người ta sắp đi rồi kìa!”

“Anh Trần Mặc.” Ngôn Luật nhét điện thoại vào túi, quay đầu gọi một tiếng, Trần Mặc từ phía xa đến gần, “Có thể chở chúng tôi về nhà không?”

Trần Mặc vui vẻ đáp ứng, “Được. Mọi người chờ tôi, để tôi lái xe qua.”

Ngôn Luật quay đầu thì thấy Hoa Thần đang cười khúc khích liên lườm cô.

Trần Mặc nhanh chóng lái xe đến rước họ, Hoa Thần giờ vờ rụt rè ngồi ở phía sau, lại bị Ngôn Luật trực tiếp đẩy lên ghế phía trước, “Ngồi ở đây làm gì, chen ba người chật lắm.” Nói xong rồi đóng cửa xe.

Vì vậy Hoa Thần hạnh phúc ngồi ở vị trí phụ lái.

Nuốt nước miếng, Hoa Thần nói với Trần Mặc: “Cảm ơn anh.”

Trần Mặc gạt đầu một cái rồi nói với Ngôn Luật: “Nhà hai cậu trên đường XX đúng không?”

Ngôn Luật gạt đầu, lại hỏi Hoa Thần: “Hoa Thần nhà chị ở đâu?”

Hoa Thần đối với biểu hiện của Ngôn Luật rất hài lòng, ít nhất đã để Trần Mặc biết được tên cô chính là một khối đầu tốt đẹp, “À, tôi ở đường XXX.”

Trần Mặc nói: “Vậy để tôi đưa Ngôn Luật về trước.”

Hoa Thần thật sự kích động đến mức muốn nhảy cẫng lên, nhưng bây giờ cô chỉ có thể vui vẻ trong lòng, nghĩ đến lát nữa họ có thể ở riêng với nhau, ôi trời ơi!

Trên đường đi không ai nói gì, Trần Mặc chạy đến trước cửa nhà Ngôn Luật, Ngôn Luật và Đại Bạch xuống xe, Ngôn Luật nhìn bộ dạng giả tạo của Hoa Thần thì liếc mắt không nói gì.

Hoa Thần cảm thấy tim của mình đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài, cô không dám nhìn thẳng anh, chỉ có thể nhìn trộm

A~ gò má hoàn mỹ.

A~ đôi mắt thật sâu.

A~ ngón tay thật dài.

Hoa Thần háo sắc trong lòng, cảm giác như chảy nước miếng ra ngoài.

Vì muốn để lại ấn tượng tốt cho Trần Mặc nên cô không muốn mình quá chủ động nên suốt đường đi Hoa Thần không nói lời nào, cứ dè dặt như vậy suốt đoạn đường.

Vì cô không nói lời nào, Trần Mặc đương nhiên càng không nói chuyện.

Mắt thấy sắp đến tiểu khu của mình, Hoa Thần nghĩ nếu bây giờ không nói gì thì thật lãng phí cơ hội ở riêng này.

Vì vậy cô thở hắt rồi nói: “Cái đó, tôi là biên tập của Ngôn Luật, bình thường nghe Ngôn Luật nhắc đến anh, nói anh rất lợi hại.” Đã ngả bài rõ ràng như vậy, một Ngôn Luật sẽ không nói gì về họ, hai, Ngôn Luật có nói thì cũng không nói những chuyện như vậy.

Trần Mặc: “Ừ.”

“...” Trần Mặc không nói tiếp, Hoa Thần lại càng không biết nói gì tiếp, nhịn nửa ngày, cô liền nói: “Trong đội mọi người có thiếu người không?” Lời vừa nói ra, Hoa Thần cũng không biết mình đã nói gì, câu này là ý gì đây.

Trần Mặc: “Cô muốn làm cảnh sát?”

Hoa Thần chỉ có thể kiên trì tiếp tục: “Mọi người cũng lợi hại lắm rồi, tôi đi bưng trà nước cho mọi người cũng được mà.”

Trần Mặc tựa như có suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Không thiếu.”

Xe đã đến tiểu khu, Hoa Thần cắn môi, không biết lấy can đảm từ đâu ra đột nhiên cô nói: “VẬY NHÀ ANH CÓ THIẾU NGƯỜI KHÔNG?”

67. Chương 62: Ngoại Truyện 5

Trưa ngày hôm sau, Hoa Thần đang vui đầu ngủ trong chăn thì bị tiếng chuông điện thoại lớn tiếng đánh thức.

Ở trong chăn một lát, cô nhô đầu ra khỏi chăn, lấy điện thoại ở đầu giường ra nghe, “Uy.”

“Ôi, sao giọng yếu ớt như vậy?”

Hoa Thần nghe giọng nói của Ngôn Luật thì không buồn mở mắt, “Có chuyện gì?”

Ngôn Luật: “Chờ chị mời chúng tôi ăn cơm.”

Hoa Thần ngáp một cái, “Tôi còn ở trên giường, lần sau đi.”

Ngôn Luật: “VẬY CŨNG ĐƯỢC, CHÚNG TÔI ĂN TRƯỚC RỒI CHỊ ĐẾN TRẢ TIỀN CŨNG ĐƯỢC.”

Hoa Thần bắt đắc dĩ ngồi dậy: “Được rồi, lát nữa tôi đến tìm mọi người.”

Hoa Thần nhìn chăm chăm vào hai quầng thâm mắt đen to trên mặt mình rồi hẹn giờ ăn cơm với Ngôn Luật, vào quán ăn, đi được mấy bước, cô liền thấy Ngôn Luật, Đại Bạch và.

Hoa Thần mở to hai mắt nhìn: “Sao cô dâu chú rể cũng tới vậy?”

Mộc Cửu: “Ăn chực.”

Tần Uyên: “Giúp vợ ăn chực.”

Hoa Thần: “...” Đúng là hai vợ chồng vô sỉ.

Những món ăn nhanh chóng được dọn lên, Hoa Thần nhìn từng đĩa đồ ăn được phục vụ đặt lên bàn, càng nghĩ càng thấy ví tiền của mình càng lúc càng xẹp xuống, đúng là đau lòng.

Ăn một lát, Ngôn Luật nghĩ đến chuyện hôm qua liền hỏi Hoa Thần: “Hôm qua sao rồi?” Không đợi Hoa Thần nói, Ngôn Luật liền tự mình trả lời: “Nhìn tình hình của chị chắc không được tốt lắm.”

“Chỉ không tốt thôi sao, quả thật chính là mắc cỡ chết đi được.” Hoa Thần cắn đũa, gương mặt đau khổ.

Mộc Cửu nuốt một miếng thịt rồi nói: “Kể nghe chút đi.”

Hoa Thần trừng mắt nhìn rồi nhìn về phía Ngôn Luật.

Ngôn Luật nói: “Họ đều biết hết rồi, chị không cần trốn mắt nhìn tôi, họ đương nhiên hiểu tên mặt lạnh đó hơn tôi mà.”

Hoa Thần đem chuyện hôm qua kể lại.

“Sau đó đầu óc tôi nghĩ ra, hỏi một câu ‘Nhà anh có thiếu người không?’”

Tần Uyên cũng thấy hứng thú, “Trần Mặc trả lời thế nào?”

“Cái gì cũng không nói, chắc bị tôi hù dọa rồi, không còn cách nào khác, tôi chỉ đành tự mình chỉnh sửa lại, rồi nói với anh ấy: Có cần người giúp việc không?”

“Phốc.” Ngôn Luật bật cười, “Anh ta trả lời thế nào?” Về mặt như đang cười trên nỗi đau của người khác.

Hoa Thần bĩu môi, “Còn trả lời thế nào, tất nhiên anh ta nói không cần.”

Ngôn Luật: “Chị đơn giản trực tiếp chạy đến nhà anh ta làm người giúp việc luôn đi.”

Hoa Thần trừng mắt liếc cậu, “Nể mặt chút đi được không? Tốt xấu gì bữa cơm này cũng là tôi mời mà.”

Tần Uyên nói: “Năm nay Trần Mặc 28 tuổi rồi, cậu ta cũng cần có một cô bạn gái.”

Hoa Thần vội vàng nói: “Đội trưởng Tần, hay là anh nói với anh ta giới thiệu bạn gái cho anh ta quen, rồi giới thiệu tôi với anh ta đi.”

Tần Uyên thở dài: “Lúc trước, cục trưởng cũng muốn giới thiệu bạn gái cho cậu ta nhưng bị cậu ta từ chối. Trần Mặc vốn là người ít nói, sau chuyện đó thì càng ít nói hơn.”

Hoa Thần liền khẩn trương: “Chuyện gì? Không lẽ anh ấy từng bị bạn gái làm tổn thương?”

“Không phải, là một vụ bắt cóc, người bị hại là em gái của cậu ta.”

Bầu không khí thoáng có chút nặng nề, Tần Uyên nói với Hoa Thần: “Thật ra tôi nghĩ cô rất hợp với Trần Mặc, cậu ta ít nói quá, hai người vừa đúng bù trừ cho nhau.”

Ánh mắt Hoa Thần thoáng cái sáng lên.

“Tôi không can thiệp vào đời sống tình cảm của thành viên trong đội nhưng lần sau đội chúng tôi có hợp mặt cô có thể đến tham dự.”

Hoa Thần kích động nói: “Thật không? Cảm ơn đội trưởng Tần, Mộc Cửu cô ăn no không? Gọi thêm vài món nữa đi.”

Mộc Cửu không khách sáo nói: “Còn muốn ăn thêm một chút.”

Hoa Thần hô to, “Phục vụ, thực đơn.”

Quả nhiên tuần sau là sinh nhật Lam Tiêu Nhã, nên Đội Điều Tra Đặc Biệt tụ họp tổ chức tiệc cho Lam Tiêu Nhã, Tần Uyên gọi điện thoại mời Hoa Thần đến.

Hoa Thần cúp điện thoại kích động nhảy trên giường vài cái, sau đó chạy đến tủ lựa quần áo.

“Cái này tối quá, cái này thì quá hoa hòe. Cái váy này ngắn quá. Ấy da, cái này sao lại có vết mực.”

Hoa Thần chọn nửa ngày cuối cùng cũng chọn được một bộ quần áo hài lòng, tỉ mỉ trang điểm một chút rồi mới ra khỏi cửa.

Vừa mới bước ra khỏi cửa, liền thấy một chiếc xe quen thuộc chạy qua.

Hoa Thần mở to mắt nhìn, đây không phải xe của Trần Mặc sao!

Hoa Thần không giữ hình tượng nữa, nhanh chóng chạy đến cản xe lại.

“Hô, hô, xin chào, anh muốn đi đến nhà hàng XX mừng sinh nhật chị Tiêu Nhã đúng không, vừa nãy đội trưởng cũng gọi điện thoại mời tôi đi, anh có thể chở tôi đến đó không?”

Trần Mặc nhìn cô một cái rồi gật đầu nói: “Được.”

Hoa Thần cười hì hì rồi ngồi vào ghế phụ lái.

“Không nghĩ đến thì ra anh và tôi ở cùng một tiểu khu, thật trùng hợp.”

“Ừ.” Trần Mặc lên tiếng.

Hoa Thần tiếp tục nói: “Tôi ở nhà số 144, anh ở nhà số mấy.”

“Số 57.”

Hoa Thần cười nói: “À, cũng thật gần.”

Trần Mặc không nói gì trong xe lại rơi vào không khí trầm mặc.

“Cái đó, là quà của anh sao?”

Trần Mặc: “Ừ.”

“À, bởi vì đội trưởng báo gấp quá nên tôi chưa chuẩn bị quà cho chị ấy, anh có thể chở tôi đến một cửa hàng để mua chút quà trước được không?”

Trần Mặc nhìn đồng hồ thấy còn sớm thì nói: “Được.”

Vốn là Trần Mặc muốn ở trong xe nhưng bị Hoa Thần dây dưa nên phải cùng nhau vào cửa hàng.

Hoa Thần hỏi: “Chị Tiêu Nhã bình thường thích cái gì?”

“Những đồ vật kinh khủng.”

Hoa Thần nghĩ cũng không biết thế nào là những đồ vật kinh khủng nên luống cuống mua vài món đồ mà con gái hay thích để làm quà.

Nửa tiếng sau, họ đến nhà hàng đã hẹn, vào phòng được đặt sẵn, Hoa Thần và Trần Mặc cùng đi vào.

Những người khác hầu như đều đến hết rồi, thấy một cô gái đi theo phía sau Trần Mặc, Triệu Cường và Lam Tiêu Nhã ồn ào nói: “Trần Mặc, bạn gái nha!”

“Mau giới thiệu cho chúng tôi biết đi.”

Trần Mặc trực tiếp phủ nhận: “Không phải, là biên tập của Ngôn Luật, vì ở cùng một tiểu khu nên đi cùng nhau thôi.”

Lam Tiêu Nhã bọn họ đương nhiên biết mục đích Hoa Thần đến đây nên mới cố ý nói như vậy.

“Sinh nhật vui vẻ.” Hoa Thần đưa quà của mình cho Lam Tiêu Nhã.

Lam Tiêu Nhã cười hì hì nhận quà, rồi để Hoa Thần ngồi bên cạnh mình, “Cô yên tâm đi, tôi sẽ tác hợp cho hai người, tôi đã có cách rồi.”

Hoa Thần cảm kích nhìn Lam Tiêu Nhã.

Sau đó Lam Tiêu Nhã rót rượu mời Hoa Thần.

Hoa Thần khổ sở nói: “Chị Tiêu Nhã, tôi không biết uống rượu.”

Lam Tiêu Nhã vừa rót rượu cho cô vừa nói: “Cũng phải uống, say rồi sẽ để Trần Mặc đưa cô về nhà. Cô say rượu rồi thì nhân cơ hội này tỏ tình luôn.”

Bạch Nghị bên cạnh nghe được thì ôm vai Lam Tiêu Nhã, nói với Hoa Thần: “Lúc đó tôi cũng làm như vậy mới theo đuổi được cô ấy.”

Hoa Thần lo lắng nói: “Sẽ không dọa anh ta chạy mất chứ.”

Lam Tiêu Nhã lắc đầu: “Cô cũng đừng hy vọng Trần Mặc sẽ chủ động, cô chỉ có thể làm người chủ động thôi.”

Mộc Cửu ngồi bên cạnh Hoa Thần nói: “Đừng nghe lời chị Tiêu Nhã.”

Lam Tiêu Nhã hất mặt lên.

“Cách của chị có vấn đề gì?”

Mộc Cửu hỏi: “Chị biết nấu ăn không?”

Hoa Thần nói: “Biết chứ, tôi ở một mình nên bình thường đều tự mình làm đồ ăn.”

Mộc Cửu đề nghị: “Không phải hai người ở cùng tiểu khu sao, chị nấu ăn cho anh ta đi.”

Hoa Thần: “Nhưng tôi không biết số sau nhà anh ta là gì.”

Mộc Cửu: “1501.”

Hoa Thần nhanh chóng nhớ kỹ.

Lam Tiêu Nhã: “Em gái Hoa Thần, cách của em gái Mộc Cửu tuyệt đối chính xác đấy.”

Hoa Thần: “Tại sao vậy?”

Lam Tiêu Nhã giải thích: “Cô ấy và Trần Mặc đều là người mặt lạnh, cô biết làm thế nào đội trưởng theo đuổi được Mộc Cửu không, chính là nhờ tay nghề nấu ăn ngon đó.”

“À.” Hoa Thần liên tục gật đầu.

Sau đó, Hoa Thần vừa ăn cơm, vừa quan sát khẩu vị của Trần Mặc, yên lặng ghi nhớ trong lòng.

Thích ăn thịt và cá, không thích rau và hành, không ăn cay, không ăn đồ ngọt.

Vì vậy, chủ nhật tuần sau, Hoa Thần chịu khó dậy sớm, ra chợ mua thức ăn, có thịt có cá. Về đến nhà liền chuẩn bị nấu ăn.

Bận rộn thật lâu, làm được hai món mặn, và hai món canh.

Đem đồ ăn bỏ vào trong hộp, Hoa Thần bắt đầu thay quần áo, chải tóc, thấy gần đến giờ thì đi đến nhà Trần Mặc.

Đứng trước cửa nhà Trần Mặc, Hoa Thần hít sâu vài cái rồi nhấn chuông cửa.

Rất nhanh, cửa được mở ra, Trần Mặc mặc quần áo ở nhà xuất hiện trước mặt cô.

Hoa Thần ngẩng đầu, cười hì hì, “Tôi đến đưa cơm cho anh.”

Trần Mặc hơi nhú mày, có chút không hiểu được.

“Những món này là do tôi làm, cảm ơn anh đã cho tôi đi nhờ xe, nên đừng ngại, coi như tôi đáp lễ đi.”

Một lúc lâu, Trần Mặc mới nói: “Không cần khách sáo.”

“Không có gì, vốn là tôi cũng làm cho mình ăn mà.” Hoa Thần cắn răng nói: “À, tôi có thể vào trong không?”

Trần Mặc chần chờ một chút, cuối cùng cũng để Hoa Thần vào.

Hoa Thần thay đôi dép của nam rồi mang hộp cơm đi vào trong, trong lòng vui như đốt pháo, cuối cùng cũng được vào nhà của anh ấy.

Trên bàn cơm đặt một chén cơm, vẫn còn hơi nóng chắc là mới làm xong, Hoa Thần nghĩ thầm, anh ta đúng là không biết nấu ăn, vừa đúng lúc có thể thử tay nghề của mình.

Hoa Thần đem thức ăn để lên bàn, Trần Mặc vào nhà bếp lấy một đôi đũa cho Hoa Thần.

Trần Mặc nhìn bàn ăn rồi nói với Hoa Thần: “Cảm ơn.”

“Không có gì, anh mau nếm thử đi.”

Cứ như vậy, Hoa Thần và Trần Mặc cùng nhau ăn cơm.

Hoa Thần ăn một chén rồi nhìn Trần Mặc, thấy anh đang ăn một miếng cá, cô nhanh chóng hỏi: “Ngon không?”

Trần Mặc: “Ừ, ngon.”

“Hi hi, vậy thì tốt rồi, anh ăn nhiều một chút.”

Vui vẻ ăn thêm một chén nữa, Hoa Thần thu dọn mọi thứ, trong lòng suy nghĩ một lát, thấy thật sự không còn lý do gì để ở lại, chỉ có thể thay giày về nhà.

Hoa Thần đi rồi, Trần Mặc ngồi trên ghế, nhìn khung hình trong tủ, rồi đốt một điếu thuốc.

Trong hình là một cô gái đang tươi cười rạng rỡ.

Trần Mặc chậm rãi rút một hơi thuốc, chuyện cũ lại bị khơi lại trong đầu anh.

“Anh hai, mau nếm thử xem đồ ăn em làm ngon không nè!”

“A, mặn quá, em lỡ tay cho nhiều muối quá rồi.”

“Lần này thì sao? Ăn ngon không, em nghiên cứu rất lâu mới được đó.”

“Anh hai, cứu em!”

Trần Mặc đau khổ nhắm mắt lại.

Sau đó cứ vào cuối tuần, chỉ cần Trần Mặc có ở nhà, Hoa Thần sẽ làm đồ ăn đưa qua, Trần Mặc cự tuyệt nhiều lần nhưng Hoa Thần vẫn kiên trì, cứ tiếp tục mang qua, ăn được cơm, Hoa Thần còn có thể cùng Trần Mặc nói chuyện, tuy rằng chỉ có một mình cô cười nói, nhưng cô vẫn kiên trì.

Đôi khi Hoa Thần cảm thấy thán phục chính mình, rõ ràng người ta không hề có chút phản ứng nào, rõ ràng người ta cũng không chào đón cô, cô còn có thể kiên trì như vậy, từ nhỏ đến lớn, cô làm việc gì cũng không làm được lâu nhưng lần này cô thật sự không muốn bỏ cuộc như vậy.

Hoa Thần xoa mặt mình, da mặt càng ngày càng dày rồi.

Trưa thứ bảy này, Tần Uyên hẹn Trần Mặc ra ngoài ăn cơm, sau khi ăn cơm xong, Tần Uyên liền trực tiếp hỏi Trần Mặc: “Gần đây có phải có cô gái mỗi cuối tuần đều đến nấu ăn cho cậu không?”

Trần Mặc có chút xấu hổ, lại có chút nghi ngờ: “Đội trưởng, làm sao anh biết được?”

Tần Uyên: “Là biên tập của Ngôn Luật, nấu cơm cho cậu là cách của Mộc Cửu. Nhưng mà tôi thấy cô gái này cũng tốt, có thể kiên trì đến bây giờ thật không dễ dàng, cậu có từng suy nghĩ thử chưa?”

“Suy nghĩ cái gì?”

“Cậu cũng 28 tuổi rồi, chẳng lẽ dự định độc thân cả đời sao? Cậu nếu thấy cô gái này tốt thì cho người ta một câu trả lời, nếu thấy không được thì mau chóng nói rõ với người ta.”

Trần Mặc rũ mắt xuống: “Tôi cũng không biết, chỉ là không bài xích cô ấy.”

Tần Uyên vỗ vai anh, “Trần Mặc, dù là làm đội trưởng hay là bạn bè, tôi cũng khuyên cậu một câu, chuyện lần trước là ngoài ý muốn, không thể trách cậu, em gái cậu cũng không trách cậu đâu, cậu không cần cái gì cũng một mình gánh hết, ngoại trừ công việc cậu còn có cuộc sống của mình nữa mà.”

“Tôi biết.”

Trần Mặc lái xe về nhà, còn chưa đi đến cửa đã thấy một cô gái ngồi xổm trước cửa nhà, trên mặt đất có một hộp cơm quen thuộc.

Trần Mặc gọi cô một tiếng: “Hoa Thần.”

Đợi một chút Hoa Thần mới ngẩng đầu, khi nhìn vào ánh mắt Trần Mặc, không biết tại sao cô thấy rất tức giận và tủi thân, hốc mắt nóng lên, nước mắt đột nhiên chảy xuống.

Trần Mặc bị hoảng sợ, nhanh chóng hỏi: “Cô, cô làm sao vậy?”

“Tôi cảm thấy mình rất ngu ngốc, anh có biết cuối tuần là thời gian ngủ nướng của tôi không, bình thường tôi có thể ngủ đến trưa nhưng bây giờ thì sao, để nấu ăn cho anh, tôi phải dậy từ sáng sớm, đi chợ mua đồ ăn và rau, mỗi cuối tuần đều thay đổi món ăn, còn nghĩ đến khẩu vị của anh, không thể ăn rau thơm, không ăn được hành, không ăn cay. Mỗi tuần đều đưa đến cho anh, còn anh? Luôn trưng mặt lạnh ra, ngoại trừ nói cảm ơn thì anh còn nói được cái gì khác không, cảm ơn cái đầu anh đấy, tôi cần anh nói cảm ơn làm gì, tôi sao phải vì một câu cảm ơn của anh mà mệt mỏi như vậy.”

Hoa Thần càng nói càng kích động, đang ngồi xổm dưới đất, lại muốn đứng lên nhưng vừa đứng chân đã tê rần, đầu óc choáng váng, Hoa Thần lảo đảo, thấy Trần Mặc đến đỡ, cô lại càng thêm tức giận, hất tay anh ra, tiếp tục mắng: “Tôi ở đây chờ anh một tiếng, ngồi xổm đợi một tiếng, bây giờ chân cũng đã tê, đầu óc choáng váng, đồ ăn cũng nguội, tôi làm vậy là vì cái gì, tôi đúng là ngu ngốc a, hic hic hic. Tôi hơn 25 tuổi rồi, lần đầu tiên theo đuổi đàn ông, là lần đầu tiên đó, nếu không phải thích anh sao tôi phải vất vả như vậy làm gì chứ, hic hic hic.” Hoa Thần lau nước mắt, càng nói càng tủi thân.

Trần Mặc không biết phải làm sao, chỉ có thể nói: “Cô đừng khóc.”

“Ai cần anh lo, tôi khóc là chuyện của tôi. Được rồi, bây giờ tôi đã trực tiếp nói với anh, tôi thích anh, muốn làm bạn gái của anh, anh thấy thế nào.”

“Tôi.”

“Đừng nói với tôi anh không biết, đừng nói để anh quay về suy nghĩ rõ ràng, chỉ cần nói đồng ý hay không đồng ý là được.” Nói xong, cô trừng lớn mắt, hung hăng bổ sung thêm một câu: “Nếu anh dám nói không đồng ý, tôi tuyệt đối không tha cho anh!”

Trần Mặc: “...”

Trần Mặc trầm mặc một lát, nghiêm túc nói: “Cũng như cô nói, tôi là người mặt lạnh, rất ít nói, tôi không biết làm bạn trai như thế nào, cũng sẽ không biết dỗ dành cô, cô có thể chấp nhận được không?”

“Không chấp nhận được tôi làm những việc này để làm gì? Trước kia anh ít nói là bởi vì không có tôi, chỉ cần có tôi, anh có thể yên tâm, chắc chắn sẽ không buồn chán, anh không biết làm bạn trai như thế nào, tôi cũng không biết, chỉ có thể học hỏi và hỗ trợ nhau thôi, còn việc anh không dỗ dành tôi thì cũng không sao, cùng lắm tôi có thể dỗ dành anh mà.”

Hoa Thần hít mũi một cái: “Thế nào, giải quyết hết rồi.” Cô vươn tay nắm tay Trần Mặc, dùng sức kéo, “Thế nào? Bạn trai.”

Trần Mặc nhìn hốc mắt đã đỏ của cô, sau đó cũng nắm lại tay cô, “Được.”

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-dieu-khien-tam-ly>